STEVE

BERRY

Răzbunare la Paris

Conspirație, răzbunare și o moștenire secretă

STEVE
BERRY

Răzbunare la Paris

Steve Berry este un scriitor, profesor şi fost avocat american, absolvent al Facultăţii de Drept Walter F. George din cadrul Mercer University, statul Georgia. A practicat o vreme avocatura, dar a început să scrie încă din anii 1990. După doisprezece ani de încercări, în care lucrările lui au fost respinse de 85 de ori, a debutat în 2003 cu thrillerul istoric *Camera de chihlimbar*, care a devenit rapid un bestseller în Statele Unite. Romanele din seria ce îl are ca personaj principal pe Cotton Malone, fost agent în cadrul Departamentului de Justiţie, au urcat pe primele locuri în topurile *New York Times*, *USA Today* şi *Publishers Weekly*. Cărţile sale au fost traduse în 40 de limbi şi publicate în 51 de ţări.

STEVE BERRY

Răzbunare la Paris

Traducere din limba engleză
Ana Dragomirescu

LITERA®

The Paris Vendetta
Steve Berry
Copyright © 2009 Steve Berry

Ediţie publicată în Statele Unite de Ballantine Books,
un imprint al The Random House Publishing Group,
divizie a Random House, Inc., New York.

LITERA

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteţi vizita pe

www.litera.ro

Răzbunare la Paris
Steve Berry

Copyright © 2012 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Ovidiu Şerban
Corector: Georgiana Enache
Copertă: Bogdan Mitea
Tehnoredactare şi prepress: Bogdan Coscaru

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidraşcu Sturza

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BERRY, STEVE
Răzbunare la Paris / Steve Berry;
trad.: Ana Dragomirescu. – Bucureşti:
Litera Internaţional, 2012
ISBN 978-606-600-902-7

I. Dragomirescu, Ana (trad.)

821.111(73)–31=135.1

Pentru Gina Centrello, Libby McGuire,
Kim Hovey, Cindy Murray,
Christine Cabello, Carole Lowenstein
și Rachel Kind

Cu mulțumiri și profund respect.

„Banii n-au patrie; bancherii sunt lipsiți de patriotism și de decență; singurul lor țel e câștigul."
Napoleon Bonaparte

„Istoria arată că mânuitorii de bani au folosit toate formele de abuz, intrigi, înșelătorii și violență posibile pentru a păstra controlul asupra guvernelor."
James Madison

„Îngăduiți-mi să tipăresc și să controlez banii unei națiuni și nu-mi mai pasă cine face legile."
Mayer Amschel Rothschild

Prolog

Platoul Giseh, Egipt
August 1799

Generalul Napoleon Bonaparte a descălecat și a privit în sus, către piramidă. În apropiere, se înălțau alte două, dar asta era cea mai mare dintre toate.

Ce premiu grozav scosese la iveală cucerirea lui!

Drumul călare făcut ieri spre sud, din Cairo, de-a lungul câmpurilor care mărgineau canale de irigație noroioase, și marșul rapid pe nisipul risipit de vânt fuseseră lipsite de evenimente. Două sute de oameni înarmați îl însoțiseră pentru că ar fi fost o nesăbuință să se aventureze singur atât de departe în Egipt. Își lăsase contigentul la un kilometru și jumătate, campat pentru noapte. Fusese o altă zi toridă, iar el așteptase intenționat asfințitul înainte de a merge să viziteze locul.

Ajunsese la țărm, aproape de Alexandria, cu cincisprezece luni în urmă, având cu el 34 000 de oameni, 1 000 de arme, 700 de cai și 100 000 de cartușe. Avansase rapid către sud și cucerise capitala, Cairo, scopul lui fiind să destabilizeze orice rezistență prin viteză și surpriză. Apoi, nu prea departe de aici, se luptase cu mamelucii, într-un conflict glorios pe care îl botezase Bătălia de la Piramide. Acei foști sclavi turci stăpâniseră Egiptul vreme de o jumătate de secol, și ce mai priveliște fusese! Mii de războinici, îmbrăcați în ținute colorate, călărind armăsari superbi. Încă mai putea adulmeca mirosul corditei, simți vibrația tunurilor, auzi pocnetul muschetelor și țipetele muribunzilor. Trupele lui, formate în mare parte din veterani ai campaniei din Italia, luptaseră cu vitejie. Și, cu doar două sute de victime în rândul francezilor, cucerise aproape întreaga armată inamică, dobândind

control total asupra părții de sud a Egiptului. Un reporter scrisese că *o mână de francezi au subjugat un sfert de glob.*

Nu era chiar așa, dar suna minunat.

Egiptenii îl numiseră Sultan El Kebir – un titlu oferit în semn de respect, spuneau ei. De-a lungul ultimelor paisprezece luni, conducând această națiie din poziția de comandant suprem, descoperise că, așa cum alții iubeau marea, el iubea deșertul. Mai iubea și stilul de viață al egiptenilor, pentru care averile contau foarte puțin și caracterul foarte mult.

De asemenea, ei se încredeau în providență.

La fel ca și el.

–Bun venit, generale. O seară încântătoare pentru o vizită, a strigat Gaspard Monge pe obișnuitul lui ton vesel.

Napoleon îl îndrăgea pe geometrul luptător, un francez în vârstă, fiu de negustor ambulant, binecuvântat cu o față lătăreață, ochi adânciți în orbite și un nas cărnos. Deși om învățat, Monge purta întotdeauna cu sine o pușcă și un corn cu praf de pușcă, părând să tânjească atât după Revoluție, cât și după bătălii. Era unul dintre cei o sută șaizeci de cărturari, oameni de știință și artiști – savanți, așa cum îi etichetase presa – care plecaseră din Franța împreună cu generalul, de vreme ce el venise aici nu doar pentru a cuceri, ci și pentru a învăța. Modelul lui spiritual, Alexandru cel Mare, făcuse același lucru când invadase Persia. Monge mai călătorise împreună cu Napoleon, în Italia, ajungând în cele din urmă să supravegheze prada din acea țară, așa că avea încredere în el.

Până la un anumit punct.

–Știi, Gaspard, pe când eram copil îmi doream să studiez știința. În timpul Revoluției, am participat la câteva cursuri de chimie la Paris. Dar, vai, circumstanțele m-au făcut ofițer.

Unul dintre muncitorii egipteni i-a luat calul, dar nu înainte ca Napoleon să înșface o geantă de piele. El și Monge stăteau acum singuri, praful strălucitor dansând în umbra măreței piramide.

–Acum câteva zile, a spus el, am făcut un calcul și am stabilit că aceste trei piramide conțin suficientă piatră pentru a înconjura întregul Paris cu un zid gros de un metru și înalt de trei metri.

Monge a părut să-i cântărească vorbele.

–Ar putea fi adevărat, generale.

Napoleon a zâmbit la auzul eschivării.

–Ai vorbit ca un matematician neîncrezător.

–Deloc. Doar că mi se pare interesant felul în care priviți aceste edificii. Nu vă gândiți la faraoni, la mormintele pe care le conțin sau chiar la uimitoarea artă inginerească folosită pentru a le clădi. Nu. Le priviți doar în relație cu Franța.

–Mi-e greu să n-o fac. Nu prea îmi e gândul la altceva.

De la plecarea lui, Franța căzuse pradă unei dezordini imposibile. Flota ei, cândva măreață, fusese distrusă de britanici, izolându-l aici, în Egipt. Directoratul părea hotărât să se războiască cu fiecare națiune regalistă, făcându-și dușmani din Spania, Prusia, Austria și Olanda. Pentru ei, conflictul era o cale de a-și prelungi puterea și de a reumple o vistierie națională tot mai goală.

Ridicol.

Republica era un eșec total.

Unul dintre puținele ziare europene care își croise drum peste Mediterana prevestea că era doar o chestiune de timp până când un alt Ludovic avea să se așeze pe tronul Franței.

Trebuia să se întoarcă acasă.

Tot ceea ce prețuia părea să se transforme în praf și pulbere.

–Franța are nevoie de dumneavoastră, a spus Monge.

–Acum vorbești ca un adevărat revoluționar.

Prietenul lui a început să râdă.

–Știți că asta sunt.

Cu șapte ani în urmă, Napoleon văzuse cum alți revoluționari dăduseră năvală în Palatul Tuileries și îl detronaseră pe Ludovic al XVI-lea. Atunci servise cu

credință noua republică și se luptase la Toulon, fiind promovat ca general de brigadă, apoi ca general al Armatei Estice și, în cele din urmă, comandant în Italia. De acolo mărșăluise către nord și invadase Austria, întorcându-se la Paris în chip de erou național. Acum, când abia împlinise treizeci de ani, ca general al Armatei Orientului, cucerise Egiptul.

Dar destinul lui era să conducă Franța.

–Ce abundență de lucruri minunate, a spus el, admirând din nou uriașele piramide.

Pe drumul dinspre tabără trăsese cu ochiul la muncitorii ocupați să curețe nisipul de pe un sfinx pe jumătate îngropat. Ordonase personal scoaterea la suprafață a austerului păzitor și era mulțumit de progresele făcute.

–Piramida aceasta e cea mai apropiată de Cairo, așa că o vom numi Prima, a spus Monge. Apoi a arătat spre o alta. Cea de-a Doua. Cea mai îndepărtată este a Treia. Dacă am putea citi hieroglifele, poate că am cunoaște adevăratele lor nume.

Napoleon era de acord. Nimeni nu putea pricepe semnele ciudate care apăreau aproape pe fiecare dintre străvechile monumente. Dăduse ordin ca ele să fie copiate și rezultaseră atât de multe desene, încât artiștii săi consumaseră toate creioanele aduse din Franța. Monge fusese cel care născocise o metodă ingenioasă de a combina gloanțele de plumb cu trestiile de Nil și de a fabrica noi instrumente de scris.

–Poate că există speranță, a spus el.

Și a surprins încuviințarea înțeleaptă a lui Monge.

Amândoi știau că o piatră neagră și urâtă, descoperită la Rosetta, inscripționată în trei limbaje diferite – hieroglife, limba Egiptului antic, scrierea demotică, limba actuală a Egiptului, și greacă – ar putea fi răspunsul. Luna trecută participase la o conferință a Institutului Egiptean, creat de el pentru a-și încuraja savanții, unde fusese anunțată descoperirea.

Dar erau necesare mult mai multe cercetări.

–Noi facem primul studiu sistematic al acestor obiective, a spus Monge. Toți cei care au venit înaintea noastră n-au făcut decât să prăduiască. Noi vom arhiva tot ce vom găsi.

„O altă idee revoluționară, și-a zis Napoleon. Potrivită pentru Monge."

–Du-mă înăuntru, a poruncit el.

Prietenul său l-a condus pe o scară aflată pe fațada nordică, spre o platformă înaltă de douăzeci de metri. Mai ajunsese o dată până aici, cu luni în urmă, împreună cu câțiva dintre comandanții săi, atunci când inspectaseră pentru prima oară piramidele. Dar refuzase să pătrundă în edificiu de vreme ce, pentru asta, ar fi trebuit să se târască în patru labe sub ochii subordonaților săi. Acum, s-a aplecat și s-a strecurat printr-un coridor înalt de doar un metru și la fel de lat, care cobora într-o pantă lină prin inima piramidei. Geanta din piele îi atârna de gât. Au ajuns la un alt coridor, orientat în sus, în care Monge a intrat. Panta urca acum, ducând către un pătrat luminos, aflat în capătul îndepărtat.

Au ieșit și au reușit să se ridice în picioare, priveliștea extraordinară umplându-l pe Napoleon de un respect profund. În strălucirea plăpândă a lămpilor cu ulei, a privit tavanul care se ridica la aproape zece metri. Podeaua se înălța abrupt, către alte construcții din granit. Zidurile erau proiectate înspre exterior, într-o serie de console care se ridicau unele peste altele pentru a forma o arcadă îngustă.

–E magnific, a șoptit el.

–Am numit-o Galeria Principală.

–Un nume potrivit.

La baza fiecărui perete lateral, câte o rampă cu suprafața plană, lată de o jumătate de metru, ocupa toată lungimea galeriei. Între rampe se întindea un pasaj ce măsura încă un metru. Fără trepte, doar o pantă abruptă.

–E acolo? l-a întrebat el pe Monge.

–*Oui, Général.* A ajuns acum o oră și l-am condus în Sala Regelui.

Încă mai ținea strâns geanta de piele.

–Așteaptă-mă afară, jos.

Monge a dat să plece, apoi s-a oprit.

–Sunteți sigur că vreți să faceți asta de unul singur?

Napoleon a rămas cu privirea ațintită asupra Galeriei Principale. Ascultase poveștile egiptene. Se spune că pasajele mistice ale acestei piramide fuseseră străbătute de vizionarii Antichității, indivizi care intraseră oameni și ieșiseră zei. Că acesta era locul unei „a doua nașteri", un „pântec al misterelor". Aici își avea sălașul înțelepciunea, așa cum Dumnezeu își are sălașul în sufletele oamenilor. Savanții lui se întrebau ce nevoie fundamentală inspirase munca asta inginerească herculeană, dar pentru el nu putea exista decât o singură explicație – și înțelegea obsesia –, dorința de a schimba îngustimea mortalității umane cu nemărginirea cunoașterii raționale. Oamenilor lui de știință le plăcea să pretindă că asta ar putea fi construcția cea mai aproape de perfecțiune din întreaga lume, originala Arcă a lui Noe, poate originea limbilor, alfabetelor, greutăților și măsurilor.

Nu și pentru el.

Asta era poarta către veșnicie.

–Doar eu pot face asta, a murmurat generalul în cele din urmă.

Monge a plecat.

Napoleon și-a scuturat nisipul de pe uniformă și a pornit mai departe, urcând panta abruptă. I-a estimat lungimea la aproximativ o sută douăzeci de metri, iar când a ajuns în vârf gâfâia. Un alt plan înclinat ducea către o galerie scundă care dădea într-o anticameră cu trei pereți de granit.

Dincolo de ea se deschidea Sala Regelui, cu alte ziduri din piatră roșie lustruită, blocurile-mamut fiind potrivite atât de aproape unul de celălalt, încât între ele mai rămăsese spațiu doar cât pentru un fir de păr. Încăperea

era un dreptunghi, de două ori mai lung decât lat, săpat în inima piramidei. Monge îi spusese că putea foarte bine să existe o legătură între dimensiunile acestei camere și niște constante matematice respectate de-a lungul timpului.

Nu punea la îndoială observația.

Plăci netede de granit formau tavanul aflat la zece metri înălțime. Lumina pătrundea prin două deschizături care străpungeau piramida dinspre nord și dinspre sud. Sala era goală, cu excepția unui bărbat și a unui sarcofag de granit, neterminat, fără capac. Monge menționase faptul că încă se mai puteau zări pe el urmele sfredelelor tubulare și ale ferăstraielor folosite de muncitorii din Antichitate. Și avea dreptate. Mai spusese și că înălțimea lui era cu aproape un centimetru mai mare decât cea a coridorului ascendent, ceea ce însemna că sarcofagul fusese așezat acolo *înainte* ca restul piramidei să fie construit.

Bărbatul, care stătea cu fața către perete, s-a întors.

Trupul lui lipsit de forme era învelit într-un veșmânt larg, capul îi era înfășurat într-un turban din lână, o fâșie de stambă atârnându-i peste un umăr. Originea lui egipteană era evidentă, dar urmele altor culturi se vedeau în fruntea lui plată, în pomeții înalți și în nasul mare.

Napoleon s-a uitat fix la chipul brăzdat de riduri adânci.

– Ai adus oracolul? l-a întrebat bărbatul.

Generalul a dus mâna către geanta de piele.

– Îl am.

Napoleon a ieșit din piramidă. Petrecuse înăuntru aproape o oră, iar întunericul înghițise câmpia Giseh. Înainte de a pleca, îi spusese egipteanului să aștepte înăuntru.

Și-a scuturat praful de pe uniformă, apoi și-a îndreptat geanta de piele pe umăr. A găsit scara și s-a luptat să-și stăpânească emoțiile, dar ultima oră fusese îngrozitoare.

Monge îl aștepta la suprafață, singur, ținându-i calul de căpăstru.

– Ați avut o vizită mulțumitoare, *mon Général*?

S-a întors cu fața către savantul său.

–Ascultă, Gaspard. Niciodată să nu mai vorbești despre noaptea asta. M-ai înțeles? Nimeni nu trebuie să știe că am venit aici.

Monge a părut luat prin surprindere de tonul generalului.

–N-am vrut să vă jignesc...

Napoleon a ridicat o mână.

–Să nu mai vorbești niciodată despre asta. M-ai înțeles?

Matematicianul a încuviințat, dar privirea i s-a strecurat pe lângă general, către vârful scării, la egipteanul care aștepta plecarea lui Napoleon.

–Împușcă-l, i-a șoptit el lui Monge.

A citit șocul pe chipul prietenului său, așa că și-a lipit buzele de urechea savantului.

–Îți place la nebunie să fluturi arma aia. Vrei să fii soldat. Acum e momentul. Soldații se supun comandantului lor. Nu vreau ca el să plece de aici. Dacă n-ai curajul s-o faci, atunci pune pe altcineva. Dar ține minte. Dacă mâine omul ăla mai e viu, glorioasa noastră misiune în numele Republicii va suferi tragica pierdere a unui matematician.

A văzut frica în ochii lui Monge.

–Tu și cu mine am făcut multe împreună, l-a lămurit Napoleon. Suntem într-adevăr prieteni. Frați ai așa-zisei Republici. Dar n-ai vrea să nu mi te supui. Niciodată.

L-a eliberat din strânsoare și a încălecat.

–Plec acasă, Gaspard. Spre Franța. Spre destinul meu. Fie ca și tu să ți-l întâlnești pe al tău aici, în locul ăsta uitat de lume.

PARTEA ÎNTÂI

1

Copenhaga. Duminică, 23 decembrie,
în prezent, ora 12.40

Glonțul i-a sfârtecat lui Cotton Malone umărul stâng.

S-a luptat să ignore durerea și s-a concentrat asupra pieței. Oamenii se repezeau în toate direcțiile. Claxoanele urlau. Cauciucurile scârțâiau. Pușcașii marini care păzeau ambasada americană din apropiere au reacționat la vederea haosului, dar erau prea departe pentru a putea ajuta. Trupuri erau risipite peste tot. Câte? Opt? Zece? Nu. Mai multe. Doi tineri, un bărbat și o femeie, zăceau contorsionați pe un petic de asfalt uleios din apropiere: bărbatul cu ochii deschiși, înghețați, sticloși din pricina șocului; femeia cu fața în jos, sângerând abundent. Malone ochise doi atacatori și îi împușcase imediat pe amândoi, dar nu îl văzuse pe al treilea, care îl nimerise cu un singur glonț și acum încerca să fugă, folosind trecătorii panicați drept pavăză.

Drace, cât de tare îl durea rana! Teama i-a invadat chipul ca un val de foc. Picioarele i s-au înmuiat în vreme ce se lupta să-și ridice pistolul. Beretta părea să cântărească tone, nu grame.

Durerea i-a tulburat simțurile. A inspirat adânc de câteva ori aerul sulfuros și, în cele din urmă, și-a forțat degetul să apese pe trăgaci, care doar a scârțâit, dar n-a funcționat.

Ciudat.

Alte scârțâituri s-au auzit când a încercat din nou să tragă.

Apoi lumea s-a topit în beznă.

Malone s-a trezit, și-a alungat din minte visul – unul care reapăruse de mai multe ori în ultimii doi ani – și s-a uitat la ceasul de pe noptieră.

12.43.

Stătea întins pe patul din apartamentul său, cu lampa de pe noptieră încă aprinsă de când adormise, cu două ore în urmă.

Ceva îl trezise. Un sunet. Parte a visului din Ciudad de México și totuși, nu.

L-a auzit din nou.

Trei scârțâituri s-au succedat rapid.

Clădirea în care locuia data din secolul al XVII-lea și fusese complet renovată cu câteva luni în urmă. Între etajul unu și doi, noile trepte de lemn își semnalau prezența într-o ordine precisă, precum clapele unui pian.

Ceea ce însemna că cineva era acolo.

A căutat sub pat și a găsit rucsacul pe care îl ținea întotdeauna pregătit, încă de pe vremea Diviziei Magellan[1]. În el, mâna lui dreaptă a înșfăcat pistolul Beretta, același din Ciudad de México, cu un cartuș deja pe țeavă.

Un alt obicei pe care se bucura că îl păstrase.

S-a furișat afară din dormitor.

Apartamentul lui de la etajul trei avea mai puțin de nouăzeci de metri pătrați. Pe lângă dormitor mai cuprindea o cameră de lucru, bucătăria, baia și câteva debarale. Luminile erau aprinse în camera de lucru, de unde o ușă dădea către scări. Anticariatul lui ocupa tot parterul, iar etajele unu și doi erau folosite exclusiv ca spațiu de lucru și de depozitare.

A găsit ușa și a apucat strâns clanța.

Nici un sunet nu-i trădase mișcările, întrucât avusese grijă ca pașii să-i fie ușori și pantofii să-i rămână doar pe covoare. Încă mai purta hainele de ieri. Cu o seară înainte lucrase până târziu, după o sâmbătă aglomerată înaintea Crăciunului. Se bucura să fie din nou anticar. Se presupunea că asta era profesia lui acum. Atunci de ce umbla în mijlocul nopții cu un pistol în mână, cu toate simțurile spunându-i că pericolul era prin apropiere?

A riscat să arunce o privire prin ușă. Scările duceau către un palier, apoi coborau în unghi. Stinsese luminile ceva mai devreme, înainte de a merge la culcare, și nu

[1] În original, Magellan Billet, organizație fictivă pentru lupta împotriva terorismului, aflată în subordinea Departamentului de Justiție al Statelor Unite (n.tr.)

existau întrerupătoare cu trei poziții. S-a blestemat în gând pentru că nu inclusese unele în timpul renovării. Un lucru care fusese adăugat era o balustradă de metal care mărginea latura exterioară a scărilor.

A părăsit apartamentul, lăsându-se să alunece în jos pe bara de alamă către următorul palier. Nu avea nici un rost să-și anunțe prezența cu alte scârțâituri ale treptelor de lemn.

Cu grijă, a aruncat o privire în gol.

Întuneric și liniște.

A alunecat până la următorul palier, apoi și-a croit drum către punctul din care putea spiona întregul etaj. Luminile chihlimbarii din Højbro Plads se revărsau prin ferestrele din față ale clădirii și scăldau spațiul de dincolo de ușă într-o aură portocalie. Acolo își ținea inventarul – cărți cumpărate de la oamenii care, în fiecare zi, îi aduceau cutii întregi. „Cumpără cu cenți, vinde cu euro." Asta era afacerea cu cărți vechi. Ocupă-te de ea îndeajuns de mult și faci bani. Unde mai pui că, din când în când, găsea câte o adevărată comoară într-una dintre cutiile alea. Pe acelea le ținea la etajul unu, într-o încăpere încuiată. Deci, dacă nu cumva fusese forțată acea ușă, oricine s-ar fi aflat acolo fugise la etajul doi.

A alunecat pe ultima balustradă și s-a așezat în fața ușii celui de-al treilea etaj. Camera din fața lui, având poate doisprezece metri pe șase, era înțesată cu lăzi puse unele peste altele pe o înălțime de peste un metru.

–Ce vrei? a întrebat el, cu spatele lipit de peretele exterior.

Se întreba dacă nu cumva fusese alarmat doar de acel vis. Cei doisprezece ani petrecuți ca agent al Departamentului de Justiție cu siguranță imprimaseră personalității lui o doză de paranoia, iar ultimele două săptămâni îl afectaseră profund – într-un mod la care nu se așteptase, dar pe care îl acceptase ca preț al adevărului.

–Uite ce e, a spus el. Eu mă întorc sus. Oricine ai fi, dacă vrei ceva, urcă. Dacă nu, ieși dracului afară din magazinul meu.

Liniște.

A dat să o ia pe scări.

–Am venit să vorbesc cu dumneavoastră, a spus o voce de bărbat din depozit.

Malone s-a oprit, atent la nuanțele din acea voce. Tânăr. Douăzeci și cinci, treizeci și cinci de ani. American, cu o urmă de accent. Și calm. Pur și simplu lipsit de orice emoție.

–Așa că ai intrat prin efracție în anticariatul meu?

–Am fost nevoit.

Glasul era acum mai aproape, chiar de cealaltă parte a ușii. S-a retras de lângă perete și a țintit arma, așteptând ca vorbitorul să se arate.

O siluetă întunecată și-a făcut apariția în prag.

Înălțime medie, slab, purtând o haină lungă până la talie. Păr scurt. Mâinile pe lângă corp, amândouă goale. Fața ascunsă de bezna nopții.

Ținând în continuare pistolul ațintit, a spus:

–Am nevoie de un nume.

–Sam Collins.

–Ce vrei?

–Henrik Thorvaldsen are necazuri.

–Și care-i noutatea?

–Niște oameni vin să-l omoare.

–Ce oameni?

–Trebuie să ajungem la Thorvaldsen.

A rămas cu pistolul ațintit și cu degetul pe trăgaci. Dacă Sam Collins ar fi tremurat măcar, l-ar fi pus la pământ. Dar avea o presimțire, de genul celor pe care agenții le dobândesc după multă experiență, una care îi spunea că tânărul ăsta nu mințea.

–Ce oameni? a repetat Malone.

–Trebuie să ajungem la el.

A auzit un geam spărgându-se la parter.

–Încă ceva, a spus Sam Collins. Oamenii ăia... vin și după mine.

2

Bastia, Corsica, ora 1.05

Graham Ashby stătea deasupra Place du Dujon și admira portul liniștit. În jurul lui, case dărăpănate, în culori pastelate, erau înșirate printre biserici, structurile mai vechi fiind eclipsate de turnul simplu de piatră care îi devenise sediu. Iahtul lui, *Archimedes*, era ancorat la o jumătate de kilometru distanță, în Vieux Port. I-a admirat silueta zveltă, luminoasă, pe apa argintie. A doua noapte de iarnă stârnise un vânt rece și uscat dinspre nord, care acum mătura Bastia. O liniște de sărbătoare se lăsase peste oraș, Crăciunul fiind la numai două zile distanță, dar lui nici că putea să-i pese mai puțin.

Terra Nova, cândva centrul activităților militare și administrative din Bastia, devenise acum un cartier bogat cu apartamente de lux și magazine elegante, înșirate pe marginile unui labirint de străzi pietruite. Cu vreo câțiva ani în urmă fusese pe punctul de a investi în avântul economic, dar se răzgândise. Piața imobiliară, mai ales pe țărmul Mediteranei, nu mai aducea aceleași venituri ca pe vremuri.

S-a uitat către nord-est, la Jetée du Dragon, un chei artificial care nu exista cu câteva decenii în urmă. Pentru a-l construi, inginerii distruseseră o stâncă uriașă în formă de leu, botezată Leone, care odinioară bloca portul și apărea în plan central în multe dintre gravurile dinaintea secolului XX. Când *Archimedes* plutise pe apele protejate, cu două ore în urmă, Lordul Ashby reperase numaidecât fortăreața întunecată a castelului în care stătea acum – construită în secolul al XIV-lea de guvernatorul genovez al insulei – și se întrebase dacă în noaptea aceasta avea să se întâmple.

Spera că da.

Corsica nu era unul dintre locurile lui preferate. Nimic altceva decât un munte care se ridică din mare, lung de 185 de kilometri, lat de 83 de kilometri, cu o suprafață de 14 080 de kilometri pătrați și 960 de kilometri de coastă. Geografia insulei varia de la vârfuri alpine la defileuri adânci, cu păduri de pin, lacuri glaciare, pășuni, văi fertile, ba chiar și ceva deșert. Într-un moment sau altul fusese cucerită de greci, cartaginezi, romani, aragonezi, italieni, britanici și francezi, dar nici unii nu subjugaseră vreodată spiritul liber al insulei.

Un alt motiv pentru care refuzase investiția. Mult prea multe variabile în acest dezordonat *département* francez.

Genovezii hamici fondaseră Bastia în 1380 și construiseră fortărețe pentru a o proteja, turnul lui fiind unul dintre ultimele rămase. Orașul servise drept capitală a insulei până în 1791, când Napoleon hotărâse că localitatea sa natală, Ajaccio, din sud, ar fi mai bună. Știa că localnicii încă nu-l iertaseră pe micul împărat pentru această imixtiune.

Și-a încheiat haina Armani și s-a apropiat de un parapet medieval. Cămașa, pantalonii și puloverul croite la comandă se așezau perfect pe silueta lui, dându-i o senzație de confort. Avea cincizeci și opt de ani și își cumpăra toate costumele de la Kingston & Knight, la fel cum făcuseră tatăl și bunicul lui. Ieri, la Londra, un frizer își petrecuse jumătate de oră aranjându-i coama grizonantă, eliminând acele șuvițe albe care păreau să-l îmbătrânească. Era mândru de felul în care păstra aerul și vigoarea unui bărbat mult mai tânăr și, în vreme ce continua să privească în zare, peste Bastia întunecată, la Marea Tireniană, savura satisfacția unui om care a reușit cu adevărat.

S-a uitat la ceas.

Venise să rezolve un mister, unul care îi chinuise pe vânătorii de comori mai bine de șaizeci de ani, și detesta întârzierile.

A auzit pași pe scările din apropiere, care urcau în pantă pe o lungime de douăzeci de metri. Pe timpul zilei turiștii veneau acolo ca să se holbeze la peisaj și să facă poze. La ora asta nu se mai făceau vizite.

Un bărbat și-a făcut apariția în lumina slabă.

Era scund, cu un păr bogat. Două riduri adânci îi străbăteau carnea începând de deasupra nărilor și până la gură. Pielea îi era arămie ca o coajă de nucă, pigmentul întunecat fiind accentuat de o mustață albă.

Și era îmbrăcat ca un membru al clerului.

Poalele sutanei negre foșneau în vreme ce se apropia.

–Lord Ashby, îmi cer scuze pentru întârziere, dar n-am avut ce face.

–Preot? a întrebat el, arătând către robă.

–M-am gândit că e cea mai bună deghizare pentru seara asta. Se pun puține întrebări în legătură cu ei.

Bărbatul a inspirat adânc de câteva ori, gâfâind de pe urma urcușului.

Ashby alesese ora asta cu mare grijă și își cronometrase sosirea cu precizie englezească. Dar acum totul era dat peste cap cu aproape o jumătate de oră.

–Urăsc neplăcerile, a spus el, dar uneori e necesară o discuție sinceră, față în față. A ridicat un deget. Dumneata, domnule, ești un mincinos.

–Sunt. O recunosc de bunăvoie.

–Mă faci să-mi pierd timpul și banii, două lucruri care îmi sunt prețioase.

–Din păcate, Lord Ashby, am foarte puțin din ambele. Bărbatul a făcut o pauză. Și știam că aveați nevoie de ajutorul meu.

Era ultima oară când îi mai permitea acestui om să afle prea multe.

O greșeală.

Ceva se întâmplase în Corsica pe 15 septembrie 1943. Șase lăzi fuseseră aduse în vest, din Italia, cu o barcă. Unii spuneau că fuseseră aruncate în mare, lângă Bastia, alții credeau că fuseseră cărate la țărm. Toate versiunile

poveștii cădeau de acord asupra faptului că cinci germani participaseră la operațiune. Patru dintre ei fuseseră trimiși în fața Curții Marțiale pentru că lăsaseră comoara într-un loc ce avea să cadă curând în mâinile Aliaților și fuseseră împușcați. Al cincilea fusese exonerat. Din nefericire, acestuia nu i se dezvăluise ascunzătoarea finală, așa că a căutat în van tot restul vieții.

La fel ca mulți alții.

–Minciunile sunt singurele arme pe care le am, a clarificat corsicanul. Ele sunt cele care îi țin în șah pe oamenii puternici ca dumneavoastră.

–Bătrâne...

–Îndrăznesc să spun că nu sunt cu mult mai bătrân ca dumneavoastră. Deși nu sunt la fel de infam. Aveți o reputație, nu glumă, Lord Ashby.

A primit această observație cu o încuviințare din cap. Înțelegea cum putea imaginea să afecteze, și să ajute, o persoană. Timp de trei secole, familia lui deținuse pachetul majoritar de acțiuni al uneia dintre cele mai vechi instituții de credit ale Angliei. Acum el era singurul păstrător al acelui pachet. Presa britanică descrisese cândva ochii lui cenușii, luminoși, nasul lui roman și zâmbetul lui din colțul gurii ca alcătuind *chipul unui aristocrat*. Cu câțiva ani în urmă, un reporter îl etichetase drept impozant, în vreme ce un altul îl zugrăvise ca fiind oacheș și tacitum. Nu îl deranjau neapărat referirile la pielea lui măslinie – trăsătură moștenită de la mama lui pe jumătate turcoaică –, dar îl supăra faptul că putea fi considerat ursuz și posac.

–Vă asigur, bunule domn, a spus el, că nu sunt un om de care trebuie să vă fie teamă.

Corsicanul a râs.

–Sper că nu. Violența n-ar rezolva nimic. Până la urmă, sunteți în căutarea aurului lui Rommel. O comoară importantă. Iar eu s-ar putea să știu unde se află.

Bărbatul ăsta era la fel de impertinent pe cât era de bun observator. Dar era și un mincinos recunoscut.

–M-ai condus pe un drum ocolitor.

Silueta întunecată a râs.

–Ați fost aspru pedepsit. Nu-mi pot permite să intru în atenția publicului. Ar putea afla și alții. Asta e o insulă mică și, dacă o să găsim comoara, vreau să îmi pot păstra partea mea.

Individul lucra pentru Assemblée de Corse, în Ajaccio. Un mic oficial al guvernului regional corsican care avea acces convenabil la o grămadă de informații.

–Și cine ar putea să ne ia ce găsim? a întrebat Lordul Ashby.

–Oamenii de aici, din Bastia, care caută în continuare. Alții care locuiesc în Franța și în Italia. Unii au murit pentru comoara asta.

Se pare că prostul ăsta prefera ca discuția să avanseze încet, oferind doar indicii și sugestii, ajungând cu pași mici către ideea principală.

Dar Ashby nu avea timp.

A făcut un semn și un alt bărbat a pășit de pe trepte. Purta un palton de culoarea cărbunelui care se asorta cu părul lui cărunt și drept. Ochii îi erau pătrunzători, fața lui slabă îngustându-se către o bărbie ascuțită. A mers drept la corsican și s-a oprit lângă el.

–Acesta este domnul Guildhall, a spus Ashby. Poate că ți-l amintești de la ultima noastră vizită?

Corsicanul a întins mâna, dar nou-venitul și le-a ținut pe ale lui în buzunarele hainei.

–Mi-l amintesc, a spus bărbatul. Zâmbește vreodată?

Ashby a dat din cap că nu.

–Un lucru îngrozitor. Acum câțiva ani, domnul Guildhall a fost implicat într-o altercație neplăcută, în timpul căreia fața și gâtul i-au fost spintecate. S-a vindecat, după cum vezi, dar consecința pe termen lung a fost vătămarea nervilor, împiedicându-i mușchii feței să funcționeze pe deplin. Deci, nici un zâmbet.

–Iar persoana care l-a tăiat?

–O întrebare excelentă. Destul de moartă. Gâtul rupt.

A văzut că se făcuse înțeles, așa că s-a întors către Guildhall și a întrebat:

–Ce ai găsit?

Angajatul său a scos din buzunar un mic volum și i l-a întins. În lumina slabă a deslușit titlul scris cu litere șterse, în franceză. *Napoleon, de la Tuileries la Sfânta Elena.* Unul dintre nenumăratele volume de biografii tipărite după moartea generalului în 1821.

–Cum... ați făcut rost de asta? a întrebat corsicanul.

Ashby a zâmbit.

–Câtă vreme m-ai făcut să te aștept aici, în vârful turnului, domnul Guildhall ți-a scotocit casa. Nu sunt tâmpit.

Corsicanul a dat din umeri.

–Încă o biografie plicticoasă. Citesc mult despre Napoleon.

–Asta mi-a spus și cel împreună cu care conspiri.

A remarcat că îi captase ascultătorului său întreaga atenție.

–El, cu mine și cu domnul Guildhall am avut o conversație grozavă.

–Cum l-ați găsit pe Gustave?

A ridicat din umeri.

–N-a fost greu. Voi doi căutați de multă vreme aurul lui Rommel. Sunteți, poate, cei mai buni cunoscători în domeniu.

–I-ați făcut vreun rău?

A sesizat îngrijorarea din tonul întrebării.

–Pentru Dumnezeu, nu, bunul meu domn. Mă iei drept un răufăcător? Fac parte dintr-o familie de aristocrați. Sunt un lord al ținutului. Un finanțist respectabil. Nu un tâlhar. Desigur, Gustav al dumitale m-a mințit și el.

O singură tresărire a încheieturii și Guildhall l-a înșfăcat pe bărbat de un umăr și de un crac al pantalonilor care se iveau pe sub sutană. Micuțul corsican a fost săltat între parapete, Guildhall lăsându-l să alunece în afară și apucându-l de ambele glezne; corpul îi atârna acum

cu capul în jos la exteriorul zidului, douăzeci de metri deasupra străzii pietruite.

Sutana flutura în adierea nopții.

Ashby și-a scos capul pe lângă un alt parapet.

– Din păcate, domnul Guildhall nu are aceleași rezerve cu privire la violență ca mine. Te rog să reții că dacă scoți un singur sunet de ajutor, te va arunca. Ai înțeles?

A văzut un cap mișcându-se în sus și în jos, afirmativ.

– Acum, e momentul ca noi doi să avem o discuție serioasă.

3

Copenhaga

Malone se holba la silueta amorfă a lui Sam Collins, în vreme ce alte geamuri se spărgeau la parter.

–Cred că vor să mă omoare, a spus tânărul.

–În caz că n-ai observat, și eu am un pistol îndreptat către tine.

–Domnule Malone, Henrik m-a trimis aici.

Avea de ales. Pericolul din fața lui sau cel aflat două etaje mai jos.

Și-a coborât arma.

–Tu i-ai adus aici pe oamenii ăia de jos?

–Aveam nevoie de ajutorul dumneavoastră. Henrik mi-a zis să vin.

A auzit trei pocnete. Focuri de armă cu amortizor. Apoi ușa din față s-a deschis cu o bubuitură. Pași înăbușiți au traversat parchetul.

A făcut semn cu pistolul.

–Aici.

S-au retras în depozitul de la etajul doi, căutând adăpost în spatele unei grămezi de cutii. Și-a dat seama că intrușii aveau să se îndrepte imediat către ultimul etaj, atrași de lumina aprinsă. Apoi, odată ce își vor da seama că acolo nu era nimeni, se vor apuca să scotocească. Problema era că nu știa câți indivizi veniseră în vizită.

A riscat să arunce o privire și a văzut un bărbat trecând de pe palierul de la etajul doi, la etajul trei. I-a cerut prin semne lui Collins să facă liniște și să-l urmeze. A țâșnit spre ușă, folosind balustrada de alamă pentru a aluneca până la următorul palier. Collins i-a copiat mișcările. Au repetat procedura până la ultimul șir de trepte care ducea către parter și către anticariat.

Collins a dat să se îndrepte spre ultima balustradă, dar Malone l-a apucat de braț și i-a făcut semn că nu. Faptul că acest tânăr era gata să facă o prostie dovedea ori ignoranță, ori o inteligență înșelătoare. Nu era sigur care dintre ele, dar nu puteau rămâne acolo prea mult, având în vedere că deasupra lor se afla un om înarmat.

I-a făcut semn lui Collins să-și dea jos haina.

Chipul întunecat a părut să ezite, nesigur în privința cererii, apoi a cedat și s-a dezbrăcat fără zgomot. Malone a luat ghemotocul de lână groasă, s-a așezat pe balustradă și a alunecat încet până la jumătate. Ținând strâns pistolul în mâna dreaptă, a aruncat haina în afară.

Pocnete au erupt în vreme ce materialul era ciuruit de gloanțe.

A alunecat restul distanței până jos, a coborât de pe balustradă și a țâșnit în spatele tejghelei din față în timp ce alte gloanțe se înfigeau în lemnul din jurul lui.

A ochit un loc anume.

Trăgătorul era în dreapta lui, lângă ferestrele din față, acolo unde se aflau rafturile secțiunilor Istorie și Muzică.

S-a așezat în genunchi și a tras în direcția aceea.

–Acum, i-a strigat lui Collins, care, părând să fi simțit ce se aștepta de la el, a părăsit în fugă scările și a sărit în spatele tejghelei.

Malone știa că urmau să aibă și mai mulți vizitatori în scurt timp, așa că s-a furișat către stânga. Din fericire nu erau încolțiți. În timpul recentei renovări insistase ca tejgheaua să fie descoperită la ambele capete. Focul lui de armă nu fusese amortizat, așa că se întreba dacă cineva de afară auzise zgomotul. Din păcate, Højbro Plads era mai degrabă pustie de la miezul nopții până în zori.

S-a ghemuit la un capăt, avându-l pe Collins lângă el. Privirea îi rămăsese fixată asupra scărilor, așteptând inevitabilul. A reperat o siluetă întunecată ce devenea tot mai mare pe măsură ce atacatorul de la etaj își ținteа încet pistolul pe după colț.

Malone a tras și l-a nimerit pe bărbat în antebraț.

A auzit un geamăt, iar arma a dispărut.

Atunci primul atacator a tras suficiente focuri încât să-i permită celui de pe scări să fugă spre el.

Malone a simțit că ajunseseră într-un impas. El era înarmat. La fel și ei. Dar ei probabil aveau mai multă muniție, în vreme ce el nu-și adusese un încărcător de rezervă pentru Beretta. Din fericire, inamicii lui nu știau asta.

–Trebuie să-i scoatem din sărite, a șoptit Collins.

–Și câți sunt *ei*?

–Se pare că doi.

–Nu știm asta.

Gândurile i-au zburat înapoi la scena din vis, când mai făcuse o dată greșeala de a nu număra până la trei.

–Nu putem să stăm aici pur și simplu.

–Aș putea să te dau pe mâna lor și pe urmă să mă culc la loc.

–Ați putea. Dar n-o s-o faceți.

–Nu fi atât de sigur.

Încă mai avea în minte vorbele lui Collins. *Henrik Thorvaldsen are necazuri.*

Tânărul s-a întins pe lângă el și a luat stingătorul din spatele tejghelei. Malone l-a urmărit cum scoate siguranța și, înainte ca el să apuce să obiecteze, părăsește ascunzătoarea, umple anticariatul cu o ceață de chimicale și, folosind un raft drept scut, aruncă spumă către țintași.

Nu era o mișcare proastă, doar că...

Patru pocnete au izbucnit drept răspuns.

Gloanțele s-au ivit din ceață, afundându-se în lemn sau ricoșând de zidul din piatră.

Malone a mai trimis un cartuș în direcția atacatorilor.

A auzit geamuri spărgându-se într-un clinchet din ce în ce mai puternic, apoi pași grăbiți.

Îndepărtându-se.

Aerul rece a năvălit peste el. Și-a dat seama că cei doi fugiseră prin fereastra din față.

Collins a coborât stingătorul.

–Au plecat.

Avea nevoie să se asigure, așa că a rămas ghemuit, s-a îndepărtat încet de lângă tejghea, adăpostindu-se în spatele altor rafturi, și s-a repezit prin ceața care se risipea. A dibuit bibliotecile din capăt și a riscat să arunce o privire. Fumul se retrăgea în noaptea geroasă printr-un geam spart.

A clătinat din cap. Altă mizerie.

Collins s-a apropiat în spatele lui.

–Erau profesioniști.

–De unde știi tu?

–Știu cine i-a trimis.

Tânărul a așezat stingătorul în picioare, pe podea.

–Cine?

Collins a scuturat din cap.

–Henrik a zis că o să vă spună el.

Malone s-a îndreptat către tejghea, a găsit telefonul și a format numărul de la Christiangade, străvechea proprietate a lui Thorvaldsen, aflată la paisprezece kilometri nord de Copenhaga. A sunat de mai multe ori. De obicei Jesper, șambelanul, răspundea la orice oră.

Telefonul a continuat să sune.

Nu era bine.

A pus receptorul în furcă și s-a hotărât să se pregătească.

–Du-te sus, i-a zis lui Collins. Pe patul meu e un rucsac. Ia-l.

Acesta a luat-o la goană pe treptele de lemn.

Malone s-a folosit de răgaz pentru a mai telefona încă o dată la Christiangade și a asculta cum aparatul continuă să sune.

Collins a tropăit în jos pe scări.

Mașina lui era parcată la câteva străzi distanță, chiar în afara centrului vechi, lângă Christianburg Slot. Și-a luat telefonul mobil din spatele tejghelei.

–Să mergem.

4

Eliza Larocque simțea că era pe cale să reușească, deși tovarășul ei de zbor îi îngreuna misiunea. Spera din suflet că această călătorie peste ocean organizată în grabă nu avea să se dovedească o pierdere de timp.

–Se numește Clubul de la Paris, a spus ea în franceză.

Alesese altitudinea de cincisprezece mii de metri deasupra Atlanticului de Nord, în interiorul somptuoasei cabine a noului ei Gulfstream G650, pentru a mai face o ultimă încercare. Era mândră de jucăria ei ultimul răcnet, una dintre primele ieșite din fabrică. Interiorul spațios putea găzdui optsprezece pasageri în scaune de piele capitonate. Avea o bucătărie, o toaletă spațioasă, mobilă de mahon și module video cu internet de mare viteză, conectate la lume prin satelit. Avionul cu reacție zbura sus, rapid, îndelung și în siguranță. Costase treizeci și șapte de milioane de euro și își merita fiecare cent.

–Sunt familiarizat cu organizația, a spus Robert Mastroianni, continuând în limba ei maternă. Un grup informal de oficiali ai finanțelor din cele mai bogate țări ale lumii. Restructurarea datoriilor, reducerea datoriilor, ștergerea datoriilor. Negociază creditele și ajută țările cu probleme să își achite obligațiile. Când lucram la Fondul Monetar Internațional am colaborat de multe ori cu ei.

Un lucru pe care ea îl știa.

–Clubul ăla, a spus ea, s-a născut în urma discuțiilor despre criză ce au avut loc la Paris, în 1956, între o Argentină falimentară și creditorii săi. Continuă să se întâlnească la fiecare șase săptămâni la Ministerul francez al Economiei, Finanțelor și Industriei, sub conducerea unui superior al trezoreriei franceze. Dar eu nu vorbesc despre acea organizație.

–Un alt mister de-al tău? a întrebat el, pe un ton critic.

–De ce trebuie să fii atât de dificil?

–Poate pentru că știu că te enervează.

Luase legătura cu Mastroianni ieri, la New York. Nu fusese prea încântat să o vadă, dar, seara trecută, ieșiseră să ia cina în oraș. Când ea s-a oferit să-l ducă înapoi peste Atlantic, el a acceptat.

Ceea ce a luat-o prin surprindere.

Aceasta avea să fie ori ultima lor discuție, ori prima dintr-un șir de multe altele.

–Dă-i drumul, Eliza. Te ascult. Sigur, nu am altceva de făcut decât să te ascult. Am impresia că ăsta a fost planul tău.

–Dacă asta e părerea ta, de ce te întorci acasă cu mine?

–Dacă te-aș fi refuzat, pur și simplu m-ai fi găsit din nou. În felul ăsta ne putem rezolva problemele, într-un fel sau altul, iar eu mă aleg cu un zbor confortabil către casă, în schimbul timpului meu. Așa că, te rog, dă-i drumul. Ține-ți discursul.

Ea și-a înfrânat mânia și a declarat.

–Există un truism născut din istorie: „Dacă un guvern nu poate face față provocării războiului, el e sortit eșecului". Inviolabilitatea legii, prosperitatea cetățenilor, solvabilitatea – toate principiile astea sunt sacrificate numaidecât de către un stat atunci când îi este pusă în pericol supraviețuirea.

Ascultătorul ei a luat o înghițitură dintr-un pahar înalt de șampanie.

–Iată încă o realitate, a continuat ea. Războaiele au fost întotdeauna finanțate prin datorii. Cu cât e mai mare amenințarea, cu atât e mai mare datoria.

El a fluturat din mână.

–Știu ce urmează, Eliza. Pentru ca orice națiune să se implice într-un război, ea trebuie să aibă un inamic credibil.

–Bineînțeles. Iar dacă el există deja, *magnifico*.

Bărbatul a zâmbit când a auzit-o folosind limba lui maternă. Prima breșă în atitudinea lui ca de granit.

–Dacă inamicii există, a spus ea, dar nu au forță militară, pot fi furnizați bani pentru a le clădi acea forță. Dacă ei nu există... – a rânjit – ... atunci pot fi oricând inventați.

Mastroianni a început să râdă.

–Ai așa o fire diabolică!

–Iar tu nu?

A privit-o furios.

–Nu, Eliza, nu am.

Era poate cu cinci ani mai în vârstă decât ea, la fel de bogat, și, cu toate că era enervant, putea fi destul de fermecător. Tocmai mâncaseră la cină un mușchi de vită suculent, cartofi Yukon Gold și fasole verde crocantă. Învățase că lui îi plăceau mesele simple. Fără mirodenii, usturoi sau ardei iute. Gusturi neobișnuite pentru un italian, dar multe erau neobișnuite la acest miliardar. Însă cine era ea să-l judece? Eliza Larocque își avea propriile idiosincrazii.

–Mai există un alt Club de la Paris, a spus femeia. Unul mult mai vechi. Datând de pe vremea lui Napoleon.

–N-ai pomenit niciodată despre treaba asta.

–Nu te-ai arătat niciodată interesat până acum.

–Pot să fiu sincer?

–Te rog.

–Nu-mi placi. Sau, mai exact, nu-mi plac preocupările tale în domeniul afacerilor, nici asociații tăi. Sunt nemiloși în tranzacțiile pe care le fac, iar cuvântul lor nu înseamnă nimic. Unele dintre politicile voastre investiționale sunt în cel mai bun caz dubioase, în cel mai rău caz ilegale. Vreme de aproape un an m-ai hăituit cu povești despre profituri de nedescris, oferind foarte puține informații care să-ți susțină afirmațiile. Poate că de vină e jumătatea ta corsicană pe care pur și simplu n-o poți controla.

Mama ei fusese corsicană, tatăl francez. Se căsătoriseră de tineri și rămăseseră împreună peste cincizeci de ani. Acum amândoi erau morți, iar ea rămăsese singura moștenitoare. Prejudecățile legate de originile ei nu erau

nici o noutate – se lovise de ele de multe ori –, dar asta nu însemna că le accepta cu bucurie.

S-a ridicat de pe scaun și a luat farfuriile rămase de la cină.

Mastroianni a prins-o de braț.

–Nu e nevoie să mă servești.

Pe ea au deranjat-o atât tonul cât și strângerea lui de mână, dar n-a opus rezistență. În schimb a zâmbit, a dat-o pe italiană și a spus:

–Ești oaspetele meu. Așa se cuvine.

El i-a dat drumul.

Echipase avionul doar cu doi piloți, amândoi aflați în față, în spatele ușii închise de la cabină, și de aceea se ocupa ea de masă. Ajunsă în bucătărie, a pus deoparte vasele murdare și a găsit desertul într-un mic frigider. Două savuroase tarte de ciocolată. Preferatele lui Mastroianni, după cum i se spusese, cumpărate de la restaurantul din Manhattan pe care îl vizitaseră seara trecută.

Expresia bărbatului s-a schimbat când ea i-a pus în față delicatesele.

S-a așezat de cealaltă parte a mesei.

–Robert, n-are nici o relevanță dacă mă simpatizezi pe mine sau companiile mele. Asta e o propunere de afaceri. Una pe care m-am gândit că ai fi interesat s-o iei în considerare. Mi-am făcut selecția cu mare grijă. Cinci oameni au fost deja aleși. Eu sunt a șasea. Tu ai fi al șaptelea.

El a făcut semn către tartă.

–Mă întrebam eu ce ați avut de vorbit tu și chelnerul ieri-seară, înainte să plecăm.

O ignora, jucându-și propriul joc.

–Am văzut cât de mult ți-a plăcut desertul.

Bărbatul a luat o furculiță de argint pur. Se pare că dezgustul lui personal față de ea nu se extindea și la mâncarea ei, la avionul ei sau la posibilitatea de a face niște bani.

–Aș putea să-ți spun o poveste? l-a întrebat Eliza. Despre Egipt. De pe vremea invaziei din 1798, conduse de, pe atunci, generalul Napoleon Bonaparte.

El a încuviințat din cap, în timp ce savura delicioasa ciocolată.

–Mă îndoiesc că ai accepta un refuz. Așa că... te rog.

Napoleon mergea în fruntea coloanei de soldați francezi, în cea de-a doua zi a marșului lor către sud. Erau aproape de El Beydah, la doar câteva ore distanță de următorul sat. Ziua era caldă și însorită, la fel ca toate celelalte dinaintea ei. Ieri arabii îi atacaseră cu ferocitate avangarda. Generalul Desaix era cât pe-aci să fie capturat, dar un căpitan a fost omorât, iar un alt general-locotenent a fost luat prizonier. S-a cerut o recompensă, dar arabii și-au disputat prada și, în cele din urmă, l-au împușcat în cap pe ostatic. Egiptul se dovedea a fi un tărâm periculos – ușor de cucerit, greu de păstrat –, iar rezistența părea din ce în ce mai puternică.

În față, pe marginea drumului prăfuit, Napoleon a văzut o femeie cu fața însângerată. Cu o mână ținea un bebeluș, iar pe cealaltă o avea întinsă, ca și cum s-ar fi apărat, pipăind aerul dinaintea ei. Ce căuta acolo, în deșertul torid?

S-a apropiat de ea și, cu ajutorul unui interpret, a aflat că soțul îi străpunsese ambii ochi. A fost copleșit de rușine. De ce? Ea a îndrăznit să nu se plângă, implorând doar să-i fie îngrijit pruncul, care se pare că era pe moarte. Napoleon a ordonat ca atât femeia, cât și copilul să primească apă și pâine.

Când acestea le-au fost oferite, de lângă o dună învecinată s-a ivit deodată un bărbat furios și plin de ură.

Soldații au intrat în alertă.

Omul s-a repezit și i-a smuls femeii pâinea și apa.

–Nu te atinge! a urlat el. Ea și-a pierdut onoarea și a pângărit-o pe a mea. Copilul ăla e o rușine pentru mine. E rodul vinovăției ei.

Napoleon a descălecat și a zis:

–Sunteți nebun, monsieur. *Smintit.*

–Sunt soțul ei și am dreptul să fac ce vreau.

Înainte ca generalul să apuce să răspundă, bărbatul a scos la iveală un pumnal de sub veșmânt, rănindu-și mortal soția.

A urmat un moment de confuzie în care arabul a luat copilul, l-a ridicat în aer, apoi l-a trântit de pământ.

Un foc de armă a izbucnit, iar pieptul omului a explodat, corpul lui prăbușindu-se pe solul uscat. Căpitanul Le Mireur, care călărea în spatele lui Napoleon, pusese capăt spectacolului.

Toți soldații păreau șocați de cele văzute.

Napoleon însuși avea probleme în a-și ascunde tulburarea. După câteva clipe tensionate, a ordonat coloanei să avanseze, dar, înainte de a încăleca din nou, a observat că ceva căzuse de sub haina mortului.

Un sul de papirus legat strâns cu o sfoară.

L-a ridicat din nisip.

Napoleon a rechiziționat încăperi pentru noapte în vila de agrement a unuia dintre cei mai hotărâți opozanți ai săi, un egiptean care fugise în deșert cu armata lui de mameluci acum câteva luni, lăsându-și toate bunurile la cheremul francezilor. Întins pe covoare moi, presărate cu perne de mătase, generalul era încă frământat de îngrozitoarea lipsă de umanitate la care fusese martor mai devreme, pe drumul din pustiu.

Mai târziu i se spusese că acel bărbat greșise înjunghiindu-și soția, dar dacă Dumnezeu ar fi îngăduit infidelitatea femeii, ar fi trebuit ca ea să fie primită în casa cuiva și să fie ținută acolo de milă. De vreme ce așa ceva nu se întâmplase, legea arabă nu l-ar fi pedepsit pe soț pentru cele două crime comise.

–Atunci e bine că am făcut-o noi, a declarat Napoleon.

Noaptea era tăcută și plicticoasă, așa că s-a decis să cerceteze papirusul pe care îl găsise lângă cadavru. Savanții lui îi spuseseră că localnicii obișnuiau să jefuiască clădirile sacre, furând tot ce puteau, ori pentru a vinde, ori pentru a refolosi. Ce pierdere! El venise să descopere trecutul acestei țări, nu să-l distrugă.

A rupt sfoara și a desfăcut sulul, găsind patru foi scrise în ceea ce părea a fi greacă. Era fluent în dialectul corsican și reușise, în sfârșit, să vorbească și să citească decent în franceză, dar, în afară de asta, limbile străine erau un mister pentru el.

Așa că l-a chemat pe unul dintre traducătorii săi.

–E în limba coptă, i-a spus bărbatul.

–Îl poți citi?

–Desigur, generale.

–Ce lucru oribil, a spus Mastroianni. Să omori un prunc.

Eliza a încuviințat.

–Așa a fost în realitate campania din Egipt. O cucerire sângeroasă, obținută cu lupte grele. Dar te asigur că ceea ce s-a întâmplat acolo e motivul pentru care tu și cu mine avem discuția asta.

5

Sam Collins stătea pe scaunul din dreapta și se uita, în vreme ce Malone părăsea în viteză Copenhaga, îndreptându-se către nord, pe autostrada de pe coasta daneză.

Cotton Malone era exact așa cum se așteptase. Dur, curajos, hotărât, luând în piept situațiile care i se iveau, făcând ce trebuia făcut. Se potrivea până și cu descrierea fizică pe care Sam o primise. Înalt, păr blond strălucitor, un zâmbet care trăda puține emoții. Știa despre experiența de doisprezece ani pe care Malone o avea în Departamentul de Justiție, despre studiile lui de drept făcute la Georgetown, despre memoria lui fotografică și despre dragostea lui pentru cărți. Dar acum văzuse cu ochii lui curajul bărbatului în situații limită.

–Cine ești? a întrebat Malone.

Și-a dat seama că nu putea fi timid. Simțise suspiciunile lui Malone și îl înțelegea. Un străin dă buzna în anticariatul lui, în miez de noapte, urmat de oameni înarmați?

–Serviciul Secret al SUA. Sau cel puțin asta eram acum câteva zile. Cred că sunt concediat.

–De ce?

–Pentru că nimeni de acolo n-a vrut să mă asculte. Am încercat să le spun. Dar nimeni n-a vrut să audă.

–Henrik de ce a făcut-o?

–De unde ai...?

S-a stăpânit.

–Unii adăpostesc animale rătăcite. Henrik salvează oameni. De ce ai avut nevoie de ajutorul lui?

–Cine zice că am avut?

–Nu te mai chinui, OK? Și eu am fost cândva unul dintre acei rătăciți.

–De fapt, aș zice că Henrik a fost cel care avea nevoie de ajutor. El m-a contactat.

Malone a trecut Mazda în viteza a cincea, accelerând pe autostrada înnegrită, aflată la aproximativ nouăzeci de metri distanță față de întunecata strâmtoare Øresund.

Sam simțea nevoia să explice un lucru.

–N-am lucrat în echipa pentru Casa Albă a Serviciului Secret. Eu eram la fraude monetare și financiare.

Întotdeauna se amuzase pe seama stereotipului hollywoodian al agenților îmbrăcați în costume negre, cu ochelari de soare și căști de culoarea pielii, care îl înconjoară pe președinte. Ca și el, majoritatea celor din Serviciul Secret lucrau din umbră, păzind sistemul financiar american. Asta era, de fapt, prima misiune a instituției, de vreme ce aceasta se născuse în urma Războiului Civil, fiind creată pentru a preveni contrafacerile în Confederație. Abia treizeci și cinci de ani mai târziu, după asasinarea lui William McKinley[1], ea își asumase și responsabilitatea protejării familiei prezidențiale.

–De ce ai venit în anticariatul meu? a întrebat Malone.

–Locuiam în oraș. Henrik m-a trimis ieri la un hotel. Mi-am dat seama că ceva nu era în regulă. Voia să părăsesc proprietatea lui.

–De când ești în Danemarca?

–De o săptămână. Dumneavoastră ați fost plecat. Abia v-ați întors, acum câteva zile.

–Știi multe despre mine.

–Nu chiar. Știu că sunteți Cotton Malone. Fost ofițer de marină. Ați lucrat pentru Divizia Magellan. Acum v-ați retras.

Malone i-a aruncat o privire care semnala că era pe cale să-și piardă răbdarea cu felul lui de a se eschiva de la întrebarea inițială.

–Eu mai am și un website, a spus Sam. Noi n-ar trebui să ne ocupăm cu chestii din astea, dar am făcut-o. Colapsul financiar mondial – o conspirație capitalistă. Așa se cheamă. E pe Moneywash.net.

---

[1] William McKinley (1843–1901).– al douăzeci și cincilea președinte al Statelor Unite, între anii 1897 și 1901. A fost împușcat de două ori, în piept și în abdomen, în timpul unei băi de mulțime, de către anarhistul Leon Czolgosz. (n.tr.)

–Înțeleg de ce superiorii tăi ar putea avea o problemă cu hobby-ul tău.

–Eu nu. Trăiesc în America. Am tot dreptul să spun ce gândesc.

–Dar n-ai dreptul să porți și o insignă federală în același timp.

–Asta au zis și ei.

Nu-și putea ascunde înfrângerea din glas.

–Ce spuneai pe site-ul ăsta al tău? l-a întrebat Malone.

–Am spus adevărul. Despre oamenii de afaceri, cum ar fi Mayer Amschel Rothschild.

–În virtutea drepturilor ălora ale tale prevăzute de Primul Amendament?

–Ce contează? Omul ăla nici măcar nu era american. Doar un maestru al banilor. Cei cinci fii ai săi s-au dovedit și mai pricepuți. Au învățat cum să transforme datoriile în avere. Au fost creditorii capetelor încoronate ale Europei. Alegeți orice nume, ei au fost acolo, dând cu o mână, iar cu alta luând înapoi și mai mult.

–Nu e asta filosofia americană?

–Nu erau bancheri. Băncile operează cu fonduri create ori de guvern, ori din depozitele clienților. Ei lucrau cu averi personale, împrumutându-le cu niște dobânzi obscen de mari.

–Încă o dată, ce-i în neregulă cu asta?

Sam s-a răsucit pe scaun.

–Exact asta-i atitudinea care le-a permis să scape basma curată. Oamenii zic: „Și ce dacă? E dreptul lor să facă bani". Nu, nu e. Flacăra din stomacul lui s-a întețit. Familia Rothschild a făcut avere finanțând războiul. Știați asta?

Malone n-a răspùns.

–Ambele tabere, de cele mai multe ori. Și nu dădeau o ceapă degerată pe banii pe care îi împrumutau. În schimb, voiau privilegii care puteau fi transformate în profit. Lucruri cum ar fi concesiuni miniere, monopoluri,

avantaje la importuri. Uneori li se oferea chiar dreptul asupra unor taxe, drept garanție.

–Asta s-a întâmplat acum câteva sute de ani. Și ce dacă?

–Se întâmplă din nou.

Malone a încetinit pentru a lua o curbă strânsă.

–De unde știi?

–Nu toată lumea care se îmbogățește e la fel de binevoitoare ca Bill Gates.

–Ai nume? Dovezi?

Sam a tăcut.

Malone i-a sesizat dilema.

–Nu, nu ai. Doar o grămadă de rahaturi conspiraționiste pe care le-ai postat pe internet și din cauza cărora ai fost concediat.

–Nu e o chestie trasă de păr, s-a grăbit el să spună. Oamenii ăia au venit să mă omoare.

–Pari aproape bucuros că au făcut-o.

–Dovedește că am dreptate.

–Mergi prea departe. Spune-mi ce s-a întâmplat.

–Mă sufocam într-o cameră de hotel, așa că am ieșit să mă plimb. Doi tipi au început să mă urmărească. Am luat-o la picior, iar ei au continuat să vină după mine. Atunci v-am găsit locuința. Henrik îmi spusese să aștept la hotel până primesc vești de la el, apoi să vă contactez. Dar când i-am reperat pe ăia doi am sunat la Christiangade. Jesper mi-a zis să vă caut numaidecât, așa că m-am îndreptat către anticariatul dumneavoastră.

–Cum ai intrat?

–Am forțat ușa din spate. E foarte ușor. Aveți nevoie de o alarmă.

–M-am gândit că dacă cineva vrea să fure cărți vechi, n-are decât să le ia.

–Cum rămâne cu tipii care vor să te omoare?

–De fapt, voiau să te omoare pe tine. Și, apropo, a fost o prostie să intri prin efracție. Aș fi putut să te împușc.

–Știam că n-o s-o faceți.

–Mă bucur, pentru că eu nu știam.

Au mers în tăcere câțiva kilometri, apropiindu-se tot mai mult de Christiangade. Sam mai făcuse drumul ăsta de câteva ori în ultimul an.

–Thorvaldsen s-a chinuit mult, a spus el în cele din urmă. Dar bărbatul pe care îl urmărește a acționat primul.

–Henrik nu-i prost.

–Poate că nu. Dar orice naș își are nașul.

–Câți ani ai?

L-a mirat schimbarea bruscă a subiectului.

–Treizeci și doi.

–Și de cât timp ești în serviciu?

–De patru ani.

A înțeles unde bătea Malone. De ce ar fi avut nevoie Henrik să ia legătura cu un agent tânăr și lipsit de experiență al Serviciului Secret, care deținea un site țăcănit?

–E o poveste lungă.

–Am timp, a spus Malone.

–De fapt, nu aveți. Thorvaldsen a înrăutățit o situație care nu mai suportă multă presiune. Avem nevoie de ajutor.

–Acum vorbește conspirationistul sau agentul?

Malone a apăsat pedala de accelerație a Mazdei și a trecut în viteză pe un drum drept. Oceanul negru continua să se întindă la dreapta lor, cu luminile unei Suedii îndepărtate la orizont.

–Vorbește prietenul lui.

–E clar, a spus Malone, că habar n-ai despre Henrik. El nu se teme de nimic.

–Toată lumea se teme de ceva.

–Ție de ce ți-e frică?

A cântărit întrebarea, una pe care și-o pusese și el de mai multe ori în ultimele luni, apoi a răspuns sincer.

–De omul pe care îl urmărește Thorvaldsen.

–Ai de gând să-mi spui și un nume?

–Lordul Graham Ashby.

6

Corsica

Ashby s-a întors la *Archimedes* și a sărit de pe nava auxiliară, pe platforma de la pupa. Îl adusese pe corsican cu el, după ce, în turn, reușise să-i capteze atenția bărbatului. Scăpaseră de sutana ridicolă, iar omul nu le dăduse nici o bătaie de cap pe durata călătoriei.

–Condu-l în salonul principal, a spus Ashby, iar Guildhall l-a împins în față pe oaspetele lor. Asigură-i tot confortul.

Ashby a urcat trei trepte din lemn de tec până la piscina luminată. Încă mai ținea în mână cartea recuperată din casa corsicanului.

Căpitanul navei și-a făcut apariția.

–Mergi către nord, de-a lungul coastei, cu viteză maximă, i-a ordonat Lordul.

Căpitanul a încuviințat cu o mișcare a capului, apoi a dispărut.

Carcasa neagră și zveltă a vasului *Archimedes* avea șaptezeci de metri. Motoarele diesel gemene îl împingeau cu douăzeci și cinci de noduri, putând să navigheze transatlantic la o viteză respectabilă de douăzeci și două de noduri. Cele șase punți adăposteau trei seturi de încăperi, un apartament pentru proprietar, un birou, o bucătărie *gourmet*, o saună, o sală de sport și toate celelalte facilități la care te-ai aștepta de la un vas de lux.

Sub punte, motoarele își măreau turația.

Gândurile i-au revenit la acea noapte de septembrie din 1943.

Toate relatările descriau o mare calmă, cu cer senin. Flota de vase de pescuit a Bastiei era ancorată în siguranță, în port. Doar o șalupă solitară cu motor spinteca apele în

larg. Unii spun că barca se îndrepta către Cape Sud și râul Golo, situat la baza sudică a Cap Corse, promontoriul cel mai de nord al Corsicăi – o proeminență muntoasă de forma unui deget îndreptat către nordul Italiei. Alții plasează ambarcațiunea în partea opusă, de-a lungul coastei de nord-est. Patru soldați germani se aflau la bordul șalupei când două avioane P-39 americane au atacat puntea cu focuri de artilerie. Una dintre bombele aruncate a ratat și, din fericire, aeronavele și-au încheiat atacul fără să distrugă vasul. În cele din urmă, șase lăzi de lemn au fost ascunse undeva în, sau aproape de, Corsica un al cincilea german, aflat la țărm, ajutându-i pe ceilalți patru să scape.

Archimedes înainta cu ușurință.

Ar fi trebuit să ajungă în mai puțin de o jumătate de oră.

Ashby a mai urcat o punte până în salonul principal, unde pielea albă, finisajele din oțel inoxidabil și covoarele berbere de culoare crem îi făceau pe oaspeți să se simtă confortabil. Proprietatea lui englezească din secolul al XIV-lea era plină de antichități. Aici prefera modernitatea.

Corsicanul stătea pe una dintre canapele, savurând o băutură.

– Vrei să guști din romul meu? l-a întrebat Ashby.

Bătrânul a încuviințat din cap, încă evident tulburat.

– E preferatul meu. Făcut din suc de primă presă.

Ambarcațiunea avansa, prinzând viteză, prora secerând iute valurile.

Lordul a aruncat cartea despre Napoleon pe canapea, lângă musafirul lui.

– Am fost ocupat de la ultima noastră discuție. N-o să te plictisesc cu detaliile. Dar știu că patru oameni au adus aurul lui Rommel din Italia. Un al cincilea i-a așteptat aici. Cei patru au ascuns comoara și n-au spus unde se afla înainte ca Gestapoul să-i împuște pentru neglijență în serviciu. Din păcate, celui de-al cincilea nu i s-a dezvăluit secretul ascunzătorii. De atunci, corsicani ca tine au tot

făcut cercetări și au răspândit informații false despre ce s-a întâmplat. Sunt peste o duzină de versiuni ale poveștii, care n-au făcut decât să semene confuzie. Ăsta-i motivul pentru care, ultima dată, m-ai mințit. A făcut o pauză. Și pentru care Gustave a făcut același lucru.

Și-a turnat un pahar de rom și s-a așezat pe canapea, în fața corsicanului. Între ei se afla o masă din lemn și sticlă. A luat cartea și a pus-o pe masă.

–Dacă binevoiești, am nevoie să dezlegi misterul.

–Dacă aș fi putut, aș fi făcut-o de mult.

Lord Ashby a rânjit.

–De curând am auzit că atunci când Napoleon a devenit împărat, i-a exclus pe toți corsicanii din administrația insulei lor. Prea nedemni de încredere, a pretins el.

–Și Napoleon era corsican.

–Ce-i drept, dar dumneata, domnule, *ești* un mincinos. Știi cum să dezlegi misterul, deci, te rog, fă-o.

Bărbatul și-a golit paharul de rom.

–N-ar fi trebuit niciodată să fac afaceri cu dumneavoastră.

Ashby a ridicat din umeri.

–Îți plac banii mei. Pe de-altă parte, eu n-ar fi trebuit niciodată să fac afaceri cu dumneata.

–Ați încercat să mă omorâți în turn.

A început să râdă.

–Am vrut doar să-ți captez întreaga atenție.

Corsicanul n-a părut impresionat.

–Dumneavoastră ați venit la mine pentru că știați că vă pot oferi răspunsuri.

–Și a venit vremea să o faci.

Ashby își petrecuse ultimii doi ani examinând fiecare indiciu, interogându-i pe puținii martori care mai rămăseseră în viață – toți protagoniștii erau morți de mult – și aflase că nimeni nu știa cu adevărat dacă aurul lui Rommel exista sau nu. Nici una dintre poveștile despre originile acestuia și despre drumul lui din Africa în Germania nu suna coerent. Cele mai credibile relatări

afirmau că prada provenea din Gabès, Tunisia, aflată la vreo sută șaizeci de kilometri de granița cu Libia. După ce trupele germane din Africa rechiziționaseră orașul pentru a-și stabili cartierul general, celor trei mii de evrei din localitate li s-a spus că pentru „două mii șapte sute de kilograme de aur" viețile lor vor fi cruțate. Li s-au acordat patruzeci și opt de ore pentru a face rost de aurul pentru răscumpărare, după care comoara a fost încărcată în șase lăzi de lemn, dusă pe coastă și trimisă cu barca spre nord, în Italia. Acolo Gestapoul a preluat controlul, încredințând celor patru soldați transportul lăzilor către vest, în Corsica. Nu se știe exact ce conțineau cuferele, dar evreii din Gabès erau bogați, la fel ca și comunitățile evreiești din împrejurimi, sinagoga locală fiind un celebru loc de pelerinaj și primind, de-a lungul secolelor, multe artefacte prețioase.

Dar consta oare comoara în aur?

Greu de spus.

Totuși dobândise numele de *aurul lui Rommel*, fiind considerată una dintre ultimele prăzi importante din al Doilea Război Mondial.

Corsicanul și-a întins paharul gol, iar Ashby s-a ridicat să i-l umple din nou. Putea foarte bine să-i facă pe plac bărbatului, așa că s-a întors cu un pocal pe trei sferturi plin cu rom.

Corsicanul a savurat o înghițitură prelungă.

–Știu despre cifru, a spus Ashby. E chiar ingenios. Un fel isteț de a ascunde un mesaj. Cred că i se spune Nodul Maurului.

Pasquale Paoli, un luptător corsican pentru libertate din secolul al XVIII-lea, acum devenit erou național, născocise numele. Paoli avea nevoie de o modalitate eficientă de comunicare cu aliații săi, una care să le asigure discreția totală, așa că a adaptat o metodă învățată de la mauri care, vreme de secole, atacaseră coastele ca pirați.

–Faci rost de două cărți identice, a explicat Ashby. Păstrezi una. Pe cealaltă o dai persoanei căreia vrei să-i

transmiți mesajul. Găsești în interiorul cărții cuvintele potrivite pentru mesaj, apoi, printr-o serie de cifre, îi comunici destinatarului numerele paginilor, rândurilor și cuvintelor. Cifrele în sine sunt inutile, dacă nu ai cartea potrivită.

Și-a pus pe masă romul, a scos din buzunar o foaie de hârtie împăturită și a netezit pagina pe sticla mesei.

–Astea sunt cele pe care ți le-am dat la ultima noastră discuție.

Ostaticul său a examinat hârtia.

XCV CCXXXVI CXXVIII CXCIV XXXII
IV XXXI XXVI XVIII IX
VII VI X II XI

–Nu înseamnă nimic pentru mine, a spus corsicanul.

Ashby a clătinat din cap a neîncredere.

–Va trebui să încetezi cu treaba asta. Știi că e vorba de locul în care se află aurul lui Rommel.

–Lord Ashby. În seara asta m-ați tratat cu o totală lipsă de respect. Atârnându-mă din turnul ăla. Făcându-mă mincinos. Spunând că Gustave v-a mințit. Da, am avut cartea. Dar numerele astea nu înseamnă nimic în raport cu ea. Acum plutim către un loc pe care nici măcar n-ați avut bunăvoința de a-l preciza. Romul dumneavoastră e delicios, barca e superbă, dar trebuie să insist să vă explicați.

Întreaga lui viață adultă Ashby căutase comori. Deși cei din familia lui erau oameni de afaceri cu tradiție, el prețuia căutarea lucrurilor pierdute în favoarea simplei provocări de a face bani. Uneori, răspunsurile pe care le căuta erau descoperite cu multă trudă. Uneori, informatorii îi aduceau, în schimbul unor sume de bani, cunoștințele de care avea nevoie. Și uneori, ca acum, dădea pur și simplu peste soluție.

–Aș fi mai mult decât bucuros să explic.

7

Danemarca, ora 1.50

Henrik Thorvaldsen a verificat piedica și s-a asigurat că arma era pregătită. Mulțumit, a așezat ușor pușca pe masa de sufragerie. Stătea în salonul principal al conacului, sub un tavan cu grinzi de stejar, înconjurat de armuri și tablouri care dădeau aspectul și senzația unei locuințe nobiliare. Strămoșii săi stătuseră fiecare la aceeași masă, veche de aproape patru sute de ani.

Nu mai erau nici trei zile până la Crăciun.

Să fi fost acum aproape treizeci de ani când Cai se cocoțase pe masă?

–Trebuie să cobori, îi ceruse soția lui. Imediat, Cai.

Băiatul a traversat în fugă blatul lung, pipăind cu palmele deschise partea de sus a scaunelor cu spătar înalt așezate de-o parte și de alta. Thorvaldsen l-a urmărit pe fiul lui cum evită un obiect decorativ aurit așezat pe mijlocul mesei, sărind apoi în brațele lui întinse.

–Sunteți imposibili amândoi, a spus soția lui. Chiar imposibili.

–Lisette, e Crăciunul. Lasă băiatul să se joace.

L-a luat pe cel mic în poala lui.

–Are doar șapte ani. Iar masa e aici de multă vreme.

–Papa, Nisse o să vină anul ăsta?

Lui Cai îi plăcea la nebunie elful poznaș care, conform legendei, purta haine gri de lână, o bonetă, șosete roșii și saboți albi. Se adăpostea în podurile vechilor ferme și se distra făcând farse.

BIBLIOTECA ...ODETEA

–Ca să fim în siguranță, a spus băiatul, ne trebuie niște porridge[1].

Thorvaldsen a zâmbit. Mama lui îi spusese aceeași poveste despre cum un castron cu porridge, lăsat la vedere în noaptea de Ajun, te ferea de poznele lui Nisse. Sigur, asta era înainte ca naziștii să-i măcelărească aproape toți membrii familiei, inclusiv pe tatăl său.

–O să avem porridge, a spus Lisette. Alături de gâscă friptă, varză roșie, cartofi copți și budincă de orez cu scorțișoară.

–Cu migdala magică? a întrebat Cai, cu uimire în glas.

Soția lui a mângâiat părul castaniu al băiatului.

–Da, scumpule. Cu migdala magică. Iar dacă o s-o găsești, o să primești un premiu.

Atât el, cât și Lisette se asigurau întotdeauna că fiul lor, Cai, găsea migdala magică. Deși el era evreu, tatăl lui Thorvaldsen și soția lui fuseseră creștini, așa că sărbătoarea de Crăciun își găsise un loc în viața lui. În fiecare an el și Lisette decorau un brad înmiresmat cu ornamente făcute în casă din lemn și paie și, prin tradiție, nu-l lăsau niciodată pe Cai să le vadă creația decât după cina din Ajun, când se adunau cu toții și cântau colinde.

Doamne, cât îi mai plăcuse Crăciunul!

Până la moartea lui Lisette.

Apoi, acum doi ani, când Cai a fost ucis, sărbătoarea și-a pierdut orice sens. Ultimele trei, incluzând-o pe aceasta, fuseseră o tortură. În fiecare an se trezise stând aici, în capul mesei, întrebându-se de ce soarta a fost atât de crudă.

Totuși, anul ăsta era diferit.

A întins mâna și a mângâiat metalul negru al armei. Puștile de asalt erau ilegale în Danemarca, dar pe el nu-l interesau legile.

Dreptate.

---

[1] Griș de ovăz fiert în lapte (n.tr.)

Asta voia.

Stătea în tăcere. Nici o lumină nu ardea în cele patruzeci și una de camere ale proprietății Christiangade. Chiar îi surâdea gândul la o lume fără lumină. Acolo coloana lui deformată ar trece neobservată. Pielea groasă de pe față nu i-ar fi văzută niciodată. Părul cărunt și des, sprâncenele zburlite n-ar trebui aranjate nicicând. În beznă contează doar simțurile unei persoane.

Iar ale lui erau fin reglate.

Ochii bătrânului cercetau salonul întunecat, în vreme ce continua să-și amintească.

Parcă-l vedea pe Cai peste tot. Și pe Lisette. Era un bărbat cu o avere, o putere și o influență nemăsurate. Puțini șefi de stat sau capete încoronate îi refuzau cererile. Porțelanurile și reputația lui rămâneau unele dintre cele mai bune din lume. Nu practicase niciodată serios religia iudaică, dar era un prieten devotat al Israelului. Anul trecut riscase totul pentru a opri un fanatic să distrugă acel stat binecuvântat. În particular, finanța opere caritabile din toată lumea cu milioane de euro din banii familiei.

Dar era ultimul Thorvaldsen.

Îi mai rămăseseră doar rude foarte îndepărtate și al naibii de puține. Familia asta, care rezistase secole întregi, era pe cale să se stingă.

Dar nu înainte de a se face dreptate.

A auzit o ușă deschizându-se, apoi pași au răsunat de-a lungul salonului negru.

Undeva, un ceas anunța ora două noaptea.

Pașii s-au oprit la câțiva metri distanță și o voce a spus:

–Senzorii tocmai s-au activat.

Jesper îi era alături de multă vreme, fiind martor la toată bucuria și la toată durerea pe care Thorvaldsen știa că și prietenul lui le simțise.

–Unde? a întrebat.

–În colțul de sud-est, lângă țărm. Doi intruși se îndreaptă încoace.

–Nu trebuie să faci asta, i-a spus el lui Jesper.

– Trebuie să ne pregătim.

A zâmbit, bucuros că vechiul lui prieten nu-l putea vedea. Un ultimii doi ani se luptase aproape tot timpul cu valuri de emoții contradictorii, implicându-se în tot felul de căutări și cauze care, doar temporar, îi îngăduiau să-și uite suferința, angoasele și tristețea care îi deveniseră tovarășii.

– Vreo veste de la Sam? a întrebat el.

– Nici un cuvânt de la apelul de mai devreme. Dar Malone a telefonat de două ori. Am lăsat aparatul să sune, așa cum m-ați instruit.

Asta însemna că Malone făcuse ce trebuia.

Așezase cu mare grijă momeala în capcana asta. Acum intenționa să o declanșeze la fel de precis.

A întins mâna după pușcă.

– E timpul să ne întâmpinăm oaspeții.

8

Eliza stătea așezată pe marginea scaunului ei. Trebuia să-i capteze întreaga atenție lui Robert Mastroianni.

–Între 1689 și 1815, Anglia s-a aflat în război vreme de șaizeci și trei de ani. Asta înseamnă că un an din doi era petrecut în conflict – perioadele de pace fiind folosite pentru pregătirea altor lupte. Îți închipui cât a costat asta? Și nu a fost un caz atipic. De fapt, pe vremea aceea era un lucru destul de obișnuit ca națiunile europene să rămână în război.

–Obicei pe seama căruia, spui tu, mulți oameni chiar au obținut profit? a întrebat Mastroianni.

–Absolut. Iar câștigarea acelor războaie nu conta, din moment ce, de fiecare dată când se intra într-un conflict, guvernele făceau și mai multe datorii, iar oamenii de afaceri adunau și mai multe privilegii. Seamănă cu ce fac azi producătorii de medicamente. Tratează simptomele unei boli, fără s-o vindece vreodată, fiind întotdeauna plătiți.

Mastroianni și-a terminat ultima bucățică din prăjitura cu ciocolată.

–Dețin acțiuni la trei dintre acele companii farmaceutice.

–Atunci știi că spun adevărul.

L-a fixat cu ochi duri. El i-a întors privirea, dar s-a hotărât să n-o atace.

–Tarta asta a fost minunată, a spus el în cele din urmă. Mărturisesc că am o slăbiciune pentru dulciuri.

–Ți-am mai adus una.

–Acum mă mituiești.

–Vreau să iei parte la ceea ce urmează să se întâmple.

–De ce?

–Bărbații ca tine sunt o marfă rară. Ești foarte bogat, puternic, influent. Ești inteligent. Inventiv. La fel ca și

noi ceilalți, cu siguranță te-ai săturat să-ți împarți mare parte din rezultate cu guverne lacome și incompetente.

–Și ce urmează să se întâmple, Eliza? Explică-mi misterul.

Nu putea merge atât de departe. Nu încă.

–Dă-mi voie să-ți răspund spunându-ți mai multe despre Napoleon. Știi ceva despre el?

–Un tip scund. Purta o pălărie caraghioasă. Își ținea întotdeauna o mână îndesată în haină.

–Știai că au fost scrise mai multe cărți despre el decât despre oricare altă personalitate istorică, cu excepția, poate, a lui Iisus Hristos.

–Nu mi-am dat seama că ești așa pricepută la istorie.

–Nu mi-am dat seama că ești așa încăpățânat.

Îl cunoștea pe Mastroianni de câțiva ani, nu ca prieten, ci, mai degrabă, ca partener de afaceri ocazional. El deținea, în totalitate, cea mai mare fabrică de aluminiu din lume. Avea o poziție importantă și în producția de automobile, repararea de aeronave și, așa cum menționase, în domeniul sănătății.

–M-am săturat să fiu hărțuit, a spus el. Mai ales de către o femeie care vrea ceva și totuși nu-mi poate spune ce sau de ce.

S-a hotărât să aplice și ea tactica ignorării.

–Îmi place ce-a scris cândva Flaubert. *Istoria e profeție privită invers.*

Bărbatul a chicotit.

–Ceea ce ilustrează perfect ciudata perspectivă pe care o aveți voi, francezii. Întotdeauna mi s-a părut enervant felul în care francezii își rezolvă toate conflictele pe câmpurile de luptă de ieri. E ca și cum un trecut glorios ar oferi soluția.

–Uneori treaba asta enervează și jumătatea mea corsicană. Dar, din când în când, unul dintre acele câmpuri de luptă se poate dovedi instructiv.

–Atunci, Eliza, spune-mi despre Napoleon.

A continuat doar pentru că acest italian neobrăzat era completarea perfectă pentru clubul ei. Nu putea și nu voia să-și lase mândria să afecteze o planificare atentă.

–El a creat un imperiu nemaivăzut de pe vremea romanilor. Șaptezeci de milioane de oameni se aflau sub conducerea lui personală. Era un bărbat care se simțea în largul lui atât cu mirosul prafului de pușcă, cât și cu cel al pergamentelor. Chiar s-a proclamat *pe sine* împărat. Îți dai seama? La nici treizeci și cinci de ani i-a dat peste nas papei, așezându-și coroana imperială pe propriul cap.

A lăsat ca vorbele ei să-și facă efectul, apoi a spus:

–Însă, cu tot acest ego, Napoleon a construit, anume pentru sine, doar două monumente comemorative, amândouă mici teatre care acum nici nu mai există.

–Cum rămâne cu toate clădirile și monumentele pe care le-a ridicat?

–Nici unul n-a fost creat în onoarea lui sau pentru a-i purta numele. Majoritatea nici măcar n-au fost terminate decât mult după moartea lui. Ba chiar a refuzat schimbarea numelui Place de la Concorde în Place Napoléon.

A observat că acestea erau lucruri noi pentru Mastroianni. Bun. Aproape că venise momentul.

–La Roma, a ordonat ca Forul și Colina Palatină să fie curățate de gunoaie, iar Panteonul să fie restaurant, fără să adauge vreodată o plăcuță care să spună că el făcuse toate astea. În nenumărate alte orașe din întreaga Europă a cerut îmbunătățiri după îmbunătățiri, și totuși nimic nu i-a fost atribuit vreodată. Nu e ciudat?

L-a privit pe Mastroianni cum își clătește gura de ciocolată cu o înghițitură de apă îmbuteliată.

–Mai e ceva, a zis ea. Napoleon a refuzat să facă datorii. Îi disprețuia pe creditori și îi învinovățea pentru multe dintre eșecurile Republicii Franceze. Ce-i drept, nu-l deranja să confiște bani, să-i extorcheze sau chiar să-i depună în bănci, dar nu voia să se împrumute. În privința asta a fost diferit de toți cei care au domnit înaintea lui sau după el.

–Nu era o politică rea, a murmurat bărbatul. Niște lipitori, toți bancherii.

–Ți-ar plăcea să scapi de ei?

A văzut că ideea părea să-i surâdă oaspetelui ei, însă acesta a rămas tăcut.

–Napoleon era de acord cu tine, a spus femeia. A respins fără drept de apel oferta americanilor de a cumpăra New Orleans și, în schimb, le-a vândut întregul teritoriu al Louisianei, folosind milioanele din acea vânzare pentru a-și clădi armata. Orice alt monarh ar fi păstrat pământul și ar fi împrumutat bani de la lipitori pentru război.

–Napoleon e mort de mult timp, a spus Mastroianni. Iar lumea s-a schimbat. Creditul *este* economia din ziua de azi.

–Nu-i adevărat. Vezi tu, Robert, lucrurile pe care le-a învățat Napoleon din acel papirus despre care ți-am povestit sunt relevante și azi.

Era clar că îi stârnise interesul pe măsură ce se apropia tot mai mult de ideea principală.

–Dar, desigur, a spus el, nu pot afla despre ce e vorba până când nu sunt de acord cu propunerea ta?

Eliza a simțit că poate controla din ce în ce mai bine situația.

–Îți pot împărtăși una-alta. S-ar putea chiar să te ajute să te decizi.

–Pentru o femeie pe care n-o plac, care mi-a oferit așa un zbor confortabil către casă, m-a servit cu cel mai gustos mușchi de vită, cu cea mai bună șampanie și, bineînțeles, cu tartă de ciocolată, cum aș putea refuza?

–Din nou, Robert, dacă nu mă placi, de ce ești aici?

Ochii lui i-au fixat pe ai ei.

–Pentru că sunt intrigat. Știi că sunt. Da, mi-ar plăcea să scap de bancheri și de guverne.

Ea s-a ridicat de pe scaun, s-a îndreptat către o canapea din piele și a deschis poșeta Louis Vuitton. Înăuntru se afla un mic volum legat în piele, publicat prima dată în 1822. *Cartea Sorții, aflată odinioară în posesia și în folosința lui Napoleon.*

–Am primit-o de la bunica mea corsicană, care o primise de la bunica ei.

A pus cartea subțire pe masă.

–Crezi în oracole?

–Nu prea.

–Ăsta e unic. Cică ar fi fost găsit într-un mormânt regal din Valea Regilor, lângă Luxor, de către unul dintre savanții lui Napoleon. Scris în hieroglife, i-a fost înmânat generalului. Acesta a consultat un preot egiptean care l-a tradus oral secretarei lui Napoleon, după care ea l-a transpus în germană, pentru a păstra secretul, și i l-a dat lui Napoleon. A făcut o pauză. Desigur, toate astea sunt minciuni.

Mastroianni a râs în barbă.

–De ce oare nu mă mir?

–Manuscrisul original a fost într-adevăr descoperit în Egipt. Dar, spre deosebire de papirusul pe care l-am pomenit mai devreme...

–Și despre care nu mi-ai spus nimic, a intervenit el.

–Asta presupune un angajament.

Bărbatul a zâmbit.

–Clubul tău de la Paris are multe mistere.

–Trebuie să fiu atentă.

A făcut semn către oracolul de pe masă.

–Textul original a fost scris în greacă și probabil a făcut parte din pierduta Bibliotecă din Alexandria. Sute de mii de suluri similare erau păstrate acolo și toate au dispărut până în secolul al V-lea după Hristos. E adevărat că Napoleon a cerut să fie tradus, dar nu în germană. Nu știa să citească în limba asta. De fapt, era destul de nepriceput la limbi străine. În schimb, a ordonat să fie transcris în corsicană. A păstrat oracolul cu el tot timpul, într-un dulăpior din lemn. Acel dulăpior a trebuit aruncat imediat după dezastruoasa Bătălie de la Leipzig, din 1815, când imperiul începuse să se prăbușească. Se spune că Napoleon și-a riscat viața încercând să-l recupereze. În cele din urmă, un ofițer prusac l-a găsit și i l-a vândut unui general francez capturat, care l-a recunoscut ca aparținând împăratului. Generalul plănuia să i-l returneze, dar a

murit înainte să apuce s-o facă. Dulăpiorul a ajuns, în sfârșit, la cea de-a doua soție a lui Napoleon, împărăteasa Marie Louise, care nu i s-a alăturat soțului ei în exilul forțat pe insula Sfânta Elena. După moartea împăratului, în 1821, un bărbat pe nume Kirchenhoffer a pretins că împărăteasa îi dăduse lui manuscrisul pentru a-l publica.

Eliza a deschis cartea și a răsfoit cu grijă primele pagini.

–Observă dedicația. MAIESTATEA SA IMPERIALĂ, EX-ÎMPĂRĂTEASA FRANȚEI.

Lui Mastroianni părea să nu-i pese.

–Ai vrea să-l încerci? l-a întrebat ea.

–Ce-o să facă?

–O să-ți prezică viitorul.

9

Estimarea inițială a lui Malone cu privire la Sam Collins fusese corectă. Puțin peste treizeci de ani, cu o figură îngrijorată pe care se citea un amestec de inocență și determinare. Slăbuț, părul blond-roșcat, tuns scurt și lipit de frunte ca niște pene. Vorbea cu o urmă de accent pe care Malone îl sesizase de la bun început – australian sau din Noua Zeelandă –, dar dicția și sintaxa lui erau pur americane. Era agitat și încrezut ca mulți oameni de treizeci și ceva de ani (inclusiv Malone, la vremea lui), care vor să fie tratați de parcă ar avea cincizeci.

O problemă.

Tuturor (din nou, inclusiv lui) le lipseau acei douăzeci de ani de greșeli în plus.

Se pare că Sam Collins își aruncase la gunoi cariera în Serviciul Secret, iar Malone știa că dacă dădeai greș cu o ramură a securității, rareori o alta îți întindea o mână.

A condus Mazda într-o altă curbă strâmtă, autostrada de pe coastă cotind, departe de țărm, pe o întindere întunecată, împădurită. Tot terenul care se zărea pe următorii câțiva kilometri, între șosea și mare, era deținut de Henrik Thorvaldsen. Peste un hectar și jumătate din acel pământ îi aparținea lui Malone, fiindu-i oferit pe neașteptate de către prietenul său danez cu câteva luni în urmă.

–N-ai de gând să-mi spui de ce ești aici, în Danemarca, nu-i așa? l-a întrebat el pe Collins.

–Putem să ne ocupăm de Thorvaldsen? Sunt sigur că el o să vă răspundă la toate întrebările.

–Alte instrucțiuni de-ale lui Henrik?

O ezitare, apoi:

–Asta mi-a zis să vă spun – dacă o să întrebați.

Detesta să fie manipulat, dar știa că asta era metoda lui Thorvaldsen. Ca să afle ceva, trebuia să intre în joc.

A încetinit mașina în fața unei porți deschise și a rulat printre două căsuțe albe care serveau drept intrare pe proprietatea Christiangade. Aceasta avea o vechime de patru veacuri, fiind construită de un strămoș Thorvaldsen din secolul al XVII-lea care transformase cu inteligență tone de turbă nefolositoare în combustibil, pentru a produce porțelan fin. În secolul al XIX-lea, Adelgate Glasvaerker fusese declarat furnizorul regal de sticlărie al Danemarcei. Încă mai deținea acest titlu, obiectele din sticlă ale companiei păstrându-și supremația în toată Europa.

A urmat o alee acoperită cu iarbă, mărginită de copaci desfrunziți de iarnă. Conacul era un exemplu perfect de arhitectură barocă daneză – trei niveluri de gresie învelită în cărămidă, având deasupra un acoperiș curbat din cupru. O aripă se îndrepta către peninsulă, cealaltă era cu fața spre mare. Nici o fereastră nu era luminată. Normal pentru miezul nopții.

Dar ușa din față atârna pe jumătate deschisă.

Asta era neobișnuit.

A parcat, a coborât din mașină și a mers către intrare, cu arma în mână.

Collins l-a urmat.

Înăuntru, în aerul cald, pluteau un iz de roșii fierte și o aromă de trabuc. Mirosuri familiare pentru o casă pe care o vizitase des în ultimii doi ani.

–Henrik! a strigat Collins.

S-a holbat la tânăr și a șoptit.

–Tu ești chiar idiot?

–Ei trebuie să afle că suntem aici.

–Care *ei*?

–Ușa era deschisă.

–Exact asta voiam să spun și eu. Taci și stai în spatele meu.

A traversat cu grijă dalele lustruite către lemnul unui coridor din apropiere și a pășit pe un hol larg, pe lângă seră

și salonul de biliard, către un birou de la parter, singurele raze de lumină furișându-se prin ferestre de la luna aflată în cel de-al treilea pătrar.

Trebuia să verifice ceva.

Și-a croit drum printre piesele de mobilier, spre un dulap pentru arme elaborat, făcut din același lemn masiv de arțar care domina restul încăperii. Știa că acolo erau mereu expuse cel puțin o duzină de puști de vânătoare, împreună cu câteva pistoale, o arbaletă și trei puști de asalt.

Ușa din sticlă era deschisă.

Una dintre armele automate dispăruse, la fel și două puști de vânătoare. A întins mâna după un pistol. Un revolver Welby – finisaje albastre, țeavă de cincisprezece centimetri. Știa cât de mult admira Thorvaldsen arma asta. Nu mai fusese fabricată nici una din 1945. Un miros aparte de ulei i-a umplut nările. A verificat cilindrul. Șase cartușe. Complet încărcat. Henrik nu expunea niciodată o armă goală.

I l-a dat lui Collins, murmurând: „Știi să-l folosești?"

Tânărul a dat din cap aprobator.

Au părăsit camera pe ușa cea mai apropiată.

Familiarizat cu planul casei, Malone a parcurs un alt coridor, până când a ajuns la o răscruce. Uși încadrate de ornamente în relief elaborate se înșirau de-o parte și de alta a holului, suficient de îndepărtate una de alta încât să indice faptul că încăperile din spatele lor erau spațioase.

În capătul opus se zărea o intrare cu fronton. Dormitorul principal.

Thorvaldsen detesta să urce scări, așa că ocupase, cu multă vreme în urmă, parterul.

Malone s-a apropiat de ușă, a răsucit încet mânerul și a împins, fără nici un sunet, lemnul sculptat.

A privit înăuntru, inventariind siluetele mobilelor înalte și grele, draperiile trase care lăsau să se vadă noaptea argintie. Un covor acoperea mijlocul camerei, marginile lui aflându-se la cinci pași buni de intrare.

A cercetat plapuma de pe pat și a remarcat o umflătură, semn că, poate, cineva dormea acolo.

Dar ceva nu era în regulă.

Atenția i-a fost atrasă de o mișcare la dreapta lui.

O siluetă și-a făcut apariția în ușă.

Lumina a inundat brusc încăperea.

A ridicat mâna pentru a-și apăra ochii de razele puternice și l-a văzut pe Thorvaldsen ținând o pușcă cu țeava îndreptată fix spre el.

Jesper s-a ivit din dulapul încastrat în perete, cu pistolul ridicat.

Atunci a văzut cadavrele.

Doi bărbați întinși pe podea, de cealaltă parte a patului.

–M-au crezut prost, a spus Thorvaldsen.

Nu prea îi plăcea să fie prins într-o capcană. Șoarecele nu se distrează niciodată prea tare.

–E vreun motiv pentru care mă aflu aici?

Henrik și-a coborât arma.

–Ai fost plecat.

–Treburi personale.

–Am vorbit cu Stephanie. Mi-a spus. Îmi pare rău, Cotton. Trebuie să fi fost un iad.

Aprecia grija prietenului său.

–S-a terminat.

Danezul s-a așezat pe pat și a dat la o parte așternutul, dezvăluind pernele de sub el.

–Din nefericire, genul ăsta de lucruri nu se termină niciodată.

Malone a făcut semn către cadavre.

–Sunt aceiași doi indivizi care au atacat anticariatul?

Thorvaldsen a scuturat din cap, iar fostul agent i-a putut observa durerea din priviri.

–Mi-a luat doi ani, Cotton. Dar, în sfârșit, i-am găsit pe ucigașii fiului meu.

10

–Napoleon credea cu tărie în oracole și în profeții, i-a zis Eliza tovarășului ei de zbor. Ăsta era corsicanul din el. Tatăl lui îi spusese cândva că soarta și destinul sunt *scrise în stele*. Avea dreptate.

Mastroianni nu părea impresionat.

Dar ea nu s-a lăsat descurajată.

–Joséphine, prima soție a lui Napoleon, era o creolă din Martinica, un loc în care înfloreau practicile voodoo și arta magiei. Înainte de a părăsi insula și de a naviga spre Franța, fetei i s-a ghicit norocul. A fost asigurată că se va mărita de tânără, că va fi nefericită, că va rămâne văduvă și că, mai târziu, va deveni mai mult decât regina Franței.

Eliza a făcut o pauză.

–S-a căsătorit la cincisprezece ani, a fost extrem de nefericită, a devenit văduvă și, mai târziu a devenit nu regina, ci împărăteasa Franței.

El a dat din umeri.

–Același obicei franțuzesc de a privi în urmă pentru a găsi răspunsuri.

–Poate. Dar mama mea și-a trăit viața după oracolul ăsta. Și eu am fost odinioară ca tine, o necredincioasă. Dar acum sunt de altă părere.

A deschis cărticica.

–Există treizeci și două de întrebări dintre care poți alege. Unele sunt generale. *Voi ajunge la bătrânețe? Pacientul se va însănătoși? Am vreun dușman sau mai mulți? Voi moșteni o proprietate?* Dar altele sunt mai precise. Îți petreci câteva clipe formulând întrebarea și ți se permite chiar să înlocuiești un cuvânt sau două din ea.

A împins volumul în fața bărbatului.

–Alege una. Ceva ce poate știi deja. Testează-i puterile.

O ridicare din umeri și o clipire din ochi au trădat amuzamentul lui Mastroianni.

–Ai altceva mai bun de făcut? l-a întrebat Eliza.

El a cedat și s-a apucat să examineze lista de întrebări, arătând în cele din urmă către una dintre ele.

–Aici. O *să am un fiu sau o fiică?*

Știa că el se recăsătorise anul trecut. Nevasta numărul trei. Poate cu douăzeci de ani mai tânără decât el. Marocană, dacă își amintea corect.

–Nici nu știam. E gravidă?

–Hai să vedem ce zice oracolul.

A sesizat un semn de neîncredere într-o mică tresărire a sprâncenei lui.

I-a întins un carnețel.

–Ia creionul și fă un rând de cel puțin douăsprezece linii verticale de-a lungul paginii. După douăsprezece, oprește-te când dorești.

El i-a aruncat o privire ciudată.

–Așa funcționează, a spus femeia.

Mastroianni i-a urmat instrucțiunile.

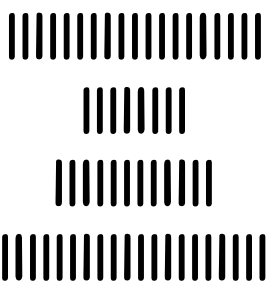
–Acum, desenează alte patru șiruri de linii verticale, fiecare pe câte un rând, sub primul. Nu sta pe gânduri, doar fă-o.

–Cel puțin douăsprezece?

Ea a clătinat din cap.

–Nu. Orice număr vrei.

L-a urmărit în timp ce el umplea pagina.

–Acum numără liniuțele de pe fiecare dintre cele cinci rânduri. Dacă numărul e par, fă într-o parte două puncte. Dacă e impar, un singur punct.

El a stat câteva clipe să calculeze, sfârșind prin a avea o coloană cu cinci rânduri de puncte.

Eliza a cercetat rezultatele.

–Două impare, trei pare. Suficient de la întâmplare pentru tine?

Bărbatul a dat aprobator din cap.

Ea a deschis cartea la un tabel.

–Ai ales întrebarea 32.

I-a arătat, în partea de jos, un rând marcat 32.

–Aici, în capul paginii, sunt combinațiile de puncte. În coloana corespunzătoare variantei alese de tine, două impare, trei pare, pentru întrebarea 32 răspunsul este R.

A răsfoit și s-a oprit la foaia marcată cu un R mare.

–Pe pagina cu răspunsul se află aceleași combinații de puncte. Replica oracolului la varianta cu două impare, trei pare este a treia de sus.

El a luat cartea și a citit. Uimirea i s-a întipărit pe chip.

–E chiar remarcabil.

Femeia și-a îngăduit un zâmbet.

–„Se va naște un fiu care, dacă nu primește la timp corecțiile necesare, se poate dovedi o sursă de necazuri pentru tine." Într-adevăr, o să am un fiu. De fapt, am aflat asta abia acum câteva zile. Niște teste prenatale au arătat că există o problemă de dezvoltare pe care medicii vor să o corecteze câtă vreme fătul se află încă în pântec. E riscant atât pentru mamă, cât și pentru copil. N-am mai spus nimănui despre situația asta și încă mai discutăm tratamentul.

Mirarea de la început i s-a mai risipit.

–Cum e posibil?

–Soartă și destin.

–Pot să mai încerc o dată? a întrebat bărbatul.

Ea a scuturat din cap.

–Oracolul avertizează că un om nu poate pune două întrebări în aceeași zi sau întreba despre același subiect în aceeași lună. De asemenea, răspunsurile cerute la lumina lunii e mult mai probabil să fie corecte. E... cât? Aproape miezul nopții, având în vedere că ne îndreptăm spre est, către soare.

–Deci urmează în curând o nouă zi.

Ea a surâs.

–Trebuie să recunosc, Eliza, e impresionant. Există treizeci și două de posibile răspunsuri la întrebarea mea. Și totuși, l-am ales la întâmplare exact pe acela care mi se potrivea.

Femeia a tras mai aproape carnețelul și a întors o foaie curată.

–Eu n-am consultat oracolul azi. Lasă-mă să încerc.

A indicat întrebarea 28.

Voi avea succes în acțiunea pe care o întreprind acum?

–Se referă la mine?

Tonul lui era evident mai blând.

Ea a încuviințat din cap.

–Am venit la New York special ca să mă întâlnesc cu tine. Și-a ridicat privirea. Ai fi o completare excelentă pentru echipa noastră. Am căutat cu mare grijă și te-am ales pe tine.

–Ești o femeie nemiloasă. Mai mult decât atât, ești o femeie nemiloasă care are un plan.

Eliza a ridicat din umeri.

–Lumea e un loc complicat. Prețul petrolului urcă și coboară fără motiv sau predictibilitate. Pe glob bântuie nestăpânite când inflația, când recesiunea. Guvernele sunt neajutorate. Fie tipăresc alți bani, ceea ce creează inflație, fie reglează situația provocând o altă recesiune. Stabilitatea pare un lucru ce ține de trecut. Am o metodă de a face față tuturor acestor probleme.

–O să funcționeze?

–Cred că da.

Fața lui oacheșă părea dură ca oțelul, ochii lui nerăbdători arătând, în sfârșit, hotărârea. Acest bărbat întreprinzător,

afectat de aceleași dileme cu care se confruntau Eliza și ceilalți, înțelesese. Într-adevăr, lumea se schimba. Ceva trebuia făcut. Iar ea s-ar putea să aibă soluția.

– Există un preț al admiterii, a spus femeia. Douăzeci de milioane de euro.

Mastroianni a ridicat din umeri.

– Nu-i o problemă. Dar sigur mai aveți și alte surse de venit?

Ea a încuviințat.

– Miliarde. Fără urmă și neatinse.

El a făcut semn spre oracol.

– Dă-i drumul, desenează-ți liniile și să vedem care-i răspunsul la întrebarea ta.

Eliza a luat creionul și a trasat cinci șiruri de linii verticale, apoi a numărat liniile din fiecare șir. Toate numere pare. A consultat tabelul și a văzut că răspunsul era Q. A ajuns la pagina potrivită și a găsit mesajul corespunzător.

S-a abținut să zâmbească, observând că acum curiozitatea lui era pe deplin stârnită.

– Vrei să ți-l citesc?

Mastroianni a încuviințat din cap.

– „Cercetează cu atenție starea partenerului ales de tine și, dacă e în acord cu a ta, nu te teme, căci fericirea va fi de partea amândurora."

– Se pare că oracolul știe ce am de gând să fac, a spus el.

Femeia a tăcut, lăsând murmurul motoarelor cu reacție să umple cabina. Scepticul italian tocmai aflase ceea ce ea știuse toată viața ei adultă – ceea ce o învățaseră mama și bunica ei corsicană –, că moștenirea genetică este forma de cunoaștere care îți dă cea mai mare putere.

Mastroianni i-a întins mâna.

A strâns-o pe a ei, atingerea lui fiind ușoară și umedă.

– Poți să mă consideri parte a planului tău.

Dar ea voia să știe.

– Tot nu mă placi?

– Hai să păstrăm o rezervă în privința asta.

11

Malone s-a decis că o plimbare prin piață i-ar limpezi gândurile. Procesul începuse devreme, iar curtea luase prima pauză abia mult după ora prânzului. Nu-i era foame, dar era însetat și ochise o cafenea de cealaltă parte a străzii. Avea o misiune simplă. Ceva diferit. Să observe și să se asigure că un traficant de droguri devenit criminal va fi condamnat fără greș. Victima, un supraveghetor al DEA[1] din Arizona, fusese împușcată de la mică distanță, stil execuție, în nordul Mexicului. Agentul fusese un prieten apropiat al lui Danny Daniels, președintele Statelor Unite, așa că Washingtonul urmărea totul cu mare grijă. Procesul se afla în a patra zi și probabil avea să se termine mâine. Până în prezent, procuratura făcuse o treabă bună. Dovezile erau copleșitoare. În particular, fusese informat despre un război teritorial între avocatul apărării și câțiva dintre concurenții săi mexicani – se pare că procesul era o metodă excelentă pentru ca unii dintre rechinii de la suprafață să elimine un prădător de ape adânci.

Dintr-o clopotniță din apropiere se auzea dangătul diabolic al clopotelor, care abia se distingea în zumzetul cotidian din Ciudad de México. De jur-împrejurul pieței înverzite, oamenii stăteau la umbra copacilor deși, ale căror culori vii îndulceau sobrietatea clădirilor tuciurii din apropiere. O fântână de marmură albastră arunca jeturi grațioase de apă înspumată în aerul fierbinte.

A auzit un pocnet. Apoi un altul.

O călugăriță în fustă neagră, aflată la cincizeci de metri distanță, s-a prăbușit la pământ.

Alte două pocnete.

---

[1] Drug Enforcement Administration (Administrația pentru Controlul Drogurilor) – agenție în subordinea Departamentului de Justiție al Statelor Unite care, împreună cu alte instituții, controlează cultivarea, producerea, traficul și distribuția de substanțe ilicite (n.tr.)

Încă o persoană, o femeie, a căzut.

Țipetele au străpuns atmosfera.

Oamenii fugeau în toate direcțiile de parcă tocmai s-ar fi dat o alarmă antiaeriană.

A văzut fetițe în uniforme sobre de culoare gri. Alte călugărițe. Femei în fuste viu colorate. Bărbați în costume negre.

Toți încercau să scape.

Privirea lui cerceta în viteză haosul, în vreme ce trupurile continuau să cadă. În sfârșit, a observat doi bărbați înarmați aflați la cincizeci de metri distanță – unul în genunchi, altul în picioare, amândoi trăgând.

Alți patru oameni s-au prăvălit pe asfalt.

Malone a băgat mâna sub haină după pistolul Beretta. Mexicanii îi permiseseră să-l păstreze pe durata șederii în țară. A ridicat arma și a tras două gloanțe, nimerindu-i pe ambii atacatori.

A remarcat alte cadavre. Nimeni nu ajuta pe nimeni.

Toate lumea alerga pur și simplu.

A coborât pistolul.

Un alt trosnet a răsunat zgomotos, iar el a simțit cum ceva îi străpunge umărul. La început n-a existat nici o senzație, apoi un curent electric l-a străbătut și i-a explodat în creier într-o agonie dureroasă care nu-i era străină.

Fusese împușcat.

Un bărbat și-a făcut apariția dintr-un rând de tufișuri. Malone n-a observat prea multe la el, cu excepția părului negru care se ivea cârlionțat de sub pălăria uzată, purtată pe-o ureche.

Durerea s-a intensificat. Sângele i se scurgea din umăr, îmbibându-i cămașa. Asta ar fi trebuit să fie o misiune cu risc scăzut, într-un tribunal. Furia l-a cuprins, întărindu-i hotărârea. Ochii atacatorului său au devenit obraznici, gura strâmbându-se într-un zâmbet sardonic, omul părând a încerca să se decidă dacă să stea și să termine ce începuse sau să fugă.

Trăgătorul s-a întors să plece.

Malone era pe cale să-și piardă echilibrul, dar și-a adunat toate puterile și a tras.

Încă nu-și amintea să fi apăsat efectiv pe trăgaci. Mai târziu i s-a spus că trăsese trei focuri, iar două dintre ele își atinseseră ținta, omorându-l pe cel de-al treilea atacator.

Bilanțul final? Șapte morți, nouă răniți.

Cai Thorvaldsen, un tânăr diplomat, funcționar al ambasadei daneze, și un procuror mexican, Elena Ramirez Rico, au fost doi dintre cei care și-au pierdut viața. Își luau prânzul sub unul dintre copaci.

Zece săptămâni mai târziu, un bărbat cu spinarea deformată l-a vizitat în Atlanta. Au stat în camera de lucru a lui Malone, iar acesta nu s-a obosit să întrebe cum de reușise Henrik Thorvaldsen să-l găsească.

–Am venit să fac cunoștință cu omul care l-a împușcat pe ucigașul fiului meu, a spus Thorvaldsen.

–De ce?

–Ca să-ți mulțumesc.

–Ați fi putut să dați un telefon.

–Înțeleg că ai fost la un pas de moarte.

Malone a ridicat din umeri.

–Și că te retragi din slujba guvernului. Renunți la funcție. Te retragi din armată.

–Știți foarte multe.

–Cunoașterea e cel mai mare lux.

Nu era impresionat.

–Mersi pentru bătaia pe spate. Am o gaură în umăr care mă doare. Așa că, de vreme ce v-ați ținut discursul, ați putea să plecați?

Thorvaldsen nu s-a clintit de pe canapea, uitându-se pur și simplu la camera de lucru și la încăperile din jur, vizibile printr-o arcadă. Toți pereții erau acoperiți de cărți. Casa părea doar un suport pentru rafturi.

–Și eu le iubesc, a spus oaspetele. Toată viața am colecționat cărți.

–Ce doriți?

–Te-ai gândit la viitorul tău?

Malone a arătat spre cameră.

–Mă gândeam să deschid un anticariat. Am destule cărți de vânzare.

–Excelentă idee. Am și eu una de vânzare, dacă vrei.

S-a hotărât să intre în joc. Dar ceva în legătură cu scânteile din ochii bătrânului îi spunea că vizitatorul său nu glumea. Mâinile aspre au scotocit în buzunarul hainei de la costum, iar Thorvaldsen a pus o carte de vizită pe canapea.

–Numărul meu personal. Dacă te interesează, sună-mă.

Asta se întâmpla acum doi ani. În prezent rolurile se inversaseră, iar el se uita la Henrik Thorvaldsen. Prietenul lui era cel care avea necazuri.

Danezul a rămas așezat pe marginea patului, cu o pușcă de asalt în poală și având o expresie de înfrângere totală întipărită pe chip.

–Mai devreme am avut un vis despre Ciudad de México, a spus Malone. Întotdeauna e la fel. Niciodată nu reușesc să-l împușc pe al treilea tip.

–Dar ai făcut-o.

–Din nu știu ce motiv, în vis nu pot.

–Ești bine? l-a întrebat Thorvaldsen pe Sam Collins.

–Am mers direct la domnul Malone...

–Nu începe cu asta, a zis el. Spune-mi Cotton.

–OK. Cotton s-a ocupat de ei.

–Iar anticariatul meu e distrus. Din nou.

–E asigurat, a spus danezul.

Malone s-a uitat fix la prietenul său.

–De ce l-au urmărit bărbații ăia pe Sam?

–Speram să n-o facă. Ideea era ca ei să vină după mine. De aceea l-am trimis în oraș. Se pare că au fost cu un pas înaintea mea.

–Ce faci, Henrik?

–Mi-am petrecut ultimii doi ani căutând. Știam că mai era ceva în legătură cu cele întâmplate în acea zi în

Ciudad de México. Masacrul ăla n-a fost terorism. A fost un asasinat.

Malone a așteptat să audă mai multe.

Thorvaldsen a făcut semn către Sam.

–Tânărul ăsta e chiar deștept. Superiorii lui nu-și dau seama cât e de inteligent.

Fostul agent a zărit lacrimi sclipind în ochii prietenului său. Ceva ce nu mai văzuse până atunci.

–Mi-e dor de el, Cotton, a șoptit danezul, continuând să se uite la Sam.

Și-a pus o mână pe umărul bătrânului.

–De ce a trebuit să moară? a șoptit Thorvaldsen.

–Tu să-mi spui, a intervenit Malone. De ce a murit Cai?

* * *

–Papa, cum te mai simți azi?

Thorvaldsen aștepta cu atâta nerăbdare telefoanele săptămânale ale lui Cai și îi plăcea că fiul său, deși avea treizeci și cinci de ani și făcea parte din corpul diplomatic de elită al Danemarcei, încă îi mai spunea Papa.

–Mă simt singur în casa asta mare, dar Jesper face lucrurile mai interesante. Aranjează grădina și nu cădem de acord cât ar trebui să taie. E un încăpățânat.

–Dar Jesper are întotdeauna dreptate. Am învățat asta acum multă vreme.

Bătrânul a chicotit.

–N-o să-i spun niciodată. Cum merg treburile peste ocean?

Cai ceruse, și primise, o misiune la consulatul danez din Ciudad de México. Încă de la o vârstă fragedă fiul lui fusese fascinat de azteci și se bucura să petreacă o vreme în preajma acelei culturi străvechi.

–Mexicul e un loc uimitor. Agitat, aglomerat și haotic, dar în același timp fascinant, provocator și romantic. Mă bucur că am venit.

–Și cum e cu tânăra pe care ai cunoscut-o?

–Elena e chiar minunată.

Elena Ramirez Rico lucra pentru biroul procurorului federal din Ciudad de México, fiind repartizată într-o unitate de investigații speciale. Cai îi spusese câte ceva despre instituție, dar mai multe despre fată. Se pare că fiul său se atașase destul de tare.

–Ar trebui s-o aduci în vizită.

–Am vorbit despre asta. Poate de Crăciun.

–Ar fi grozav. I-ar plăcea felul în care sărbătoresc danezii, deși s-ar putea ca vremea să i se pară inconfortabilă.

–M-a dus la multe situri arheologice. Știe o grămadă de lucruri despre istoria țării ăsteia.

–Se pare că o placi.

–Da, Papa. Îmi amintește de mama. Căldura ei. Zâmbetul ei.

–Atunci trebuie să fie adorabilă.

–Elena Ramirez Rico, a spus Thorvaldsen, urmărea în justiție infracțiunile culturale. În principal furturile de obiecte de artă și artefacte. Astea sunt afaceri mari în Mexic. Era pe cale să condamne doi bărbați. Unul spaniol, celălalt britanic. Amândoi actori importanți pe piața de artefacte furate. A fost omorâtă înainte să-și ducă treaba la bun sfârșit.

–De ce ar fi contat moartea ei? l-a întrebat Malone. Avea să fie numit un alt procuror.

–Și a fost numit unul, care a refuzat să continue urmărirea penală. S-a renunțat la toate acuzațiile.

Thorvaldsen l-a studiat pe Malone. A văzut că prietenul lui înțelesese pe deplin.

–Cine erau cei doi bărbați pe care îi urmărea în justiție?

–Spaniolul e Amando Cabral. Britanicul e Lordul Graham Ashby.

12

Corsica

Ashby s-a așezat pe canapea, sorbindu-și romul și privindu-l pe corsican, în vreme ce *Archimedes* își continua călătoria de-a lungul coastei, urmărind stâncosul mal estic al Cap Corse.

–Acei patru germani i-au lăsat ceva celui de-al cincilea, a spus în cele din urmă Ashby. Vreme îndelungată ăsta a fost doar un zvon. Dar eu am descoperit că e un fapt real.

–Grație informației pe care v-am dat-o acum câteva luni.

Bărbatul a încuviințat.

–Așa este. Dumneata controlai piesele lipsă. De aceea am venit și ți-am pus la dispoziție, cu generozitate, ceea ce știam, împreună cu un procent din descoperire. Iar dumneata ai fost de acord să împărțim.

–Am fost. Dar n-am găsit nimic. Deci, de ce mai avem această conversație? De ce sunt ținut captiv?

–Captiv? Nici vorbă. Pur și simplu facem o scurtă călătorie cu barca mea. Doi prieteni. Care se vizitează.

–Prietenii nu se agresează unul pe altul.

–Și nici nu se mint unul pe altul.

Îl abordase pe acest om cu un an în urmă, după ce aflase despre legătura lui cu cel de-al cincilea german care fusese acolo, în septembrie 1943. Legenda susținea că unul dintre cei patru soldați executați de Hitler codificase locul în care se afla comoara și încercase să folosească informația ca monedă de schimb. Din păcate pentru ei, naziștii nu făceau înțelegeri, sau cel puțin nu de bună credință. Corsicanul care stătea vizavi de el, încercând, cu siguranță, să determine cât de departe putea fi dusă această șaradă, dăduse peste ceea ce lăsase în urmă acel german nefericit – o carte, un volum insipid despre Napoleon – pe care soldatul îl citise pe când era închis în Italia.

–Bărbatul ăla, a spus Ashby, aflase despre Nodul Maurului. A arătat către masă. Așa că a compus acele scrisori. Până la urmă, ele au fost descoperite după război, de al cincilea participant, în arhivele germane confiscate. Din păcate, acesta n-a aflat niciodată titlul cărții. Uimitor, dumneata ai reușit să faci asta. Eu am redescoperit epistolele și, ultima dată când ne-am întâlnit, ți le-am dat, lucru care a demonstrat buna mea credință. Dar dumneata n-ai pomenit nimic despre faptul că știai titlul volumului.

–Cine zice că îl știu?

–Gustave.

A văzut șocul de pe chipul bărbatului.

–I-ai făcut vreun rău? a întrebat din nou corsicanul.

–I-am plătit pentru informații. Gustave e un individ vorbăreț, de un optimism molipsitor. Acum mai e și destul de bogat.

S-a uitat cum oaspetele său rumega trădarea.

Domnul Guildhall a intrat în salon și a dat aprobator din cap. Știa ce însemna asta. Erau aproape. Motoarele s-au potolit pe măsură ce barca încetinea. Ashby a făcut un semn, iar acolitul său s-a retras.

–Și dacă descifrez Nodul Maurului? a întrebat corsicanul, părând să fi făcut legătura.

–Atunci și dumneata vei fi bogat.

–Cât de bogat?

–Un milion de euro.

Bărbatul a râs.

–Comoara valorează de o sută de ori pe atât.

Ashby s-a ridicat de pe canapea.

–Cu condiția să existe una. Până și dumneata admiți că totul ar putea fi o poveste.

A traversat încăperea și a luat o geantă neagră. S-a întors și a golit-o pe sofa.

Pachete de euro.

Birocratul a făcut ochii mari.

–Un milion. Al dumitale. În ceea ce te privește, gata cu vânătoarea.

Corsicanul s-a aplecat imediat în față și a tras cartea mai aproape.

–Sunteți foarte convingător, Lord Ashby.

–Oricine are un preț.

–Cifrele astea romane sunt clare. Șirul de sus reprezintă numere de pagini. Setul din mijloc, numere de rânduri. Ultimul șir indică locul cuvintelor. Poziționarea într-un anumit unghi leagă cele trei rânduri.

XCV	CCXXXVI	CXXVIII	CXCIV	XXXII
IV	XXXI	XXVI	XVIII	IX
VII	VI	X	II	XI

L-a privit pe corsican cum răsfoiește vechiul volum, găsind prima pagină, 95, rândul 4, cuvântul 7.

–Turnul. Ceea ce n-are nici un sens. Dar dacă adaugi următoarele două cuvinte, are. Turnul Santa Maria.

Aceiași pași au fost repetați de încă patru ori.

Turnul Santa Maria, mănăstire, cimitir, marcaj, Ménéval.

Ashby s-a uitat, apoi a spus:

–O carte bine aleasă. Textul ei descrie exilul lui Napoleon pe Sfânta Elena și primii lui ani de viață în Corsica. Cuvintele potrivite sunt toate acolo. Germanul ăla era isteț.

Corsicanul s-a lăsat pe spate.

–Secretul lui a rămas ascuns vreme de șaizeci de ani. Acum, iată-l.

Englezul a îngăduit ca un zâmbet prietenos să încălzească atmosfera.

Oaspetele a cercetat bancnotele.

–Sunt curios, Lord Ashby. E evident că sunteți un om foarte bogat. Cu siguranță nu aveți nevoie de comoară.

–De ce spui asta?

–O căutați din pură plăcere, nu-i așa?

Lordul s-a gândit la planurile lui atente, la riscurile calculate.

–Mă interesează lucrurile pierdute.

Ambarcațiunea a încetinit și s-a oprit.

–Pe mine mă interesează banii, a spus corsicanul, ridicând un pachet de euro. Nu dețin o barcă atât de mare.

Grijile pe care Ashby și le făcuse mai devreme, în timpul călătoriei spre sud, din Franța, se risipeau în sfârșit. Acum își avea ținta în fața ochilor. Se întreba dacă premiul avea să merite tot deranjul. Asta era problema cu lucrurile pierdute – uneori scopul nu justifica mijloacele.

Iată un bun exemplu.

Nimeni nu știa dacă într-adevăr șase lăzi de lemn așteptau să fie găsite și, dacă era așa, ce se afla, de fapt, în interiorul lor. Puteau să fie doar servicii de masă din argint și niște bijuterii de aur. Naziștii nu erau foarte pretențioși în legătură cu ceea ce extorcau.

Dar el nu voia gunoaie. Deoarece corsicanul se înșela. Avea nevoie de comoara asta.

–Unde suntem? a fost întrebat în cele din urmă.

–Lângă coastă, la nord de Macinaggio. În Rezervația Naturală Capandula.

Cap Corse, deasupra Bastiei, era dotat cu foișoare străvechi, cu mănăstiri goale și cu biserici în stil romanic. Vârful cel mai de nord cuprindea un parc natural național, cu puține drumuri, dar cu și mai puțini oameni. Doar cormoranii și pescărușii îl puteau numi „acasă". Ashby îi studiase geografia. Turnul Santa Maria era o construcție dărăpănată, cu trei niveluri, care se ridica din mare, la doar câțiva metri de mal. Fusese clădit de genovezi în secolul al XVI-lea, ca post de observație. La câțiva pași de turn, înspre țărm, se înălța capela Santa Maria, din secolul al XI-lea, o fostă mănăstire, devenită acum atracție turistică.

Turnul Santa Maria, mănăstire, cimitir, marcaj, Ménéval.

S-a uitat la ceas.

Nu încă.

Mai era puțin.

A făcut semn către paharul corsicanului.

–Savurează-ți băutura. Când termini, o barcă e pregătită să ne ducă la mal. A sosit vremea să găsim aurul lui Rommel.

13

Danemarca

Sam l-a privit pe Thorvaldsen cu îngrijorare, amintindu-și ce îl învățase unul dintre instructorii săi din Serviciul Secret. *Dacă întărâți un om, îl pui pe gânduri. Adaugă furie și, de obicei, el o dă în bară.*

Thorvaldsen era furios.

–Ai omorât doi oameni în seara asta, a spus Malone.

–Noi știam că o să vină și noaptea asta, a zis danezul.

–Care *noi*?

–Jesper și cu mine.

Sam s-a uitat la șambelanul care stătea tăcut și supus, fiind clar de acord.

–Așteptam clipa asta, a continuat Thorvaldsen. Am încercat să iau legătura cu tine săptămâna trecută, dar erai plecat. Mă bucur că te-ai întors. Aveam nevoie să ai grijă de Sam.

–Cum ai aflat de Cabral și de Ashby? a întrebat Malone.

–Detectivii mei particulari au tot lucrat în ultimii patru ani.

–Nu mi-ai mai pomenit despre asta până acum.

–Nu era relevant pentru noi doi.

–Ești prietenul meu. Aș zice că era relevant.

–Poate că ai dreptate, dar am ales să păstrez pentru mine ceea ce făceam. Am aflat acum câteva luni că Ashby a încercat s-o mituiască pe Elena Rico. Când asta nu i-a ieșit, Cabral a angajat niște oameni să-i împuște pe ea, pe Cai și pe mulți alții, pentru a masca asasinatul.

–Cam grandios.

–Așa i-au transmis un mesaj succesorului lui Rico. Care a funcționat. Omul a fost mult mai înțelegător.

Sam asculta, uimit de felul în care i se schimbase viața. Cu două săptămâni în urmă era un obscur agent al

Serviciului Secret, vânând tranzacții îndoielnice, printr-un labirint de înregistrări financiare plicticoase. Muncă de rutină – în spatele agenților de pe teren. Își dorise cu adevărat să lucreze pe teren, dar niciodată nu i se oferise șansa. Se considerase capabil să facă față provocării – reacționase bine în anticariatul lui Malone – dar acum, holbându-se la trupurile din cealaltă parte a camerei, se îndoia. Thorvaldsen și Jesper îi omorâseră pe acei oameni. Ce-ți trebuia ca să faci așa ceva? El ar fi fost în stare?

L-a urmărit pe șambelan cum întinde pe podea doi saci pentru cadavre. Niciodată nu văzuse pe cineva împușcat mortal. Nu simțise mirosul ca de rugină al sângelui. Nu se uitase în ochii sticloși ai vreun mort. Jesper mânuia corpurile cu o detașare rece, îndesându-le în saci de parcă nici nu i-ar fi păsat.

Oare ar fi putut și el să facă la fel?

–Care-i treaba cu Graham Ashby? a întrebat Malone. Sam mi l-a menționat în mod special. Presupun că a făcut asta la insistențele tale.

Sam și-a dat seama că Malone era nervos, dar și îngrijorat.

–Nu-ți pot răspunde, a zis Thorvaldsen. E un britanic bogat. Bani vechi de când lumea, dar valoarea propriu-zisă a averii sale e necunoscută. Are multe bunuri ascunse. S-a băgat într-o chestie acum câțiva ani. Retter der Verlorenen Antiquitäten. Recuperatorii de Antichități Pierdute. Un grup de oameni care furau obiecte de artă deja furate și le vindeau unii altora.

–Îmi aduc aminte, a spus Malone. Atunci au găsit Camera de Chihlimbar.

Sam a încuviințat.

–Împreună cu o cantitate uriașă de alte comori pierdute, descoperite când au descins în casele participanților. Ashby a fost implicat, dar niciodată nu s-a dovedit nimic. Amando Cabral a lucrat pentru unul dintre membri. Li se spunea Achizitori. Cei care se ocupau de colecționarea efectivă.

A făcut o pauză.

–Sau de furturi, depinde din ce punct de vedere privești.

Malone a înțeles.

–Deci Ashby a dat de necaz în Ciudad de México, în vreme ce colecționa?

Thorvaldsen a încuviințat din cap.

–Cazul se construia, iar Elena Ramirez Rico era pe drumul cel bun. Într-un târziu a făcut legătura între Cabral și Ashby, așa că acesta din urmă a decis că trebuia eliminată.

–Mai e ceva, a spus Sam.

Malone s-a întors cu fața către el.

–Ashby e implicat și într-un alt grup care lucrează la o conspirație mai extinsă.

–Acum vorbește agentul sau administratorul de site? a întrebat americanul.

Sam i-a ignorat scepticismul.

–E ceva real. Au de gând să distrugă sistemul financiar mondial.

–Asta pare să se întâmple și fără eforturile lor.

–Îmi dau seama că tu mă crezi un țăcănit, dar economia poate fi o armă foarte puternică. Unii ar putea susține chiar că e cea mai tare armă de distrugere în masă.

–De unde știi tu despre grupul ăsta secret?

–Suntem câțiva care l-am urmărit. Am o cunoștință la Paris care l-a găsit. Abia au început. S-au jucat pe ici, pe colo cu piețele valutare. Chestii de mică anvergură. Lucruri pe care puțini le-ar remarca măcar, dacă n-ar fi foarte atenți.

–Dar tu și prietenii tăi se pare că exact asta ați făcut. Probabil le-ai spus și superiorilor tăi, iar ei nu te-au crezut. Presupun că problema e lipsa dovezilor.

Tânărul a încuviințat din cap.

–Oamenii ăștia există. O știu, iar Ashby face parte dintre ei.

–Cotton, a spus Thorvaldsen, l-am cunoscut pe Sam acum aproximativ un an. Am dat peste site-ul și peste teoriile lui neconvenționale, mai ales peste părerile lui legate de Ashby. Multe dintre afirmațiile lui au sens. Bătrânul i-a zâmbit lui Sam. E inteligent și ambițios. Poate recunoști calitățile astea?

Malone a rânjit.

–OK. Și eu am fost tânăr cândva. Dar s-ar părea că Ashby a aflat că ești pe urmele lui. Știe și despre Sam.

Thorvaldsen a scuturat din cap.

–Nu sunt sigur. Bărbații din seara asta au venit din partea lui Cabral. L-am provocat în mod special. Nu eram convins că Sam avea să devină o țintă. Speram că furia lui Cabral se va concentra asupra mea, dar i-am spus lui Sam să te caute dacă are nevoie de ajutor.

Jesper a târât afară din cameră unul dintre cadavrele împachetate.

–Au venit cu o barcă, a spus Thorvaldsen. Va fi găsită mâine-dimineață, plutind în derivă în strâmtoarea Øresund, departe de aici.

–Și tu ce o să faci acum? a întrebat Malone.

Bătrânul a inspirat scurt de câteva ori. Sam se întreba dacă prietenul lui se simțea bine.

–Lui Ashby îi place să achiziționeze obiecte de artă și comori care sunt ori necunoscute, ori nerevendicate, ori furate, a spus în cele din urmă danezul. Fără să-și bată capul cu avocați, cu lupte în justiție sau cu presă. I-am studiat pe Recuperatorii de Antichități Pierdute. Există de multă vreme. De fapt, sunt destul de isteți. Fură ceea ce a fost deja furat. Achizitorul lui Ashby era un bărbat pe nume Guildhall, care încă mai lucrează pentru el. Cabral a fost angajat după ce Recuperatorii au fost dați în vileag, pentru a îndeplini sarcini speciale. El a luat urma unor obiecte care nu au fost recuperate în momentul capturării organizației și despre existența cărora Ashby știa. Lista lucrurilor găsite atunci când Recuperatorii au fost, în sfârșit, descoperiți e uluitoare. Dar Lordul s-ar putea să fi

trecut mai departe, renunțând la vânătoarea de comori în schimbul a ceva la scară mai mare.

Thorvaldsen s-a întors către Sam.

–Informațiile tale sunt logice. Până acum, toate analizele pe care le-ai făcut în legătură cu Ashby s-au dovedit corecte.

–Dar nu vezi nici o nouă conspirație financiară, a spus Malone.

Danezul a dat din umeri.

–Lordul are o grămadă de prieteni, dar asta era de așteptat. La urma urmei conduce una dintre cele mai mari bănci din Anglia. Ca să fiu sincer, eu mi-am limitat investigațiile la asocierea lui cu Cabral...

–De ce nu-l omori și gata? Pentru ce toate jocurile astea? a întrebat americanul.

Sam și-a dat seama imediat care era răspunsul la ambele întrebări.

–Pentru că tu *chiar* mă crezi. Crezi că există o conspirație.

Expresia lui Thorvaldsen s-a luminat cu o ușoară încântare, primul semn de jovialitate pe care Sam îl vedea pe chipul prietenului său, după multă vreme.

–Niciodată n-am spus că nu cred.

–Ce știi, Henrik? a întrebat Malone. Tu niciodată nu acționezi orbește. Spune-mi ce ascunzi.

–Sam, când se întoarce Jesper, ai putea să-l ajuți cu al doilea sac? E drum lung până la barcă. Deși n-ar recunoaște-o vreodată, vechiul meu tovarăș a îmbătrânit. Nu mai e la fel de sprinten ca pe vremuri.

Tânărului nu-i plăcea că era trimis la plimbare, dar și-a dat seama că bătrânul voia să discute cu Malone între patru ochi. A realizat în ce poziție se afla – era un outsider, nu era în măsură să protesteze. Cam la fel ca în copilărie sau în Serviciul Secret, unde era mereu omul de la baza scării ierarhice. Făcuse ce voise Thorvaldsen și luase legătura cu americanul. Dar ajutase și la înfrângerea atacatorilor din anticariat. Se dovedise capabil. S-a gândit

să protesteze, dar s-a decis să tacă. În ultimul an le spusese destule șefilor săi din Washington, cu siguranță suficiente pentru a fi concediat. Acum își dorea cu disperare să ia parte la planul danezului.

Îndeajuns de mult încât să-și înghită mândria și să facă așa cum i se ceruse.

Așa că, atunci când Jesper s-a întors, s-a aplecat și a spus.

–Dă-mi voie să te ajut.

În timp ce apuca picioarele înfășurate în plasticul gros, cărând pentru prima dată în viața lui un cadavru, Malone și-a întors privirea spre el.

–Grupul ăsta financiar despre care tot vorbești. Știi multe despre el?

–Prietenul meu din Franța știe mai multe.

–Știi măcar cum se numește?

A încuviințat din cap.

–Clubul de la Paris.

14

Corsica

Ashby a păşit pe malul pustiu al Cap Corse, pe nisipul murdar, acoperit de buruieni, pe lângă stâncile învelite în maquis ţepos. Înspre est, zărea la orizont, de cealaltă parte a apei, luminile din Elba. Dărăpănatul Turn Santa Maria se înălţa dintre valurile ce se spărgeau de ţărm, la douăzeci de metri distanţă, o ruină întunecată, sfâşiată şi fragilă, cu aspectul a ceva complet părăsit. Noaptea de iarnă avea o temperatură plăcută de optsprezece grade Celsius, tipică pentru Mediterana, acesta fiind principalul motiv pentru care atât de mulţi turişti se adunau pe insulă în perioada asta a anului.

–Mergem la mănăstire? l-a întrebat corsicanul.

Lordul a făcut un semn, iar barca s-a retras. Avea cu el o staţie radio şi urma să contacteze iahtul mai târziu. *Archimedes* se odihnea ancorat într-o zonă calmă, la mică distanţă de ţărm.

–Da, mergem. M-am uitat pe o hartă. Nu e departe.

Ashby şi însoţitorii lui şi-au croit drum, încet şi cu grijă, peste stâncile de granit, urmând o cărare bătătorită printre smocurile de vegetaţie. A simţit mireasma specifică tufelor de plante aromatice, un amestec de rozmarin, lavandă, trandafir sălbatic, salvie, ienupăr, fistic şi mirt. În perioada asta mirosul nu era la fel de intens ca primăvara sau vara, când în Corsica izbucnea o explozie de muguri roz şi galbeni, dar era la fel de plăcut. Şi-a amintit că Napoleon remarcase, în timpul primului său exil pe insula Elba, în apropiere, că în anumite zile, când vântul bătea dinspre vest, putea simţi mirosul pământurilor sale natale. Ashby îşi imagina că el însuşi e unul dintre numeroşii piraţi mauri care navigaseră de-a lungul coastei vreme de

secole, folosind vegetația pentru a-și ascunde urmele și pentru a-și proteja retragerea. Ca să se apere împotriva acestor raiduri, genovezii construiseră turnuri de veghe. Turnul Santa Maria era unul dintre ele – rotund, înalt de aproape douăzeci de metri, cu ziduri groase de peste un metru și având un rezervor în partea inferioară, o zonă de locuit la mijloc, un observator și o platformă de luptă în vârf.

O adevărată reușită inginerească.

Istoria avea ceva care îl atâța.

Îi plăcea să meargă pe urmele ei.

Într-o noapte întunecată din 1943, cinci bărbați duseseră la bun sfârșit un lucru extraordinar, ceva ce fusese în stare să înțeleagă abia în ultimele trei săptămâni. Din nefericire, piticul prost și nechibzuit care mergea acum în fața lui se pusese în calea succesului său. Aventura asta riscantă trebuia să ia sfârșit. Aici. În noaptea asta. Îl așteptau încercări mult mai importante.

Au lăsat în urmă țărmul stâncos și au traversat o culme, spre o pădure de stejari și de măslini. Între ei se lăsase liniștea. În fața lor se înălța capela Santa Maria. Mănăstirea se afla acolo din secolul al XI-lea. Un dreptunghi înalt, de un gri ca al prafului de pușcă, format din piatră sticloasă, cu acoperiș din scânduri și o clopotniță.

Corsicanul s-a oprit.

–Unde mergem? N-am mai fost niciodată pe aici.

–N-ai vizitat niciodată parcul natural național? Pare a fi un obiectiv obligatoriu pentru orice rezident al insulei.

–Eu locuiesc în sud. Avem acolo propriile minuni naturale.

Ashby a arătat spre stânga, printre copaci.

–Mi s-a spus că există un cimitir în spatele mănăstirii.

Acum el era cel care o luase înainte, o lună aproape plină luminându-i drumul. În rest nu se zărea nici o licărire. Cel mai apropiat sat se afla la kilometri distanță.

Au ocolit străvechea clădire și au găsit o arcadă de fier care dădea într-un cimitir. Cercetările lui arătaseră

că seniorilor din Cap Corse le fusese acordată o oarecare libertate din partea stăpânilor genovezi. Așezați atât de departe spre nord, pe o fâșie de pământ muntoasă și lipsită de ospitalitate, care străpungea marea, acei seniori corsicani profitaseră atât de pe urma francezilor, cât și a italienilor. Două familii locale își disputaseră cândva controlul teritorial: da Gentiles și da Mares. Câțiva da Mares erau îngropați aici, în spatele mănăstirii, în morminte vechi de secole.

Trei raze de lumină s-au ivit brusc din întuneric. Lanterne, aprinse în clipa în care ei s-au apropiat.

–Cine-i acolo? a strigat corsicanul.

Una dintre raze a dezvăluit un chip țeapăn. Guildhall.

Corsicanul s-a întors către Ashby.

–Ce înseamnă asta?

Lordul i-a făcut semn să înainteze.

–O să-ți arăt.

Au mers către lumini, făcând slalom printre pietrele funerare fărâmate. Erau în jur de cincizeci, acoperite cu alte tufe de plante aromatice, frumos mirositoare. Pe măsură ce se apropiau, lanternele scoteau la iveală un dreptunghi săpat în pământ, adânc de aproximativ un metru și jumătate. Doi bărbați mai tineri stăteau alături de Guildhall, cu lopeți în mâini. Ashby și-a scos propria lanternă și i-a îndreptat fasciculul de lumină către o piatră de mormânt pe care era înscris numele MÉNÉVAL.

–A fost un da Mares, din secolul al XVII-lea. Acei patru soldați germani i-au folosit mormântul drept ascunzătoare. Au îngropat aici șase lăzi, exact așa cum a dezvăluit Nodul Maurului din carte. *Turnul Santa Maria, mănăstire, cimitir, marcaj, Ménéval.*

Și-a ajustat unghiul lanternei și a scos la iveală interiorul gropii proaspăt săpate.

Gol.

–Nici o ladă. Nici un Ménéval. Nimic. Îmi poți explica asta?

Corsicanul n-a oferit vreun răspuns.

Ashby nici nu se aștepta la vreunul. Folosindu-și fasciculul de lumină, a dezvăluit fețele celorlalți doi bărbați, apoi a zis:

–Domnii aceștia lucrează pentru mine de multă vreme. La fel ca și tatăl lor. Cândva, la fel au făcut și unchii lor. Sunt de o loialitate absolută. Sumner! a strigat el.

Din beznă și-au făcut apariția mai multe siluete și o nouă rază de lanternă a luminat alți doi bărbați.

–Gustave, a spus corsicanul, recunoscând unul dintre chipuri ca fiind cel al partenerului său. Ce faci aici?

–Omul ăsta, Sumner, m-a adus.

–M-ai vândut, Gustave.

Celălalt a ridicat din umeri.

–Și tu ai fi făcut la fel.

Corsicanul a început să râdă.

–Asta așa e. Dar am fi devenit bogați amândoi.

Ashby a remarcat că vorbeau corsicana, așa că a adăugat pe limba lor.

–Îmi cer scuze pentru deranj. Dar aveam nevoie de intimitate ca să ne încheiem afacerea. Și trebuie să știu dacă într-adevăr a existat ceva de găsit.

Corsicanul a făcut semn către mormântul gol.

–După cum puteți vedea, Lord Ashby, nu e nici o ladă. Nici o comoară. Așa cum v-ați temut și dumneavoastră.

–Ceea ce e complet de înțeles, dat fiind că voi doi ați găsit de curând cuferele și le-ați luat de aici.

–E absurd, a intervenit corsicanul. Complet, total fals.

Venise vremea să se termine cu toată prefăcătoria.

–Mi-am petrecut trei ani căutând aurul lui Rommel. Am cheltuit o groază de timp și de bani. Acum șase luni am localizat, în sfârșit, familia acelui al cincilea german. Omul a trăit o viață lungă și a murit în Bavaria, cu un deceniu în urmă. Văduva lui mi-a permis, desigur, în schimbul unei sume, să îi intru în casă. Printre bunurile lui am dat peste numerele romane.

–Lord Ashby, a spus corsicanul. Noi nu v-am trădat.

–Sumner, dacă binevoiești, informează-i pe acești domni ce ai găsit.

Silueta întunecată a arătat către Gustave cu lanterna.

–Îngropate în curtea din spate a amărâtului ăstuia. Șase lăzi.

Vocea a făcut o pauză.

–Pline cu lingouri de aur însemnate cu svastica.

Ashby a savurat dezvăluirea. Nu știuse, până în acel moment, ce descoperiseră. Pe când el îl găzduia pe corsican, Sumner Murray și fiii lui îl reperaseră pe Gustave, în afara Bastiei, și stabiliseră dacă suspiciunile Lordului fuseseră corecte. Și în vreme ce ei navigau spre nord, familia Murray conducea de-a lungul autostrăzii de pe coastă. Apoi, domnul Guildhall acostase la țărm și săpase mormântul.

–Am negociat cu voi de bună credință, le-a spus Ashby celor doi mincinoși. V-am oferit un procent din descoperire și aș fi onorat acea înțelegere. Voi însă ați ales să mă înșelați, așa că nu vă mai datorez nimic. Îmi retrag milionul de euro pe care vi l-am dat fiecăruia.

Citise despre faimoasele vendete corsicane – dușmănii sângeroase care izbucneau între familii și generau un număr de victime asociat în mod normal cu războaiele civile naționale. Stârnite, de obicei, de neînsemnate probleme de onoare, luptele criminale puteau mocni zeci de ani. Clanurile da Gentiles și da Mares fuseseră în conflict vreme de secole, unele dintre victimele acelei vrajbe putrezind acum în pământul din jurul lui. Oficial, acele vendete nu mai existau, dar politica din Corsica era în continuare plină de rămășițele lor. Asasinatele și violența erau la ordinea zilei. Această tactică politică avea chiar și un nume. *Règlement de comptes*. Reglare de conturi.

Venise vremea să își regleze propriile conturi.

–În mod normal l-aș lăsa pe consultantul meu să se ocupe de voi.

–Un avocat? Aveți de gând să ne dați în judecată? a întrebat corsicanul.

–Dumnezeule, nu!

Corsicanul a râs.

–Mă și miram. Nu putem ajunge la un soi de învoială? Până la urmă, noi v-am furnizat o parte a răspunsului. Nu putem păstra în schimb banii pe care ni i-ați dat deja?

–Pentru asta ar trebui să vă iert înșelătoria.

–E în natura mea, a spus corsicanul. Nu mă pot abține. Ce-ați zice de jumătate din bani pentru munca noastră?

L-a urmărit pe Guildhall cum se îndepărtează încet de cei doi bărbați. Sumner și cei doi tineri Murray se retrăseseră deja, simțind ce avea să urmeze.

–Jumătate mi se pare puțin cam mult, a spus Lordul. Ce-ați zice de...

Două pocnete au tulburat liniștea nopții.

Amândoi corsicanii au tresărit când gloanțele din arma lui Guildhall le-au străpuns țestele. Trupurile li s-au înmuiat, carnea și oasele li s-au prăbușit în față, prăvălindu-se în mormântul deschis.

Problemă rezolvată.

–Acoperiți locul și asigurați-vă că trece neobservat.

Știa că familia Murray avea să se ocupe de tot.

Domnul Guildhall s-a apropiat, iar Ashby l-a întrebat.

–Cât va dura să recuperăm aurul?

–Îl avem deja. E în camion.

–Excelent. Încarcă-l pe *Archimedes*. Trebuie să plecăm. Mâine am treabă în altă parte.

15

Danemarca

Malone și Thorvaldsen au ieșit din dormitor și au mers către salonul principal al vilei Christiangade. De acolo, bătrânul a urcat scara ce ducea către următorul etaj, unde a mers pe un lung coridor, decorat cu obiecte de artă și antichități daneze, până la o ușă închisă. Malone știa încotro se îndreptau.

Camera lui Cai.

Era o încăpere intimă, cu tavan înalt, pereți tencuiți în culori calde și un pat englezesc cu baldachin.

–Întotdeauna a numit-o *spațiul lui de meditație*, a spus Thorvaldsen, aprinzând trei lămpi. Camera asta a fost redecorată de multe ori. A fost, pe rând, o încăpere pentru un bebeluș, camera unui băiețel, adăpostul unui tânăr și refugiul unui bărbat în toată firea. Lui Lisette îi plăcea la nebunie să o schimbe.

Știa că subiectul răposatei soții a lui Thorvaldsen era tabu. În cei doi ani de când se cunoșteau vorbiseră despre ea o singură dată, și atunci doar în treacăt. Portretul ei rămăsese la parter și mai multe fotografii cu ea erau răspândite prin toată casa. Se pare că nu erau permise decât reprezentări vizuale ale acestei amintiri sacre.

Până atunci Malone nu mai primise niciodată permisiunea să intre în camera lui Cai. A remarcat alte amintiri vizuale – rafturi pline de bibelouri.

–Vin des aici, a spus Thorvaldsen.

Trebuia să întrebe.

–E un lucru sănătos?

–Probabil că nu. Dar trebuie să mă agăț de ceva, iar camera asta e tot ce mi-a mai rămas.

Malone voia să știe ce se întâmplă, așa că și-a ținut gura închisă și urechile ciulite, făcându-i pe plac prietenului său. Thorvaldsen s-a oprit lângă un dulap ornat cu poze de familie. Un abis de nemăsurată durere părea să-l înghită.

–A fost ucis, Cotton. Împușcat în floarea vieții doar pentru a se demonstra ceva.

–Ce dovezi ai?

–Cabral a angajat patru țintași. Trei au mers în piața aia...

–Iar eu i-am omorât.

Malone s-a speriat de propria vehemență în fața acestei realități.

Danezul s-a întors către el.

–Corect. Eu l-am găsit pe al patrulea. Mi-a spus ce s-a întâmplat. A văzut ce ai făcut. Cum i-ai împușcat pe cei doi. El trebuia să-l acopere pe al treilea bărbat, cel care te-a împușcat pe tine, dar a fugit din piață când ai început să tragi. I-a fost frică de Cabral, așa că a dispărut.

–Atunci de ce nu-l dai pe Cabral pe mâna poliției?

–Nu-i nevoie. E mort.

Atunci și-a dat seama.

–Era într-unul dintre sacii ăia?

Thorvaldsen a încuviințat din cap.

–Venise să mă termine cu mâna lui.

Fostul agent simțea că anumite lucruri rămăseseră nerostite.

–Povestește-mi restul.

–N-am vrut să vorbesc de față cu Sam. E atât de nerăbdător. Poate prea nerăbdător. Crede că are dreptate și vrea răzbunare sau, mai corect, validare. Urăsc faptul că a fost cât pe-aci să pățească ceva.

Privirea danezului s-a întors către dulap. Malone a ghicit emoțiile care se zvârcoleau în sufletul bătrânului.

–Ce ai descoperit? l-a întrebat el pe un ton liniștit.

–Un lucru la care nu m-am așteptat.

* * *

Sam s-a urcat în barcă, în vreme ce Jesper lega la pupa ambarcațiunea cu care veniseră atacatorii. Vântul rece al iernii scandinave îi ardea fața. Întinseseră ambele corpuri, scoase din saci, în cealaltă barcă și acum tractau nava în larg. Jesper îi explicase deja cum curenții puternici aveau să poarte ambarcațiunea înspre Suedia, unde urma să fie găsită după răsăritul soarelui.

Ce noapte extenuantă!

Se întâmplaseră atât de multe.

Cu trei zile în urmă Thorvaldsen prevăzuse că situația avea să escaladeze, și cu siguranță așa se întâmplase.

–Faci multe pentru Henrik, i-a spus Sam lui Jesper, peste huruitul motorului.

–*Herre* Thorvaldsen a făcut și el multe pentru mine.

–Să omori oameni e puțin cam mult, nu crezi?

–Nu și dacă se merită.

Apele erau agitate din cauza unei brize aspre dinspre nord. Din fericire, Jesper îi dăduse o haină groasă de lână, mănuși impermeabile și un fular.

–O să-i omoare pe Cabral și pe Ashby? a întrebat Sam

–*Señor* Cabral e mort.

Sam n-a înțeles.

–Când s-a întâmplat?

Jesper a făcut semn către barca pe care o tractau.

–L-a subestimat pe *Herre* Thorvaldsen.

S-a holbat în spatele lui, la corpul întunecat al bărcii care conținea cele două cadavre. Îl deranjase faptul că fusese alungat, iar acum era și mai curios ce aveau de discutat Thorvaldsen și Malone. Șambelanul încă nu îi răspunsese la întrebarea despre uciderea lui Ashby și Sam și-a dat seama că nu avea s-o facă. Omul ăsta era sută la sută loial, iar un răspuns ar fi însemnat să își încalce angajamentul față de bătrânul danez.

Dar tăcerea lui spunea totul.

* * *

–Ashby a pornit la vânătoare de comori, a spus Thorvaldsen. O vânătoare de comori care multă vreme le-a scăpat oamenilor printre degete.

–Și ce dacă?

–E important. Încă nu sunt sigur de ce. Dar e important.

Malone a așteptat.

–Tânărul Sam are dreptate în legătură cu existența unei conspirații. Nu i-am spus, dar investigatorii mei au confirmat numeroase întâlniri recente între cinci oameni, care se adună la Paris.

–Clubul lui de la Paris?

Thorvaldsen a ridicat din umeri.

–Oamenii au dreptul să se întâlnească.

A remarcat o ușoară dâră de transpirație pe chipul danezului, deși în cameră nu era cald.

–Nu și acești oameni. Am aflat că fac experimente. Anul trecut, în Rusia, au afectat sistemul bancar național. În Argentina au devalorizat artificial acțiunile, au cumpărat la prețuri mici, apoi au schimbat macazul și au vândut cu niște profituri uriașe. La fel s-a întâmplat în Columbia și în Indonezia. Mici manipulări. E ca și cum ar încerca marea cu degetul, să vadă ce se poate realiza.

–Cât rău pot să facă? Majoritatea țărilor au mecanisme de protecție mai mult decât adecvate pentru sistemele lor financiare.

–Nu chiar, Cotton. Asta e o fanfaronadă pe care majoritatea guvernelor n-o pot susține. Mai ales dacă cei care atacă sistemul știu ce fac. Și observă statele pe care le-au ales. Locuri cu regimuri opresive, cu democrație limitată sau deloc, națiuni care au înflorit având conduceri centralizate și puține drepturi civile.

–Crezi că are vreo importanță?

–Da, cred. Finanțiștii ăștia sunt bine școliți. I-am verificat. Și sunt bine conduși.

A simțit o urmă de batjocură.

–Elena Rico îi urmărea pe Ashby și pe Cabral. Am învățat multe despre Graham Ashby. El s-ar fi ocupat mai discret de moartea lui Rico. Dar aliatul său a fost cel însărcinat cu asasinatul și l-a comis în felul său. Îmi închipui că Lordul n-a fost prea încântat de măcelul din piață, dar nici n-a putut să se plângă. Rezolvase problema.

Lui Malone nu-i plăcea golul pe care îl simțea în stomac și care părea să se agraveze cu fiecare clipă.

–Ai de gând să-l omori? Ca pe Cabral?

Thorvaldsen s-a uitat pur și simplu la fotografii.

–Ashby nu știe despre atacul din seara asta al lui Cabral asupra mea. Ultimul lucru pe care Cabral și l-ar fi dorit era ca Lordul să afle că a fost dat în vileag. De asta a venit el însuși.

Bătrânul vorbea mecanic, de parcă totul ar fi fost hotărât. Dar mai era ceva. Malone simțea asta.

–Ce se întâmplă, de fapt, aici, Henrik?

–E o poveste complicată, Cotton. Una care a început în ziua morții lui Napoleon Bonaparte.

16

Ashby era încântat. Aurul lui Rommel se afla acum încărcat în siguranță la bordul lui *Archimedes*. O estimare rapidă, folosind prețul curent, i-a spus că stocul valora cel puțin șaizeci – șaptezeci de milioane de euro, poate chiar o sută de milioane. Evaluarea corsicanului mincinos se dovedise corectă. Avea să descarce lingourile în Irlanda, unde urmau să fie păstrate într-una dintre băncile sale, la adăpost de inspectorii britanici. Nu era nevoie să schimbe metalul dur în bani gheață. Nu încă. Prețul la nivel mondial continua să urce, iar predicțiile promiteau noi creșteri și, în plus, aurul e întotdeauna o bună investiție. Acum avea rezerve mai mult decât suficiente pentru a-și asigura orice finanțare imediată de care ar fi putut avea nevoie.

Una peste alta, o seară excelentă.

A intrat în salonul principal al lui *Archimedes*. Romul corsicanului încă mai stătea pe masa dintre canapele. A ridicat paharul, a ieșit pe punte și l-a aruncat în mare. Gândul de a bea din aceeași cupă cu acel mișel mincinos îl dezgusta. Corsicanul intenționase să confiște aurul *și* să fie plătit cu un milion de euro. Chiar și în fața demascării de netăgăduit, birocratul mincinos își continuase șarada.

–*Sir*.

S-a întors. Guildhall stătea în pragul salonului.

–La telefon.

Așteptase apelul ăsta, așa că a mers în salonul de alături, o încăpere caldă, decorată cu lemn lustruit, materiale moi și incrustații care acopereau pereții. S-a așezat într-un fotoliu și a ridicat receptorul.

–*Bonsoir*, Graham, a spus Eliza Larocque.

–Nu ați aterizat încă? a întrebat-o el în franceză.

–Nu. Dar zborul a fost unul bun. *Signor* Mastroianni a fost de acord să semneze pactul. Își va depune partea lui de bani în curând, așa că așteaptă-te la un transfer.

–Instinctele tale s-au dovedit corecte.

–Va fi o completare excelentă. Am avut împreună o discuție grozavă.

Adevărul e că Eliza Larocque era convingătoare. Apăruse la ușa proprietății lui din Anglia și își petrecuse trei zile momindu-l cu posibilități. Lordul făcuse cercetări și aflase că ea descindea dintr-o veche familie înstărită, strămoșii ei corsicani, mai întâi rebeli, apoi aristocrați, având înțelepciunea de a fugi de Revoluția Franceză, apoi istețimea de a se întoarce la momentul potrivit. Economia era pasiunea ei. Avea diplome de la trei universități europene. Condusese companiile familiei prin management direct, dominând industria telecomunicațiilor, domeniul petrochimiei și piața imobiliară. *Forbes* îi estimase averea la aproximativ douăzeci de miliarde de dolari. El considerase întotdeauna acea sumă prea mare, dar remarcase că Larocque nu o corectase niciodată. Eliza locuia atât la Paris, cât și în sud, pe o proprietate a familiei din Valea Loarei, și nu se căsătorise niciodată, lucru care, de asemenea, i se părea ciudat. Pasiunile ei declarate erau arta clasică și muzica contemporană. Stranii, contradicțiile astea.

Iar defectul ei?

Prea grăbită să folosească violența.

O vedea ca pe un mijloc pentru a-și atinge aproape orice țel.

El personal nu se opunea utilizării ei – seara asta îi dovedise necesitatea inerentă –, dar o aplica moderat.

–Cum a fost weekendul tău până acum? l-a întrebat Larocque.

–M-am bucurat de o croazieră pașnică pe Mediterana. Îmi iubesc vasul. E o plăcere pe care o savurez atât de rar.

–Mult prea lent pentru mine, Graham.

Amândoi își adorau jucăriile. Larocque prețuia avioanele – el auzise despre noul ei Gulfstream.

–Vii la ședința de luni? l-a întrebat ea.

–Acum navigăm spre Marsilia. O să mă îmbarc pe o cursă aeriană de acolo.

–Ne vedem atunci.

A închis telefonul.

El și Larocque se transformaseră într-o adevărată echipă. Se alăturase grupului ei cu patru ani în urmă, plătindu-și taxa de intrare de douăzeci de milioane de euro. Din păcate, de atunci portofoliul lui financiar primise o lovitură puternică, forțându-l să intre adânc în rezervele familiei. Bunicul său l-ar fi pus la zid pentru că-și asumase asemenea riscuri prostești. Tatăl său i-ar fi spus: *Și ce, asumă-ți mai multe*. Această dihotomie justifica, în multe feluri, starea lui financiară precară din prezent. Amândoi bărbații erau morți de mult, și totuși el se străduia în continuare să-l mulțumească pe fiecare.

Când Recuperatorii de Antichități Pierdute fuseseră demascați, avusese nevoie de toate resursele pe care le putea aduna pentru a ține la distanță Europolul. Din fericire, dovezile fuseseră șubrede, iar relațiile lui politice puternice. Ascunzătoarea în care își păstra obiectele de artă private nu fusese descoperită și încă o mai avea. Din păcate, acea pradă prețioasă nu va putea niciodată să figureze în bilanțul său.

Slavă Domnului, acum controla o grămadă de aur.

Problemă rezolvată.

Cel puțin în viitorul apropiat.

A dat cu ochii de cartea corsicanului – *Napoleon, de la Tuileries la Sfânta Elena* – aflată pe scaunul de lângă el. Unul dintre stewarzi o adusese din salon, împreună cu valiza, din nou plină cu euro.

A ridicat volumul.

Cum de reușise un copil atât de banal, născut din părinți corsicani modești, să se ridice atât de sus? În perioada lui de glorie, Imperiul Francez cuprindea o sută treizeci de *départements*, desfășura peste șase sute de mii de soldați, stăpânea șaptezeci de milioane de supuși și

menținea o prezență militară formidabilă în Germania, Italia, Spania, Prusia și Austria. Din acele cuceriri Napoleon adunase cea mai mare comoară din istoria umanității. Strânsese de la fiecare națiune pe care o cotropise prăzi în cantități nemaivăzute. Metale prețioase, tablouri, sculpturi, bijuterii, embleme, tapiserii, monede – orice era de valoare, toate luate spre gloria Franței.

Multe dintre obiecte fuseseră returnate după Waterloo.

Dar nu toate.

Iar ceea ce rămăsese se metamorfozase în legendă.

A deschis cartea la o secțiune pe care o citise cu câteva zile în urmă. Gustave îi dăduse de bunăvoie exemplarul său, după un avans din milionul de euro promis. Autorul volumului, Louis-Étienne Saint-Denis, fusese valetul lui Napoleon din 1806 până în 1821. Plecase voluntar în exil alături de împărat, mai întâi pe insula Elba, apoi pe Sfânta Elena. Se ocupase de biblioteca lui Napoleon și, de vreme ce scrisul de mână al fostului suveran era îngrozitor, redactase noi exemplare din toate dictările acestuia. Aproape toate relatările scrise de pe Sfânta Elena îi aparțineau. Ashby era fascinat de biografia scrisă de Saint-Denis. Un capitol, în special, îi atrăsese atenția. A găsit din nou acea pagină.

Maiestatea Sa ura Sfânta Elena, un punct britanic pe harta lumii, la vest de Africa, bătut de vânt și de ploaie, înconjurat de stânci ascuțite. Gândurile lui Napoleon la vederea acestei închisori insulare, în 1815, au rămas aceleași pe toată durata exilului.

„Dizgrațios. Nu e un loc atrăgător. Mai bine aș fi rămas în Egipt."

Dar în ciuda încercărilor prin care Napoleon s-a văzut nevoit să treacă, amintirea puterii sale a fost mereu un vis plăcut.

„Mi-am pus toată gloria", spunea el, „în transformarea francezilor în cel dintâi popor al universului. Tot ce mi-am dorit, tot ce m-a ambiționat, a fost ca ei să îi depășească pe

greci, pe perși și pe romani, atât în mânuirea armelor, cât și în domeniul științelor și artelor. Franța era deja cea mai frumoasă, cea mai rodnică țară. Într-un cuvânt, era deja demnă să conducă lumea, la fel ca străvechea Romă. Mi-aș fi atins țelul dacă sabotorii, conspiratorii, oamenii banilor, oamenii imorali nu mi-ar fi ridicat în cale obstacol după obstacol, oprindu-mă din marșul meu. N-a fost o victorie neînsemnată, să reușesc să guvernez cea mai importantă parte a Europei și să o supun unui corp de legi. Statele conduse de un guvern drept, înțelept, luminat, ar fi atras, în timp, alte națiii și ar fi format o singură familie. Când toate ar fi fost aranjate, aș fi pus bazele unei guvernări sub care poporul n-ar fi avut motive să se teamă de autoritatea arbitrară. Fiecare om ar fi fost om, supus pur și simplu dreptului comun. Nu ar fi existat privilegii, doar merite. Dar sunt unii cărora nu le-ar fi plăcut asta. Baronii datoriilor, care prosperă de pe urma lăcomiei și idioțeniei altora. Scopul meu a fost mereu acela de a scăpa Franța de datorii. Dorința lor a fost să împingă Franța mai adânc în abis. Împrumuturile nu au fost niciodată menite cheltuielilor curente, fie ele civile sau militare. Trebuie doar să te gândești la ce pot duce împrumuturile, ca să îți dai seama de pericolul lor. M-am luptat împotriva lor. Lumea finanțelor n-ar trebui să aibă niciodată puterea de a pune în încurcătură guvernul, de vreme ce, dacă s-ar întâmpla asta, bancherii și nu guvernanții ar deține controlul. Mâna care dă e deasupra celei care ia. Banii nu au patrie. Creditorii sunt lipsiți de patriotism și decență. Singurul lor scop este câștigul."

Niciodată nu-și dăduse seama cât de pătimașe erau convingerile lui Napoleon privind împrumutul de bani. Monarhii francezi dinainte și de după el cedaseră tentației datoriei, ceea ce nu făcuse decât să le grăbească prăbușirea. Napoleon rezistase. Ceea ce, în mod ironic, s-ar putea să-i fi grăbit și lui sfârșitul.

O altă parte a cărții îi atrăsese atenția.

A răsfoit paginile fragile și îngălbenite, găsind referința esențială în introducerea scrisă în 1922 de către un profesor de la Sorbona.

Saint-Denis a murit în 1856. El a lăsat orașului Sens câteva dintre articolele păstrate în memoria împăratului său: două volume de Fleury de Chaboulon, cu note scrise de mâna lui Napoleon; două atlase în care Napoleon a făcut câteva notații cu creionul; volumul in-folio despre campaniile din Italia; un exemplar din Regatele Merovingiene (450–751); suvenire personale; o haină cu epoleți; o cocardă de la o pălărie; o bucată din sicriul de pe Sfânta Elena; și o ramură de la una dintre sălciile care creșteau pe mormântul împăratului. Ultimele lui cuvinte au fost clare: „Fiicele mele trebuie să își amintească mereu că împăratul a fost binefăcătorul meu și, prin urmare, al lor. Cea mai mare parte a averii mele o datorez bunătății lui".

Ashby știa despre câteva dintre obiectele pe care Saint-Denis le lăsase orașului Sens. Cele două cărți de Fleury de Chaboulon. Atlasele. Volumul in-folio despre campaniile din Italia. Dar un exemplar din *Regatele Merovingiene (450–751)*...

Asta era ceva nou.

Poate că răspunsul pe care îl căuta se afla în el.

17

Danemarca

Thorvaldsen intrase în camera lui Cai ca să prindă putere. Venise vremea deciziei. Își pregătise drumul cu atenție, planificase fiecare detaliu, anticipase toate mișcările posibile. Se considera pregătit. Nu-i mai rămânea decât să capete ajutorul lui Cotton Malone. Fusese cât pe-aci s-o cheme pe prietena lui Cassiopeia Vitt, dar se răzgândise. Ea ar fi încercat să-l oprească, să-i spună că există o altă cale, în vreme ce Malone avea să înțeleagă, mai ales ținând cont de cele întâmplate în ultimele săptămâni.

–Napoleon a murit împăcat, pe 5 mai 1821, imediat după ora șase seara, i-a explicat el lui Malone. Un observator a remarcat că *s-a stins așa cum se stinge lumina unei lămpi*. A fost înmormântat pe Sfânta Elena, dar deshumat în 1840 și adus înapoi la Paris, unde odihnește acum în Domul Invalizilor. Unii spun că a fost ucis, otrăvit puțin câte puțin. Alții zic că a murit din cauze naturale. Nimeni nu știe. Și nici nu contează.

Ochii i-au căzut pe o coadă înnodată, întinsă pe unul dintre rafturi. El și Cai înălțaseră zmeul într-o după-amiază de vară, cu multă vreme în urmă. O străfulgerare de bucurie l-a străbătut – un sentiment rar, minunat, dar și inconfortabil.

Thorvaldsen și-a forțat mintea să se concentreze și a spus:

–Napoleon a furat mai mult decât îți poți imagina. În drum spre Egipt, a cucerit Malta și a strâns de la cavaleri monede, obiecte de artă, vase de argint, bijuterii și aur în valoare de cinci milioane de franci. Istoria relatează că toate acestea s-au pierdut pe mare, în timpul Bătăliei

din golful Abukir. Nu-i așa că-i interesant felul în care botezăm bătăliile, de parcă ar fi niște extraordinare epopei? În august 1798, când britanicii au distrus flota franceză, au murit șaptesprezece mii de marinari. Și totuși noi îi dăm un titlu, de parcă ar fi un roman.

A făcut o pauză.

–Se zice că acea comoară din Malta s-ar fi aflat pe una dintre navele care s-au scufundat, dar nimeni nu știe dacă așa a fost cu adevărat. Există multe alte povești asemănătoare. Case, castele, trezorerii naționale întregi prăduite. Până și Vaticanul. Napoleon rămâne singura persoană care a reușit să jefuiască averea bisericii. O parte din acea pradă a ajuns în Franța, în calitate oficială, o parte nu. Niciodată nu s-a făcut un inventar corect. Până în ziua de azi, Vaticanul susține că există obiecte cărora li s-a pierdut urma.

În timp ce vorbea, bătrânul se lupta cu fantomele adăpostite în această încăpere sacră, prezența lor apărându-i ca o înșiruire de ocazii pierdute. Își dorise atât de mult ca fiul său să-i moștenească privilegiile și averea care i se cuvenea prin naștere, dar Cai voise să se dedice mai întâi serviciului public. Îi îngăduise acea dorință de vreme ce și el, în tinerețe, își satisfăcuse curiozitatea cu o călătorie în jurul lumii. Pe vremea aceea planeta părea altfel. Oamenii nu erau împușcați în vreme ce își savurau prânzul.

–La moartea lui, Napoleon a lăsat un testament amănunțit. E lung, cu numeroase moșteniri monetare. Ceva în jur de trei milioane de franci. Majoritatea n-au fost onorate niciodată, pentru că nu existau fonduri din care să fie plătite. Napoleon era un om exilat. Fusese detronat. Mai avea foarte puține, în afara lucrurilor pe care și le adusese cu sine pe Sfânta Elena. Dar dacă i-ai citi testamentul, ai avea impresia că era un bogătaș. Adu-ți aminte, niciodată nu s-a pus problema ca el să părăsească insula viu.

–N-am înțeles de ce britanicii nu l-au omorât pur și simplu, a spus Malone. Era evident un pericol. La dracu', scăpase din primul exil, de pe Elba, și stârnise haos în Europa.

–Așa e și când, în cele din urmă, s-a predat britanicilor, mulți oameni au fost surprinși. El voia să meargă în America și aproape că l-au lăsat, dar apoi s-au răzgândit. Ai dreptate – era un adevărat pericol. Și nimeni nu mai voia războaie. Dar uciderea lui ar fi pus alte probleme. Martiriul, de exemplu. Chiar și înfrânt, Napoleon era venerat de mulți francezi și englezi. Sigur, mai există o explicație.

Thorvaldsen și-a surprins propriul chip în oglinda de deasupra dulapului, ochii fiindu-i, măcar o dată, aprinși de energie.

–Se zice că ar fi avut un secret, unul pe care britanicii voiau să-l afle. Despre averea lui neștiută, toată acea pradă căreia i se pierduse urma și pe care englezii și-o doreau. Războaiele napoleoniene fuseseră costisitoare. Pentru asta l-au ținut în viață.

–Ca să negocieze cu el?

Danezul a ridicat din umeri.

–Mai probabil așteptând ca Napoleon să facă o greșeală și ei să afle ascunzătoarea comorii.

–Am citit despre viața lui pe Sfânta Elena, a spus Malone. A fost o permanentă luptă de orgolii între el și Hudson Lowe, comandantul britanic. Până și asupra modului de adresare. Lowe îi vorbea cu *Général*. Toți ceilalți îi spuneau *Maiestatea Voastră*. Chiar și după moartea lui, Lowe nu le-a permis francezilor să scrie *Napoleon* pe piatra de mormânt. El voia *Napoleon Bonaparte*, nume neutru din punct de vedere politic. Așa că l-au îngropat într-un mormânt nemarcat.

–Napoleon a fost, cu siguranță, o figură controversată, a zis Thorvaldsen. Dar testamentul lui, scris cu trei săptămâni înainte să moară, e foarte interesant. Există o clauză, adresată valetului său, Saint-Denis, prin care îi

lasă acestuia o sută de mii de franci, apoi îl instruiește să ia exemplarul său din *Regatele Merovingiene (450–751)* și alte patru sute dintre volumele lui preferate din biblioteca personală și să aibă grijă de ele până când fiul lui Napoleon are să împlinească șaisprezece ani. Apoi trebuia să i le dea băiatului. Fiul împăratului a trăit până la vârsta de douăzeci și unu de ani, dar a murit practic prizonier în Austria. N-a văzut niciodată cărțile alea.

Furia i se strecurase în voce. Cu toate defectele lui, toate relatările scrise vreodată consemnau cât de mult își iubise Napoleon fiul. Divorțase de iubita lui Joséphine și se căsătorise cu Marie Louise a Austriei doar pentru că avea nevoie de un moștenitor masculin legitim, unul pe care prima soție nu i-l putea oferi. Băiatul nu avea decât patru ani atunci când Napoleon a fost trimis în exil pe Sfânta Elena.

–Se spune că în acele cărți s-ar afla cheia spre comoara ascunsă a împăratului – ceea ce păstrase pentru sine. Se spune că ar fi pus deoparte acea avere, într-un loc numai de el știut. O cantitate enormă.

Bătrânul a făcut o nouă pauză.

–Napoleon avea un plan, Cotton. Unul pe care se putea bizui. Ai dreptate, a intrat într-un joc al orgoliilor cu Lowe pe Sfânta Elena, dar nu s-a ajuns la nici o rezolvare. Saint-Denis i-a fost cel mai loial servitor și pun pariu că lui i-a încredințat Napoleon cea mai importantă moștenire dintre toate.

–Ce legătură are asta cu Graham Ashby?

–El e pe urmele acelei comori pierdute.

–De unde știi?

–E suficient să zicem că știu. De fapt, Ashby are nevoie de ea cu disperare. Sau, mai precis, Clubul de la Paris are nevoie de ea. Fondatorul lui e o femeie pe nume Eliza Larocque, iar ea deține informații care ar putea duce la descoperirea comorii.

Și-a întors privirea de la dulap, către patul în care Cai dormise toată viața.

–Chiar e nevoie de toate astea? l-a întrebat Malone. Nu poți renunța?

–A fost nevoie să-ți găsești tatăl?

–N-am făcut-o ca să omor pe cineva.

–Dar a trebuit să-l găsești.

–A trecut multă vreme de atunci, Henrik. Lucrurile trebuie să se sfârșească.

Cuvintele lui aveau un ton sumbru.

–Din ziua în care l-am înmormântat pe Cai, mi-am jurat că voi descoperi adevărul despre ce s-a întâmplat atunci.

–Plec în Mexic, îi spusese Cai. O să lucrez la consulatul nostru de acolo.

A văzut entuziasmul din privirea tânărului, dar a trebuit să întrebe.

–Și când or să se termine toate astea? Am nevoie să preiei afacerile familiei.

–De parcă tu chiar m-ai lăsa să decid ceva.

Își admira fiul, ai cărui umeri lați se întindeau drepți ca ai unui soldat, trupul fiindu-i ușor, ca de atlet. Ochii îi semănau leit cu ai lui din tinerețe, de un albastru firav, copilărești la prima vedere, tulburător de maturi dacă te uitai mai atent. În numeroase feluri se asemuia cu Lisette. De multe ori se simțea de parcă ar fi stat din nou de vorbă cu ea.

–Ți-aș permite să iei decizii, l-a lămurit bătrânul. Sunt gata să mă retrag.

Cai a scuturat din cap.

–Papa, tu n-o să te retragi niciodată.

Thorvaldsen își învățase fiul ceea ce propriul său tată îl învățase pe el. Oamenii pot fi pregătiți judecând în funcție de ce își doresc de la viață. Iar băiatul său îl cunoștea foarte bine.

–Ce-ai zice de încă un an în serviciul public, i-a propus el. Apoi acasă. E acceptabil?

L-au cuprins remușcările.

Încă un an.

S-a întors cu fața către Malone.

–Cotton, Amando Cabral mi-a ucis unicul copil. Acum e mort. Graham Ashby va fi și el tras la răspundere.

–Atunci omoară-l și gata.

–Nu-i destul. Mai întâi vreau să-i iau tot ce are mai de preț. Îl vreau umilit și nenorocit. Vreau să simtă durerea pe care o trăiesc eu în fiecare zi. S-a oprit. Dar am nevoie de ajutorul tău.

–Îl ai.

A întins mâna și a strâns umărul prietenului său.

–Cum rămâne cu Sam și cu Clubul lui de la Paris? a întrebat Malone.

–O să ne ocupăm și de asta. Problema nu poate fi ignorată. Trebuie să vedem ce e acolo. Sam și-a luat multe dintre informații de la un prieten parizian. Aș vrea să-i faci o vizită omului. Află tot ce poți.

–Iar după ce o să fac asta, o să-i omori și pe ei pe toți?

–Nu. O să mă alătur lor.

PARTEA A DOUA

18

Paris, Franța, ora 13.23

Malone iubea Parisul. Îl privea ca pe o împletire încântătoare între vechi și nou, fiecare colțișor fiind viu și schimbător. Vizitase orașul de multe ori pe când lucra pentru Divizia Magellan și se descurca printre șandramalele medievale. Totuși, nu era încântat de misiunea primită.

–Cum ai ajuns să-l cunoști pe tipul ăsta? l-a întrebat pe Sam.

Zburaseră din Copenhaga, cu o cursă matinală, direct spre aeroportul Charles de Gaulle și de acolo luaseră un taxi până în centru, în Cartierul Latin, numit așa cu multă vreme în urmă, după singura limbă permisă pe atunci în incinta universității. Napoleon abolise folosirea latinei, la fel ca pe multe alte lucruri, dar numele se păstrase. Cunoscut oficial drept al cincilea *arrondissement*, cartierul rămânea un adăpost al artiștilor și al intelectualilor. Studenții de la Sorbona, aflată în vecinătate, puseseră stăpânire pe trotuarele pietruite, deși turiștii erau și ei atrași atât de ambianță, cât și de uimitoarea varietate de magazine, cafenele, galerii, tarabe cu cărți și cluburi de noapte.

–Ne-am cunoscut online, a spus Sam.

L-a ascultat pe tânăr povestindu-i despre Jimmy Foddrell, un american expatriat care venise la Paris pentru a studia economia și care se hotărâse să rămână. Cu trei ani în urmă, Foddrell pornise un website – GreedWatch.net –, care devenise popular în rândul gloatei conspiraționiștilor mondiali/New Age. Clubul de la Paris era una dintre obsesiile lui cele mai recente.

Nu se știe niciodată, îi spusese Thorvaldsen mai devreme. *Foddrell își ia informațiile de undeva și acolo am putea găsi ceva util.*

De vreme ce Malone nu putuse contrazice logica asta, fusese de acord să vină.

–Foddrell are un masterat în economie globală obținut la Sorbona, i-a zis Sam.

–Și la ce i-a folosit?

Stăteau în fața unei biserici puțin înalte, pe care scria SAINT-JULIEN-LE-PAUVRE, considerată cea mai veche din Paris. În josul străzii Galande, la dreapta lor, Malone a recunoscut șirul de vechi case și clopotnițe ca fiind una dintre cele mai des pictate scene de pe malul stâng al Senei. La stânga lor, chiar de cealaltă parte a unui bulevard aglomerat și a liniștitei Sena, se înălța Notre-Dame, plină de vizitatori aflați în vacanța de Crăciun.

–Din câte știu, la nimic, a răspuns Sam. Pare să lucreze la site-ul lui – e pasionat de conspirațiile economice mondiale.

– De-aia îi e greu să obțină o slujbă adevărată.

Au lăsat în urmă biserica și au mers către Sena, parcurgând o alee bine întreținută, împestrițată de soarele iernii. Un vânt rece stârnea frunzele de pe trotuarul uscat. Sam îi trimisese un e-mail lui Foddrell, cerându-i o întâlnire, ceea ce dusese la un alt schimb de mesaje prin care fuseseră instruiți, în cele din urmă, să se ducă pe Rue de la Bûcherie, nr. 37, unde Malone constata acum că se afla un anticariat.

Shakespeare & Company.

Cunoștea locul ăsta. Orice ghid parizian menționa anticariatul ca pe un punct de reper cultural. Vechi de peste cincizeci de ani, fusese fondat de un american care îl construise și îl numise după faimoasa librărie pariziană a Sylviei Beach de la începutul secolului XX. Bunătatea lui Beach și politicile ei de împrumut gratuit o transformaseră în „mama" multor scriitori celebri – inclusiv Hemingway, Pound, Fitzgerald, Stein și Joyce. Reîntruparea păstra puțin din toate astea, totuși reușise să își construiască propria nișă boemă foarte populară.

–Prietenul tău e un tip pasionat de cărți? a întrebat Malone.

–Mi-a pomenit o dată de locul ăsta. Chiar a locuit aici o vreme, când a venit prima oară la Paris. Proprietarul o permite. Înăuntru, printre rafturi, există paturi rabatabile. În schimb, trebuie să lucrezi în magazin și să citești câte o carte în fiecare zi. Mie mi s-a părut cam prostesc.

A rânjit.

Malone citise despre acești pensionari, care își spuneau „frunze în vânt", unii dintre ei locuind acolo luni în șir. Și vizitase magazinul anul trecut, dar el prefera un alt anticariat, Anticariatul Abbey, aflat la câteva străzi distanță, care îi oferise câteva prime ediții excelente.

S-a uitat lung la fațada eclectică din lemn, plină de culori vii, care părea instabilă pe fundația ei din piatră. Bănci de lemn goale stăteau aliniate în fața magazinului, sub ferestrele șubrede. Cu doar două zile înaintea Crăciunului era explicabilă aglomerația de pe trotuar și fluxul constant de oameni care intrau și ieșeau pe ușile principale ale anticariatului.

–Ne-a zis să mergem la etaj, a spus Sam, la „oglinda iubirii". Ce-o mai fi și aia...

Au pășit înăuntru.

Interiorul avea un aer învechit, cu grinzi de stejar răsucite deasupra capetelor și lespezi crăpate sub picioare. Cărțile erau așezate de-a valma pe rafturi lăsate, care se întindeau de-a lungul fiecărui zid. Alte volume erau stivuite pe podea. Lumina venea de la niște becuri simple, înșurubate în candelabre de prost gust, din alamă. Oameni înfofoliți în haine groase, mănuși și fulare cercetau oferta.

El și Sam au urcat pe o scară roșie până la următorul etaj. La capătul ei, printre cărțile pentru copii, Malone a dat cu ochii de o lungă oglindă de perete, acoperită cu bilețele scrise de mână și cu fotografii. Majoritatea reprezentau mulțumiri de la oamenii care locuiseră în anticariat de-a lungul anilor. Fiecare mesaj era plin de dragoste și de sinceritate, reflectând admirația pentru ceea ce părea să fi fost o experiență unică în viață.

Un cartonaș de un roz strălucitor, lipit aproape de centru, i-a atras atenția.

Sam, amintește-ți discuția noastră de anul trecut.
Cine am zis că are dreptate.
Uită-te la cartea lui din secțiunea Afaceri.

–Nu se poate, a bombănit Malone. Tipul ăsta e pe pastile?

–Știu. E al dracului de paranoic. Întotdeauna a fost așa. A acceptat să aibă de-a face cu mine doar după ce a avut confirmarea că lucrez pentru Serviciul Secret. Dar întotdeauna cu o parolă, care se schimba tot timpul.

Malone se întreba la modul serios dacă toate astea meritau efortul. Dar voia să-și confirme o bănuială, așa că a traversat etajul, s-a aplecat ca să treacă printr-o ușă scundă care purta curiosul avertisment: NU FIȚI LIPSIȚI DE OSPITALITATE FAȚĂ DE STRĂINI DE TEAMĂ CA NU CUMVA EI SĂ FIE ÎNGERI DEGHIZAȚI, către o fereastră cu canaturi.

Prima dată îl observase pe bărbat atunci când părăsiseră curtea bisericii și se îndreptaseră către anticariat. Înalt, slab ca un băț, purtând pantaloni lălâi de culoare kaki, o haină bleumarin lungă până la talie și pantofi negri. Se ținuse la vreo treizeci de metri în spatele lor și, câtă vreme ei zăboviseră în față, „codița" lor se oprise și el, lângă una dintre cafenele.

Acum Slăbănogul intra în magazin, la parter.

Malone trebuia să se convingă, așa că s-a întors de la fereastră și a întrebat.

–Foddrell știe cum arăți?

Sam a încuviințat din cap.

–I-am trimis o poză.

–Presupun că gestul n-a fost reciproc?

–Eu nu i-am cerut niciodată una.

S-a gândit iar la „oglinda iubirii".

–Deci, spune-mi, despre cine a spus Foddrell că are dreptate?

19

Londra, ora 13.25

Ashby a păşit în catedrala Westminster, în mijlocul unei mulţimi care tocmai coborâse din câteva autobuze turistice.

Întotdeauna simţea furnicături pe şira spinării atunci când intra în acest loc sfânt.

Era un loc ce putea reda istoria Angliei începând de acum mai bine de un mileniu. O fostă mănăstire benedictină, acum sediul conducerii şi inima Bisericii Anglicane. Încă de pe vremea lui William Cuceritorul, fiecare monarh englez, în afară de doi dintre ei, fusese încoronat aici. Îl deranjau doar influenţele franceze, deşi erau de înţeles, dat fiind că proiectul construcţiei fusese inspirat de marile catedrale franceze Reims, Amiens şi Sainte-Chapelle. Dar întotdeauna fusese de acord cu felul în care un observator britanic descrisese Westminster.

Un minunat gând francez, exprimat într-o engleză excelentă.

S-a oprit la poartă, şi-a plătit taxa de intrare, apoi a urmat gloata spre Colţul Poeţilor, locul unde vizitatorii se adunau lângă monumentele murale şi statuare care îi înfăţişau pe Shakespeare, Wordsworth, Milton şi Longfellow. Mulţi alţi mari artişti odihneau în jurul lui, printre ei numărându-se Tennyson, Dickens, Kipling, Hardy, Browning. A cercetat din ochi freamătul din jur şi, în cele din urmă, privirea s-a oprit asupra unui bărbat care stătea în picioare în faţa mormântului lui Chaucer, afişând un costum cadrilat şi o cravată de caşmir. O pereche de mănuşi caramel îi acopereau mâinile goale şi nişte arătoşi mocasini Gucci îi protejau picioarele mari.

Ashby s-a apropiat şi, în vreme ce admira piatra funerară veche de cinci sute de ani, a întrebat:

–Îți e familiar pictorul Godfrey Kneller?

Bărbatul l-a măsurat cu ochi apoși, a căror culoare chihlimbarie era ieșită din comun și în același timp tulburătoare.

–Cred că da. Un grozav artist de curte din secolul al XVIII-lea. E înmormântat la Twickenham, cred.

Referirea la Twickenham a semnalat răspunsul corect, nefirescul accent irlandez adăugând o notă interesantă. Așa că Ashby a continuat:

–Mi s-a spus despre Kneller că ar fi nutrit o mare aversiune față de locul ăsta, deși există un monument comemorativ ce îi este dedicat, lângă ușa din arcada estică.

Bărbatul a încuviințat cu o mișcare a capului.

–Cred că vorbele lui exacte au fost: *Pentru Dumnezeu, nu voi fi înmormântat la Westminster. Mulți proști sunt îngropați acolo.*

Citatul a confirmat că acesta era omul cu care discutase la telefon. Vocea îi sunase diferit atunci, mai guturală, mai puțin nazală, fără accent.

–Bună ziua, Lord Ashby, a spus bărbatul, adăugând un zâmbet.

–Iar eu cum să-ți spun?

–Ce zici de Godfrey? În onoarea marelui pictor. A cam avut dreptate în evaluarea sufletelor care odihnesc între aceste ziduri. Sunt o grămadă de proști înmormântați aici.

Ashby a studiat trăsăturile aspre ale bărbatului, observând un nas borcănat, o gură mare și o barbă căruntă, țepoasă. Dar ochii reptilieni de culoarea chihlimbarului, încadrați de sprâncene stufoase, au fost cei care i-au atras atenția.

–Vă asigur, Lord Ashby, că aceasta nu este înfățișarea mea reală. Așa că nu vă irosiți timpul reținând-o.

Se întreba de ce o persoană care se chinuia atât de mult să se deghizeze permitea ca trăsătura cea mai ușor de remarcat a lui – ochii – să rămână la vedere. Dar n-a spus decât:

–Îmi place să-i cunosc pe oamenii cu care fac afaceri.

–Iar eu prefer să nu știu nimic despre clienții mei. Dar dumneavoastră, Lord Ashby, sunteți o excepție. Despre dumneavoastră am aflat foarte multe.

Englezul nu era foarte interesat de jocurile mentale pe care le practica acest demon.

–Sunteți singurul acționar al unei mari instituții bancare britanice, un om bogat, care se bucură de viață. Însăși regina vă consideră un sfătuitor.

–Cu siguranță că și dumneata ai o existență la fel de interesantă.

Bărbatul a zâmbit, scoțând la iveală o strungăreață.

–Eu n-am alte interese decât să vă fac pe plac, milord.

Nu i-a plăcut sarcasmul, dar l-a trecut cu vederea.

–Ești gata să duci la bun sfârșit ceea ce am discutat?

Bărbatul s-a îndreptat agale către un șir de monumente, admirând pietrele comemorative la fel ca restul vizitatorilor din jurul lor.

–Depinde dacă sunteți pregătit să îmi livrați ce am cerut.

Ashby a băgat mâna în buzunar și a scos o legătură de chei.

–Astea deschid hangarul. Avionul e acolo, așteaptă cu plinul făcut. E înregistrat în Belgia, pe un nume fictiv.

Godfrey a luat cheile.

–Și?

Uitătura ochilor chihlimbarii i-a stârnit Lordului un nou val de disconfort. I-a înmânat o bucată de hârtie.

–Numărul și parola contului din Elveția, așa cum ai cerut. Jumătate din plată e deja acolo. Cealaltă jumătate va sosi la sfârșit.

–Programul pe care mi l-ați cerut începe peste două zile. De Crăciun. Rămâne valabil?

Ashby a încuviințat din cap.

Godfrey și-a băgat în buzunar cheile și hârtia.

–Cu siguranță lucrurile vor sta altfel atunci.

–Asta e și ideea.

Bărbatul a chicotit ușor, apoi au înaintat prin catedrală, oprindu-se în fața unei plăci funerare care indica

o dată a morții în 1669. Godfrey a făcut semn către perete și a spus:

–Sir Robert Stapylton. Vă e familiar?

Lordul a încuviințat.

–Un dramaturg, ridicat la rangul de cavaler de către Carol al II-lea.

–Din câte îmi amintesc, a fost un călugăr benedictin francez care a trecut la protestanți și a devenit servitor al Coroanei. Gentleman Usher of the Privy Chamber[1], cred.

–Te pricepi la istoria Angliei.

–Era un oportunist. Un ambițios. Un om care nu lăsa principiile să stea în calea obiectivelor. Semăna mult cu dumneavoastră, Lord Ashby.

–Și cu dumneata.

Un alt chicotit.

–Nu prea. După cum am explicat, eu nu sunt decât un angajat.

–Unul scump.

–Ca toți angajații buni. Peste două zile. Voi fi acolo. Aveți grijă să nu uitați să vă achitați de ultima obligație.

Ashby l-a urmărit pe bărbatul care își spunea Godfrey dispărând spre sudul deambulatoriului. Avusese de-a face cu mulți oameni de-a lungul vieții, dar despotul lipsit de moralitate care tocmai plecase îl făcea să nu se simtă deloc în largul lui. Nu se știa de câtă vreme se afla în Anglia. Primise primul telefon cu o săptămână în urmă, iar detaliile relației lor fuseseră finalizate în urma altor apeluri neașteptate. Lordul se achitase cu ușurință de partea lui de înțelegere, apoi așteptase răbdător confirmarea că și Godfrey făcuse la fel.

Acum o avea.

Două zile.

---

[1] Clasă de servitori întâlnită în casele nobililor și în palatele regale din Marea Britanie. Îndatoririle lor se asemănau cu cele ale unui majordom. Titulatura mai există și azi, ea fiind acordată, de obicei, unor militari în rezervă care iau parte la ceremoniile oficiale ale Casei Regale Britanice. (n.tr.)

20

Valea Loarei, ora 14.45

Thorvaldsen condusese de la Paris, către sud, spre o așezare franceză liniștită, adăpostită de dealuri acoperite cu viță-de-vie. Castelul se înălța ca o navă ancorată în mijlocul șerpuitorului râu Cher, la vreo cincisprezece kilometri de locul în care afluentul noroios se vărsa în maiestuoasa Loara. Făcând un pod peste apă, fermecătoarea fațadă din cărămidă, piatră, fleșe, turnuri și un acoperiș conic de ardezie părea de-a dreptul fantastică. Nu era cenușie, construită în stil auster, pentru apărare, sau dărăpănată din pricina neglijării, ci răspândea un aer excentric de măreție medievală.

Thorvaldsen stătea în salonul principal al castelului, sub grinzi din lemn de castan, magnific lucrate cu secole în urmă. Două candelabre din fier forjat ofereau o lumină aspră. Pereții lambrisați erau ornați cu pânze superbe de Le Sueur, o lucrare de Van Dyck și câteva portrete în ulei ale celor despre care presupunea că erau strămoși îndrăgiți. Proprietara castelului ședea în fața lui, într-un încântător fotoliu din piele de pe vremea lui Henric al II-lea. Avea o voce fermecătoare, maniere elegante și trăsături remarcabile. Din câte știa el despre Eliza Larocque, aceasta era o persoană hotărâtă, cu mintea limpede, dar încăpățânată și obsedată.

Nu putea decât să spere că ultima trăsătură se va dovedi corectă.

–Sunt oarecum surprinsă de vizita dumneavoastră, i-a spus ea.

Deși zâmbetul îi părea sincer, parcă prea era afișat automat.

–Vă cunosc familia de mulți ani, a răspuns el.

–Iar eu vă cunosc porțelanurile. Avem o colecție măricică în sufragerie. Două cercuri, cu o linie dedesubt – simbolul ăsta reprezintă cel mai înalt standard de calitate.

El și-a înclinat capul, apreciindu-i complimentul.

–Familia mea a lucrat vreme de secole pentru a-și clădi această reputație.

Ochii negri ai femeii trădau un amestec ciudat de curiozitate și precauție. Era clar că nu se simțea în largul ei și se străduia să ascundă asta. Detectivii lui îl informaseră despre sosirea avionului ei. Apoi o urmăriseră de la aeroportul Orly până la destinație. Așa că, în timp ce Malone și Sam călătoreau spre Paris, ca să adune informații, el se îndrepta către sud, pentru a face propriile cercetări.

–Trebuie să recunosc, *Herre* Thorvaldsen, a spus ea, vorbind în continuare în engleză, că am fost de acord să ne vedem din curiozitate. Am aterizat de la New York ieri-seară, așa că sunt puțin obosită și nu mă simt în stare să primesc musafiri.

Bătrânul i-a privit chipul, o combinație plăcută de curbe grațioase, observându-i colțurile gurii care se arcuiau pentru un alt surâs de manipulator experimentat.

–Aceasta este proprietatea rurală a familiei dumnea-voastră? a întrebat el, încercând s-o deruteze și remarcând o urmă trecătoare de plictiseală.

Eliza a încuviințat din cap.

–Construită în secolul al XVI-lea. Proiectată după Chenonceaux, care se înalță nu departe de aici. O altă minune idilică.

El a admirat șemineul din lemn întunecat de stejar, aflat în cealaltă parte a camerei. Spre deosebire de alte case franțuzești pe care le vizitase și care erau goale, aducând cu niște cavouri, clădirea asta clar nu avea nimic lugubru în ea.

–Vă dați seama, *Madame* Larocque, că resursele mele financiare sunt substanțial mai mari decât ale dumnea-voastră. Poate cu aproximativ zece miliarde de euro.

Thorvaldsen i-a studiat pomeții înalți, ochii serioși și gura fermă. Considera că acel contrast puternic între tenul alb ca frișca și părul de abanos era intenționat. Dată fiind vârsta ei, se îndoia că nuanța părului putea fi naturală. Era, fără îndoială, o femeie atrăgătoare. De asemenea, încrezătoare și deșteaptă. Obișnuită să i se facă pe plac – neobișnuită să i se vorbească pe șleau.

–Și de ce m-ar interesa bogăția dumneavoastră evidentă?

El a făcut o scurtă pauză, pentru a întrerupe schimbul natural de replici dintre ei, apoi a spus.

–M-ați insultat.

Nedumerirea s-a strecurat în privirea ei.

–Cum se poate? Abia ne-am cunoscut.

–Eu controlez una dintre cele mai mari și mai profitabile corporații din Europa. Afacerile mele subsidiare, care includ petrolul și gazele naturale, telecomunicațiile și industria manufacturieră, se întind la nivel global. Am peste opt mii de angajați. Veniturile mele anuale le întrec de departe pe cele ale tuturor companiilor dumneavoastră la un loc. Și totuși, m-ați insultat.

–*Herre* Thorvaldsen, trebuie să mă lămuriți.

Eliza era cu garda jos. Dar asta era frumusețea atacurilor-surpriză. Atacatorul e întotdeauna în avantaj. Lucru valabil cu doi ani în urmă, în Ciudad de México – la fel de valabil și azi, aici.

–Vreau să iau parte la planul dumneavoastră, a declarat el.

–Și care ar fi acela?

–Deși n-am fost la bordul avionului dumneavoastră ieri-seară, nu pot decât să presupun că lui Robert Mastroianni – un prieten de-al meu, apropo – i s-a făcut o invitație. Dar eu sunt ocolit.

Ea și-a păstrat expresia la fel de rece ca o piatră de mormânt.

–O invitație pentru ce?

–Clubul de la Paris.

S-a hotărât să nu-i îngăduie luxul unei replici.

–Aveți o ascendență fascinantă. Vă trageți direct din Carlo Andrea Pozzo di Borgo, născut lângă Ajaccio, Corsica, pe 8 martie 1764. El a devenit dușmanul de neînvins al lui Napoleon Bonaparte. Cu o abilitate uimitoare, a manipulat politica internațională, distrugându-și, în cele din urmă, inamicul de-o viață. O clasică vendetă corsicană. Armele lui n-au fost puștile sau bombele, ci intrigile diplomatice. Lovitura lui de grație, destinul națiunilor.

A făcut o pauză, în vreme ce mintea ei procesa informațiile.

–Nu vă alarmați, a spus el. Nu vă sunt potrivnic. Dimpotrivă. Admir ceea ce faceți și vreau să particip.

–Presupunând pentru o clipă că ceea ce spuneți este măcar parțial adevărat, de ce aș da curs unei asemenea cereri?

Glasul ei părea cald și leneș, dând de înțeles că nu era câtuși de puțin alarmată. Așa că Thorvaldsen a lăsat ca și figura lui să afișeze același aer inteligent.

–Răspunsul e destul de simplu.

Ea îl asculta.

–Aveți o problemă de securitate.

21

Paris

Malone l-a urmat pe Sam la parter, unde au găsit un șir de rafturi încărcate, etichetate Afaceri.

–Foddrell și cu mine ne-am scris multe e-mailuri, a spus tânărul. El e foarte pornit împotriva Sistemului Rezervelor Federale. Îl consideră o uriașă conspirație care va duce la prăbușirea Americii. Câte ceva din ce spune are logică, dar majoritatea opiniilor lui sunt chiar aiurea.

Malone a zâmbit.

–Mă bucur să văd că tu ai limite.

–Spre deosebire de ce crezi tu, eu nu sunt un fanatic. Cred doar că există oameni care ne pot manipula sistemele financiare. Nu ca să preia controlul planetei sau ca să distrugă lumea. Doar din lăcomie. O metodă ușoară de a se îmbogăți sau de a rămâne bogați. Faptele lor pot afecta economiile naționale în multe feluri, și nici unul bun.

Fostul agent nu l-a contrazis, dar încă mai exista problema dovezilor. Înainte să plece de la Christiangade, citise cu atenție atât site-ul lui Sam, cât și pe cel al lui Jimmy Foddrell. Nu difereau foarte mult, cu excepția faptului că, așa cum menționase și Sam, Foddrell prorocea nenorocirea și prăbușirea lumii pe un ton mai radical.

L-a apucat pe Sam de umăr.

–Ce căutăm exact?

–Biletul de la etaj vorbește despre o carte scrisă de un planificator financiar autorizat pe care îl preocupă aceleași chestii despre care am discutat eu și Foddrell. Acum câteva luni am găsit un exemplar și l-am citit.

I-a dat drumul tânărului și l-a urmărit cum cercetează cu privirea rafturile pline.

Malone a evaluat cărțile cu un ochi antrenat. A văzut că reprezentau un amalgam de titluri. Pe cele mai multe dintre ele el nici nu le-ar fi cumpărat de la oamenii care i le aduceau în magazin cu lăzile. A presupus că, de vreme ce erau de vânzare la Paris, pe malul stâng al Senei, la câteva sute de metri de fluviu și de Notre-Dame, atunci valoarea lor creștea.

–Uite-o!

Sam a scos un volum mare, broșat, de culoare aurie, intitulat *Creatura de pe insula Jekyll: o privire mai atentă asupra Rezervei Federale.*

–Foddrell trebuie să o fi lăsat aici, a spus tânărul. Nu se poate să fi existat un exemplar din întâmplare. E o carte destul de obscură.

Oamenii continuau să se plimbe prin anticariat. Alții se adăposteau de frigul de afară. Malone l-a căutat din priviri pe Slăbănog, dar nu l-a văzut. Era destul de sigur ce se întâmplase, dar și-a zis că răbdarea era cuvântul de ordine al zilei.

A luat cartea de la Sam și a răsfoit paginile până când a dat peste o bucățică de hârtie îndesată între ele.

Înapoi la oglindă.

A clătinat din cap.

S-au întors la etaj și au văzut scris pe același bilețel roz care îi condusese jos:

Café d'Argent, Rue Dante, nr. 34
Treizeci de minute

Malone a traversat iar etajul, către fereastra cu canaturi. Copacii goi de jos se înălțau lipsiți de viață, cu ramurile desfrunzite ca niște mături, umbrele lor alungite proiectându-se deja în soarele de la jumătatea amiezii. Cu trei ani în urmă, el și Gary vizitaseră Muzeul Internațional de Spionaj din Washington D.C. Gary voise să afle cu

ce se ocupa tatăl său, iar muzeul se dovedise fascinant. Se bucuraseră de expoziții și îi cumpărase băiatului o carte, *Ghidul de buzunar al spionajului practic*, o lucrare ușurică despre meșteșugul de spion. Unul dintre capitole, intitulat „Să te ții la adăpost de vânt", explica felul în care contactele puteau fi abordate în siguranță.

Așa că a așteptat, știind ce avea să urmeze.

Sam a venit lângă el.

Malone a auzit ușa de la parter deschizându-se, apoi închizându-se și l-a văzut pe Slăbănog ieșind din magazin cu ceea ce părea a fi, după formă și culoare, cartea despre insula Jekyll pe care o lăsaseră jos.

–E o veche schemă pe care n-o mai folosește nimeni, a spus fostul agent. O metodă de a-i verifica pe cei care vor să se vadă cu tine. Prietenul tău s-a uitat la prea multe filme cu spioni.

–A fost aici?

Malone a încuviințat din cap.

–Părea interesat de noi încă de când eram afară, apoi a intrat și presupun că s-a ascuns în spatele rafturilor de jos, cât timp am căutat noi cartea. De vreme ce tu i-ai trimis o poză, știa după cine să se uite. Mulțumit că și eu arătam OK, s-a întors aici sus înaintea noastră și a coborât înapoi acum un minut.

–Crezi că ăla e Foddrell? l-a întrebat Sam, arătându-l cu degetul.

–Cine altcineva ar putea fi?

* * *

Eliza a intrat în stare de alertă. Nu numai că Henrik Thorvaldsen aflase despre afacerile ei, dar se pare că mai știa ceva ce ei nu îi fusese adus la cunoștință.

–O problemă de securitate?

–Unul dintre indivizii din Clubul dumneavoastră de la Paris nu e ceea ce pare.

–N-am spus că un asemenea club ar exista.

–Atunci noi doi nu mai avem despre ce vorbi. Thorvaldsen s-a ridicat. Mi-a făcut plăcere să vă vizitez proprietatea. Dacă veți veni vreodată în Danemarca, m-aș bucura să vă găzduiesc la mine acasă, în Christiangade. Acum vă las să vă odihniți după călătorie.

Ea a izbucnit într-un râs precaut.

–Întotdeauna sunteți așa pretențios?

Bătrânul a ridicat din umeri.

–Azi, cu două zile înaintea Crăciunului, mi-am făcut timp să călătoresc până aici și să stau de vorbă cu dumneavoastră. Dacă insistați că nu avem nimic de discutat, atunci plec. Existența problemei dumneavoastră de securitate va deveni, în cele din urmă, evidentă. Să sperăm că pagubele vor fi minime.

Eliza fusese foarte atentă, alegându-și membrii cu mare grijă, limitând numărul total la șapte, cu ea cu tot. Fiecare recrut își semnalase acceptul de a participa printr-o taxă de intrare de douăzeci de milioane de euro. De asemenea, fiecare jurase să păstreze secretul. Eforturile timpurii din America de Sud și Africa generaseră profituri fără precedent și asiguraseră loialitatea tuturor, din moment ce nimic nu întărește mai mult o conspirație decât succesul. Și totuși, acest danez cu putere și influență imense, un outsider, părea să știe totul.

–Spuneți-mi, *Herre* Thorvaldsen, sunteți serios interesat să vă alăturați?

Ochii lui au sclipit pentru o clipă. Atinsese o coardă sensibilă.

Era un bărbat îndesat, care părea și mai scund din pricina coloanei strâmbe și a genunchilor îndoiți. Poate pentru a-și masca trupul diform, purta un pulover larg, pantaloni de catifea reiată, prea mari pentru el, și tenișii închiși la culoare. Părul des, argintiu îi atârna neîngrijit. Sprâncenele stufoase se întindeau ca niște perii de sârmă. Ridurile de pe chip i se transformaseră în șanțuri adânci. Putea fi ușor confundat cu o persoană fără adăpost, dar poate că asta era și ideea.

–Putem să terminăm cu prefăcătoria? a întrebat Thorvaldsen. Am venit pentru un motiv anume. Unul care sper că va fi în beneficiul amândurora.

–Atunci, te rog, hai să vorbim.

Nerăbdarea lui a părut să se mai domolească atunci când a simțit concesia femeii.

S-a așezat.

–Am aflat despre Clubul dumitale de la Paris în urma unei investigații atente.

–Și ce ți-a stârnit interesul?

–Mi-am dat seama că se fac manipulări abile pe niște piețe valutare. Clar nu erau fenomene obișnuite. Sigur, există pe internet site-uri care pretind că știu mai multe despre dumneata și activitățile dumitale decât mine.

–Le-am citit pe câteva dintre ele. Cu siguranță știi că astfel de postări sunt prostii.

–De acord.

A făcut o pauză.

–Dar unul anume mi-a sărit în ochi. Cred că se numește GreedWatch. Site-ul ăsta cu siguranță a nimerit puțin cam prea aproape. Îmi place citatul de la începutul paginii principale, din Sherlock Holmes. *Nimic nu e mai înșelător decât un lucru evident.*

Eliza cunoștea site-ul și pe administratorul său, iar Thorvaldsen avea dreptate. Era prea aproape de adevăr. De aceea, cu trei săptămâni în urmă, ceruse să se ia măsuri de remediere. Se întreba dacă bătrânul știa și despre acelea? Altfel de ce ar fi menționat acel site anume?

Thorvaldsen a băgat mâna în buzunarul pantalonilor, a scos o hârtie împăturită și i-a dat-o.

–Am imprimat asta ieri, de pe GreedWatch.

Ea a despăturit foaia și a citit.

A sosit un Antihrist?

Dacă analizezi actuala cucerire sistematică a țărilor independente din întreaga lume, îți poți da seama ușor că, în

spatele tuturor acestor agresiuni, se conturează un tipar unic al puterii, care include economia, armata, presa și politicienii. Voi încerca să demonstrez că această putere aparține bancherilor lumii. Cred că în fruntea acestor tirani se află un Antihrist. Numele ei e Eliza Larocque. Ea vrea ca, rămânând complet invizibilă, să conducă lumea prin intermediul puterii economice deținute în secret, pe care familia ei a construit-o de-a lungul secolelor.

Nu există afacere mai sigură și mai profitabilă decât împrumutul de bani către state. Creditorii care se adună laolaltă, refuzând să concureze unul cu altul și manipulând piețele și valutele spre avantajul lor colectiv, reprezintă o gravă amenințare. Larocque și asociații ei posedă o structură ierarhică organizată care cumpără sau primește acțiuni din tot ceea ce este valoros pe piața globală. Ei pot, de exemplu, să dețină Coca-Cola și PepsiCo și, din vârful propriului lor munte Olimp, să urmărească aceste două companii luptându-se pe piață. Dar, grație sistemului capitalist și a politicilor sale privind secretul în afaceri, nimeni nu va putea ști, în afară de ei. Controlând guvernele din țările vestice, ei controlează întreaga lume vestică. Dacă urmărești tacticile politice globale, poți vedea cu ușurință că șefii de stat aleși democratic se schimbă, dar metodele lor urmăresc interesele celor bogați, deci rămân mai mult sau mai puțin aceleași. Numeroase elemente indică faptul că există o organizație invizibilă care stăpânește lumea. Datele pe care le-am adunat despre Eliza Larocque îmi spun că ea conduce organizația. Vorbesc aici despre o conspirație care cuprinde aproape întreg globul.

Femeia a zâmbit.

–Antihrist?

–Fie, exprimarea e neortodoxă, concluziile sunt brutale, dar e pe drumul cel bun.

–Te asigur, *Herre* Thorvaldsen, ultimul lucru pe care mi-l doresc e să stăpânesc lumea. Prea multă bătaie de cap.

–De acord. Dumneata vrei doar să o manipulezi în avantajul dumitale și al colegilor dumitale. Iar dacă

acea manipulare are niște... consecințe politice... care-i problema? Profitul contează. Thorvaldsen a făcut o pauză. De asta mă aflu aici. Aș vrea să iau parte la acele profituri.

–Nu se poate să ai nevoie de bani.

–Nici dumneata. Dar nu despre asta vorbim, nu-i așa?

–Și ce ai avea de oferit în schimbul acelei părți? a întrebat ea.

–Unul dintre membrii organizației dumitale are necazuri financiare. Portofoliul lui a fost forțat atât de mult încât stă să se destrame. E înglodat în datorii. Stilul lui de viață cere mari cantități de capital, bani pe care pur și simplu nu îi are. O serie de investiții proaste, de cheltuieli exagerate și de neglijențe l-au adus pe marginea prăpastiei.

–De ce te interesează personajul ăsta?

–Nu mă interesează. Dar, ca să-ți captez atenția, știam că va trebui să-ți ofer o informație pe care nu o ai deja. Asta părea ideală în acest scop.

–Și de ce ar trebui să-mi pese mie de necazurile omului ăstuia?

–Pentru că el e problema dumitale de securitate.

Eliza a simțit fiori reci pe șira spinării. Tot ceea ce plănuise putea fi pus în pericol dacă unul dintre cei aleși îi trăda pe ceilalți.

Trebuia să știe.

–Cine e individul?

–Lordul Graham Ashby.

22

Anglia

Un prânz târziu îl aștepta pe Ashby la întoarcerea la Salen Hall. Reședința ancestrală a familiei sale, pe linie paternă, era un conac cu creneluri, clasic înălțat în mijlocul a douăzeci și patru de hectare împădurite pe care familia Ashby le deținea încă din 1660.

A intrat în sufrageria principală, ocupându-și locul obișnuit în capătul nordic al mesei, unde un portret al stră-străbunicului, al șaselea duce de Ashby, confident apropiat al reginei Victoria I, îl veghea din spate. Afară, în aerul searbăd al lunii decembrie, se învârteau câțiva fulgi – un preludiu, credea el, pentru zăpada ce avea să vină și pentru Crăciun, care era la doar două zile distanță.

–Am auzit că te-ai întors, a spus o voce de femeie.

A ridicat privirea de la masă, pentru a se uita la Caroline. Aceasta purta o rochie de mătase lungă până în pământ, picioarele goale apărând și dispărând prin despicătura ei înaltă. Un halat stil kimono, descheiat în față, îi acoperea umerii subțiri, auriul veșmintelor asortându-se cu părul ei lung și buclat.

–Văd că te-ai îmbrăcat așa cum ar trebui s-o facă o bună amantă.

Ea a zâmbit.

–Nu e asta treaba mea? Să-mi satisfac stăpânul?

Îi plăcea compromisul lor. Pudibonderiile nevestei lui deveniseră de mult obositoare. În prezent aceasta locuia la Londra, apartamentul fiindu-i plin de piramide sub care zăcea ore întregi în fiecare zi, sperând ca puterea lor fermecată să-i curețe sufletul. El spera că locuința avea să ardă într-o zi cu ea cu tot, dar până acum nu avusese șansa asta. Fusese totuși norocos să nu aibă moștenitori cu ea

și să fie înstrăinați de ani buni, ceea ce explica numărul lui mare de amante, Caroline fiind ultima și cea mai longevivă dintre ele.

Trei lucruri o distingeau însă de toate celelalte.

Mai întâi, era extraordinar de frumoasă – o colecție a celor mai grozave calități fizice pe care le văzuse vreodată, adunate în jurul aceleiași coloane vertebrale. În al doilea rând, era foarte inteligentă. Avea două diplome, una de la Universitatea din Edinburgh, alta de la Colegiul universitar din Londra, în literatură medievală și în istorie antică aplicată. Teza ei de masterat fusese dedicată epocii napoleoniene și efectelor ei asupra gândirii politice moderne, concentrându-se în special pe felul în care a influențat unificarea europeană. În sfârșit, o plăcea cu adevărat pe femeia asta. Firea ei senzuală îl stimula în feluri pe care nu le crezuse vreodată posibile.

–Mi-a fost dor de tine ieri-noapte, a spus ea, în timp ce se așeza la masă.

–Am fost pe vas.

–Afaceri sau plăcere?

Fata își cunoștea locul, trebuia să recunoască. Fără gelozii. Fără pretenții. Ciudat totuși, n-o înșelase niciodată. Și deseori se întreba dacă și ea îi era la fel de credincioasă. Dar își dădea seama că intimitatea era o sabie cu două tăișuri. Fiecare era liber să facă așa cum poftea.

–Afaceri, a răspuns el, adăugând apoi: ca de obicei.

Un valet și-a făcut apariția și a pus o farfurie pe masă, în fața lui. Era încântat să vadă un miez de țelină învelit în șuncă, înăbușit în sosul picant cu brânză care îi plăcea atât de mult.

Și-a întins șervetul în poală și a ridicat furculița.

–Nu, mulțumesc, i-a spus Caroline. Nu mi-e foame. Nu vreau.

El a remarcat sarcasmul, dar a continuat să mănânce.

–Ești fată mare. Presupun că dacă ți-ai fi dorit ceva, ai fi cerut.

Ea avea pe mână întreaga proprietate, angajații fiind în totalitate la dispoziția ei. Soția lui nu mai vizita casa. Slavă Domnului! Spre deosebire de ea, Caroline îi trata cu bunătate pe servitori. Chiar făcuse o treabă minunată ocupându-se de toate, lucru pe care el îl aprecia.

–Am mâncat acum câteva ore, a spus ea.

El și-a terminat țelina și a fost mulțumit de felul principal prezentat de valet. Friptură de potârniche cu sos dulce. Și-a semnalat plăcerea printr-o mișcare a capului și a făcut semn să i se mai aducă o bucată de unt pentru chiflă.

–Ai găsit afurisitul ăla de aur? l-a întrebat ea în cele din urmă.

Intenționat nu-i spusese nimic despre succesul lui din Corsica, așteptând întrebările ei. O altă parte a compromisului lor.

Care știa că și ei îi place.

A mai luat o furculiță.

–Exact acolo unde ai spus că va fi.

Caroline fusese cea care descoperise legătura dintre cartea lui Gustave și a corsicanului și numerele romane. Tot ea descoperise și Nodul Maurului, în urma unor cercetări făcute la Barcelona, cu câteva săptămâni în urmă. Era bucuros să o aibă alături și știa ce se aștepta acum de la el.

–O să pun deoparte câteva lingouri pentru tine.

Ea a înclinat din cap în semn de mulțumire.

–Iar eu o să mă asigur că vei avea o seară încântătoare.

–Mi-ar prinde bine să mă relaxez.

Mătasea rochiei sclipea când ea s-a apropiat de masă.

–Asta rezolvă multe probleme.

–În viitorul apropiat. Am estimat o sută de milioane de euro în aur.

–Și cele câteva lingouri ale mele?

–Un milion. Poate mai mult, depinde cât de încântătoare va fi seara mea.

Caroline a început să râdă.

–Ce-ai zice să ne costumăm? Școlărița trimisă în biroul directorului? Asta e întotdeauna distractiv.

Lordul Ashby se simțea bine. După vreo doi ani dezastruoși, lucrurile păreau, în sfârșit, să se îndrepte. Vremurile proaste începuseră când Amando Cabral devenise neglijent în Mexic și aproape că îi năruise pe amândoi. Din fericire, Cabral rezolvase problema. Apoi o combinație de investiții neinspirate, piețe prăbușite și neatenție îl costase milioane. Cu o sincronizare perfectă, Eliza Larocque apăruse pe proprietatea lui și îi oferise soluția salvatoare. Fusese nevoit să se străduiască serios ca să facă rost de cele douăzeci de milioane de euro necesare pentru a-și cumpăra intrarea, dar se descurcase.

Acum putea să respire.

Și-a terminat felul principal.

–Am o surpriză pentru tine, a spus Caroline.

Femeia asta era un amestec rar. În parte târfă, în parte savant, și destul de pricepută la amândouă.

–Aștept, a spus el.

–Cred că am descoperit o nouă legătură.

Ashby i-a surprins expresia amuzată și a întrebat.

–Crezi?

–De fapt, știu că am descoperit-o.

23

Paris

Sam s-a luat după Malone, ieșind din anticariat în aerul aspru al după-amiezii. Foddrell se îndepărtase de Sena și se afundase pe străzile haotice ale Cartierului Latin, fiecare plină cu petrecăreți entuziasmați, aflați în vacanță.

–În gloata asta n-ai cum să-ți dai seama dacă te urmărește cineva, a spus Malone. Dar el ne știe fețele, așa că hai să ne ținem la distanță.

–Nu pare să-i pese dacă îl urmărește cineva. Nu s-a uitat niciodată peste umăr.

–Se crede mai isteț decât toți.

–Merge la Café d'Argent?

–Unde altundeva?

Au continuat să înainteze în ritm normal, copleșiți de avalanșa de standuri comerciale. Brânzeturi, legume, fructe, ciocolată și alte delicatese, expuse pe tarabe de lemn, așezate în plină stradă. Sam a observat pești întinși pe paturi strălucitoare de gheață și bucăți de carne, dezosate și împachetate, răcorindu-se în lăzi frigorifice. Mai încolo, un magazin de înghețată oferea *gelato* italian într-o varietate de arome. Tentant.

Foddrell se ținea la treizeci de metri în fața lor.

–Ce știi, de fapt, despre tipul ăsta? a întrebat Malone.

–Nu cine știe ce. S-a agățat de mine acum aproximativ un an.

–Apropo, ăsta e un alt motiv pentru care Serviciul Secret nu vrea să faci ceea ce faci. Prea mulți țăcăniți, prea multe riscuri.

–Atunci de ce suntem aici? a spus Sam.

–Henrik vrea să luăm legătura cu el. Tu să-mi spui de ce.

–Întotdeauna ești așa suspicios?

–E un obicei sănătos. Unul care îți va lungi viața.

Au trecut pe lângă alte cafenele, galerii de artă, buticuri și magazine cu suvenire. Sam era surescitat. În sfârșit se afla pe teren, făcând munca agenților adevărați.

–Hai să ne despărțim, a spus Malone. Mai puține șanse să ne recunoască. Asta dacă se obosește să se uite în spate.

Sam a luat-o spre marginea străzii. În facultate se specializase în contabilitate și aproape că devenise contabil public autorizat. Dar un recrutor de la guvern, care vizitase campusul pe când el era în ultimul an, îl îndrumase către Serviciul Secret. După absolvire, se înscrisese și trecuse testul Trezoreriei, un test poligraf, un examen medical complet, un examen oftalmologic și un test antidrog.

Dar fusese respins.

Cinci ani mai târziu fusese admis la a doua încercare, după ce lucrase pe post de contabil pentru mai multe companii naționale, unele dintre ele fiind adânc implicate într-un scandal privind rapoartele corporative. La centrul de pregătire al Serviciului Secret fusese antrenat să folosească arme de foc, forța fizică, tehnicile medicale de urgență, să protejeze dovezile, să detecteze infractorii, chiar să supraviețuiască în ape deschise. Apoi fusese repartizat la biroul din Philadelphia, unde urma să lucreze la prevenirea furturilor de pe cardurile de credit, a contrafacerilor, a furturilor de identitate și a fraudelor bancare.

Știa cum mergeau treburile.

Agenții speciali își petreceau primii șase până la opt ani într-un birou. Apoi, în funcție de performanțele lor, erau transferați într-o echipă de protecție, unde mai stăteau alți trei până la cinci ani. După aceea, majoritatea se întorceau pe teren sau erau transferați la sediul principal, la un birou de pregătire, sau la vreo altă misiune din Washington. El ar fi putut să lucreze peste hotare, într-un birou internațional, de vreme ce vorbea destul de fluent franceza și spaniola.

Plictiseala era principalul motiv pentru care apelase la internet. Website-ul lui îi dăduse ocazia să exploreze domenii în care își dorise să lucreze ca agent. Investigarea fraudelor electronice nu prea avea legătură cu protecția sistemelor financiare mondiale. Website-ul lui îi oferea un loc în care să se poată exprima. Dar activitățile lui extracurriculare atrăseseră singurul lucru pe care un agent nu și-l poate permite: atenție asupra lui. De două ori fusese atenționat. De două ori își ignorase superiorii. A treia oară, cu doar două săptămâni în urmă, fusese interogat oficial, ceea ce îl determinase să fugă, plecând către Copenhaga, la Thorvaldsen. Și acum iată-l, în cel mai animat și mai pitoresc cartier parizian, într-o zi friguroasă de decembrie, urmărind un suspect.

În fața lui, Foddrell s-a apropiat de unul dintre nenumăratele bistrouri din zonă, eleganta firmă din față anunțând că era vorba de Café d'Argent. Sam a încetinit și a cercetat mulțimea în căutarea lui Malone, zărindu-l la cincisprezece metri mai încolo. Foddrell a dispărut pe ușa din față, apoi a reapărut la o masă din interior, lipită de o fereastră cu geam turnat.

Malone s-a apropiat.

–Atâta paranoia și ajunge să stea înrămat în văzul lumii.

Sam încă mai purta haina, mănușile și fularul pe care le primise de la Jesper cu o seară în urmă. Și încă mai avea în fața ochilor cele două cadavre. Șambelanul le abandonase fără nici o ceremonie, de parcă omorul ar fi fost pentru el o rutină. Și poate că pentru Henrik Thorvaldsen chiar așa era. De fapt, știa foarte puține despre danez, în afara faptului că părea interesat de părerile lui.

Ceea ce era deja mai mult decât putea spune despre oricine altcineva.

–Haide, a zis Malone.

Au intrat în încăperea puternic luminată a bistroului, decorată în stilul anilor 1950, cu crom, vinil și neon. Atmosfera era zgomotoasă și plină de fum. Sam l-a

surprins pe Foddrell holbându-se la ei, clar recunoscându-le fețele, savurându-și anonimatul.

Malone a mers drept la el și a tras unul dintre scaunele de vinil.

–Te-ai distrat destul?

–De unde știi cine sunt? a întrebat Foddrell.

Malone a arătat spre cartea pe care Slăbănogul o ținea în poală.

–Chiar ar fi trebuit să acoperi aia. Acum, putem să ne lipsim de dramă și să-i dăm drumul?

* * *

Thorvaldsen asculta cum orologiul de pe șemineu bătea trei ceasuri și jumătate, ora fiind confirmată și de clinchetul altor ceasuri de prin castel. Făcea progrese, înghesuind-o pe Eliza Larocque într-un colț, unde, odată ajunsă, nu mai avea încotro și trebuia să colaboreze cu el.

–Lordul Ashby e falit, a explicat el.

–Ai dovezi ca să susții asta?

–Nu vorbesc niciodată astfel.

–Spune-mi despre problema de securitate.

–De unde crezi că am aflat tot ce știu?

Ea i-a aruncat o privire intensă, scrutătoare.

–De la Ashby?

Bătrânul a scuturat din cap.

–Nu direct. El și cu mine nu ne-am întâlnit și n-am discutat niciodată. Dar sunt alții cu care a vorbit, oameni pe care i-a abordat pentru a-i oferi asistență financiară. Ei au vrut asigurări că împrumuturile le vor fi restituite, așa că el le-a oferit o garanție unică, una care implica dezvăluirea planului la care lua parte. A fost destul de explicit în privința profiturilor ce urmează a fi obținute.

–Și nu ai de gând să-mi spui nici un nume?

Thorvaldsen a adoptat o postură rigidă.

–De ce aș face așa ceva? Ce aș mai valora atunci?

Știa că ei nu-i va mai rămâne decât să-i accepte oferta.

–Ești o adevărată problemă, *Herre* Thorvaldsen.

Bătrânul a chicotit.

–Chiar sunt.

–Dar începi să-mi placi.

–Speram să ajungem la o înțelegere. Bătrânul a arătat spre ea. Așa cum am menționat mai devreme, te-am studiat în amănunt. Mai ales pe strămoșul dumitale, Pozzo di Borgo. Mi s-a părut fascinant felul în care atât britanicii, cât și rușii s-au folosit de vendeta lui împotriva lui Napoleon. Îmi place la nebunie ce a spus în 1811, când a aflat despre nașterea moștenitorului împăratului. *Napoleon este un uriaș care îndoaie falnicii stejari din pădurile ancestrale. Dar, într-o zi, spiritele pădurii se vor elibera din strânsoarea lor umilitoare, iar atunci stejarii își vor reveni deodată și îl vor trânti la pământ pe uriaș.* Destul de profetic, având în vedere că exact asta s-a întâmplat.

Știa că femeia își trăgea forța din moștenirea ei. Vorbea deseori despre ea, cu mândrie. Din punctul ăsta de vedere se asemănau.

–Spre deosebire de Napoleon, a spus ea, di Borgo a rămas un adevărat patriot corsican. Și-a iubit țara și a pus întotdeauna interesele ei pe primul plan. Când împăratul a cucerit în cele din urmă Corsica în numele Franței, di Borgo a fost exclus în mod special de pe listele celor cărora urma să li se acorde amnistie politică. Așa că a fugit. Napoleon l-a vânat prin toată Europa. Totuși, di Borgo a reușit să evite prizonieratul.

–Și, în același timp, să pună la cale prăbușirea suveranului. Bună treabă.

Thorvaldsen învățase despre felul în care Pozzo di Borgo făcuse presiuni asupra curții și a guvernului din Franța, inflamând invidiile numeroșilor frați și surori ai lui Napoleon, transformându-se, în cele din urmă, în catalizatorul a tot ceea ce însemna opoziție franceză. A lucrat cu britanicii la ambasada acestora din Viena, devenind *persona grata* în cercurile politice ale Austriei. Apoi, adevărata lui ocazie a venit când a intrat în serviciul diplomatic rus, ca delegat special al armatei prusace.

A ajuns mâna dreaptă a țarului în toate afacerile legate de Franța și l-a convins pe Aleksandru să nu facă pace cu Napoleon. Timp de doisprezece ani a menținut cu abilitate Franța implicată în controverse, știind că împăratul nu putea lupta și câștiga decât pe un număr limitat de fronturi. Până la urmă eforturile lui au dat roade, dar viața i-a fost lipsită de recunoașterea succesului. Istoria abia dacă îl menționează. A murit în 1842, suferind de tulburări mintale, dar fiind incredibil de bogat. Averea sa a fost transmisă nepoților, unul dintre ei fiind strămoșul Elizei Larocque, ai cărui descendenți au multiplicat acea bogăție de o sută de ori, construind una dintre cele mai mari averi din Europa.

–Di Borgo și-a dus vendeta până la capăt, a spus Thorvaldsen, dar mă întreb, *Madame*, strămoșul dumitale corsican, în ura lui față de Napoleon, avea și un țel ulterior?

Am văzut în ochii ei reci o privire încărcată de un respect reținut.

–De ce nu-mi spui ce știi deja?

–Dumneata cauți comoara pierdută a lui Napoleon. Ăsta e motivul pentru care Lordul Ashby face parte din grup. El e – s-o spunem într-un mod politicos – un *colecționar*.

Ea a zâmbit la auzul cuvântului.

–Văd că am făcut o gravă eroare neabordându-te mai demult.

Thorvaldsen a ridicat din umeri.

–Din fericire, eu nu port pică.

24

Paris

Răbdarea lui Malone cu Jimmy Foddrell era pe sfârșite.

–Nu-i nevoie de toate rahaturile astea stil capă și spadă. Cine dracu' e pe urmele tale?

–Habar n-am câți oameni am stârnit.

Fostul agent i-a alungat temerile tânărului.

–Știre de ultimă oră: nimeni nu dă doi bani. Ți-am citit site-ul. O grămadă de prostii. Și, apropo, există medicamente pe care le poți lua ca să-ți mai potolești paranoia.

Foddrell s-a întors către Sam.

–Ziceai că ai pe cineva care vrea să învețe. Care are o minte deschisă. Nu e vorba de tipul ăsta, nu-i așa?

–Învață-mă, a spus Malone.

Buzele tânărului s-au despărțit, scoțând la iveală vârful unui dinte de aur.

–Acum mi-e foame.

Foddrell i-a făcut semn unui chelner. Malone l-a ascultat comandând rinichi de vițel la tigaie cu sos de muștar. Numai gândul la asta îi întorcea stomacul pe dos. Spera că aveau să termine de vorbit până la sosirea mâncării. A refuzat să comande ceva pentru el.

–Eu o să iau o porție de *côte de boeuf*[1], a spus Sam.

–De ce? l-a întrebat Malone.

–Pentru că și mie mi-e foame.

A clătinat din cap.

Chelnerul a plecat, iar bărbatul l-a chestionat iar pe Foddrell.

–De ce ți-e atât de frică?

---

[1] Coaste de vită, în limba franceză, în original (n.tr.)

–În orașul ăsta există niște oameni foarte puternici care știu totul despre mine.

Malone s-a gândit să-l lase pe nătărău să vorbească. Undeva, cumva, s-ar putea să dea peste ceva interesant.

–Ei ne fac să-i urmăm, a continuat Foddrell. Chiar dacă n-o știm. Ei creează liniile de conduită, dar noi n-o știm. Ei ne creează nevoile și posedă mijloacele de a ni le satisface, iar noi n-o știm. Lucrăm pentru ei și n-o știm. Le cumpărăm produsele și...

–Cine sunt *ei*? l-a întrerupt Malone.

–Oamenii asemenea celor de la Rezerva Federală americană. Unul dintre cele mai puternice grupuri din lume.

Știa că n-ar fi trebuit să întrebe, dar...

–De ce spui asta?

–Parcă ziceai că tipul ăsta e tare, i-a spus Foddrell lui Sam. Habar n-are de nimic.

–Uite ce e, a replicat Malone, în ultimii ani eu m-am ocupat de toată povestea aia cu autopsia extratereștrilor din Zona 51. Chestiile astea monetare sunt noi pentru mine.

Foddrell a ridicat nervos un deget.

–OK, ești un tip amuzant. Crezi că toate astea sunt o mare glumă.

–De ce nu îmi explici pur și simplu?

–Rezerva Federală face bani din nimic. Pe urmă îi împrumută Americii și îi primește înapoi de la contribuabili, cu dobândă. Statele Unite datorează băncii centrale miliarde peste miliarde. Numai dobânda anuală a datoriei, care, apropo, e în mare parte controlată de către investitorii privați, e de aproximativ opt ori mai mare decât averea celui mai avut om de pe planetă. Nu va fi plătită niciodată. Mulți oameni devin putred de bogați de pe urma împrumutului ăstuia. Și totul e doar o șmecherie. Dacă tu sau eu am tipări bani și pe urmă i-am da cu împrumut, am ajunge la închisoare.

Malone și-a amintit ceva ce citise mai devreme pe site-ul lui Foddrell. Se pare că John Kennedy voise să pună capăt Sistemului Rezervelor Federale și semnase Decretul 11110, care însărcina guvernul Statelor Unite cu preluarea din nou a controlului asupra vistieriei naționale. Trei săptămâni mai târziu, Kennedy murea. Când Lyndon Johnson a preluat președinția, el a anulat imediat acel decret. Malone nu mai auzise niciodată asemenea acuzații până atunci, așa că își continuase verificările și citise Decretul 11110, o directivă insipidă, al cărei efect, dacă ar fi fost pusă în aplicare, ar fi fost mai degrabă acela de a întări Rezervele Federale, în loc să le șubrezească. Orice legătură dintre semnarea acelui decret și asasinarea lui Kennedy era pur întâmplătoare. Iar Johnson nu anulase niciodată actul legislativ. El fusese eliminat zeci de ani mai târziu, împreună cu o grămadă de alte reglementări depășite.

Alte rahaturi conspiraționiste.

S-a hotărât să treacă la subiect.

–Ce știi despre Clubul de la Paris.

–Destul încât să-mi dau seama că ar trebui să ne fie frică.

* * *

Eliza s-a uitat fix la Thorvaldsen și a spus:

–Te-ai întrebat vreodată ce pot face banii cu adevărat?

Oaspetele ei a ridicat din umeri.

–Familia mea a adunat atât de mulți de-a lungul unei perioade atât de îndelungate, încât nu mă gândesc niciodată la asta. Dar cu siguranță pot oferi putere, influență și o viață confortabilă.

Ea și-a luat un aer calm.

–Pot realiza mult mai multe. Iugoslavia e un excelent exemplu.

A văzut că îl făcuse curios.

–Se zice că în anii 1980 în Iugoslavia exista un regim autoritar fascist, care comitea crime împotriva

umanității. După alegerile libere din 1990, poporul sârb a votat pentru partidul socialist, în vreme ce oamenii din celelalte republici iugoslave au ales la conducere guverne prooccidentale. Până la urmă, Statele Unite au pornit un război cu Serbia. Totuși, înainte de asta, am urmărit cum politica globală slăbea treptat Iugoslavia, care la vremea aceea avea una dintre cele mai bune economii din Europa de Est. Războiul dintre americani și sârbi, împreună cu destrămarea Iugoslaviei, au distrus orice iluzie că o economie socialistă ar putea fi un lucru bun.

–Serbia era evident opresivă și periculoasă, a spus Thorvaldsen.

–Cine zice? Presa? Oare era mai opresivă decât, să zicem, Coreea de Nord, China sau Iran? Și totuși nimeni nu pledează pentru un război cu ele. *Ia un chibrit și stârnește un incendiu de pădure.* Asta mi-a spus pe atunci un diplomat. Agresiunile asupra Serbiei erau susținute masiv de presa centrală și de liderii influenți din întreaga lume. Atacurile au durat peste zece ani. Apropo, toate astea au făcut să fie destul de ușor și mult mai ieftin să cumperi întreaga economie a fostei Iugoslavii.

–Asta s-a întâmplat?

–Cunosc mulți investitori care au profitat din plin de catastrofă.

–Vrei să zici că tot ceea ce s-a întâmplat în Serbia a fost pus la cale?

–Într-un fel. Nu activ, dar cu siguranță tacit. Acea situație a dovedit că e perfect posibil să capeți avantaje de pe urma dezastrelor. Se pot scoate profituri din neînțelegerile politice și naționale. Sigur, asta dacă neînțelegerile se încheie la un moment dat. Abia atunci se pot încasa venituri din investițiile făcute.

Elizei îi făcea plăcere să discute despre teorii. Rareori avea ocazia asta. Nu spunea nimic incriminatoriu, doar repeta observațiile făcute de-a lungul timpului de mulți economiști și istorici.

–Familia Rothschild din secolele al XVIII-lea și al XIX-lea, a continuat ea, era expertă în această tehnică. Ei reușeau să joace la toate capetele, făcând profituri enorme într-o perioadă în care europenii se certau ca niște copii la groapa cu nisip. Clanul Rothschild era bogat, cu influență pe plan internațional și independent. Trei calități periculoase. Conducerile regatelor nu îi puteau controla. Mișcările populare îi detestau, pentru că nu dădeau socoteală poporului. Constituționaliștii îi urau pentru că lucrau în secret.

–Așa cum încerci și dumneata să faci?

–Secretul este esențial pentru succesul oricărei cabale. Sunt sigură, *Herre* Thorvaldsen, că înțelegi felul în care evenimentele pot fi modelate discret, pur și simplu oferind sau refuzând finanțări, influențând selecția personajelor-cheie sau menținând o comunicare cotidiană cu cei care iau deciziile. Dacă stai în spatele scenei, eviți povara furiei publice care este direcționată, așa cum trebuie, asupra figurilor politice.

–Ele fiind în mare parte controlate.

–De parcă dumneata n-ai deține câteva. Eliza simțea nevoia să conducă discuția înapoi către subiectul principal. Presupun că poți aduce dovezi în legătură cu trădarea Lordului Ashby?

–La momentul potrivit.

–Până atunci, să te cred pe cuvânt când îmi spui despre afirmațiile pe care Lordul le-a făcut în fața acelor creditori necunoscuți?

–Ce zici de asta: dă-mi voie să mă alătur grupului tău și vom descoperi împreună dacă sunt sincer sau nu. Dacă sunt un mincinos, atunci poți păstra taxa mea de intrare de douăzeci de milioane de euro.

–Dar secretul nostru va fi compromis.

–Este deja.

Apariția bruscă a danezului era enervantă, însă putea fi și un dar de sus. Vorbise serios când îi spusese lui Mastroianni că ea crede în soartă.

Poate că era menit ca Henrik Thorvaldsen să facă parte din destinul ei?

–Aș putea să-ți arăt ceva? l-a întrebat ea.

* * *

Malone îl urmărea pe chelnerul care se întorsese cu apă îmbuteliată, vin și un coș cu pâine. Niciodată nu îl impresionaseră bistrourile franțuzești. Toate cele pe care le vizitase vreodată aveau ori prețurile umflate, ori reputația umflată, ori amândouă.

–Chiar îți plac rinichii la tigaie? l-a întrebat pe Foddrell.

–Ce-i în neregulă cu ei?

Nu avea de gând să-i explice nenumăratele motive pentru care ingerarea unui organ care evacua urina din corp era o idee proastă. În schimb, a spus:

–Vorbește-mi despre Clubul de la Paris.

–Știi de unde a apărut ideea?

A văzut că Foddrell își savura superioritatea.

–Ai fost cam vag pe site-ul tău.

–De la Napoleon. După ce a cucerit Europa, ceea ce și-a dorit el cu adevărat a fost să se relaxeze și să se bucure. Așa că a strâns un grup de oameni și a format Clubul de la Paris, conceput pentru a-i ușura lui conducerea imperiului. Din păcate, n-a reușit niciodată să-și folosească ideea – era prea ocupat să ducă război după război.

–Deși tu zici că voia s-o termine cu bătăliile?

–Voia, dar alții erau de altă părere. Să-l țină pe Napoleon implicat într-un război era cea mai bună cale de a-l deruta. Au existat oameni care s-au asigurat că împăratul are mereu inamici din belșug la ușa lui. El a încercat să facă pace cu Rusia, dar țarul i-a zis să și-o bage undeva. Așa că a invadat Rusia în 1812, lucru care aproape că l-a costat întreaga armată. După asta, totul a luat-o la vale. Trei ani mai târziu, pa-pa. Pus jos.

–Ceea ce nu-mi spune nimic.

Privirea lui Foddrell s-a fixat asupra ferestrei, de parcă ceva îi atrăsese brusc atenția.

–E vreo problemă? l-a întrebat Malone.

–Verificam doar.

–De ce stai la fereastră, în văzul tuturor?

–Nu pricepi, nu-i așa?

Întrebarea sugera o enervare crescândă față de faptul că era pus la punct atât de ușor, dar lui Malone nici că-i păsa.

–Încerc să înțeleg.

–Din moment ce ai citit site-ul, știi că Eliza Larocque a pornit un nou Club de la Paris. Aceeași idee. Alte vremuri, alți oameni. Se întâlnesc într-o clădire de pe Rue l'Araignée. Știu sigur asta. I-am văzut acolo. Cunosc un tip care lucrează pentru unul dintre membri. El m-a contactat prin intermediul website-ului și mi-a spus. Oamenii ăștia complotează. Or să facă ce a făcut familia Rothschild acum două sute de ani. Ce voia să facă și Napoleon. Totul e o mare conspirație. Noua Ordine Mondială, ajungerea la maturitate. Economia e arma lor.

Sam rămăsese tăcut pe toată durata discuției. Malone și-a dat seama că și el trebuie să fi văzut că Jimmy Foddrell trăia la ani-lumină de orice urmă de realitate. Dar n-a putut rezista.

–Pentru un paranoic, nici nu m-ai întrebat cum mă cheamă.

–Cotton Malone. Sam mi-a scris în e-mailul lui.

–Nu știi nimic despre mine. Dacă sunt aici ca să te omor? Cum ai zis și tu, ei sunt peste tot, stând la pândă. Știu ce cauți pe internet, ce cărți iei de la bibliotecă, îți cunosc grupa sangvină, istoricul medical, prietenii. .

Foddrell a început să cerceteze bistroul și mesele pline de clienți de parcă ar fi fost într-o cușcă.

–Tre' să plec.

–Cum rămâne cu rinichii la tigaie?

–Mănâncă-i tu.

Tânărul a țâșnit de la masă și s-a repezit spre ușă.

–O merita, a spus Sam.

Malone l-a urmărit pe caraghiosul individ cum iese din local, măsoară cu privirea trotuarul aglomerat, apoi se grăbește înainte. Era și el gata să plece. Mai ales că trebuia să sosească mâncarea.

Dar ceva i-a atras atenția.

De cealaltă parte a aleii pietonale, lângă unul dintre standurile cu obiecte de artă.

Doi bărbați în paltoane negre de lână.

Au intrat brusc în alertă când Foddrell și-a făcut apariția. Apoi s-au pornit în direcția în care priviseră, mergând țepeni, cu mâinile în buzunare, chiar pe urmele tânărului.

–Ăia nu sunt turiști, a spus Sam.

–Cu siguranță nu.

25

Salen Hall

Ashby a condus-o pe Caroline printr-un labirint de coridoare de la parter, către aripa cea mai de nord a conacului. Acolo au intrat într-unul dintre numeroasele saloane, acesta fiind transformat în biroul fetei. Înăuntru, cărți și manuscrise erau răspândite pe mai multe mese din lemn de stejar. Majoritatea volumelor aveau peste două sute de ani vechime, fiind cumpărate cu bani grei din colecții private ajungând până în Australia. Unele, totuși, fuseseră furate de către domnul Guildhall. Toate tratau același subiect.

Napoleon.

–Am găsit referirea ieri, a spus Caroline, în timp ce scotocea printre teancuri. Într-una dintre cărțile pe care le-am cumpărat din Orleans.

Spre deosebire de el, Caroline vorbea fluent atât franceza modernă, cât și pe cea veche.

–E o narațiune de la sfârșitul secolului al XIX-lea, scrisă de un soldat britanic trimis pe Sfânta Elena. Mă amuză cât de mult îl admirau oamenii ăștia pe Napoleon. Mergeau dincolo de proslăvirea unui erou, de parcă el n-ar fi putut greși niciodată. Și unde mai pui că ăsta era englez.

I-a întins cartea. Fâșii de hârtie care depășeau marginile ferfenițite marcau paginile.

–Există atât de multe relatări, încă e greu să o iei pe vreuna în serios. Dar asta e chiar interesantă.

Ashby voia ca ea să știe că și el găsise ceva.

–În cartea din Corsica, cea care m-a condus la aur, este pomenit orașul Sens.

Chipul ei s-a luminat.

–Zău?

–Contrar a ceea ce crezi tu, și eu pot descoperi lucruri.

Caroline a zâmbit.

–Și de unde știi tu ce gândesc eu?

–Nu e greu de intuit.

I-a spus despre introducerea cărții și despre moștenirea pe care Saint-Denis o lăsase localității Sens, mai ales despre menționarea unui volum anume: *Regatele Merovingiene (450–751)*.

A văzut că ceva din acel titlu i s-a părut important și ei. Imediat fata s-a îndreptat către o altă masă și s-a apucat să răscolească noi teancuri. Îl excita s-o vadă atât de adâncită în gânduri, dar atât de provocator îmbrăcată.

–Uite-o, a spus ea. Știam eu că o să fie importantă cartea asta. În testamentul lui Napoleon. Punctul VI. *Patru sute de volume, alese dintre acelea din biblioteca mea pe care m-am obișnuit să le folosesc cel mai des, inclusiv exemplarul meu din* Regatele Merovingiene (450–751), *îl însărcinez pe Saint-Denis să aibă grijă de ele și să le transmită fiului meu, când acesta va ajunge la vârsta de șaisprezece ani.*

Încet, puneau laolaltă piesele unui puzzle care nu fusese menit să fie descifrat de la coadă la cap.

–Saint-Denis a fost loial, a spus ea. Știm că a păstrat cu credință acele patru sute de cărți. Sigur, n-a fost chip să le dea mai departe. El a locuit în Franța după moartea lui Napoleon, iar fiul a rămas prizonierul austriecilor până când a murit în 1832.

–Saint-Denis a murit în 1856, a spus Ashby, amintindu-și ceea ce citise. Treizeci și cinci de ani a păstrat acele cărți. Apoi le-a lăsat moștenire orașului Sens.

Ea i-a aruncat un zâmbet viclean.

–Chestia asta te excită, nu-i așa?

–Tu mă exciți.

Caroline a făcut semn către volumul pe care el îl ținea în mână.

–Înainte să-mi îndeplinesc bucuroasă responsabilitățile de amantă, citește ce scrie pe prima pagină însemnată. Cred că s-ar putea să-ți sporească încântarea.

El a deschis cartea. Bucățele de piele uscată de pe cotorul fragil au căzut pe podea.

Abatele Buonavita, cel mai bătrân dintre cei doi preoți de pe Sfânta Elena, era de câteva luni invalid, ajungând să nu-și mai poată părăsi camera. Într-o zi, Napoleon a trimis după el și i-a explicat că ar fi mai bine și mai prudent pentru el să se întoarcă în Europa în loc să rămână pe Sfânta Elena, al cărei climat trebuie să-i fi afectat sănătatea, în timp ce vremea din Italia i-ar fi prelungit probabil viața. Împăratul avea o scrisoare adresată familiei imperiale prin care cerea să i se plătească preotului o pensie de trei mii de franci. Când abatele i-a mulțumit pentru bunătate, și-a exprimat regretul de a nu-și putea petrece restul zilelor alături de suveranul căruia intenționase să-i dedice întreaga lui viață. Înainte de a părăsi insula, Buonavita i-a făcut o ultimă vizită împăratului, care i-a dat diverse instrucțiuni și scrisori ce urmau să fie transmise familiei imperiale și papei.

–Napoleon era deja bolnav când Buonavita a plecat de pe Sfânta Elena, a spus Caroline. Și a murit câteva luni mai târziu. Am văzut scrisorile pe care voia să le trimită familiei sale. Ele se află la muzeul din Corsica. Britanicii citeau tot ce sosea de pe insulă. Acele epistole au fost considerate inofensive, așa că l-au lăsat pe abate să le ducă mai departe.

–Ce e atât de special la ele acum?

–Vrei să vezi?

–Le ai?

–Fotografii. N-avea nici un rost să merg tocmai până în Corsica și să nu fac poze. Am luat câteva cadre în timpul cercetării de anul trecut.

El i-a studiat nasul nostim și bărbia. Sprâncenele ridicate. Sânii umflați. O dorea.

Dar toate la timpul lor.

–Tu mi-ai adus lingouri de aur, a spus ea. Acum am și eu ceva pentru tine.

A ridicat fotografia unei scrisori de o pagină, redactată în franceză, și a întrebat.

–Observi ceva?

Ashby s-a uitat la literele ascuțite.

–Adu-ți aminte, a spus Caroline. Scrisul lui Napoleon era îngrozitor. Saint-Denis a rescris totul. Asta știa toată lumea de pe Sfânta Elena. Dar textul ăsta e departe de a fi îngrijit. L-am comparat cu niște scrieri cunoscute ca fiind ale lui Saint-Denis.

El i-a surprins strălucirea șireată din priviri.

–Asta e scrisă de însuși Napoleon.

–E important?

–Fără îndoială. El a notat cuvintele astea fără intervenția lui Saint-Denis. Asta le face și mai importante, deși nu mi-am dat seama exact cât până mai adineaori.

Ashby continua să se uite la fotografie.

–Ce scrie? Franceza mea nu e nici pe departe la fel de bună ca a ta.

–E doar o notă personală. Vorbește despre dragostea și devotamentul lui, despre cât de dor îi e de fiul lui. Nimic care să trezească suspiciuni din partea vreunui britanic băgăcios.

Lordul și-a permis un rânjet, apoi un chicot.

–De ce nu îmi explici odată, ca să putem trece la alte treburi.

Caroline i-a luat fotografia și a pus-o pe masă. A luat o riglă și a așezat-o cu marginea sub unul dintre rândurile textului.

DESIR PROFOND DE SAVOIR QUE VOUS

–Vezi? l-a întrebat ea. E mai clar cu rigla dedesubt.

Iar el a văzut. Câteva dintre litere erau mai ridicate decât celelalte. Subtil, dar erau.

–E un cod pe care îl folosea Napoleon, a spus fata. Englezii de pe Sfânta Elena n-au observat niciodată. Dar când am găsit povestea despre felul în care împăratul

a trimis scrisorile prin intermediul abatelui, unele redactate cu mâna lui, am început să mă uit mai atent. Doar asta are literele ridicate.

–Ce spun literele alea?

–*Psaume trente.*

Pe asta o putea traduce și el.

–Psalmul 30.

Deși nu-i înțelegea semnificația.

–E o trimitere specifică, a spus ea. O am aici.

A ridicat de pe masă o Biblie deschisă.

–*Pleacă spre mine urechea Ta, grăbește de mă scoate. Fii mie Dumnezeu apărător și casă de scăpare ca să mă mântuiești. Că puterea mea și scăparea mea ești tu și pentru numele Tău mă vei povățui și mă vei hrăni. Scoate-mă din această cursă pe care mi-au ascuns-o mie*[1]. A ridicat privirea din carte. Asta se potrivește perfect cu exilul lui Napoleon. Ascultă partea asta. *Că s-a stins întru durere viața mea și anii mei în suspinuri; slăbit-a întru sărăcie tăria mea și oasele mele s-au tulburat. La toți vrășmașii mei m-am făcut de ocară și vecinilor mei foarte, și frică cunoscuților mei. Cei ce mă vedeau afară fugeau de mine. Uitat am fost ca un mort din inima lor.*

–Lamentările unui om înfrânt, a comentat el.

–Când a scris scrisoarea știa că sfârșitul îi era aproape.

Privirea lui s-a îndreptat imediat către exemplarul din testamentul lui Napoleon care stătea pe masă.

–Deci i-a lăsat cărțile lui Saint-Denis și i-a spus să aibă grijă de ele până când fiul lui va împlini șaisprezece ani. Apoi a menționat un volum anume și a trimis o scrisoare codificată în care își plângea de milă.

---

[1] Pentru citatele și referirile biblice a fost folosită Biblia sau Sfânta Scriptură, 1988, editată de Institutul Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, sub îndrumarea Prea Fericitului Părinte Teoctist, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române (n.tr.)

–Cartea aia despre Merovingieni, a spus Caroline, ar putea fi cheia.

Ashby a fost de acord.

–Trebuie s-o găsim.

Ea s-a apropiat, i-a cuprins gâtul cu brațele și l-a sărutat.

–E vremea să te ocupi de amanta ta.

El a dat să vorbească, dar fata i-a acoperit buzele cu un deget.

–După aceea, o să-ți spun unde se află cartea.

26

Paris

Lui Sam nu-i venea să creadă că doi bărbați chiar îl urmăreau pe Jimmy Foddrell. Malone avusese dreptate să-l atace în bistrou pe tâmpitul ăla pedant. Se întreba dacă superiorii lui din Serviciul Secret îl considerau la fel de țicnit. Niciodată nu fusese atât de radical sau de paranoic, deși sfidase autoritățile și susținuse convingeri asemănătoare. Doar că el și regulile pur și simplu nu făceau casă bună.

Sam și Malone țineau pasul prin labirintul de străzi înguste, pline de capete îngropate în haine groase și pulovere. Proprietarii de restaurante înfruntau frigul strigându-și meniurile, încercând să atragă mușterii. Tânărul savura zgomotele, mirosurile și mișcările, luptându-se cu efectul lor hipnotic.

–Cine crezi că sunt tipii ăia? a întrebat el în cele din urmă.

–Asta e problema cu munca de teren, Sam. Nu știi niciodată. Totul ține de improvizație.

–Ar putea fi mai mulți prin zonă?

–Din păcate, nu avem cum să ne dăm seama în tot haosul ăsta.

Sam și-a amintit de filmele și serialele TV în care eroul părea să simtă întotdeauna pericolul, indiferent cât de aglomerat sau de departe ar fi fost. Dar în zarva care îi asalta din toate părțile și-a dat seama că nu ar fi avut cum să perceapă nici o amenințare decât atunci când aceasta s-ar fi abătut direct asupra lor.

Foddrell continua să meargă.

În față, aleea pietonală se termina într-o arteră importantă, identificată ca fiind boulevard Saint-Germain – un

vârtej de taxiuri, mașini și autobuze. Foddrell s-a oprit până când un semafor din apropiere a oprit traficul dens, apoi a traversat în grabă cele patru benzi, înconjurat de o mulțime de oameni.

Cei doi bărbați l-au urmat.

–Hai, a spus Malone.

Au iuțit pasul, ajungând la curbă tocmai când semafoarele din dreapta lor reveneau la culoarea verde. Fără să se oprească, cei doi au țâșnit pe bulevard, ajungând de cealaltă parte chiar în clipa în care motoarele accelerau pe lângă ei, cu zgomote înalte, nerăbdătoare.

–A fost cât pe-aci, a zis Sam.

–Nu-i putem pierde.

Marginea interioară a trotuarului era acum lipită de un zid din piatră înalt până la talie, care susținea un gard de fier forjat. Oamenii se grăbeau în ambele direcții, cu fețele pline de energie.

Neavând rude apropiate, sărbătorile erau întotdeauna o perioadă singuratică pentru Sam. Ultimele cinci Crăciunuri și le petrecuse singur, pe o plajă din Florida. Nu-și cunoscuse niciodată părinții. Fusese crescut într-un loc numit Institutul Cook – un nume elegant pentru un simplu orfelinat. Ajunsese acolo pe când era bebeluș și plecase la o săptămână după cea de-a optsprezecea aniversare.

–Am de ales? a întrebat el.

–Ai, a spus Norstrum.

–De când? Aici nu sunt decât reguli.

–Alea sunt pentru copii. Tu ești bărbat de acum, liber să-ți trăiești viața așa cum vrei.

–Gata? Pot să plec? Pa-pa. Ne vedem mai târziu.

–Nu ne datorezi nimic, Sam.

Era bucuros să audă asta. Nu avea nimic de dat.

–Alegerea ta, a spus Norstrum, e simplă. Poți să rămâi și să devii o parte mai importantă a acestui loc. Sau poți să pleci.

Nu exista nici o alegere.

–Vreau să plec.

–Mă gândeam eu că așa va fi.

–Nu că n-aș fi recunoscător. Doar că vreau să plec. M-am săturat de...

–Reguli.

–Așa e. Gata cu regulile.

Știa că mulți dintre instructori și îngrijitori fuseseră și ei crescuți acolo, ca orfani. Dar o altă regulă le interzicea să vorbească despre asta. De vreme ce pleca, s-a hotărât să întrebe.

–Dumneavoastră ați avut de ales?

–Am ales altceva.

Informația l-a șocat. Niciodată nu știuse că și bătrânul era orfan.

–Vrei să-mi faci o favoare? a întrebat Norstrum.

Stăteau pe pajiștea campusului, între clădiri vechi de două secole. Cunoștea fiecare centimetru pătrat al lor, până la ultimul detaliu, de vreme ce toată lumea trebuia să ajute la îngrijirea locului.

O altă regulă pe care ajunsese să o urască.

–Ai grijă, Sam. Gândește-te înainte să acționezi. Lumea nu e la fel de primitoare ca noi.

–Așa i se zice locului ăsta? Primitor?

–Ne-a păsat cu adevărat de tine. Norstrum a făcut o pauză. Mie mi-a păsat cu adevărat de tine.

Niciodată în optsprezece ani nu primise așa o dovadă de sentimentalism din partea acestui om.

–Ești un spirit liber, Sam. Ăsta nu e neapărat un lucru rău. Doar să ai grijă.

A văzut că Norstrum, pe care îl cunoștea de-o viață, era sincer.

–Poate că regulile de afară or să ți se pară mai ușor de urmat. Dumnezeu știe că aici au fost o provocare pentru tine.

–Poate că o am în sânge.

Voise să ia lucrurile în râs, dar comentariul nu făcuse decât să-i amintească faptul că nu avea nici părinți, nici moștenire. Tot ceea ce cunoscuse vreodată se afla în jurul lui. Singurul om pe care dăduse două parale stătea lângă el. Așa

că, din respect, a întins mâna, pe care Norstrum i-a strâns-o politicos.

–Speram că o să rămâi, i-a spus bătrânul pe un ton liniștit.

Îl privea cu ochi plini de tristețe.

–Cu bine, Sam. Încearcă să faci mereu fapte bune.

Și încercase.

Absolvise facultatea *cum laude*, ajunsese, în sfârșit, în Serviciul Secret. Uneori se întreba dacă Norstrum mai trăia. Trecuseră paisprezece ani de când vorbiseră ultima oară. Nu îl contactase niciodată, pur și simplu pentru că nu voia să-l dezamăgească și mai mult.

Speram că o să rămâi.

Dar nu putuse.

El și Malone au cotit de pe bulevardul principal pe o stradă laterală. În față trotuarul se înălța spre următoarea intersecție și un alt zid cu gard de fier se întindea la dreapta lor. Și-au urmat țintele până la colț și au cotit iar. Un zid mai înalt, cu creneluri, înlocuia gardul. Lipit de piatra lui aspră, atârna o plăcuță colorată care anunța MUSÉE NATIONAL DU MOYEN AGE, THERMES DE CLUNY.

Muzeul Cluny de Istorie a Evului Mediu.

Clădirea care se înălța în spatele zidului era o structură gotică dantelată, acoperită cu un acoperiș de ardezie înclinat, punctat cu lucarne. Foddrell a dispărut pe ușa de la intrare, iar bărbații l-au urmat.

Malone ținea pasul cu ei.

–Ce facem? a întrebat Sam.

–Improvizăm.

* * *

Malone știa încotro se îndreptau. Muzeul Cluny se afla pe locul unui palat roman, ruinele străvechilor băi fiind încă păstrate în interior. Construcția actuală fusese ridicată în secolul al XV-lea, de către un abate benedictin. Abia în secolul al XIX-lea, trecuse în proprietatea statului, scoțând la iveală o impresionantă colecție de artefacte medievale.

Rămânea unul dintre muzeele ce nu trebuiau ratate în cadrul oricărui itinerar parizian. Îl vizitase de vreo două ori și își amintea interiorul. Două niveluri, încăperile cu exponate dând dintr-una în alta, o singură intrare și ieșire. Spații strâmte. Nu era un loc prin care să treci neobservat.

Malone a luat-o înainte pe când intrau în curtea aglomerată și i-a reperat pe cei doi urmăritori pășind pe poarta principală. Prin curte se plimbau poate treizeci de vizitatori cu aparate de fotografiat.

A ezitat, apoi s-a îndreptat spre aceeași intrare.

Sam s-a luat după el.

Încăperea de dincolo de ușă era o anticameră cu ziduri din piatră, transformată în recepție, cu garderobă și o scară ce ducea în jos, către toalete. Cei doi bărbați și-au cumpărat bilete de la casă, apoi s-au întors și au urcat treptele de piatră către muzeu. În timp ce dispăreau printr-o ușă îngustă, Malone și Sam și-au cumpărat propriile bilete. Au urcat aceleași trepte și au ajuns într-un magazin de suvenire, plin cu clienți. Nici urmă de Foddrell, dar cei doi urmăritori treceau deja de o altă ușă joasă, aflată la stânga lor. Malone a zărit niște broșuri în engleză care dădeau explicații despre muzeu și a înșfăcat una, cercetând în grabă planul clădirii.

Sam a remarcat.

–Henrik zice că ai o memorie fotografică. E adevărat?

–Memorie eidetică, l-a corectat el. Sunt doar atent la detalii.

–Întotdeauna ești așa precis?

Malone și-a îndesat broșura în buzunarul de la spate.

–Mai niciodată.

Au intrat într-o expoziție luminată atât de soarele de afară, care pătrundea printr-o fereastră cu cercevele, cât și de lămpile plasate strategic pentru a pune în evidență porțelanul, sticla și alabastrul din Evul Mediu.

Nici Foddrell, nici „codițele" lui nu erau aici.

S-au grăbit către următorul spațiu, care conținea alte obiecte din ceramică, și i-au reperat pe cei doi bărbați tocmai când aceștia ieșeau prin partea opusă. Până acum ambele încăperi fuseseră pline de vizitatori vorbăreți și

de păcănitul aparatelor de fotografiat. Malone știa din broșură că în fața lor se aflau băile romane.

La ieșire i-a zărit iar pe cei doi care treceau chiar atunci printr-un coridor strâmt, vopsit în albastru și mărginit de plăci din alabastru, care dădea într-un hol înalt din piatră. În jos, câteva trepte duceau către *frigidarium*. Dar un panou anunța că acesta era închis pentru renovare, iar un lanț de plastic bloca accesul. La dreapta lor, pe sub un elaborat arc gotic, o sală puternic luminată adăpostea rămășițele unor statui. Scaune metalice pliante erau așezate în jurul unei platforme și al unui podium. Un soi de spațiu de prezentare care clar fusese cândva o curte exterioară.

Partea stângă ducea mai adânc în muzeu.

Cei doi bărbați au luat-o într-acolo.

Malone și Sam s-au apropiat și s-au uitat cu grijă în camera alăturată care avea înălțimea a două etaje, fiind luminată în mod natural printr-un tavan opac. Zidurile din piatră cioplită se înălțau la treizeci și șase de metri. Probabil odinioară și aici fusese o curte între clădiri acum închisă și expunând fildeșuri, fragmente de capiteluri și alte statui.

Foddrell nu se vedea nicăieri, dar Păcală și Tândală se îndreptau către următoarea expoziție, care se deschidea la capătul altui rând de trepte.

–Ăia doi se țin după mine, a strigat cineva, tulburând liniștea ca de bibliotecă.

Malone a ridicat capul.

Lângă o balustradă, la ceea ce ar fi trebuit să fie etajul următor al clădirii vecine, stătea o femeie, arătând cu degetul în jos, către cei doi bărbați pe care îi urmăreau. Avea în jur de treizeci de ani, părul castaniu, tuns scurt. Purta unul dintre acele halate albastre pe care Malone le observase deja la ceilalți angajați ai muzeului.

–Sunt pe urmele mele, a țipat femeia. Încearcă să mă omoare.

27

Valea Loarei

Thorvaldsen a urmat-o pe Larocque afară din salon, spre interiorul castelului, traversând râul Cher, care curgea pe sub fundația clădirii. Înainte să vină, aflase istoria proprietății și știa că arhitectura acesteia fusese concepută la începutul secolului al XVI-lea, ca parte a curții civilizate și galante a lui Francisc I. Proiectul original fusese realizat de o femeie, iar acea influență feminină rămânea evidentă. Zidurile fortificare sau statura copleșitoare nu emanau nici un fel de forță. În schimb, grația inimitabilă evoca o bogăție încântătoare.

–Familia mea a deținut clădirea asta vreme de trei secole, a spus Eliza. Un proprietar a construit castelul principal de pe malul nordic, cel în care tocmai am stat, și un pod care să îl lege de malul sudic al râului. Un altul a înălțat o galerie deasupra acelui pod.

Femeia a arătat în față.

Thorvaldsen se uita la un hol rectangular, lung de aproximativ șaizeci de metri, cu o podea asemănătoare unei table de șah cu pătrate albe și negre și cu un tavan susținut de bârne groase din lemn de stejar. Razele de soare pătrundeau prin ferestre așezate simetric, ce se întindeau de la un capăt la celălalt, pe ambele părți.

–În timpul războiului, germanii au ocupat proprietatea, a spus ea. Ușa din capătul sudic se afla în zona liberă. Cea din capătul ăsta era în zona ocupată. Îți dai seama ce probleme au apărut.

–Îi urăsc pe germani, a spus el.

Femeia l-a măsurat din priviri.

–Mi-au distrus familia și țara și au încercat să-mi distrugă religia. N-o să-i pot ierta vreodată.

Bătrânul a lăsat să se înțeleagă faptul că era evreu. Cercetările lui despre Eliza îi dezvăluiseră o prejudecată adânc înrădăcinată a femeii față de evrei. Nu exista vreun motiv anume pe care el să-l poată identifica, doar un dezgust înnăscut, deloc neobișnuit. Documentările lui mai scoseseră la iveală și o alta dintre multele ei obsesii. Sperase ca ea să-l însoțească prin castel – iar în față, lângă intrarea cu fronton a uneia dintre numeroasele încăperi, iluminat de două mici lămpi cu halogen, atârna portretul.

Exact unde i se spusese că avea să fie.

S-a uitat la imagine. Nas lung și urât. O pereche de ochi oblici, adânciți, aruncând într-o parte o privire vicleană. Maxilar puternic. Bărbie ascuțită. O pălărie conică ce acoperea un creștet aproape chel făcea chipul să semene cu cel al unui papă sau al unui cardinal. Dar el știa că nu era cazul.

–Ludovic al XI-lea, a spus Thorvaldsen, arătând către tablou.

Larocque s-a oprit.

–Ești un admirator?

–Ce se spunea despre el? *Iubit de cei de rând, urât de nobilime, temut de inamici și respectat de întreaga Europă. A fost un rege.*

–Nimeni nu știe dacă acesta e un portret autentic. Dar are o calitate aparte, nu crezi?

Bătrânul și-a amintit ce i se povestise despre aerul teatral care plutea în jurul amintirii lui Ludovic al XI-lea. Acesta fusese suveran între 1461 și 1483 și reușise să-și creeze o minunată legendă a măreției. De fapt, era lipsit de scrupule, se răzvrătise în mod deschis împotriva tatălui său, își amenințase cu răutate soția, se încrezuse în puțini oameni și nu arătase milă nimănui. Ambiția lui era refacerea Franței după dezastruosul Război de 100 de Ani. Neobosit, plănuise, complotase și mituise, toate pentru a strânge sub o singură coroană teritoriile pierdute.

Și reușise.

Ceea ce îi asigurase un loc sacru în istoria Franței.

–A fost unul dintre primii care au înțeles puterea banilor, a spus Thorvaldsen. Prefera să cumpere oamenii, în loc să se lupte cu ei.

–Te-ai documentat, a spus Eliza, evident impresionată. El a priceput importanța comerțului ca unealtă politică și a pus bazele statului național modern. Unul în care economia avea să fie mai importantă decât armata.

Femeia i-a făcut un semn și au intrat într-o altă încăpere, aceasta având pereții acoperiți cu piele în culori calde și ferestre protejate cu draperii de culoarea vinului roșu. În șemineul impozant din perioada Renașterii nu ardea nici un foc. Existau puține piese de mobilier, în afara câtorva scaune capitonate și a câtorva mese din lemn. În mijloc se afla o vitrină din sticlă și oțel inoxidabil, nepotrivită cu aerul vechi al camerei.

–Invazia Egiptului condusă de Napoleon în 1798 a fost un fiasco din punct de vedere politic și militar, i-a spus ea. Republica Franceză și-a trimis cel mai bun general să cucerească țara, iar el a reușit. Dar conducerea Egiptului a fost cu totul altceva. În privința asta, Napoleon a dat greș. Totuși, nu putem nega faptul că ocuparea Egiptului a schimbat lumea. Pentru prima dată a fost dezvăluită splendoarea acelei civilizații misterioase și uitate. S-a născut egiptologia. Savanții lui Napoleon au descoperit, la propriu, sub nisipurile milenare, Egiptul faraonilor. Tipic pentru Napoleon – un eșec total, mascat de un succes parțial.

–Ai vorbit ca un adevărat descendent al lui Pozzo di Borgo.

Ea a ridicat din umeri.

–În vreme ce împăratul se odihnește, plin de glorie, în Domul Invalizilor, strămoșul meu, care se poate să fi salvat Europa, a căzut în uitare.

Thorvaldsen știa că acesta era un punct sensibil, așa că, pentru moment, a renunțat la subiect.

–Totuși, în timp ce se afla în Egipt, lui Napoleon i-au scăpat câteva lucruri de o valoare imensă.

Eliza a arătat către vitrină.

–Aceste patru papirusuri. Întâlnite într-o zi, din întâmplare, după ce trupele lui Napoleon împușcaseră un criminal pe marginea drumului. Dacă n-ar fi fost Pozzo di Borgo, generalul poate că le-ar fi folosit ca să-și consolideze puterea și să stăpânească plin de succes mare parte din Europa. Din fericire, n-a avut niciodată ocazia.

Detectivii lui nu-i menționaseră această anomalie. Cu Ashby nu se dăduse în lături de la nimic, aflând absolut totul despre el. Dar în ceea ce o privea pe Eliza Larocque, investigațiile lui fuseseră selective. Să fi făcut o greșeală?

–Ce scrie în papirusurile astea? a întrebat el degajat.

–Ele sunt motivul existenței Clubului de la Paris. Explică scopul nostru și ne vor călăuzi.

–Cine le-a scris?

Ea a ridicat din umeri.

–Nu se știe. Napoleon credea că sunt din Alexandria, pierdute în momentul dispariției bibliotecii.

Bătrânul avea ceva experiență cu acel artefact care nu era atât de pierdut pe cât credeau majoritatea oamenilor.

–Dai multă crezare unui document necunoscut, redactat de un scrib necunoscut.

–La fel ca în cazul Bibliei, cred. Nu știm mai nimic despre originile ei și totuși miliarde de oameni își ghidează viețile după cuvântul ei.

–Excelentă idee.

În ochii ei strălucea încrederea unui suflet naiv.

–Ți-am arătat ceva drag mie. Acum vreau să-ți văd dovezile despre Ashby.

28

Paris

Malone a văzut cum doi bărbați purtând jachete albastre mototolite și cravate, cu ecusoanele muzeului atârnându-le de gât, s-au repezit în expoziție. Unul dintre cei care îl urmăriseră pe Foddrell, un tip mătăhălos cu șuvițe de păr neîngrijit, a reacționat în fața asaltului și a lovit cu pumnul în față prima Jachetă. Celălalt urmăritor, care avea trăsături plate, ca de gnom, a doborât la pământ a doua Jachetă.

Față Plată și Matahală și-au scos la iveală pistoalele.

Femeia de sus, care stârnise toată zarva, a fugit de lângă balustradă.

Turiștii au observat armele și au început să țipe. Vizitatorii fugeau pe lângă Malone și pe lângă Sam, întorcându-se către intrarea principală.

Alte două Jachete și-au făcut apariția din partea opusă.

S-au tras focuri de armă.

Zidurile din piatră, podeaua acoperită cu dale și tavanul din sticlă nu prea ajutau la amortizarea sunetelor, iar pocnetele au răsunat în urechile lui Malone cu forța unor explozii.

Una dintre Jachete a căzut la pământ.

Oamenii continuau să fugă pe lângă paznicul rănit.

Cealaltă Jachetă s-a făcut nevăzută.

Față Plată și Matahală s-au evaporat.

Lui Malone i-a fulgerat prin minte planul muzeului.

–Mă duc să dau un ocol prin spate. Nu există decât o singură altă ieșire din clădirea asta. O să le tai calea pe acolo. Tu stai aici.

–Și ce fac?

–Încerci să nu fii împușcat.

Presupunea că paznicii aveau să închidă ieșirile și că poliția avea să apară curând. Tot ce trebuia să facă era să

îi ținã ocupați pe trăgători suficient de mult încât să se întâmple toate astea.

A luat-o la goană spre intrarea principală.

* * *

Sam n-avea timp să stea pe gânduri. Lucrurile se întâmplau repede. S-a hotărât numaidecât că nu avea să stea pe loc – indiferent ce îi ordonase Malone –, așa că a țâșnit prin expoziția impunătoare luminată de razele soarelui, către locul în care avusese loc schimbul de focuri, lângă bărbatul în jachetă albastră, care zăcea cu fața în jos, sângerând, cu trupul moale ca o cârpă.

A îngenuncheat.

Ochii sticloși, care se holbau undeva în zare, abia dacă au clipit. Sam nu mai asistase niciodată la împușcarea cuiva. Dar la moartea cuiva? Da. Ieri-noapte. Însă omul ăsta era încă în viață.

Privirea lui a cercetat împrejurimile, trecând în revistă alte capiteluri, statui și sculpturi. Plus două ieșiri – una era o ușă, blocată cu un zăvor de fier, cealaltă, o arcadă deschisă care dădea într-un spațiu fără ferestre. A observat o tapiserie atârnând pe peretele îndepărtat al acelei încăperi și a văzut o scară ce ducea la etaj.

Toți vizitatorii fugiseră, muzeul era enervant de tăcut. Se întreba ce-o fi cu paznicii, cu angajații sau cu poliția. Cu siguranță fuseseră chemate autoritățile.

Unde era toată lumea?

A auzit pași. Cineva fugea. În direcția lui. Dinspre ușa pe care intraseră el și Malone – pe care ieșise partenerul său.

Nu voia să fie reținut. Voia să ia parte la tot ce se întâmpla.

–Vin ajutoarele, i-a spus Sam bărbatului căzut.

Apoi a fugit în cealaltă încăpere, sărind pe scări către etajul următor.

* * *

Malone s-a întors în magazinul de suvenire, făcându-și loc cu coatele prin mulțimea care vocifera, cerând să iasă pe ușa muzeului.

Voci agitate urlau în mai multe limbi.

A continuat să avanseze prin gloată făcându-și loc cu umerii și a ieșit din magazin, intrând într-o cameră adiacentă, identificată de broșura instituției ca fiind locul unde se aflau dulapurile pentru bagaje și o scară pe care vizitatorii o foloseau ca să coboare de la etaj. Odată ajuns la capătul acesteia, ar fi trebuit să o poată lua înapoi și să le iasă în drum lui Matahală și Față Plată care înaintau prin muzeu.

Malone a urcat în goană treptele din lemn și a intrat într-o sală pustie, în care erau expuse armuri, cuțite și săbii. Unul dintre pereți era ornat cu o tapiserie ce zugrăvea scene de vânătoare. Toate vitrinele erau încuiate. Avea nevoie de o armă, așa că a sperat că muzeul îl va înțelege.

A înșfăcat un scaun ce stătea sprijinit de un alt perete și a izbit cu piciorul lui de metal una dintre vitrine.

Cioburile s-au risipit pe podea.

A aruncat scaunul la o parte, a băgat mâna înăuntru și a scos una dintre săbiile scurte. Muchiile îi fuseseră ascuțite, probabil ca să arate mai bine. O etichetă din interiorul vitrinei îi informa pe vizitatori că era vorba de o armă din secolul al XVI-lea. Malone a mai luat și un scut ce data din anii 1500.

Atât sabia cât și scutul erau într-o stare excelentă.

Le-a strâns bine în mâini, arătând ca un gladiator gata să intre în arenă.

„Mai bine decât nimic", și-a zis el.

* * *

Sam fugea pe scări, o mână alunecându-i pe balustrada subțire din alamă. S-a oprit pe palier și a ciulit urechile, apoi a parcurs următorul șir de trepte, până la ultimul etaj al muzeului.

Nici un sunet. Nici măcar de jos.

A pășit în vârful picioarelor, ținându-se bine cu mâna de balustradă. Se întreba ce-o să facă. Era neînarmat și mort de frică, dar poate că Malone avea nevoie de ajutor, la fel ca ieri-seară, în anticariat.

Iar agenții de teren se ajutau unii pe alții.

A ajuns sus.

O arcadă largă se înălța la stânga lui, dând într-o cameră înaltă, cu pereți sângerii. Drept înaintea lui era intrarea într-o expoziție intitulată LA DAME À LA LICORNE.

Doamna și licornul.

S-a oprit și s-a uitat cu grijă pe sub arcadă, în camera roșie.

Trei pocnete au izbucnit.

Gloanțele au ricoșat în piatră, la câțiva centimetri de fața lui, stârnind praful, iar el s-a retras.

Proastă idee.

Un alt foc a fost tras în direcția lui. Ferestrele din dreapta, cele de lângă palier, s-au spart în urma impactului.

–Hei, a spus o voce, aproape în șoaptă.

Sam și-a întors privirea către dreapta și a recunoscut-o pe femeia de mai înainte, cea care stârnise haosul cu țipetele ei. Stătea sub tocul ușii ce ducea către expoziția „Doamna și licornul". Acum își îndepărtase de pe față părul scurt, iar ochii îi erau strălucitori și atenți. Palmele ei deschise scoteau la iveală un pistol.

Femeia i-a aruncat arma, iar el a prins-o.

A apucat patul cu mâna stângă, cu degetul pe trăgaci. Nu mai trăsese cu o armă de la ultima lui vizită în poligonul Serviciului Secret. Când era asta? Acum patru luni? Dar era bucuros să aibă obiectul cu el.

Sam a întâlnit privirea intensă a femeii, iar ea i-a făcut semn să tragă.

Tânărul a inspirat adânc, a rotit pistolul spre marginea arcadei și a apăsat pe trăgaci.

Un geam s-a spart undeva în camera roșie.

A mai tras o dată.

–Ai putea măcar să încerci să-l nimerești pe unul dintre ei, a spus ea din ascunzătoare.

–Dacă ești așa de pricepută, fă-o tu.

–Aruncă-l înapoi și o s-o fac.

29

Valea Loarei

Eliza stătea în salon, îngrijorată din cauza neașteptatelor complicații care se iviseră în ultimele câteva ore. Thorvaldsen plecase la Paris. Mâine aveau să discute mai multe.

Acum simțea nevoia de îndrumare.

Ceruse să se facă focul, iar în șemineu ardea o flacără vie, luminând mottoul gravat pe marginea poliței de către unul dintre strămoșii ei.

S'IL VIENT À POINT, ME SOUVIENDRA.

Dacă acest castel va fi terminat, voi rămâne în amintire.

Eliza s-a așezat pe unul dintre fotoliile tapițate. Vitrina în care se aflau cele patru papirusuri era la dreapta ei. Liniștea nu era tulburată de cât de trosnetul lemnelor din foc. I se spusese că s-ar putea să ningă în seara asta. Iubea iarna, mai ales aici, la țară, lângă tot ce îi era mai drag.

Două zile.

Ashby era în Anglia, pregătindu-se. Cu luni în urmă, ea îi delegase o serie de sarcini, bazându-se pe presupusa lui competență. Acum se întreba dacă acea încredere nu fusese nepotrivită. Multe depindeau de ce făcea el.

De fapt, toate.

Evitase întrebările lui Thorvaldsen și nu-l lăsase să citească papirusurile. El nu-și câștigase dreptul ăsta. Nici unul dintre membrii clubului nu o făcuse până acum. Acele informații erau sacre pentru familia ei, fiind obținute de însuși Pozzo di Borgo, când oamenii acestuia furaseră documentele din transporturile ce ar fi trebuit să ajungă pe Sfânta Elena, ca parte a lucrurilor personale ce îi erau trimise lui Napoleon în exil. Împăratul le observase

lipsa și protestase oficial, dar orice nepotrivire fusese pusă pe seama britanicilor care îl capturaseră.

În plus, nimănui nu-i păsa.

La vremea aceea Napoleon ajunsese un neputincios. Toți liderii europeni își doreau doar ca fostul mare suveran să moară iute, din cauze naturale. Fără violență, fără execuție. Nu i se putea permite să devină un martir, așa că exilarea lui pe o insulă îndepărtată din sudul Atlanticului a părut cea mai bună cale de a ajunge la rezultatul dorit.

Și a funcționat.

Într-adevăr, Napoleon s-a stins.

A murit în cinci ani.

Eliza s-a ridicat în picioare, s-a apropiat de vitrina de sticlă și a cercetat cele patru scrieri străvechi, aflate în siguranță în coconul lor. Fuseseră traduse cu multă vreme în urmă, iar ea memorase fiecare cuvânt. Pozzo di Borgo își dăduse repede seama de potențialul lor, dar el trăia într-o lume postnapoleoniană, într-o vreme în care Franța era permanent agitată, neîncrezătoare în monarhie, incapabilă de democrație.

Așa că nu prea îi folosiseră.

Eliza fusese sinceră când îi spusese lui Thorvaldsen că era imposibil de aflat cine scrisese papirusurile. Nu știa decât că vorbele aveau sens.

A tras sertarul de sub vitrină. În el se aflau traducerile în franceză ale textelor originale scrise în dialectul copt. Peste două zile avea să împărtășească aceste cuvinte Clubului de la Paris. Pentru moment a răsfoit paginile tipărite, amintindu-și înțelepciunea lor, minunându-se de simplitatea lor.

Războiul este o forță crescândă, care stârnește în mod natural fapte ce altfel n-ar avea loc. Gândirea liberă și inovația sunt doar două dintre aspectele pozitive pe care războiul le scoate la iveală. Războiul este o forță activă pentru societate, o unealtă stabilizatoare și de încredere. Eventualitatea unui război formează cea mai puternică fundație pentru autoritatea

oricărui conducător, dimensiunile acesteia crescând în relație directă cu amenințarea tot mai mare pe care o reprezintă războiul. Poporul se va supune de bunăvoie, atâta vreme cât există măcar promisiunea că va fi apărat de cotropitori. Dacă pierzi amenințarea războiului sau încalci promisiunea protecției, orice autoritate ia sfârșit. Războiul poate întări responsabilitatea socială a unui popor ca nici o altă instituție centrală. Autoritatea centrală pur și simplu n-ar exista fără război, iar abilitatea unui conducător de a guverna depinde de abilitatea lui de a purta un război. Agresiunea colectivă e o forță pozitivă care controlează disensiunile, dar și întărește responsabilitatea socială. Războiul este cea mai bună metodă de a canaliza agresiunea colectivă. O pace îndelungată nu este în interesul menținerii autorității centrale, la fel cum nu este nici războiul nesfârșit. Cea mai bună este simpla posibilitate a unui război, de vreme ce amenințarea percepută conferă senzația unei nevoi exterioare, fără de care nici o autoritate centrală nu poate exista. Stabilitatea de durată poate veni din simpla organizare a oricărei societăți pentru război.

Uimitor că o minte străveche avusese idei atât de moderne.

O amenințare exterioară temută este esențială pentru rezistența oricărei autorități centrale. O asemenea amenințare trebuie să fie credibilă, de o amploare suficientă încât să trezească o frică absolută, și trebuie să afecteze societatea ca întreg. Fără această frică, autoritatea centrală s-ar putea foarte bine prăbuși. Trecerea societății de la război la pace va eșua dacă un conducător nu umple vidul sociologic și politic creat de lipsa războiului. Trebuie găsiți înlocuitori pentru canalizarea agresiunii colective, dar aceste surogate trebuie să fie atât realiste, cât și convingătoare.

Eliza a pus traducerea la loc în sertar.

Pe vremea lui Pozzo di Borgo, la mijlocul secolului al XIX-lea, nu existau înlocuitori adecvați, așa că războiul

însuși prevala. Mai întâi conflictele regionale, apoi conflagrațiile mondiale. În prezent lucrurile stăteau altfel. Erau disponibili o grămadă de înlocuitori. De fapt, prea mulți. Să-l fi ales ea oare pe cel potrivit?

Greu de spus.

S-a întors pe fotoliu.

Mai era ceva ce trebuia să afle.

După plecarea lui Thorvaldsen, își scosese oracolul din geantă. Acum a deschis cu respect cartea și s-a pregătit inspirând adânc de câteva ori. A ales din lista de întrebări: *Prietenul pe care mă bizui cel mai mult se va dovedi credincios sau trădător?* A înlocuit *prietenul* cu *Thorvaldsen* și a pus întrebarea cu voce tare, în fața focului.

A închis ochii și s-a concentrat.

Apoi a luat un stilou și a trasat cinci rânduri de linii verticale, numărând fiecare set, stabilind lista potrivită de puncte.

A consultat repede tabelul și a văzut că răspunsul la întrebarea ei se afla pe pagina H. Acolo oracolul anunța: *Prietenul va fi pentru tine ca un scut împotriva pericolului.*

A închis ochii.

Avusese încredere în Graham Ashby, îl lăsase să intre în cercul ei, știind foarte puține despre el, cu excepția faptului că avea o avere veche și că era un bun vânător de comori. Îi oferise o ocazie unică și îi dezvăluise informații pe care nimeni altcineva pe lumea asta nu le știa, indicii transmise în familia ei din generație în generație, începând de la Pozzo di Borgo.

Toate puteau conduce la comoara pierdută a lui Napoleon.

Di Borgo își petrecuse ultimele două decenii din viață căutând, dar fără nici un rezultat. În cele din urmă își pierduse mințile din pricina eșecului. Dar lăsase notițe, iar ea i le dăduse lui Graham Ashby.

Să fi făcut o prostie?

Și-a amintit cele prevestite de oracol în legătură cu Thorvaldsen.

Prietenul va fi pentru tine ca un scut împotriva pericolului.

Poate că nu.

30

Paris

Malone a auzit focuri de armă. Cinci? Șase? Apoi cioburi de sticlă care se loveau de ceva tare.

A trecut prin trei camere care expuneau o mie de ani de istorie a Franței prin intermediul obiectelor de artă elaborate, al coloratelor decorațiuni pentru altare, al metalelor prelucrate și al tapiseriilor. A luat-o la dreapta și s-a apropiat de un alt coridor. Lung de aproximativ optsprezece metri. Podea din lemn tare. Tavan în chesoane. Unelte de scris și alămuri erau expuse în două vitrine luminate, încastrate în peretele din dreapta, o ușă deschizându-se între ele, spre o altă încăpere luminată. Uitându-se la zidul din stânga, a văzut o arcadă din piatră și, dincolo de ea, balustrada de lângă care țipetele femeii dăduseră alarma.

Un bărbat și-a făcut apariția în capătul îndepărtat al coridorului.

Matahală.

Nu era atent la Malone, dar când s-a întors și a văzut pe cineva care ținea o sabie și un scut, și-a răsucit pistolul și a tras.

Malone s-a lăsat în jos, ținând scutul în față.

Glonțul a ricoșat în metal, tocmai când fostul agent dădea drumul scutului și se trântea pe podeaua tare. Obiectul a căzut zăngănind. Malone s-a rostogolit în camera vecină și a sărit iute în picioare.

Pași apăsați se apropiau de el. Era într-o încăpere ce adăpostea alte vitrine luminate și decorațiuni pentru altare.

Nu avea de ales.

Nu se putea întoarce pe unde venise, așa că a fugit în camera următoare.

* * *

Sam a urmărit-o pe femeie cum prinde arma – mâinile îi erau mici, dar iuți –, apoi cum se apleacă imediat în față. Ușa în cadrul căreia stătea era perpendiculară pe intrarea în camera roșie, unde se aflau atacatorii, ceea ce îi oferea adăpost. S-a ridicat în picioare, a țintit și a tras două focuri.

Alte geamuri sparte. Încă o vitrină distrusă.

Tânărul a riscat să arunce o privire și l-a văzut pe unul dintre bărbați țâșnind în cealaltă parte a încăperii. Femeia i-a surprins și ea mișcarea și a tras un alt foc, încercând să-și atingă ținta, în vreme ce aceasta se repezea spre o altă vitrină din sticlă.

Scena se desfășura în fața lui în ceața nesiguranței.

Unde era paza?

Dar poliția?

* * *

Malone și-a dat seama brusc că făcuse o greșeală periculoasă. Și-a amintit broșura muzeului și a știut că se îndrepta spre capela de la etaj, un spațiu mic, compact, cu o singură ușă.

S-a grăbit să intre în capelă, remarcându-i în treacăt stilul gotic flamboaiant, scos în evidență de un pilon central care se ridica spre o boltă cu grinzi ce se întindeau ca niște ramuri de palmier. Încăperea avea poate optsprezece pe douăzeci și șapte de metri și era golită de mobilă, fără nici un loc în care să te ascunzi.

Malone încă mai ținea în mână sabia, dar aceasta nu îi era de prea mare ajutor împotriva unui om înarmat cu un pistol.

„Gândește."

* * *

Sam se întreba ce avea de gând femeia. Era clar că ea începuse lupta, iar acum părea hotărâtă să o încheie.

Alte două împușcături au răsunat în muzeu, dar nu din arma ei și nici îndreptate către ei.

Conștient de gloanțele care zburau în jur, Sam a riscat să arunce, cu grijă, o privire și l-a văzut pe unul dintre atacatori retrăgându-se în spatele unei vitrine intacte și țintind în altă direcție.

Femeia a văzut și ea toate astea.

Altcineva trăgea în atacatorii lor.

Încă trei gloanțe au pătruns în camera roșie, iar trăgătorul a fost prins în schimbul de focuri, atenția lui fiind îndreptată mai degrabă spre pericolul din spatele său, decât spre cel din față. Femeia părea să aștepte momentul potrivit. Când acesta a sosit, a mai tras încă o dată.

Atacatorul s-a ferit, dar un alt glonț l-a nimerit în piept. S-a împleticit într-un fel ciudat. Sam a auzit un strigăt de durere, apoi a văzut cum trupul bărbatului se prăbușește la pământ, tresărind.

* * *

Malone și-a luat inima în dinți. Simțea furnicături în creștet din cauza fricii. Nu putea decât să spere că urmăritorul său avea să se apropie de capelă cu precauție, nesigur de ceea ce se afla dincolo de ușa deschisă. Cu puțin noroc, sabia avea să se dovedească o armă suficientă, oferindu-i un avantaj de câteva secunde. Dar toată treaba asta se transformase într-un coșmar – mai puțin partea în care era implicat Thorvaldsen.

–Stai! a auzit o voce bărbătească strigând.

A trecut o clipă.

–Am zis să stai!

Un pistol s-a descărcat.

Carne și oase s-au prăbușit pe o suprafață tare. Să fi acționat, în sfârșit, poliția sau paza muzeului? A așteptat, nesigur.

–Domnule Malone, puteți ieși acum. E la pământ.

Nu era el așa prost. S-a apropiat puțin câte puțin de marginea ușii și a tras cu ochiul. Matahală zăcea pe podea, cu fața în jos, sângele scurgându-se pe sub el într-un șuvoi neîntrerupt. La câțiva metri distanță, un bărbat în costum negru stătea cu picioarele depărtate, ținând strâns în mâini un Sig Sauer de 9 milimetri, semiautomat, îndreptat către cadavru. Malone i-a observat părul tuns perie, aerul sever și fizicul bine întreținut. Îi remarcase și engleza clară, fără accent sudic.

Dar arma a fost cea care l-a dat de gol.

Model P229. Standard.

Serviciul Secret.

Țeava pistolului s-a ridicat până când a ajuns să țintească drept spre pieptul lui Malone.

–Aruncați sabia.

* * *

Sam a răsuflat ușurat că amenințarea părea să fi fost eliminată.

–Malone! a strigat, sperând că el fusese cel care îl răpusese pe bărbat.

* * *

Malone l-a auzit pe Sam strigându-l pe nume. Încă mai ținea sabia, dar Sig-ul rămânea îndreptat către el.

–Tăceți, i-a spus bărbatul cu voce joasă. Și aruncați naibii sabia aia.

* * *

Sam n-a auzit nici un răspuns la strigătele sale.

S-a întors cu fața către femeie, doar ca să vadă că acum arma ei era îndreptată către el.

–E vremea ca noi doi să plecăm, a spus ea.

31

Malone a fost condus cu arma la ceafă prin muzeul pustiu. Toți vizitatorii plecaseră și se pare că interiorul fusese zăvorât. Se trăseseră multe gloanțe, ceea ce îl făcea să-și pună întrebări în legătură cu lipsa pazei sau a poliției.

–Ce caută aici Serviciul Secret? De parcă mai trebuia să întrebe. L-ați văzut din întâmplare pe unul de-al vostru? Un tip tânăr. Arătos. Cam agitat. Îi zice Sam Collins.

Dar nu s-a ales decât cu mai multă tăcere.

Au trecut printr-o expoziție cu pereți de un roșu-închis, ce găzduia decorațiuni pentru altare și trei vitrine făcute țăndări. Un oficial avea să fie furios.

A remarcat un alt cadavru sângerând pe podea.

Față Plată.

Lângă cealaltă ușă a încăperii, o scară cobora la dreapta lui și o ușă dublă întrerupea zidul din stânga. O plăcuță laminată anunța că de cealaltă parte se afla LA DAME À LA LICORNE.

Malone a arătat cu degetul.

–Aici?

Bărbatul a încuviințat din cap, apoi și-a coborât arma și s-a retras în galeria roșie. Timiditatea agentului îl amuza.

A intrat într-un spațiu întunecos, în care erau expuse șase tapiserii colorate, fiecare atent pusă în valoare de lumini indirecte. În mod normal ar fi fost impresionat. Din câte își amintea, acestea erau printre cele mai valoroase obiecte ale muzeului, originale din secolul al XV-lea, dar silueta solitară, ce stătea așezată pe una dintre cele trei bănci din centrul încăperii, a fost cea care a făcut legătura între toate elementele poveștii.

Stephanie Nelle.

Fosta lui șefă.

–Ai reușit să distrugi încă o comoară națională, i-a spus ea, ridicându-se și întorcându-se cu fața către el.

–De data asta n-am fost eu de vină.

–Cine a izbit o vitrină cu un scaun ca să ia o sabie și un scut?

–Văd că ai fost pe față.

–Francezii te vor, l-a lămurit ea.

–Ceea ce înseamnă că îți rămân dator... S-a oprit. Nu. Probabil îi rămân dator președintelui Daniels. Corect?

–El a intervenit personal, imediat ce i-am raportat că s-a dezlănțuit iadul.

–Cum rămâne cu paznicul muzeului care a fost împușcat?

–E în drum spre spital. Ar trebui să scape.

–Tipul de afară. Serviciul Secret?

Ea a încuviințat din cap.

–Cu împrumut.

O cunoștea pe Stephanie de multă vreme – lucrase pentru ea timp de doisprezece ani în cadrul Departamentului de Justiție, în Divizia Magellan. Trecuseră prin multe împreună, mai ales în ultimii doi ani, de când se presupunea că el se retrăsese.

–Îmi pare rău pentru tatăl tău, i-a spus ea.

Vreme de câteva ore Malone nu se mai gândise la ultimele două săptămâni.

–Mersi pentru că ai intervenit.

–Trebuia s-o fac.

–De ce ești aici?

–Sam Collins. Înțeleg că voi doi ați făcut cunoștință.

Bărbatul s-a așezat pe una dintre bănci, lăsându-și privirea să-i alunece peste tapiserii. Fiecare înfățișa câte o insulă rotundă, de un albastru-închis, acoperită cu plante înflorite, viu colorate, de la roșu profund, la roz strălucitor. Pe toate șase era pictată o doamnă din înalta societate, cu un licorn și un leu, în diverse scene. El cunoștea alegoria – reprezentarea celor cinci simțuri, farmec mitologic. Vechi mesaje subtile de care tot avusese parte în ultima vreme.

–Sam are necazuri? a întrebat el.

–A dat de necazuri în clipa în care l-a contactat pe Thorvaldsen.

Stephanie i-a povestit despre întâlnirea pe care o avusese ieri cu Danny Daniels în Biroul Oval, în timpul căreia președintele Statelor Unite îi explicase clar că ceva important se petrecea la Copenhaga.

–Daniels știa despre Sam. Fusese informat de Serviciul Secret.

–Pare o problemă prea puțin importantă pentru un președinte de stat.

–Nu și când i s-a spus că e implicat Thorvaldsen.

Corect.

–Cotton, Clubul ăsta de la Paris e real. Oamenii noștri îl supraveghează de peste un an. Nimic alarmant, până de curând. Dar trebuie să știu cu ce se ocupă Thorvaldsen.

–Deci acum e vorba de Sam? Sau de Henrik?

–De amândoi.

–Cum de am sărit de la Clubul de la Paris, la Henrik?

–De parcă eu aș fi idioată. Tu stai acolo cu aspiratorul pornit, gata să tragi orice informații aș fi dispusă să-ți ofer. Nu pentru asta sunt aici. Am nevoie să știu cu ce se ocupă danezul ăla nebun.

Malone știa că Henrik și Stephanie aveau o relație născută din neîncrederea reciprocă, deși fuseseră obligați, de mai multe ori, chiar să se bazeze unul pe altul. S-a hotărât că, de vreme ce nu avea nici o miză în lupta asta, alta decât aceea de a-și ajuta cel mai bun prieten, o dată în viață avea să spună adevărul:

–Îi vânează pe ucigașii lui Cai.

Stephanie a clătinat din cap.

–Știam eu că trebuie să fie ceva de genul ăsta. E pe cale să dea peste cap o operațiune majoră de spionaj, compromițând în același timp o sursă extrem de importantă.

Malone a făcut noi legături. Trăsăturile i s-au crispat în timp ce încerca să ghicească.

–Graham Ashby lucrează de partea voastră?

Ea a încuviințat din cap.

–Ne-a oferit multe informații vitale.

L-a cuprins un val de neliniște.

–Henrik are de gând să-l omoare.

–Trebuie să-l oprești.

–Nu se poate.

–Cotton, aici se întâmplă mult mai multe. Clubul de la Paris pune la cale ceva spectaculos. Ce? Nu știm. Cel puțin nu încă. O femeie pe nume Eliza Larocque conduce organizația. Ea e creierul. Ashby face parte din ramura administrativă. El execută ce-i cere ea, dar îi ține la curent pe ai noștri. Clubul ăla cuprinde șapte dintre cei mai bogați oameni din lume. Bineînțeles, nu suntem siguri că toți membrii știu ce are de gând Larocque.

–De ce nu le spuneți?

–Pentru că s-a luat decizia ca toți să fie doborâți deodată. Sunt implicați în fapte de corupție, dare de mită, extorcări, fraude financiare și bursiere enorme. Au influențat schimburile valutare și ar putea fi responsabili pentru slăbirea dolarului pe plan internațional. O să transmitem un mesaj capturându-i pe toți dintr-o lovitură.

Malone știa cum mergeau lucrurile.

–Ei se duc la fund, în vreme ce Ashby scapă.

–E prețul care trebuie plătit. Fără el n-am fi știut nimic despre toate astea.

Bărbatul s-a concentrat din nou asupra tapiseriilor. O femeie tânără, înconjurată de un leu și de un licorn, alegând o bomboană de pe un platou, în timp ce un papagal ține o alta în gheare.

–Ai idee în ce încurcătură ne aflăm? a întrebat el.

–Știu. Oamenii noștri au aflat de curând că Thorvaldsen îl supraveghează pe Ashby. Ba chiar a și pus microfoane în locuința omului. Probabil că asta a fost posibil doar pentru că Lordul e cu garda jos. Crede că e în siguranță cu noi *și* cu Eliza Larocque. Habar n-are că Thorvaldsen stă cu ochii pe el. Dar președintele vrea ca danezul să dispară din peisaj.

–Henrik a omorât doi oameni ieri-noapte. Unul dintre ei fusese implicat în moartea lui Cai.

–În privința asta nu-l pot condamna. Și nici n-o să mă bag, decât dacă îl pune în pericol pe Ashby.

Malone voia să știe.

–Ce plănuiește Clubul de la Paris?

–Asta-i chestia. Ashby nu ne-a spus încă. Doar că o să se întâmple și asta curând. În câteva zile. Presupun că e felul lui de a-și asigura o valoare continuă.

–Deci cine sunt cei doi morți din muzeu?

–Lucrează pentru Eliza Larocque. Cealaltă femeie, cea în halat albastru, i-a speriat, iar ei au reacționat exagerat.

–Cât de furioși sunt francezii?

–Nu-i a bună.

–Nu e vina mea.

–Serviciul Secret supraveghează muzeul ăsta de peste o lună. Stephanie a ezitat. Fără nici o problemă până acum.

–Fata în halat albastru a început.

–În avionul care m-a adus încoace, am aflat că Eliza Larocque a cercetat website-ul GreedWatch. Presupun că de asta cei doi îl urmăreau pe omul tău, Foddrell.

–Unde-i Sam?

–A fost luat. Am văzut totul cu ajutorul camerelor de supraveghere.

–De poliție?

Ea a clătinat din cap.

–De fata în halat albastru.

–Nu crezi că ar fi trebuit să îl ajuți?

–Nu-i nici o problemă.

O cunoștea bine pe Stephanie. Lucraseră împreună multă vreme. El fusese unul dintre primii doisprezece agenți-avocați ai Diviziei Magellan, angajați de ea, personal. Așa că următoarea lui întrebare a fost una ușoară.

–O cunoști, nu-i așa?

–Nu chiar. Habar n-aveam ce urma să facă, dar mă bucur al naibii de tare că a făcut-o.

32

Sam a fost condus de la ultimul etaj al muzeului până la parter, pe aceeași scară pe care urcase la început. De acolo, el și femeia au coborât un alt șir de trepte, spre *frigidarium*-ul închis, unde îi aștepta Jimmy Foddrell. Împreună au trecut pe sub o arcadă din piatră, închisă cu o poartă de fier pe care femeia a deschis-o cu o cheie.

Sam era puțin nervos din pricina armei. Niciodată nu avusese una îndreptată drept spre el, atât de aproape, atât de direct, cu amenințarea răului atât de imediată. Totuși, simțea că nu era în pericol. Ba chiar era foarte probabil să se afle pe drumul cel bun.

S-a decis să îl urmeze. Își dorea să fie agent de teren. „Păi, și-a zis el, fii unul. Asta ar face Malone."

Foddrell a încuiat poarta în urma lor.

Ziduri cioplite din piatră și cărămidă se ridicau în jurul lui la patruzeci și cinci de metri înălțime. Lumina pătrundea prin ferestrele aflate sus, lângă un tavan arcuit, spațiul fiind friguros, asemănător unei temnițe. Se făceau niște reparații și lângă unul dintre pereții fasonați grosolan fuseseră montate schele.

–Poți să pleci ori să rămâi, i-a spus femeia. Însă chiar aș avea nevoie să rămâi.

–Cine ești?

–Meagan Morrison. GreedWatch e site-ul meu.

–Nu al lui? a întrebat Sam, arătând către Foddrell.

Ea a clătinat din cap.

–E al meu în întregime.

–El ce caută aici?

Femeia parcă ar fi încercat să decidă ce – și cât – să spună.

–Voiam să vezi că nu sunt nebună. Că există oameni pe urmele mele. Mă pândesc de săptămâni întregi. Michael

lucrează împreună cu mine la site. Eu am inventat numele Foddrell și l-am folosit drept momeală.

–Deci tu ne-ai condus aici pe mine și pe Malone? l-a întrebat Sam pe bărbatul căruia ea îi spunea Michael.

–De fapt, a fost destul de ușor.

Da, a fost.

–Eu lucrez aici, la muzeu, a spus Meagan. Când ai trimis e-mailul și ai zis că vrei să ne întâlnim, m-am bucurat. Tipii ăia doi care au fost împușcați se țin după Michael de două săptămâni. Dacă ți-aș fi spus asta, nu m-ai fi crezut. Așa că ți-am arătat. Mai sunt și alți bărbați care vin în fiecare zi și mă verifică, dar ei au impresia că n-am băgat de seamă.

–Cunosc oameni care ne pot ajuta.

Ochii ei au scăpărat de furie.

–Eu nu vreau *oameni*. De fapt, cei care mă urmăresc sunt probabil dintre oamenii *voștri*. FBI. Serviciul Secret. Cine știe? Eu vreau să am de-a face cu *tine*. A făcut o pauză. Tu și cu mine – furia îi dispăruse din voce – suntem pe aceeași lungime de undă.

Sam era încremenit de sinceritatea ei și de expresia rănită, dar atrăgătoare, de pe chipul ei. Însă a trebuit să spună:

–Aici au fost împușcați oameni. Unul dintre paznici e rănit grav.

–Și urăsc asta, dar nu eu am început.

–Ba da. Țipând la tipii ăia.

Era mignonă, cu sânii plini, talie subțire și un temperament irascibil. Ochii ei albaștri, înflăcărați, străluceau cu o încântare aproape diabolică – poruncitori și încrezători. De fapt, el era încordat, avea palmele umede și se străduia cu disperare să nu-și arate anxietatea. Așa că a adoptat o poziție relaxată, cântărindu-și opțiunile.

–Sam, a spus ea, cu voce mai blândă. Trebuie să discut cu tine. Între patru ochi. Tipii ăia îl urmăreau pe Michael. Nu pe mine. Pe ceilalți, pe americanii care mă vânează, tocmai i-am evitat plecând de acolo.

–Ei sunt cei care i-au împușcat pe cei doi?

Ea a ridicat din umeri.

–Cine altcineva?

–Vreau să știu cine i-a trimis pe ăia doi pe care i-am urmărit până aici. Pentru cine lucrau?

Meagan l-a fixat cu o îndrăzneală nedisimulată. Se simțea măsurat din cap până în picioare. O parte din el era revoltată, o altă parte spera că ea era măcar puțin impresionată.

–Vino cu mine și o să-ți arăt.

* * *

Malone asculta în timp ce Stephanie îi povestea despre GreedWatch.

–E condus de femeia care a stârnit tărăboiul ăsta. Meagan Morrison. E o americancă, școlită aici, la Sorbona, în domeniul economiei. Ea v-a întins o cursă trimițându-l pe tânărul celălalt – Foddrell, un pseudonim pe care Morrison îl folosește ca să-și administreze site-ul.

El a clătinat din cap.

–Tras pe sfoară de un idiot care mănâncă rinichi la prânz. Povestea vieții mele.

Ea a chicotit.

–Mă bucur că ați căzut în plasă. Ne-a fost mai ușor să luăm legătura. Daniels mi-a spus că Sam e în contact cu GreedWatch de un an. I s-a spus să se oprească, dar n-a ascultat. În ultimele luni, Serviciul Secret, prin intermediul biroului său de la Paris, a stat cu ochii pe site și pe Morrison însăși. E vicleană. Tipul care v-a condus aici e prezentat ca fiind administratorul oficial. În ultimele două săptămâni el s-a aflat sub supraveghere separată, despre care Serviciul a aflat că provine de la Eliza Larocque.

–Până acum nimic nu-mi spune de ce ești aici și cum de știi toate astea.

–Noi credem că website-ul are niște informații din interior și se pare că asta e și părerea lui Larocque.

–N-ai venit până aici doar ca să-mi spui despre un site. Ce se întâmplă cu adevărat?

–Peter Lyon.

Malone îl cunoștea pe sud-african. Unul dintre cei mai căutați oameni din lume. Se ocupa cu procurarea de arme ilegale, asasinate politice, terorism, orice dorea clientul. Se prezenta ca un agent al haosului. Acum doi ani, când Malone se retrăsese, de numele lui Lyon erau legate cel puțin o duzină de atentate cu bombă și sute de morți.

–Încă mai lucrează? a întrebat el.

–Mai mult ca niciodată. Ashby s-a întâlnit cu el. Larocque plănuiește ceva care îl implică pe Lyon. Oameni ca el nu scot capul prea des. Asta s-ar putea să fie cea mai bună șansă pe care o avem să-l prindem.

–Iar faptul că Ashby ascunde informații privind această eventuală oportunitate nu e o problemă?

–Știu. Nu eu am condus operațiunea asta. Nu l-aș fi lăsat niciodată să preia controlul.

–E clar că mizează pe strategia „Când doi se ceartă, al treilea câștigă". Sigur nu-l mai puteți lăsa să ascundă informații.

–N-o s-o mai facă. Nu și de azi înainte. Acum asta e o operațiune a Diviziei. De douăsprezece ore încoace, eu sunt șefa. Așa că îl vreau pe nenorocit strâns cu ușa.

–Înainte sau după ce îl omoară Henrik?

–De preferință înainte. Ashby s-a întâlnit cu Lyon în catedrala Westminster chiar acum câteva ceasuri. Am urmărit discuția cu ajutorul microfoanelor parabolice.

–Văd că pe cineva l-a dus capul. Cum rămâne cu Lyon?

–L-au lăsat în pace. Fără „codiță", iar eu am fost de acord cu asta. Dacă se sperie, se dă la fund. În momentul ăsta simte că nu-i nici un pericol să ia legătura cu Ashby.

Malone a zâmbit cu gândul la siguranța de sine a lui Lyon.

–Mă bucur să aflu că nimeni nu-i perfect.

–Niște chei au trecut de la Ashby la Lyon și s-a pomenit de un interval de două zile, dar mai nimic altceva. Am o înregistrare a conversației. A făcut o pauză. Acum, unde e danezul cel vesel? Trebuie să vorbesc cu el.

–S-a dus să se vadă cu Eliza Larocque.

Știa că dezvăluirea asta o să capteze atenția femeii.

–Te rog, spune-mi că Thorvaldsen n-o s-o bage și pe ea în sperieți!

Malone a remarcat o scăpărare de furie în privirea ei. Lui Stephanie îi plăcea să-și conducă operațiunile în felul ei.

–O să-și ia revanșa, a lămurit-o el.

–Nu câtă vreme sunt și eu pe aici. În clipa de față Ashby e tot ce avem ca să aflăm ce face Lyon.

–Nu neapărat. Henrik și-a făcut deja loc în Clubul de la Paris. Chiar s-ar putea dovedi util.

Au rămas tăcuți, în timp ce Stephanie evalua situația.

–Meagan Morrison, a spus ea, l-a luat pe Sam sub amenințarea pistolului. Am văzut totul prin intermediul sistemului video al muzeului. Am lăsat să se întâmple asta dintr-un motiv.

–Băiatul ăla nu e agent de teren.

–E antrenat de Serviciul Secret. Mă aștept să se comporte ca atare.

–Care-i povestea lui?

Ea a clătinat din cap.

–Ești la fel de rău ca Thorvaldsen. E băiat mare. Se poate descurca.

–Asta nu-mi răspunde la întrebare.

–O altă poveste de stors lacrimi. A fost găsit abandonat pe când era bebeluș și a crescut la orfelinat.

–N-a fost adoptat?

Ea a ridicat din umeri.

–Habar n-am de ce nu.

–Unde?

–În Noua Zeelandă, dintre toate locurile. A venit în America pe când avea optsprezece ani, cu o viză de student și, în cele din urmă, a primit cetățenie. A studiat

la Universitatea Columbia, a absolvit al treilea din promoția lui. A muncit din greu vreme de câțiva ani, pe post de contabil, apoi și-a croit drum în Serviciul Secret. Una peste alta, un puști de treabă.

–Doar că nu-și ascultă superiorii.

–La naiba, tu și cu mine intrăm amândoi în categoria asta.

Malone a rânjit.

–Presupun că Meagan Morrison e inofensivă.

–Mai mult sau mai puțin. Thorvaldsen e problema. Sam Collins a plecat de la Washington acum vreo două săptămâni, imediat după ce a fost interogat a doua oară în legătură cu site-ul lui. Serviciul Secret i-a dat de urmă la Copenhaga. Au hotărât să-l lase în pace, dar când au aflat că Thorvaldsen îl pândește îndeaproape pe Ashby, s-au dus la președinte. Atunci Daniels m-a târât și pe mine în toată treaba asta. Crede că ceva mare are să se întâmple și nu se înșală. A decis, luând în calcul relația mea strânsă cu danezul, că eu eram cea mai potrivită persoană să se ocupe de caz.

Bărbatul a zâmbit la auzul replicii ei sarcastice.

–Eliza Larocque știe că Meagan Morrison e inofensivă?

Tensiunea provocată de tăcerea ei a umplut încăperea.

În sfârșit, Stephanie a răspuns:

–Nu știu.

–Nu i-a trimis pe bărbații ăia doar ca să se amuze. Am face bine să aflăm. Ar putea fi o problemă pentru Morrison și pentru Sam, având în vedere ce tocmai s-a întâmplat aici.

–Mă ocup eu de Sam. Am nevoie ca tu să te concentrezi pe Graham Ashby.

–Cum naiba m-am băgat în harababura asta?

–Tu să-mi spui.

Dar amândoi știau răspunsul, așa că el a întrebat pur și simplu.

–Ce vrei să fac?

33

Ora 17.15

Thorvaldsen a fost lăsat la hotelul Ritz de mașina personală care îl adusese din nord, din Valea Loarei, până în centrul Parisului. Pe drum dăduse telefoane, pregătindu-și următoarea mișcare.

A fugit de frigul serii și a intrat în faimosul hol al hotelului, decorat cu o colecție de antichități demne de un muzeu. Îi plăcea mai ales povestea despre felul în care Hemingway eliberase Ritzul în 1944. Înarmați cu mitraliere, scriitorul și un grup de soldați aliați au dat buzna în clădire și au scotocit fiecare colțișor. După ce au descoperit că naziștii fugiseră cu toții, s-au retras la bar și au comandat fiecare câte un pahar de martini sec. În onoarea acelor evenimente, conducerea botezase localul Barul Hemingway, în care Thorvaldsen tocmai intra. Încăperea încă mai era încălzită de pereți lambrisați, fotolii din piele și o atmosferă ce amintea de o altă epocă. Fotografii făcute de însuși Hemingway ornau zidurile și o muzică delicată de pian oferea senzația de intimitate.

A remarcat un bărbat la una dintre mese, a mers până la el și s-a așezat.

Doctorul Joseph Murad preda la Sorbona – un renumit expert în epoca napoleoniană. Thorvaldsen îl avea pe Murad pe statul de plată de un an de zile, de când aflase despre pasiunea lui Ashby.

– Whisky pur? a întrebat el în franceză, observând paharul lui Murad.

– Voiam să văd ce gust are o băutură de douăzeci și doi de euro.

A zâmbit.

– Și în plus, tu faci cinste.

–Așa e.

Detectivii lui din Marea Britanie îi telefonaseră în mașină și îi spuseseră ce aflaseră cu ajutorul dispozitivelor de ascultare aflate în biroul Carolinei Dodd. De vreme ce el nu pricepea mare lucru, Thorvaldsen îi oferise imediat informațiile, prin telefon, lui Murad. Profesorul îl sunase înapoi o oră mai târziu și îi sugerase această întâlnire.

–Ultimul testament al lui Napoleon menționează explicit acea carte, a spus Murad. Întotdeauna mi s-a părut o referire ciudată. Împăratul avea cam o mie șase sute de cărți cu el pe Sfânta Elena. Și totuși, s-a dat peste cap ca să-i lase patru sute dintre ele lui Saint-Denis și a specificat în mod deosebit *Regatele Merovingiene (450–751)*. E maxima „Ceea ce lipsește dovedește".

A așteptat explicațiile savantului.

–Există o teorie în arheologie. „Ceea ce lipsește indică ce e important." De exemplu, dacă trei statui au un soclu pătrat, iar a patra unul rotund, de obicei cea din urmă e mai importantă. S-a dovedit de nenumărate ori că această maximă e adevărată, mai ales în studiul artefactelor ceremoniale sau religioase. Acea referire din testament la o anumită carte ar putea fi și ea semnificativă.

L-a ascultat pe Murad vorbind despre Merovingieni.

Conducătorii lor, începând cu Meroveu, de la care li se trage numele, i-au unit pentru prima dată pe franci, apoi au mers către est și i-au cucerit pe verii lor germani. În secolul al V-lea, Clovis i-a eliminat pe romani, a revendicat Aquitania și i-a alungat pe vizigoți în Spania. De asemenea, el a trecut la creștinism și a declarat un mic oraș de pe Sena, Parisul, capitala sa. Regiunea din interiorul și din jurul Parisului, care era așezată strategic, ușor de apărat și fertilă, a ajuns să fie numită Francia. Merovingienii înșiși erau niște indivizi stranii – practicau vechi obiceiuri, își lăsau să crească părul și bărbile și își îngropau morții cu albine aurii. Familia conducătoare a întemeiat o dinastie, dar apoi s-a prăbușit cu o viteză uimitoare. În secolul al VII-lea, adevărata putere în lumea

merovingiană era deținută de administratorii curții, „primarii palatului", Carolingienii, care, până la urmă, au preluat controlul și i-au eradicat pe Merovingieni.

–Bogați în legende, săraci în istorie, a spus Murad. Asta e povestea Merovingienilor. Totuși, Napoleon era fascinat de ei. Albinele aurii de pe mantia lui de la încoronare erau luate de la ei. Merovingienii mai credeau cu tărie și în strângerea prăzii. Au jefuit după pofta inimii teritoriile cucerite, iar regele lor a fost responsabil de împărțirea averii între urmașii săi. Ca lider, era de așteptat să se întrețină numai din roadele cuceririlor sale. Acest concept de autosuficiență regală a rezistat din secolul al V-lea până în secolul al XV-lea. Napoleon l-a reînviat în veacul al XIX-lea.

–Ținând cont de comoara pe care o vânează Ashby, crezi că volumul ăsta despre Merovingieni ar putea fi un indiciu?

–Nu putem ști până nu îl vedem.

–Mai există?

Cât timp fuseseră în birou, Caroline Dodd nu-i spusese lui Ashby unde se află cartea. În schimb, îi fluturase informația pe sub nas, punându-l să aștepte până după partida de amor. Din păcate, detectivii lui Thorvaldsen nu reușiseră niciodată să monteze microfoane în dormitorul Lordului.

Murad a zâmbit.

–Cartea există. Am verificat de curând. E expusă în Domul Invalizilor, unde e îngropat Napoleon. Ca parte din cele lăsate de Saint-Denis orașului Sens în 1856. Acele volume au fost în cele din urmă cedate de către localitate guvernului francez. Majoritatea au ars în incendiul de la Palatul Tuileries din 1871. Rămășițele au ajuns la Domul Invalizilor după al Doilea Război Mondial. Din fericire, cartea asta a supraviețuit.

–Ne putem uita prin ea?

–Nu fără să răspundem la o grămadă de întrebări la care sunt sigur că nu vrei să răspunzi. Francezii sunt

obsedați să-și protejeze comorile naționale. L-am întrebat pe un coleg de-al meu, care mi-a spus că volumul este expus în muzeul Domului Invalizilor. Dar în prezent aripa aceea este închisă pentru renovare.

Danezul a înțeles obstacolele – camere, porți, paznici. Dar știa că Graham Ashby își dorește cartea.

– Am nevoie să fii disponibil, i-a spus lui Murad.

Profesorul a sorbit din whisky.

– Treaba asta se transformă în ceva extraordinar. Clar Napoleon își dorea ca fiul lui să ia comoara ascunsă. A adunat cu grijă acea avere, exact ca un rege merovingian. Dar apoi, spre deosebire de un rege din această dinastie și mai degrabă ca un despot modern, a ascuns-o într-un loc numai de el știut.

Thorvaldsen putea înțelege cum de o astfel de comoară îi putea atrage pe oameni.

– După ce Napoleon a fost închis în siguranță pe Sfânta Elena, ziarele englezești au susținut că împăratul dosise o mare bogăție. Murad a rânjit. Fiind Napoleon, el a replicat din exil cu o listă a ceea ce a numit „adevărata comoară" a regatului său. Luvrul, *greniers publics*, Banca Franței, rezerva de apă a Parisului, canalizările orașelor și toate celelalte numeroase îmbunătățiri ale lui. Recunosc, era curajos.

Într-adevăr, era.

– Îți închipui ce-ar putea fi în acea ascunzătoare pierdută? a întrebat Murad. Există mii de obiecte de artă pe care Napoleon le-a furat și care n-au mai fost văzute de atunci. Ca să nu mai vorbim de trezoreriile de stat și de averile personale care au fost prăduite. Cantitățile de aur și argint ar putea fi imense. A luat cu el în mormânt secretul ascunzătorii, dar i-a încredințat patru sute de cărți, inclusiv una pe care a numit-o în mod special, celui mai loial servitor al său, Louis-Étienne Saint-Denis, deși mă îndoiesc că omul avea vreo idee despre semnificația lor. El pur și simplu făcea ce își dorise împăratul său. După

moartea fiului lui Napoleon, în 1832, cărțile și-au pierdut semnificația.

–Nu și pentru Pozzo di Borgo, a declarat Thorvaldsen.

Murad îl învățase totul despre respectabilul strămoș al Elizei Larocque și despre vendeta de-o viață a acestuia împotriva suveranului francez.

–Dar n-a rezolvat niciodată ghicitoarea, a spus Murad.

Nu, di Borgo n-a făcut-o. Dar un urmaș îndepărtat muncea din greu ca să-i răscumpere eșecul.

Iar Ashby era în drum spre Paris.

Așa că Thorvaldsen știa ce trebuia făcut.

–O să fac rost de carte.

* * *

Sam a însoțit-o pe Meagan pe o ușă laterală a Muzeului Cluny, care dădea spre o alee cu pietriș, mărginită de copaci înalți. O spărtură în gardul de fier forjat și în zidul care înconjurau clădirea se deschidea către trotuarul pe care veniseră el și Malone. Au traversat strada, au găsit o stație de metrou, apoi au mers cu mai multe trenuri până în Place de la Republique.

–Ăsta e cartierul Marais, i-a spus Meagan pe când ieșeau din nou în frig.

Ea renunțase la halatul albastru și purta o haină din pânză groasă, jeanși și cizme.

–Cândva a fost o mlaștină, dar, din secolul al XV-lea până în secolul al XVIII-lea, a devenit o zonă imobiliară de lux, apoi a fost lăsată în paragină. Acum revine.

El a urmat-o pe o stradă aglomerată, pe marginea căreia se vedeau case înalte, elegante, a căror lungime depășea cu mult lățimea. Predominau cărămiziile rozalii, piatra albă, ardezia cenușie și balustradele negre din fier. Buticurile elegante, parfumeriile, ceainăriile și galeriile de artă extravagante pulsau de vitalitatea sărbătorilor.

–Multe dintre case sunt restaurate, a spus ea. Zona asta redevine *acel loc* în care să stai.

Sam încerca să o evalueze pe femeia asta. Pe de-o parte, părea gata să riște orice pentru a sublinia o idee, dar, în muzeu, dăduse dovada unei minți limpezi.

Mai limpezi decât a lui.

Ceea ce îl deranja.

–Cândva aici a fost sediul de la Paris al templierilor. Rousseau însuși și-a găsit adăpost în câteva dintre casele astea. Victor Hugo a locuit prin apropiere. Aici au fost închiși Ludovic al XVI-lea și Marie Antoinette.

El s-a oprit.

–De ce suntem *noi* aici?

Meagan a rămas pe loc, creștetul capului ei ajungându-i la mărul lui Adam.

–Ești un tip isteț, Sam. Mi-am dat seama de asta citindu-ți site-ul și e-mailurile. Am comunicat cu mulți oameni care au aceleași păreri ca noi și majoritatea sunt duși cu capul. Tu nu ești.

–Dar tu?

Ea a zâmbit.

–Asta tu hotărăști.

Tânărul știa că ea încă mai avea arma la spate, pe sub haină, unde o ascunsese înainte să plece din muzeu. Se întreba ce s-ar întâmpla dacă ar părăsi-o chiar acum. Femeia trăsese cu îndemânare spre acei doi bărbați din muzeu.

–Ia-o înainte, a spus el.

Au mai cotit încă o dată și au trecut pe lângă alte clădiri ale căror uși se deschideau spre trotuar. Acum trecătorii nu mai erau nici pe departe la fel de numeroși și era mult mai liniște. Traficul se desfășura mult în spatele caselor construite foarte aproape una de alta.

–Noi am spune „vechi de când lumea", a remarcat ea. Parizienii spun „vechi de când sunt străzile".

El remarcase deja că numele străzilor erau anunțate pe plăcuțe albastre emailate, fixate pe zidurile din colțuri.

–Toate denumirile au un înțeles, a spus ea. Onorează ceva sau pe cineva, spun încotro duce strada, îl identifică

pe cel mai important locatar sau evenimentele care se petrec acolo. Întotdeauna e ceva.

S-au oprit la un colț. Pe o plăcuță emailată, colorată în alb și albastru, scria: RUE L'ARAIGNÉE.

–Strada Păianjenului, a spus el, traducând.

–Deci vorbești franceza.

–Mă descurc.

Pe chipul ei a apărut o expresie triumfătoare.

–Sunt sigură. Dar ai de-a face cu lucruri despre care știi foarte puțin. I-a arătat cu degetul o alee îngustă. Uită-te la cea de-a patra casă.

El s-a uitat. Fațadă din cărămizi roșii, cu diagonale vopsite în negru, ferestre cu cercevele din piatră, balustrade de fier. O arcadă largă, încununată de un fronton sculptat, era închisă cu o poartă împodobită.

–Construită în 1395, a spus ea. Reconstruită în 1660. În 1777 a adăpostit o mulțime de avocați. Ei erau fațada pentru operațiunile de spălare de bani spanioli și francezi în beneficiul revoluționarilor americani. Aceiași avocați au vândut arme trupelor continentale, în schimbul banilor ce urmau să fie încasați pentru livrările ulterioare de tutun și coloniale. Totuși, americanii victorioși au refuzat să-și plătească datoriile. Nu-i așa că suntem un popor măreț?

Sam n-a răspuns, simțind că ea era pe cale să ajungă la o concluzie.

–Acei avocați au dat în judecată statul și până la urmă au fost plătiți în 1835. Hotărâți ticăloșii, nu?

El a continuat să tacă.

–În secolul al XIII-lea, creditorii lombarzi s-au aciuat pe aici, pe undeva. O gașcă rapace, dădeau bani cu împrumut cu o viteză fantastică și cereau dobânzi uriașe.

Meagan a făcut semn către a patra casă și i-a făcut cu ochiul.

–Aici se reunește Clubul de la Paris.

34

Ora 18.10

Malone a ciocănit ușor la ușa placată. Plecase de la muzeu și traversase orașul într-un taxi, până la hotelul Ritz. Spera că Thorvaldsen se întorsese din Valea Loarei și a fost ușurat când prietenul lui i-a deschis.

–Ai fost implicat în evenimentele de la Muzeul Cluny? l-a întrebat danezul pe când intra în apartament. Am văzut la televizor.

–Eu eram. Am reușit să scap înainte să mă prindă.

–Unde-i Sam?

Malone a recapitulat cele întâmplate, inclusiv răpirea lui Sam, relatând faptele în vreme ce explica despre faptul că Jimmy Foddrell era, de fapt, Meagan Morrison, omițând însă orice referire la apariția lui Stephanie. Se hotărâse să nu pomenească despre asta. Dacă avea vreo șansă să-l oprească pe Thorvaldsen, sau măcar să-l întârzie, atunci nu-i putea vorbi despre implicarea Washingtonului.

Interesant cum se întorsese roata. De obicei bătrânul era cel care tăinuia informații, atrăgându-l pe Malone în cursă.

–Sam e OK? a întrebat Thorvaldsen.

S-a decis să mintă.

–Nu știu. Dar nu pot face mai nimic în clipa asta.

A ascultat în timp ce danezul i-a făcut un rezumat al vizitei sale la Eliza Larocque, terminând cu:

–E o javră dezgustătoare. A trebuit să stau acolo, plin de politețe, gândindu-mă tot timpul la Cai.

–Nu ea l-a omorât.

–Nu renunț așa ușor s-o trag la răspundere. Ashby lucrează cu ea. Sunt în strânsă legătură și asta e destul pentru mine.

Prietenul lui era obosit, extenuarea citindu-i-se în ochii osteniți.

–Cotton, Ashby e pe urmele unei cărți.

A ascultat mai multe informații despre testamentul lui Napoleon și despre *Regatele Merovingiene (450–751)*, un volum care se presupune că ar fi fost expus în Domul Invalizilor.

–Trebuie să pun primul mâna pe cartea aia, a spus Thorvaldsen.

Lui Malone i-au trecut prin minte gânduri confuze. Stephanie voia ca bătrânul să fie oprit. Pentru asta, el ar fi trebuit să preia controlul situației, dar nu era lucru ușor, având în vedere cine se afla acum pe scaunul șoferului.

–Vrei s-o fur? a întrebat fostul agent.

–N-o să fie simplu. Domul Invalizilor a fost cândva un depozit național de arme, o fortăreață.

–Ăsta nu-i un răspuns.

–Vreau.

–Eu iau cartea. Pe urmă tu ce faci? Găsești comoara pierdută? Îl umilești pe Ashby? Îl omori? Te simți mai bine?

–Toate cele de mai sus.

–Anul trecut, când mi-a fost răpit fiul, mi-ai fost alături. Aveam nevoie de tine și m-ai ajutat. Acum îți sunt și eu alături. Dar trebuie să ne folosim capetele. Nu putem să ucidem pur și simplu un om.

O expresie de empatie profundă a apărut pe chipul bătrânului.

–Eu am făcut-o ieri-noapte.

–Nu te-a deranjat?

–Câtuși de puțin. Cabral mi-a ucis fiul. Merita să moară. Ashby e la fel de vinovat. Nu că ar conta, dar s-ar putea să nu fiu nevoit să-l omor cu mâna mea. Larocque o poate face pentru mine.

–Iar asta ușurează lucrurile?

Stephanie îi spusese deja că Ashby era în drum spre Paris, după ce îl asigurase pe agentul american care se

ocupa de el că a doua zi urma să ofere detalii complete despre ce avea să se întâmple. Malone îl ura pe englez pentru ce-i făcuse lui Thorvaldsen, dar înțelegea valoarea datelor pe care Ashby le putea oferi și importanța capturării unui om ca Peter Lyon.

–Henrik, trebuie să mă lași pe mine să mă ocup de asta. O pot face. Dar în felul meu.

–Pot lua cartea și singur.

–Atunci ce naiba caut eu aici?

Un surâs încăpățânat a apărut pe buzele bătrânului.

–Sper că ești aici ca să mă ajuți.

Malone l-a fixat pe Thorvaldsen.

–În felul meu.

–Îl vreau pe Ashby, Cotton. Pricepi?

–Am înțeles. Dar, înainte să-l omori, hai să aflăm ce se petrece. Așa ziceai ieri. Nu putem să ne ținem de planul ăla?

–Începe să nu-mi mai pese de ce se petrece, Cotton.

–Atunci de ce te amesteci cu Larocque și Clubul de la Paris? Omoară-l pe Ashby și cu asta basta.

Prietenul lui a tăcut.

–Cum rămâne cu Sam? a întrebat Thorvaldsen în cele din urmă. Sunt îngrijorat.

–O să mă ocup eu și de asta.

Malone și-a amintit ce îi spusese Stephanie.

–Dar e băiat mare, așa că va trebui să își poarte singur de grijă. Cel puțin pentru o vreme.

* * *

Sam a intrat în apartamentul aflat într-o zonă a orașului pe care Morrison o numise Montparnasse, nu departe de Muzeul Cluny și de Palatul Luxembourg, într-o clădire ce păstra șarmul zilelor de altădată.

–Cândva Lenin a locuit la câteva străzi de aici, a spus ea. Acum e un muzeu, deși nu-mi pot închipui cine și-ar dori să-l viziteze.

–Nu ești un fan al comunismului? a întrebat el.

–Nu prea. E mai rău decât capitalismul din multe puncte de vedere.

Apartamentul, un studio spațios la etajul șase, cuprindea o chicinetă și o baie, având aerul unei locuințe studențești. Fotografii neînrămate și postere de călătorie înviorau pereții. Rafturi improvizate din scânduri se cocoșau sub greutatea manualelor și a volumelor broșate. Pe podea Sam a remarcat o pereche de cizme bărbătești și niște pantaloni vătuiți, mult prea mari pentru Morrison.

–Nu e locuința mea, a spus ea, urmărindu-i privirea. E a unui prieten.

Femeia și-a dezbrăcat haina, a scos pistolul și l-a pus nepăsătoare pe masă.

El a observat trei computere și un server, așezate într-un colț.

Meagan a arătat cu degetul spre ele.

–Ăla e GreedWatch. Administrez site-ul de aici, dar las pe toată lumea să creadă că Jimmy Foddrell se ocupă.

–La muzeu au fost răniți oameni, i-a repetat el. Asta nu e un joc.

–Sigur că e, Sam. Un mare și îngrozitor joc. Dar nu e al meu. E al lor, iar oamenii nu au fost răniți din vina mea.

–Tu ai început, când ai strigat la bărbații ăia.

–Trebuia să vezi adevărul.

El s-a hotărât ca, în loc să se contrazică pe marginea evidențelor, să facă ce învățase în Serviciul Secret: s-o țină de vorbă.

–Spune-mi despre Clubul de la Paris.

–Ești curios?

–Știi că sunt.

–Așa mă gândeam și eu. Cum am mai zis, tu și cu mine suntem pe aceeași lungime de undă.

Sam nu era sigur în privința asta, dar și-a ținut gura.

–Din câte mi-am dat seama, clubul e format din șase oameni. Toți putred de bogați. Nenorociții lacomi tipici. Bunuri în valoare de cinci miliarde nu le sunt de ajuns.

Vor șase sau șapte. Cunosc pe cineva care lucrează pentru unul dintre membri...

El a arătat cu degetul.

–Același tip care poartă cizmele alea?

Zâmbetul ei a devenit mai larg.

–Nu. Altul.

–Ești o fată ocupată.

–Trebuie să fiu ca să supraviețuiesc în lumea asta.

–Cine dracu' ești?

–Sunt gagica aia care o să te salveze pe tine, Sam Collins.

–N-am nevoie să fiu salvat.

–Ba eu cred că ai. La urma urmei, ce cauți aici? Tu mi-ai zis acum ceva timp că șefii tăi ți-au interzis să-ți mai păstrezi site-ul și să discuți cu mine. Și totuși, încă îl ai și te afli aici, dorindu-ți să mă găsești. Ești într-o vizită oficială?

Nu-i putea spune adevărul.

–Nu mi-ai zis nimic despre Clubul de la Paris.

Ea s-a așezat de-a curmezișul pe unul dintre fotoliile din vinil, cu picioarele atârnate peste un braț și cu spatele lipit de celălalt.

–Sam, Sam, Sam. Nu pricepi, nu-i așa? Indivizii ăștia pun la cale niște chestii. Sunt experți în manipulări financiare și chiar au de gând să facă toate lucrurile despre care am vorbit. Or să distrugă economiile. Or să fraudeze piețele. Or să devalorizeze valutele. Mai ții minte cum a fost influențat prețul petrolului anul trecut? De vină au fost speculatorii care, în mod artificial, au determinat piața să o ia razna din cauza lăcomiei. Tipii ăștia sunt la fel.

–Asta nu-mi spune nimic.

O bătaie în ușă i-a speriat pe amândoi. Era prima dată când vedea o fisură în masca ei de gheață. Meagan și-a ațintit privirea asupra pistolului așezat pe masă.

–De ce nu răspunzi? a întrebat Sam.

Încă o bătaie. Ușoară. Prietenoasă.

–Crezi că băieții răi bat la ușă? a spus el, făcând apel la propriul calm. Și ăsta nici măcar nu e apartamentul tău, nu?

Ea i-a aruncat o privire critică.

–Înveți repede.

–Am terminat o facultate.

Meagan s-a ridicat și a mers la ușă.

Când a deschis-o, i s-a înfățișat o femeie mignonă, îmbrăcată într-o haină bej. Avea poate puțin peste șaizeci de ani, părul negru, străbătut de șuvițe argintii, și ochii de un căprui intens. În jurul gâtului purta o eșarfă Burberry. Într-o mână ținea o servietă din piele, o insignă și o legitimație cu poză.

În cealaltă avea un pistol Beretta.

–Doamnă Morrison, a spus femeia. Sunt Stephanie Nelle. Departamentul de Justiție al Statelor Unite.

35

Valea Loarei, ora 19.00

Eliza se plimba prin galeria cea lungă, trăgând cu urechea la vântul de iarnă care se izbea de ferestrele castelului. Recapitula în minte toate informațiile pe care i le dăduse lui Ashby în ultimul an, îngrijorată că se putea să fi făcut o greșeală.

Istoria relata felul în care Napoleon jefuise Europa, furând cantități inestimabile de metale prețioase, bijuterii, antichități, tablouri, cărți, sculpturi – tot ce era de valoare. Existau diverse inventare ale acestor comori, dar nimeni nu putea băga mâna în foc pentru acuratețea lor. Pozzo di Borgo aflase că Napoleon ascunsese părți din pradă într-un loc doar de el știut. Zvonurile din vremea împăratului indicau o avere fabuloasă, dar nici unul nu arăta drumul spre ea.

Strămoșul ei căutase vreme de douăzeci de ani.

Femeia s-a oprit în fața uneia dintre ferestre și a privit în întuneric. Pe sub picioarele ei curgea râul Cher. S-a relaxat în căldura încăperii și i-a savurat mireasma familiară. Purta un halat gros peste pijama și își căuta confortul în haine. Găsirea comorii ascunse avea să fie felul ei de a-l răzbuna pe Pozzo di Borgo. De a-și valida moștenirea. De a face ca familia ei să conteze.

O vendetă completă.

Clanul di Borgo era unul cu tradiție în Corsica. În copilărie, Pozzo fusese prieten apropiat al lui Napoleon. Dar legendarul revoluționar Pasquale Paoli băgase zâzanie între ei când preferase familia di Borgo în locul clanului

Bonaparte, pe care îl considera prea ambițios pentru gustul lui.

O dușmănie în toată regula s-a pornit atunci când tânărul Napoleon a candidat pentru postul de locotenent-colonel în rândul voluntarilor corsicani, avându-l pe un frate de-al lui Pozzo di Borgo drept adversar. Metodele lipsite de scrupule pe care Napoleon și ai săi le-au folosit pentru a-și asigura un rezultat favorabil au trezit resentimentele fostului prieten. Ruptura a devenit completă după 1792, când familia di Borgo a început să susțină independența Corsicăi, iar cei din clanul Bonaparte s-au aliat cu Franța. În cele din urmă Pozzo a fost numit șef al guvernului corsican. Când Franța, sub conducerea lui Napoleon, a ocupat țara, di Borgo a fugit și, în următorii douăzeci și trei de ani, a lucrat cu abilitate pentru a-și distruge adversarul.

Cu toate încercările de a mă îngrădi, de a mă face să dispar, de a-mi pune căluș, le va fi greu să mă șteargă complet din amintire. Istoricii francezi vor fi nevoiți să se ocupe de Imperiu și vor fi nevoiți să-mi dea ceea ce mi se cuvine.

Aroganța lui Napoleon. Întipărită în memoria ei. Evident că tiranul uitase de sutele de sate pe care le făcuse scrum din Rusia până în Polonia, Prusia, Italia și prin munții și câmpiile Peninsulei Iberice. Mii de prizonieri executați, sute de mii de refugiați rămași pe drumuri, nenumărate femei violate de a sa *Grande Armée*[1]. Și de cele aproximativ trei milioane de soldați lăsați să putrezească prin Europa. De milioanele de răniți sau mutilați pe viață. Și de instituțiile politice distruse în câteva sute de state și principate. Economii ruinate. Teamă și groază peste tot, inclusiv în Franța. Eliza era de acord cu observația făcută de marele scriitor francez Émile Zola la sfârșitul secolului al XIX-lea: *Ce nebunie desăvârșită să crezi că cineva poate împiedica scrierea adevărului istoric.*

Iar adevărul despre Napoleon?

[1] Marea Armată, în limba franceză, în original (n.tr.)

Faptul că el a distrus statele germanice și apoi le-a reunit cu Prusia, Bavaria și Saxonia a sporit naționalismul germanilor, ceea ce a dus la consolidarea lor o sută de ani mai târziu, stimulând ascensiunea lui Bismarck, a lui Hitler și declanșarea a două războaie mondiale.

Să-mi dea ceea ce mi se cuvine.

O, da!

Asta avea să facă.

Tocurile unor pantofi de piele s-au auzit pe podeaua galeriei. Eliza s-a întors și l-a văzut pe șambelan îndreptându-se către ea. Așteptase telefonul și știa cine era la celălalt capăt al firului.

Servitorul i-a întins mobilul, apoi s-a retras.

–Bună seara, Graham, a spus femeia în receptor.

–Am vești excelente, a răspuns Ashby. Cercetările au dat roade. Cred că s-ar putea să fi găsit o legătură, una care ne-ar putea conduce direct la comoară.

A devenit mai atentă.

–Totuși, am nevoie de ceva ajutor, a spus el.

L-a ascultat, precaută și suspicioasă, dar încântată de posibilitățile pe care le promitea entuziasmul lui.

În sfârșit, el a spus:

–Mi-ar fi de ajutor niște informații despre Domul Invalizilor. Ai o cale de a le obține?

Mintea Elizei a trecut iute în revistă posibilitățile.

–Am.

–Mă gândeam eu. Vin dimineață.

Ea a stors mai multe detalii, apoi a spus:

–Bine lucrat, Graham.

–S-ar putea să fi dat lovitura.

–Și cum rămâne cu prezentarea noastră de Crăciun? l-a întrebat.

–Merge conform planului, așa cum ai cerut.

Asta era exact ce își dorea să audă.

–Atunci ne vedem luni.

–N-aș putea lipsi.

Și-au luat la revedere.

Thorvaldsen o amenințase cu eventualitatea ca Ashby să fie un trădător. Dar britanicul făcea toate lucrurile pentru care îl recrutase și încă destul de bine.

Totuși, îndoiala îi umbrea gândurile.

Două zile.

Trebuia să jongleze cu mingile astea instabile, măcar până atunci.

* * *

Sam s-a ridicat în picioare în timp ce Stephanie Nelle intra în apartament, iar Meagan închidea ușa. Broboane de sudoare rece ca gheața i-au apărut pe frunte.

–Nu suntem în Statele Unite, a spus Meagan, clar înfuriată. Nu aveți jurisdicție aici.

–E adevărat. Dar în clipa asta, singurul lucru care îi împiedică pe polițiștii parizieni să te aresteze sunt eu. Preferi să plec și să-i las să te salte, ca să putem discuta câtă vreme ești reținută?

–Ce-am făcut?

–Posesie de armă, folosirea unei arme de foc în interiorul orașului, instigarea la revoltă, distrugerea proprietăților statului, răpire, atac. Am omis ceva?

Meagan a scuturat din cap.

–Sunteți toți la fel.

Stephanie a zâmbit.

–O s-o iau drept un compliment.

S-a întors către Sam.

–Nu mai are rost să zic că și tu ai necazuri până peste cap. Dar înțeleg o parte din problemă. Îl cunosc pe Henrik Thorvaldsen. Presupun că, cel puțin parțial, se poate da vina pe el pentru faptul că te afli aici.

Tânărul nu o cunoștea pe femeie, așa că nu avea de gând să-l trădeze pe singurul om care îl tratase cu un oarecare respect.

–Ce doriți?

–Am nevoie ca voi doi să cooperați. Dacă o faceți, dumneata, doamnă Morrison, vei scăpa de închisoare.

Iar dumneata, domnule Collins, s-ar putea să mai ai încă șansa unei cariere.

Lui nu i-a plăcut atitudinea ei condescendentă.

–Și dacă nu vreau o carieră?

Femeia i-a aruncat o privire pe care o mai întâlnise la superiorii săi – persoane care impun reguli mărunte și stabilesc limite de timp ce fac aproape imposibil să avanseze cineva.

–Credeam că vrei să fii agent de teren. Așa mi s-a comunicat de la Serviciul Secret. Pur și simplu îți ofer șansa asta.

–Ce vreți să fac? a întrebat el.

–Asta depinde doar de doamna Morrison aici de față.

Stephanie s-a uitat fix la Meagan.

–Indiferent ce părere ai, sunt aici ca să ajut. Așa că spune-mi, în afară de a bate câmpii pe website-ul tău despre conspirații mondiale care s-ar putea sau nu să existe, ce dovezi palpabile ai pe care le-aș putea considera interesante?

–Mare ticăloasă fudulă mai ești, nu-i așa?

–Nici n-ai idee.

Meagan a zâmbit.

–Îmi amintești de mama. Și ea era dură ca piatra.

–Asta nu înseamnă decât că sunt bătrână. N-o să mi te bagi pe sub piele.

–Tu ești aia înarmată.

Stephanie i-a înconjurat și s-a apropiat de masa din bucătărie, unde se afla pistolul lui Meagan. A ridicat arma.

–Doi oameni au murit la Cluny. Un altul e în spital.

–Paznicul? a întrebat Sam.

Stephanie a încuviințat din cap.

–O să scape.

Tânărul era bucuros să audă asta.

–Dar dumneata, doamnă Morrison? Și dumneata te bucuri să auzi asta?

–Nu e problema mea, a spus Meagan.

–Dumneata ai început.

–Nu. Eu am demascat.

–Ai habar pentru cine lucrau cei doi bărbați morți?

Tânăra a dat aprobator din cap.

–Pentru Clubul de la Paris.

–Nu e chiar așa. De fapt, Eliza Larocque i-a angajat ca să-ți urmărească momeala.

–Ești un pic în urmă.

–Atunci spune-mi ceva ce nu știu.

–Bine, cucoană isteață. Ce zici de asta? Știu ce o să se întâmple peste două zile.

* * *

Thorvaldsen stătea singur în apartamentul său din hotelul Ritz, cu capul sprijinit de spătarul unui scaun. Malone plecase, asigurându-l că a doua zi va lua cartea din Domul Invalizilor. Avea încredere în prietenul său, în momentul de față chiar mai multă decât în sine însuși.

Trăgea de un coniac, sorbind dintr-un pahar de cristal și încercând să-și potolească nervii. Din fericire, toate fantomele care îl necăjeau cu vociferările lor se duseseră la culcare. Purtase multe lupte, dar asta era altfel – mai mult decât personală, devenise evident obsedantă –, și asta îl speria. Poate că urma să ia contact cu Ashby chiar a doua zi și știa că momentul avea să fie unul dificil. Trebuia să pară cordial și să strângă mâna omului care îi omorâse fiul, dând toate dovezile de politețe. Nici un indiciu nu putea fi dezvăluit până la momentul potrivit.

A mai luat o gură de alcool.

Revedea cu ochii minții înmormântarea lui Cai.

Sicriul fusese închis din cauza rănilor iremediabile pe care le făcuseră gloanțele, dar el văzuse ce mai rămăsese din chipul fiului său. Insistase. Avea nevoie ca acea imagine oribilă să-i fie întipărită în minte, deoarece știa că nu va avea liniște până când moartea lui nu va fi pe deplin explicată.

Acum, după doi ani, știa adevărul.

Și doar câteva ore îl mai despărțeau de răzbunare.

Îl mințise pe Malone. Chiar și dacă ar fi reușit s-o ațâțe pe Eliza Larocque, făcând-o să-l atace pe Ashby, tot avea să-l omoare pe nenorocit cu mâna lui.

Nimeni altcineva nu trebuia s-o facă.

Doar el.

La fel ca și noaptea trecută, când îl oprise pe Jesper și îi împușcase pe Amando Cabral și pe aghiotantul lui. În ce se transforma? Într-un criminal? Nu. Într-un răzbunător. Dar exista cu adevărat vreo diferență?

A ridicat paharul în lumină, admirând culoarea bogată a băuturii. A savurat încă o gură de coniac, de data asta îndelung, cu mai multă satisfacție.

A închis ochii.

Amintiri disparate i se iveau în gând, se estompau pentru o clipă, apoi reapăreau. Se succedau într-un șir lin, tăcut, asemenea imaginilor care se schimbă într-un retroproiector.

Buzele îi tremurau.

Imagini pe care aproape că le uitase – dintr-o viață pe care nu o mai cunoscuse de ani de zile – îi apăreau în fața ochilor, neclare, apoi dispăreau.

Îl îngropase pe Cai pe proprietate, în cimitirul familiei, lângă Lisette, printre alți Thorvaldseni care odihneau acolo de secole, fiul său purtând un costum gri simplu și un trandafir galben. Cai adorase trandafirii galbeni, la fel ca Lisette.

Își amintea mirosul aparte ce se ridica din sicriu – puțin acid, puțin umed – mirosul morții.

Singurătatea a revenit într-o nouă rafală.

Și-a golit paharul de restul de coniac.

Un val de tristețe l-a lovit cu o forță de nesuportat.

Îndoielile nu-l mai sâcâiau.

Da, avea să-l omoare pe Graham Ashby cu mâna lui.

36

Paris, luni, 24 decembrie, ora 11.00

Malone a intrat în Biserica Domului, atașată ca un apendice rătăcit de capătul sudic al impozantului Dom al Invalizilor. Edificiul baroc, cu coloane dorice care împodobeau fațada și un singur fronton, era acoperit de o impozantă cupolă aurită – a doua structură ca înălțime din Paris –, încununat cu un lanternou și o flеșă. La origine un loc de adorație, ridicat de Ludovic al XIV-lea pentru a preamări monarhia franceză, fusese transformat de Napoleon într-un mormânt al războinicilor. Trei dintre cele mai mari nume ale istoriei militare franceze – Turene, Vaubon, Foch – se odihneau aici. În 1861 împăratul însuși fusese înmormântat sub dom și, în cele din urmă, i se alăturaseră cei doi frați și fiul său.

Ajunul Crăciunului nu împuținase mulțimea de vizitatori. Interiorul, deși stătea deschis de patru ore, era plin ochi de oameni. Cu toate că spațiul nu mai era folosit pentru slujbe religioase, un anunț le reamintea tuturor să-și scoată pălăriile și să vorbească încet.

Malone rămăsese peste noapte la Ritz, într-o cameră pusă la dispoziție de Thorvaldsen, străduindu-se să adoarmă, dar fiind frământat de gânduri. Își făcea griji pentru Sam, dar avea încredere că Stephanie ținea situația sub control. Mai îngrijorat era pentru Thorvaldsen. Vendetele puteau costa scump, din mai multe puncte de vedere – un lucru pe care îl învățase din experiența personală. Încă nu era sigur cum să-l potolească pe danez, dar știa că trebuia s-o facă.

Și repede.

S-a îndreptat către o balustradă din marmură, înaltă până la talie, și s-a uitat în sus către cupolă. A întâlnit imaginile evangheliștilor, ale regilor Franței și ale

apostolilor. Privind în jos, sub cupolă, dincolo de balustradă, a cercetat sarcofagul lui Napoleon.

Cunoștea detaliile. Șapte sicrie băgate unul într-altul păstrau rămășițele imperiale: două de plumb, restul de mahon, fier, abanos, stejar și – cel vizibil – de porfir roșu, materialul mormintelor romane. Lung de peste trei metri și jumătate și înalt de un metru optzeci, sarcofagul în formă de arcă, ornat cu ramuri de laur, se odihnea pe un soclu din granit de culoarea smaraldului. Douăsprezece cifre impresionante ale victoriei și numele celor mai importante bătălii duse de împărat erau gravate în podea, în jurul mormântului.

Malone îl urmărea prin biserica aglomerată pe Graham Ashby.

Britanicul se potrivea descrierii pe care i-o dăduse Stephanie și se afla de cealaltă parte, lângă balustrada circulară.

Thorvaldsen îi spusese cu o oră în urmă că detectivii săi îl urmăriseră pe Lord din Londra și până aici, la Paris. Lângă el se afla o femeie atrăgătoare, cu un păr lung și bogat. Îi amintea de o altă blondă care îi captase atenția în ultimele două săptămâni. Una dintre acele erori de judecată care aproape că îl costaseră viața.

Blonda stătea cu șoldul lipit de balustradă, cu spatele arcuit, arătând în sus către impresionantul antablament care înconjura biserica, părând să ofere o explicație pe care Ashby o găsea interesantă. Ea trebuia să fie Caroline Dodd. Thorvaldsen îl informase despre ea. Amanta englezului, dar și deținătoarea unor diplome în istorie medievală și literatură. Prezența ei aici arăta că Ashby se aștepta să găsească ceva important.

Zgomotul din jurul lui a devenit mai puternic, iar Malone s-a întors. O mare de oameni se revărsa prin ușile principale. A asistat la momentul în care fiecare nou vizitator își plătea intrarea.

Fostul agent a continuat să privească prin sală, admirând colajul de marmură ce se ridica în jurul lui și cupola susținută de maiestuoase coloane corintice. Simbolurile

monarhiei se vedeau pe ușa sculptată, amintind oaspeților că aceasta fusese cândva o biserică a regilor, acum devenită casa unui împărat.

–Napoleon a murit în 1821 pe Sfânta Elena, l-a auzit pe unul dintre ghizi explicând în germană unui grup. Britanicii l-au înmormântat acolo, fără prea mari onoruri, într-o groapă nemarcată. Dar în ultimul său testament, împăratul scrisese că și-ar dori ca rămășițele lui *să se odihnească pe malurile Senei, în mijlocul poporului francez pe care l-am iubit atât de mult.* Așa că, în 1840, regele Ludovic Filip I a hotărât să respecte acea dorință și să-l aducă pe suveran acasă. A fost o decizie menită să mulțumească populația, dar și să-i împace pe francezi cu propria lor istorie. La vremea aceea Napoleon se transformase deja într-o legendă. Așadar, pe 15 decembrie 1840, în cadrul unei ceremonii grandioase, regele a întâmpinat rămășițele împăratului în Domul Invalizilor. Totuși, a fost nevoie de douăzeci de ani pentru a se modifica această biserică și a se săpa cripta pe care o vedeți dedesubt.

Malone s-a îndepărtat de balustrada din marmură, în timp ce germanii se înghesuiau mai aproape și priveau în jos la impozantul sarcofag. Alți turiști, în grupuri unite, se plimbau prin sală. A remarcat că un alt bărbat i se alăturase lui Ashby. Înălțime medie. Față lipsită de expresie. Păr rar. Purta un palton care acoperea o siluetă subțire.

Guildhall.

Thorvaldsen îi vorbise și despre omul ăsta.

Cei trei au întors spatele balustradei, dând să plece.

Improvizează.

Asta îi spusese lui Sam că fac agenții.

A clătinat din cap.

Mda, sigur.

* * *

Ashby a părăsit Biserica Domului și a înconjurat exteriorul clădirii, găsind o arcadă lungă, mărginită de tunuri, care ducea în Domul Invalizilor. Masivul complex cuprindea două biserici, o Curte de Onoare, un muzeu

militar, grădini și o elegantă esplanadă care se întindea de la fața de nord până la Sena, aflată la aproape un kilometru distanță. Construit în 1670 de Ludovic al XIV-lea pentru a-i adăposti și îngriji pe soldații invalizi, grupul de clădiri cu mai multe etaje era o capodoperă a clasicismului francez.

Ca și în cazul catedralei Westminster, aici se scrisese istorie. Lordul și-a imaginat ziua de 14 iulie 1789 când o gloată de oameni a trecut de santinele și a dat buzna în sala de arme de la subsol, confiscând puști ce aveau să fie folosite mai târziu în acea zi pentru a lua cu asalt Bastilia și a începe Revoluția Franceză. Șapte mii de veterani locuiseră cândva aici, iar acum locul era foarte frecventat de turiști.

–Avem cum să intrăm în muzeu? a întrebat Caroline.

De la discuția de seara trecută, Ashby mai vorbise cu Eliza Larocque de trei ori. Din fericire, ea reușise să obțină o mulțime de informații relevante.

–Nu cred că va fi o problemă.

Au intrat în Curtea de Onoare, o extensie pietruită, închisă pe toate cele patru laturi de galerii lungi cu două niveluri. Aproximativ o sută de metri pe șaizeci. O statuie din bronz a lui Napoleon străjuia curtea uriașă, cocoțată deasupra intrării cu fronton în Biserica Soldaților. Știa că aici îl pupase de Gaulle pe Churchill, drept mulțumire după cel de-al Doilea Război Mondial.

Lordul a făcut semn spre stânga, indicând una dintre clasicele fațade austere, mai mult impresionantă decât atrăgătoare.

–Foste săli de mese. Locul în care mâncau pensionarii. Muzeul armatei începe de acolo.

Apoi a arătat spre dreapta, spre o altă sală de mese.

–Și se termină acolo. Destinația noastră.

Schelele acopereau clădirea din stânga. Larocque îi spusese că jumătate din muzeu trecea printr-un proces de modernizare. Erau vizate mai ales expozițiile istorice, două etaje întregi fiind închise până la primăvară. Lucrările includeau renovări exterioare și câteva remodelări extinse ale intrării principale.

Dar nu și azi. Ajunul Crăciunului.
Zi de sărbătoare.

* * *

Malone a parcurs una dintre lungile arcade ale Domului Invalizilor, trecând la fiecare trei metri pe lângă câte o ușă de lemn închisă, flancată de tunuri cu țeava în sus. Și-a croit drum din arcada sudică până în cea estică, trecând pe lângă Biserica Soldaților, cotind și grăbindu-se către o intrare temporară în clădirea de est. Ashby și compania stăteau în cealaltă parte a Curții de Onoare, cu fața către porțiunea închisă a muzeului de est, care adăpostea obiecte istorice din secolele al XVII-lea și al XVIII-lea, împreună cu exponate datând de pe vremea lui Ludovic al XIV-lea, până în epoca lui Napoleon.

Un paznic îmbrăcat într-o haină gri, cu mers lent și privire vigilentă, supraveghea intrarea temporară. Aceasta dădea către o scară ce urca la etajul doi, unde rămăseseră deschise un muzeu al hărților în relief și o librărie.

Malone a urcat treptele, ținându-se strâns cu o mână de balustrada din lemn.

La etajul doi ușile liftului erau blocate cu două scânduri bătute în cuie în formă de X. Platformele de lucru conțineau alte schele dezasamblate. Uși albe de metal, clar montate temporar, erau închise, iar un afiș lipit de ele anunța: INTERDIT AU PUBLIC. INTERZIS PUBLICULUI. Un alt indicator fixat în perete arăta că dincolo de ușile închise se aflau SALLES DE NAPOLÉON Ier. ÎNCĂPERILE LUI NAPOLEON I.

S-a apropiat și a tras de clanță.

Ușile metalice s-au deschis.

I se spusese că nu era nevoie ca ele să fie încuiate, de vreme ce clădirea însăși era zăvorâtă în fiecare noapte și existau puține obiecte de valoare în galeriile de dincolo de ele.

Malone a pășit în spațiul întunecos și tăcut, lăsând ușa să se închidă în urma lui și sperând că nu avea să ajungă să regrete următoarele câteva minute.

37

Napoleon stătea așezat pe pat și se uita la șemineu. lumânările din jur ardeau cu flacără strălucitoare, aruncând o lumină roșiatică pe chipul lui, iar el a îngăduit căldurii și liniștii să-l adoarmă.

–Bătrâne profet. Ai venit, în sfârșit, după mine? a întrebat cu glas tare, pe un ton blând.

Pe fața împăratului s-a arătat o expresie veselă care s-a transformat numaidecât într-o grimasă de furie.

–Nu, a strigat el, te înșeli! Norocul meu nu se aseamănă anotimpurilor schimbătoare. Nu am ajuns încă în toamnă. Iarna nu se apropie. Ce? Spui că familia mă va părăsi și mă va trăda? Nu se poate. I-am copleșit cu bunătate...

S-a oprit, iar chipul său a dobândit aerul unui ascultător atent.

–Ah, dar e prea mult. Nu-i cu putință. Întreaga Europă nu mă poate detrona. Numele meu e mai puternic decât soarta.

Trezit de sunetul puternic al propriului glas, Napoleon a deschis ochii și s-a uitat prin încăpere. Și-a dus mâna tremurândă la fruntea umedă.

–Ce vis îngrozitor! și-a spus el.

Saint-Denis s-a tras mai aproape. Bun și credincios, întotdeauna alături de el, dormea pe podea, lângă patul de campanie. Gata să asculte.

–Sunt aici, Sire.

Napoleon a găsit mâna lui Saint-Denis.

–Cu multă vreme în urmă, pe când eram în Egipt, un vrăjitor mi-a vorbit în piramidă, a spus împăratul. Mi-a prezis ruina, m-a avertizat în legătură cu rudele mele și cu ingratitudinea generalilor mei.

Absorbit de gândurile sale, cu o voce îngroșată de somn, părea să aibă nevoie să vorbească.

–Mi-a spus că voi avea două soții. Prima va fi împărătească și nu va muri, dar o femeie o va înlătura de la tron. A doua soție îmi va aduce pe lume un fiu, însă tot nenorocul meu va porni de la ea. Voi înceta să mai fiu prosper și puternic. Toate speranțele mele se vor dovedi în van. Voi fi expulzat și trimis pe un pământ străin, mărginit de munți și mare.

Napoleon și-a ridicat privirea din pat, cu o teamă fățișă.

–L-am împușcat pe vrăjitorul acela, a spus el. L-am considerat un nebun, iar eu nu-mi plec niciodată urechea la vorbele nebunilor.

Thorvaldsen o asculta pe Eliza Larocque explicând ceea ce familia ei știa de multă vreme despre Napoleon.

–Pozzo di Borgo a cercetat cu atenție tot ce s-a petrecut pe Sfânta Elena, a spus ea. Lucrurile pe care tocmai ți le-am descris s-au întâmplat cu aproximativ două luni înainte de moartea lui Napoleon.

Bătrânul o urmărea prefăcându-se atent.

–Napoleon a fost un om superstițios, a continuat ea. Un mare adept al sorții, dar niciodată unul care să se închine în fața inevitabilității ei. Îi plăcea să i se spună numai ce voia să audă.

Stăteau într-un salon privat al restaurantului Le Grand Véfour, cu vedere către grădinile Palatului Regal. Meniul anunța cu mândrie că restaurantul exista din 1784, iar oaspeții de atunci, și de acum, luau masa printre decorațiuni aurite și lambriuri delicate, pictate manual, datând din secolul al XVIII-lea. Nu era un loc pe care Thorvaldsen să-l fi frecventat în mod obișnuit, dar Larocque îl sunase mai devreme propunându-i să ia prânzul și tot ea alesese localul.

–Totuși, realitatea e clară, a spus femeia. Tot ce a prezis acel vrăjitor egiptean s-a împlinit. Joséphine a devenit împărătească, iar Napoleon a divorțat de ea pentru că nu-i putea aduce pe lume un urmaș.

–Credeam că din cauza infidelității ei.

–Ea a fost infidelă, dar la fel a fost și el. Marie Louise, o arhiducesă austriacă în vârstă de optsprezece ani, l-a fermecat în cele din urmă, așa că s-a însurat cu ea. Fata i-a dăruit fiul pe care și-l dorea.

–Obiceiurile regilor din acea vreme... a mormăit el.

–Cred că Napoleon s-ar fi simțit jignit să fie comparat cu un rege.

Acum danezul a chicotit.

–Atunci a fost cam prost. Nu era decât un rege.

–Exact așa cum i s-a prezis, după cea de-a doua căsnicie, în 1809, norocul lui Napoleon s-a schimbat. Campania rusească a eșuat în 1812, când armata lui care se retrăgea a fost decimată. Coaliția din 1813 a întors Anglia, Prusia, Rusia și Austria împotriva lui. Au urmat înfrângerile din Spania și de la Leipzig, apoi prăbușirea germanilor și pierderea Olandei. Parisul a căzut în 1814, iar el a abdicat. L-au trimis în Elba, dar a scăpat și a încercat să ia înapoi capitala Franței de la Ludovic al XVIII-lea. În sfârșit, pe 18 iulie 1815 a avut loc Bătălia de la Waterloo și atunci s-a terminat. A fost trimis pe Sfânta Elena să moară.

–Chiar îl urăști pe omul ăsta, nu-i așa?

–Ce mă roade e că n-o să-l cunoaștem niciodată. A petrecut cinci ani în exil pe Sfânta Elena șlefuindu-și imaginea, scriind o autobiografie care a ajuns să conțină mai mult ficțiune decât fapte, modelând istoria în avantajul lui. În realitate a fost un soț care și-a iubit mult nevasta, dar s-a grăbit să divorțeze de ea când aceasta nu i-a adus un urmaș. Un general care își declara dragostea pentru soldații săi, dar îi sacrifica apoi cu sutele de mii. Un așa-zis neînfricat care și-a abandonat în repetate rânduri oamenii atunci când i s-a părut oportun. Un conducător care nu voia decât să întărească Franța, dar care a menținut țara într-un război permanent. Cred că e evident de ce îl detest.

Thorvaldsen s-a gândit că n-ar strica s-o întărâte puțin.

–Știai că Napoleon și Joséphine au cinat aici? Mi s-a spus că salonul ăsta a rămas la fel ca în secolul al XIX-lea.

Ea a zâmbit.

–Eram conștientă de asta. Totuși e interesant că dumneata ai o asemenea informație.

–Napoleon chiar a pus ca acel vrăjitor să fie omorât în Egipt?

–I-a ordonat unuia dintre savanții săi, Monge, s-o facă.

–Susții teoria conform căreia Napoleon a fost otrăvit?

El știa că, din câte se pare, împăratului i-ar fi fost administrat câte puțin arsenic în mâncare și băutură, suficient încât, până la urmă, să-i fie fatal. Testele moderne făcute asupra unor șuvițe de păr care supraviețuiseră au confirmat un nivel crescut de arsenic.

Femeia a râs.

–Britanicii nu aveau nici un motiv să-l omoare. De fapt, a fost chiar invers. Îl voiau în viață.

Au sosit felurile principale. Al lui era chefal roșu, prăjit la tigaie în ulei și roșii, al ei, pui tânăr în sos de vin, presărat cu brânză. Amândoi savurau câte un pahar de merlot.

–Știi povestea deshumării lui Napoleon în 1840, pentru a fi adus înapoi în Franța? a întrebat ea.

Bătrânul a negat din cap.

–Demonstrează că englezii nu l-ar fi otrăvit niciodată.

* * *

Malone a traversat galeria pustie. Nu era aprins nici un bec, iar lumina provenită de la soare era estompată de foliile din plastic ce acopereau ferestrele. Aerul era cald și se împletea cu izul de vopsea proaspătă. Multe dintre vitrine și dintre exponate erau acoperite de pânze aspre. Scări erau sprijinite de pereți. Alte schele se ridicau la celălalt capăt. O parte din parchet fusese îndepărtată și se făceau reparații producătoare de mizerie la substratul de piatră.

Malone n-a zărit nici camere video, nici senzori. A trecut pe lângă uniforme, armuri, săbii, pumnale,

harnașamente, pistoale și puști, toate expuse în cutii căptușite cu mătase. Un progres constant și intenționat al tehnologiei, fiecare generație învățând cum să o ucidă mai repede pe următoarea. Nimic nu sugera ororile războiului. În schimb era subliniată doar gloria acestuia.

A ocolit o altă gaură din podea și a continuat să meargă de-a lungul galeriei, tălpile de cauciuc ale pantofilor lui nescoțând nici un sunet.

Din spate a auzit pe cineva forțând ușile din metal.

* * *

Ashby stătea pe palierul de la etajul unu și se uita cum domnul Guildhall împingea ușile ce dădeau către galeriile lui Napoleon.

Ceva le bloca.

–Credeam că sunt deschise, a șoptit Caroline.

Exact asta îi spusese Larocque. Toate lucrurile valoroase fuseseră luate de acolo cu săptămâni în urmă. Nu mai rămăseseră decât artefacte minore, lăsate înăuntru pentru că afară spațiul de depozitare era limitat. Constructorul care se ocupa de renovare fusese de acord să lucreze în jurul lor, fiind obligat să contracteze o asigurare pentru a le garanta siguranța.

Și totuși ceva bloca ușile.

Nu voia să atragă atenția femeii de jos sau a angajaților de la etajul următor, din muzeul hărților în relief.

–Forțează-le, a spus el. Dar în liniște.

* * *

Fregata franceză la Belle Poule *a sosit pe Sfânta Elena în octombrie 1840, având la bord un contingent condus de prințul de Joinville, al treilea fiu al regelui Ludovic Filip I. Guvernatorul britanic, Middlemore, și-a trimis propriul fiu să întâmpine vasul, iar trupe de artilerie ale Marinei Regale au tras douăzeci și una de salve în onoarea oaspeților. Pe 15 octombrie, la douăzeci și cinci de ani de la venirea lui Napoleon pe insulă, a început operațiunea de deshumare*

a trupului împăratului. Francezii voiau ca lucrările să fie coordonate de marinarii lor, dar englezii au insistat ca treaba să fie făcută de oamenii tocmiți de ei. Muncitori locali și soldați britanici au trudit toată noaptea, pe o ploaie torențială. Trecuseră nouăsprezece ani de când sicriul lui Napoleon fusese coborât în pământ, apoi sigilat cu cărămizi și ciment, iar inversarea acelui proces se dovedea greoaie. Au fost făcute eforturi pentru îndepărtarea pietrelor una câte una, străpungerea straturilor de zidărie ranforsate cu bare de metal, desfacerea cu forța a celor patru capace pentru a-l scoate, în sfârșit, la vedere pe suveranul trecut în neființă.

Câțiva oameni care trăiseră împreună cu Napoleon pe Sfânta Elena se întorseseră ca să asiste la deshumare. Generalul Gourgaud. Generalul Bertrand. Pierron, patiserul. Archambault, grăjdarul. Noverraz, cel de-al treilea valet. Marchand și Saint-Denis, care nu plecaseră nici o clipă de lângă împărat.

Trupul lui Napoleon era înfășurat în bucăți de satin alb care atârnau peste marginea sicriului. Cizmele lui negre de călărie crăpaseră, scoțând la iveală degete de un alb păstos. Picioarele rămăseseră acoperite de pantalonii albi, pălăria încă mai era așezată lângă el, acolo unde fusese pusă cu ani în urmă. Vasul de argint care îi conținea inima stătea între coapse. Mâinile lui – albe, tari, perfecte – aveau unghii lungi. Trei dinți erau vizibili acolo unde buza se retrăsese, fața era cenușie din pricina bărbii nerase, pleoapele erau strânse. Trupul era într-o stare remarcabilă, de parcă omul ar fi dormit în loc să se descompună.

Toate obiectele care fuseseră incluse pentru a-i ține tovărășie erau încă acolo, de jur-împrejurul așternutului din satin. O colecție de monede franceze și italiene pe care era imprimat chipul lui inexpresiv, o sosieră din argint, o farfurie, cuțite, furculițe și linguri gravate cu blazonul imperial, o ploscă din argint cu apă din valea Geranium, o capă, o sabie, o bucată de pâine și o sticlă cu apă.

Toți și-au scos pălăriile, iar un preot francez a stropit cu apă sfințită, recitând cuvintele din Psalmul 129: „Dintru adâncuri am strigat către Tine, Doamne!"

Medicul englez a vrut să examineze trupul în numele științei, dar generalul Gourgaud, îndesat, cu fața roșiatică și o barbă sură, a obiectat:

–N-ai s-o faci. Împăratul nostru a îndurat destule jigniri.

Toată lumea de acolo știa că Londra și Parisul căzuseră de acord asupra acestei deshumări ca o cale de împăcare între cele două națiuni. Până la urmă, așa cum explicase ambasadorul francez în Anglia:

–Nu cunosc vreun motiv onorabil pentru a refuza, așa cum Anglia nu poate spune lumii că își dorește să țină prizonier un cadavru.

Guvernatorul britanic, Middlemore, a pășit în față.

–Avem dreptul să examinăm trupul.

–Pentru ce? a întrebat Marchand. În ce scop? Britanicii au fost de față la sigilarea sicriului, iar trupul a fost supus autopsiei de către mediciii voștri, deși împăratul a lăsat instrucțiuni clare ca asta să nu se întâmple.

Marchand însuși fusese acolo în acea zi și era clar din amărăciunea lui că nu uitase profanarea.

Middlemore și-a ridicat mâinile ca și cum s-ar fi predat.

–Foarte bine. Ați obiecta în fața unei inspecții exterioare? Până la urmă, nu sunteți și dumneavoastră de părere că trupul este într-o stare remarcabilă pentru unul îngropat de atât de multă vreme? Asta cere niște investigații.

Gourgaud a cedat, iar ceilalți au fost de acord.

Așa că medicul a pipăit picioarele, burta, mâinile, o pleoapă și pieptul.

–Apoi Napoleon a fost închis în cele patru sicrie ale sale de lemn și de metal, cheia sarcofagului a fost răsucită și totul a fost pregătit pentru întoarcerea lui la Paris, a spus Eliza.

–Ce căuta de fapt medicul? a întrebat Thorvaldsen.

–Ceva ce britanicii au încercat în zadar să afle câtă vreme Napoleon era prizonierul lor. Ascunzătoarea comorii pierdute.

–Credeau că e în mormânt?

–Nu știau. Multe obiecte ciudate au fost așezate în sicriul ăla. Cineva s-a gândit că poate acolo se afla răspunsul. Se crede că ăsta a fost unul dintre motivele pentru care britanicii au fost de acord cu deshumarea – ca să se mai uite o dată.

–Și au găsit ceva?

Ea a sorbit din paharul cu vin.

–Nimic.

A așteptat ca vorbele ei să-și facă efectul.

–N-au căutat unde trebuie, nu-i așa? a întrebat el.

Elizei începea să-i placă danezul.

–Nici pe departe.

–Iar dumneata, *Madame* Larocque, ai descoperit locul potrivit?

–Asta, *Herre* Thorvaldsen, este o întrebare care poate își va găsi răspunsul până la sfârșitul acestei zile.

38

Malone a găsit exponatele napoleoniene și a cercetat relicvele triumfului, dar și pe cele ale căderii împăratului. A văzut glonțul care îl rănise pe general la Ratisbon, telescopul acestuia, hărți, pistoale, un baston, halatul de casă, până și masca lui mortuară. O expoziție înfățișa încăperea de pe Sfânta Elena în care murise Napoleon, completată cu un pat pliant și un baldachin.

Sunetul unor pași a răsunat pe hol.

Ușile metalice aflate la treizeci de metri în spatele lui erau forțate.

Malone le proptise cu una dintre platformele de construcție, știind că în curând urma să aibă companie. Îl urmărise pe Ashby ieșind din biserică și mergând calm către Domul Invalizilor. În timp ce Lordul și anturajul său se opriseră să admire Curtea de Onoare, el se repezise înăuntru. Presupunea că englezul primise aceleași informații din interior pe care Stephanie i le oferise lui. O sunase cu o seară înainte, după ce plecase de la Thorvaldsen, și puseseră la punct un plan care satisfăcea nevoile ei, fără să-i compromită prietenul.

O jonglerie. Dar nu imposibilă.

Platforma care bloca ușile metalice a scârțâit pe podea.

Malone s-a întors și a privit lumina care se scurgea pe holul întunecat.

Trei umbre au blocat razele soarelui.

În fața lui, așezate într-o vitrină de sticlă parțial deschisă, erau niște tacâmuri de argint, o cupă folosită de Napoleon la Waterloo, o cutie de ceai de pe Sfânta Elena și două cărți. O plăcuță informa publicul că volumele făcuseră parte din biblioteca personală pe care împăratul o avea pe insulă, fiind incluse între cele o mie șase sute pe care le păstrase. Unul conținea *Memoriile și corespondența*

lui Joséphine, fiind citit, după cum anunța plăcuța, de către Napoleon în 1821, cu puțin timp înainte să moară. Se zice că el ar fi fost deranjat de conținutul cărții, punându-i la îndoială veridicitatea. Celălalt volum era unul mic, legat în piele, deschis aproximativ la mijloc, o altă plăcuță identificându-l ca fiind un exemplar din *Regatele Merovingiene (450–751)*, aparținând aceleiași biblioteci personale, deși acesta avea particularitatea de a fi fost menționat anume în ultimul testament al împăratului.

Pocnetul unor tocuri grăbite a răsunat în hol.

* * *

Ashby adora vânătoarea.

Întotdeauna fusese amuzat de cărțile și de filmele care îi prezentau pe vânătorii de comori ca pe niște fanfaroni. În realitate, majoritatea timpului era petrecut răsfoind scrieri vechi, fie că erau cărți, testamente, scrisori, note personale, jurnale intime sau registre publice. Bucățele, ici și colo. Niciodată o singură dovadă care să rezolve ghicitoarea dintr-o singură lovitură. De obicei, indiciile erau ori aproape inexistente, ori indescifrabile, și existau mult mai multe dezamăgiri decât succese.

Vânătoarea asta era exemplul perfect.

Și totuși, de data asta chiar se putea să fi dat peste ceva.

Greu de spus cu siguranță până când nu examinau *Regatele Merovingiene (450–751)* care ar fi trebuit să-i aștepte câțiva metri mai în față.

Eliza Larocque îi spusese că azi avea ocazia perfectă de a se strecura în partea asta a muzeului. Nici o echipă de constructori nu ar fi trebuit să se afle la lucru. De asemenea, personalul din Domul Invalizilor avea să fie nerăbdător să termine programul și să plece acasă pentru a sărbători Crăciunul. A doua zi era una dintre puținele în care muzeul rămânea închis.

Domnul Guildhall deschidea drumul prin galeria aglomerată.

Aerul umed mirosea a vopsea și a terebentină, alte dovezi ale renovărilor aflate în plină desfășurare.

Ashby trebuia să părăsească Parisul de îndată ce termina cu treaba asta. Americanii aveau să îl aștepte la Londra, nerăbdători să li se dea raportul. Pe care el îl va oferi, în sfârșit. Nu mai avea motive să amâne. A doua zi urma să fie una foarte interesantă – un Crăciun pe care cu siguranță nu-l va putea uita.

Domnul Guildhall s-a oprit, iar Lordul a dat cu ochii de ceea ce servitorul lui văzuse deja.

În vitrina de sticlă, unde ar fi trebuit să-i aștepte diversele relicve și cărți napoleoniene, se afla un singur volum. Dar cea de-a doua carte dispăruse. Mai rămăsese doar un cartonaș, sprijinit de un postament din lemn.

O clipă de tăcere a părut o oră.

Și-a stăpânit descurajarea, s-a apropiat și a citit ce scria pe cartonaș.

Lord Ashby, dacă ești băiat cuminte,
noi o să-ți dăm cartea.

–Ce înseamnă asta? a întrebat Caroline.

–Presupun că e felul Elizei Larocque de a mă ține în șah.

A zâmbit cu gândul la firava speranță din minciuna lui.

–Scrie *noi*.

–Probabil că se referă la club.

–Ea ți-a dat toate informațiile pe care le avea. Ți-a pus la dispoziție datele despre locul ăsta.

Cuvintele erau mai mult o întrebare decât o afirmație.

–E precaută. Poate că nu vrea să avem cartea. Oricum, nu încă.

–N-ar fi trebuit s-o suni.

Lordul a ghicit următoarea întrebare din ochii ei și a spus:

–Ne întoarcem în Anglia.

Au părăsit galeria în timp ce mintea lui trecea în revistă toate posibilitățile. Caroline nu știa nimic despre

colaborarea lui secretă cu Washingtonul, de aceea el dăduse vina pe Larocque și pe Clubul de la Paris pentru dispariția cărții.

Dar adevărul îl speria și mai tare.

Americanii știau ce sfori trage el.

* * *

Malone s-a uitat din celălalt capăt al galeriei cum Ashby și compania părăsesc locul. A rânjit văzând nedumerirea Lordului și observând cum o mințise pe Caroline Dodd. Apoi a plecat și el pe o scară din spate, ieșind din Domul Invalizilor pe latura nordică. A chemat un taxi, a traversat Sena și a găsit Le Grand Véfour.

A intrat în restaurant și s-a uitat prin încăperea plăcută, sută la sută franțuzească, cu pereți splendizi, acoperiți de oglinzi cu margini aurite. A cercetat mesele învelite în pânză și a dat cu ochii de Thorvaldsen care stătea împreună cu o femeie frumoasă, îmbrăcată într-un taior gri, întoarsă cu spatele către el.

Malone a arătat degajat cartea și a zâmbit.

* * *

Thorvaldsen știa că de acum balanța puterii se schimbase. El deținea controlul și nici Ashby, nici Eliza Larocque nu-și dădeau seama de asta.

Cel puțin nu încă.

Așa că s-a așezat picior peste picior, s-a lăsat pe spătarul scaunului și și-a reîndreptat atenția către gazda lui, încrezător că, în curând, toate datoriile aveau să-i fie plătite.

PARTEA A TREIA

39

Ora 12.15

Sam le-a urmat pe Meagan Morrison și pe Stephanie Nelle care și-au plătit fiecare taxa de intrare în Turnul Eiffel. Cozile de la celelalte două intrări, cele cu lifturi către prima și a doua platformă, erau uriașe. Cel puțin două ore de așteptare. Dar cea de aici, de la piciorul sudic era mult mai scurtă, de vreme ce singura cale de a ajunge la prima platformă era să urci trei sute patruzeci și șapte de trepte.

–N-avem timp de stat la coadă, spusese Stephanie Nelle.

Sam își petrecuse noaptea la un hotel de pe malul stâng al Senei, într-o cameră, iar Meagan Morrison în alta, doi agenți ai Serviciului Secret păzindu-le ușile. Stephanie ascultase informațiile pe care le avea Meagan de oferit, apoi dăduse câteva telefoane. După ce păruse să confirme măcar o parte din cele auzite, insistase să-i includă în programul de protecție.

–Agenții de teren poartă aceleași haine tot timpul? a întrebat-o tânărul pe Stephanie în timp ce urcau scările.

El nu se mai schimbase de aproape trei zile.

–Puține fracuri sau modele de firmă, a spus ea. Te descurci cu ce ai și îți faci treaba.

Au trecut de treapta cu numărul 134. Patru piloni imenși din grinzi cu zăbrele, suprafața dintre ei depășind-o pe cea a unui teren de fotbal, susțineau prima platformă a turnului – la 57 de metri înălțime, așa cum informa indicatorul de la baza scărilor. Pilonii se îngustau în partea de sus, către o a doua platformă, la 113 metri altitudine, apoi continuau să urce către platforma de observație de la nivelul superior, aflată la 271 de metri. Cea mai înaltă

structură din Paris – o rețea întortocheată de fier pudlat, nituită, vopsită într-un gri-arămiu, a cărei imagine a devenit una dintre cele mai cunoscute din lume.

Meagan urca fără prea mare efort, dar pe el îl dureau gambele. Ea îi vorbise puțin ieri seară, după ce fuseseră duși la hotel. Dar știa că făcuse alegerea potrivită plecând cu ea de la muzeu. Acum lucra cu șefa Diviziei Magellan.

După încă zece minute de urcat au ajuns la ultimul șir de trepte.

Platforma de la primul nivel era plină de vizitatori care mișunau între un magazin de suvenire, un oficiu poștal, o expoziție, un bar cu gustări și un restaurant. Lifturile din cealaltă parte duceau în jos, către pământ. Alte 330 de trepte urcau în unghi drept către al doilea nivel. Prima platformă înconjura mijlocul deschis, care lăsa la vedere piața de jos.

Stephanie s-a odihnit sprijinită de balustrada din fier. El și Meagan i s-au alăturat. Se uitau cu toții la peretele și la ușile din sticlă deasupra cărora o etichetă anunța LA SALLE GUSTAVE EIFFEL.

–Clubul de la Paris se va reuni mâine în sala aceea, i-a șoptit Meagan lui Stephanie.

–Și de unde știi tu *sigur* treaba asta?

Avuseseră aceeași discuție ieri. Era clar că Stephanie aplica vechea tehnică: „Repetă aceeași întrebare de suficiente ori și vezi dacă primești același răspuns".

–Uite ce e, madam Departamentul de Justiție, a spus Meagan. Ți-am acceptat demonstrația de autoritate. Chiar am încercat să-ți fiu de ajutor. Dar dacă tot nu mă crezi, ce căutăm aici?

Stephanie nu a răspuns provocării. În schimb, au continuat să stea sprijiniți de balustradă, cu ochii îndreptați către cealaltă parte a platformei.

–Știu că or să fie aici mâine, a spus în cele din urmă Meagan. E o treabă importantă. Întregul club se adună de Crăciun.

–Ciudată perioadă pentru o ședință, a spus Sam.

–Pe aici Crăciunul e o zi ciudată. Am aflat asta acum multă vreme. Francezii nu se prea dau în vânt după veselia de sărbători. Majoritatea pleacă din oraș, iar restul se duc la restaurante. Tuturor le place să mănânce o prăjitură numită *bûche de Noël*. Arată ca un buștean și are gust de lemn cu glazură de unt pe deasupra. Așa că nu mă miră că membrii clubului se adună de Crăciun.

–Turnul Eiffel e deschis? a întrebat tânărul.

Meagan a încuviințat din cap.

–Începând de la ora unu după-amiaza.

–Mai spune-mi încă o dată ce știi, a cerut Stephanie.

Meagan a părut iritată, dar s-a conformat.

–Larocque a închiriat salonul Gustave Eiffel de acolo. Zaiafetul începe la ora unsprezece și ține până la patru după-amiaza. A și comandat prânzul. Probabil se gândește că la o sută douăzeci de metri în aer, ea și complicii ei or să aibă parte de ceva intimitate.

–Și paza? a întrebat Stephanie.

–Acum, de unde să știu eu asta? Dar pun pariu că tu știi.

Stephanie a părut să aprecieze exactitatea afirmației lui Meagan.

–Orașul deține turnul, dar Société Nouvelle d'Exploitation de la Tour Eiffel[1] se ocupă de obiectivul turistic. Ei au o firmă privată care asigură paza, împreună cu poliția pariziană și armata franceză.

Sam observase o secție de poliție sub intrarea sudică în turn, dar și niște bărbați cu un aer grav, îmbrăcați în haine de luptă și fluturând puști automate.

–Am verificat, a spus Stephanie. Un grup care a închiriat acel salon pentru mâine, în perioada de timp respectivă, și care a contractat pază suplimentară. Sala de ședință propriu-zisă va fi închisă. Turnul e închis cu totul până la ora unu. După aceea, ar trebui să fie la fel de mulți vizitatori ca și azi, adică un număr considerabil.

---

[1] Noua Societate de Exploatare a Turnului Eiffel, în limba franceză, în original (n.tr.)

–Cum am spus, a punctat Meagan. E prima dată când clubul se aventurează în afara casei din cartierul Marais. Cea pe care i-am arătat-o ieri lui Sam.

–Și crezi că e important? a întrebat-o Stephanie.

–Trebuie să fie. Clubul are probleme.

* * *

Malone a părăsit Le Grand Véfour și a luat un taxi din fața restaurantului pentru o scurtă călătorie spre partea sudică a Luvrului. I-a plătit șoferului și a trecut pe sub arcadă în Curtea Napoleon, remarcând imediat celebra piramidă din sticlă ce servea drept luminator pentru intrarea în muzeu aflată dedesubt. Fațada clasică a Luvrului mărginea terenul uriaș pe trei laturi, în vreme ce Arc du Carousel, o pastișă după un arc roman, având coloane din marmură rozalie, stătea de strajă pe latura estică.

Șapte bazine triunghiulare de granit înconjurau piramida de sticlă. Pe marginea unuia dintre ele stătea așezat un bărbat zvelt, cu trăsături subțiri și un păr bogat de culoarea nisipului, care începuse să încărunțească pe la tâmple. Purta o haină neagră de lână și mănuși de aceeași culoare. Deși aerul după-amiezii se mai încălzise după gerul de dimineață, Malone estima că nu puteau fi mai mult de șase grade Celsius. Thorvaldsen îi spusese că bărbatul avea să-l aștepte acolo, odată ce va obține cartea. Așa că a mers până la el și s-a așezat pe marginea rece.

–Tu trebuie să fii Cotton Malone, a spus în engleză profesorul Murad.

Luând exemplu de la Jimmy Foddrell, purtase cartea la vedere, așa că a întins-o.

–Proaspăt adusă de la Domul Invalizilor.

–A fost ușor de furat?

–Doar am stat acolo și am așteptat, așa cum mi s-a spus.

S-a uitat la Murad cum răsfoiește paginile ferfenițite. El deja le cercetase în timpul celor două drumuri cu taxiul și știa unde avea să se termine căutarea. Prima oprire a fost la

jumătate, acolo unde manuscrisul se împărțea în două. Pe o pagină goală, care avea rol de despărțitor, era scris:

CXXXIV II CXLI LI LXII XVI
II VIII IV VII IX II

A văzut cum fruntea profesorului se încrețește, iar acesta se încruntă în semn de neîncredere.

–Nu mă așteptam la așa ceva.

Malone și-a suflat în palmele goale ca să le încălzească și a privit freneticul du-te-vino din curte, sute de turiști intrând și ieșind din muzeu.

–Îmi explici și mie?

–E un Nod al Maurului. Un cod folosit de Napoleon. Numerele astea romane se referă la un text anume. Pagină și rând, de vreme ce sunt doar două seturi. Va trebui să aflăm ce text a folosit ca să descoperim cuvintele care formează un mesaj. Dar nu există și un al treilea set de numere romane. Cel care ar identifica și cuvintele potrivite de pe rândul ales.

–Cum de am știut că n-o să fie ușor?

Murad a zâmbit.

–Cu Napoleon nimic nu e ușor. Adora drama. Muzeul ăsta e un exemplu perfect. A luat trofee din fiecare loc pe care l-a cucerit și le-a adus aici, făcând din asta cea mai bogată colecție din lume la vremea respectivă.

–Din păcate, după 1815, Aliații le-au luat pe toate înapoi – cel puțin ce-a mai fost de găsit pe aici.

–Vă pricepeți la istorie, domnule Malone.

–Încerc. Și spuneți-mi Cotton. Vă rog.

–Un nume atât de neobișnuit. Cum te-ai ales cu el?

–Ca și în cazul lui Napoleon, prea multă dramă în explicația asta. Cum rămâne cu Nodul Maurului? Vreo cale de a-l rezolva?

–Nu fără să știm ce text a fost folosit pentru a genera acele numere. Ideea era ca expeditorul și destinatarul să

aibă același manuscris. Iar cel de-al treilea set care lipsește ar putea fi o adevărată problemă.

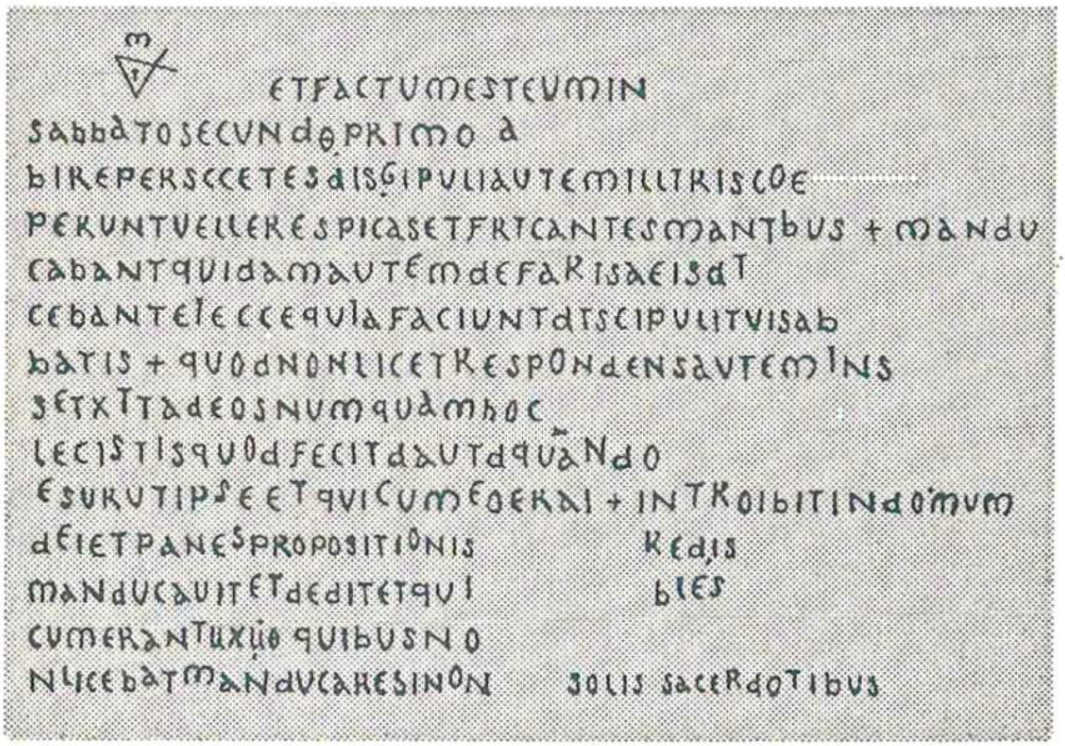
Thorvaldsen îi dăduse toate informațiile despre testamentul lui Napoleon și despre relevanța acelei cărți pe care Murad o legase de el. Așa că a așteptat până când profesorul a terminat de răsfoit și ultimele pagini.

–O, Doamne! a spus Murad când a ajuns la coperta din spate.

Bătrânul a ridicat privirea către Malone.

–Fascinant.

Fostul agent studiase deja acel ciudat scris de mână cu cerneală neagră, aceeași cu cea folosită pentru notarea numerelor romane.

–Știi cumva ce e asta? a întrebat Malone.

Murad a clătinat din cap.

–N-am nici o idee.

* * *

Sam a sărit în apărarea lui Megan.

–Se pare că nu prea are nevoie să dovedească nimic. Faptul că sunteți aici e mai mult decât suficient.

–Măi să fie, a spus Stephanie. Domnul Collins a început, în sfârșit, să gândească precum un agent al Serviciului Secret.

Lui nu-i plăcea atitudinea ei condescendentă, dar nu era în situația de a protesta. Femeia avea dreptate – trebuia să înceapă să-și pună capul la contribuție. Așa că a zis:

–I-ați monitorizat website-ul. Pe al meu la fel. Dumnezeu știe câte altele ați mai urmărit. Așa că trebuie să fie ceva la mijloc. Ceva care a atras atenția tuturor.

–E simplu, a răspuns Stephanie. Îi vrem pe membrii acestui Club de la Paris în închisoare.

Sam n-a crezut-o.

–E mai mult de atât și o știți.

Stephanie Nelle nu i-a răspuns, ceea ce n-a făcut decât să-i întărească bănuiala. Dar n-o putea condamna. Ea nu trebuia să le spună nimic mai mult decât era necesar.

Tânărul s-a uitat la oamenii înfofoliți care continuau să urce pe scări. Alții intrau și ieșeau pe ușile lifturilor care urcau prin scheletul metalic descoperit, către a doua platformă. O mulțime gălăgioasă intra în restaurantul din apropiere. Un vânt rece se strecura prin structura metalică maro-cenușie care îl înconjura precum o pânză de păianjen.

–Dacă vrei să fii părtașă la întâlnirea de mâine, a spus Meagan, mă îndoiesc că o să poți instala vreun microfon. Sursa mea mi-a zis că cei din club își controlează camerele înainte, în timpul și după ședințe.

–N-avem nevoie de așa ceva, a lămurit-o Stephanie.

Sam s-a uitat la ea, iar femeia i-a întors privirea cu un rânjet care lui nu i s-a părut de bun augur.

–Voi doi ați mai servit vreodată la mese?

40

Elizei chiar îi plăcea discuția pe care o avea în timpul prânzului cu Henrik Thorvaldsen. Era un bărbat inteligent, iute de minte, o persoană care înregistra informațiile, le cataloga în ordinea corectă, apoi trăgea repede concluziile.

Exact ca ea.

–Napoleon și-a dat seama, a spus Eliza, că războiul era bun pentru societate. El îi mobiliza pe cei mai buni gânditori ai împăratului ca nimic altceva, îndemnându-i să cugete mai bine. A descoperit că oamenii de știință erau mai creativi atunci când exista o amenințare reală. Industria manufacturieră era mai inventivă și mai productivă. Oamenii erau mai supuși. Și-a dat seama că cetățenii, dacă se simțeau în pericol, permiteau aproape orice abuz din partea guvernului, atâta vreme cât erau protejați. Dar prea mult război e distructiv. Poporul are o limită, iar dușmanii lui Napoleon s-au asigurat că exista mai mult conflict decât intenționase el vreodată, așa că, în cele din urmă, suveranul și-a pierdut capacitatea de a mai guverna.

–Nu văd cum ar putea un război să fie considerat un lucru bun, a spus Thorvaldsen. Are atâtea părți rele.

–Există moarte, distrugere, ravagii, pierderi. Dar războiul a existat dintotdeauna. Cum poate ceva atât de greșit să prospere în continuare? Răspunsul e simplu. Războiul funcționează. Cele mai mari realizări tehnologice ale omului au apărut ca rezultat al unor conflagrații. Uită-te la ultimul conflict mondial. Am învățat să divizăm atomul și să zburăm în spațiu, ca să nu mai vorbim de nenumăratele progrese în domeniul electronicii, științei, medicinei, ingineriei. Toate în timp ce ne măcelăream unii pe alții mai abitir ca niciodată.

El a încuviințat cu o mișcare a capului.

–Există adevăr în ce spui dumneata.

–E chiar mai dramatic de atât, *Herre* Thorvaldsen. Uită-te la istoria Americii. Economia ei e la fel de ritmică precum un ceas – un ciclu de expansiune, recesiune și depresiune. Dar știi ceva? Fiecare dintre depresiunile ciclice ale Americii a avut loc într-o perioadă cu cheltuieli militare inadecvate. Au existat depresiuni după războiul din 1812, după Războiul Civil din anii 1860 și după războiul cu Spania din ultimii ani ai secolului al XIX-lea. Marea Depresiune din anii 1930 a venit după Primul Război Mondial, când America a adoptat o politică de separatism și practic și-a dezmembrat armata. A fost nevoie de un alt conflict ca s-o scoată la capăt.

–Pare a fi un subiect pe care l-ai studiat.

–Așa e, iar dovezile sunt clare. Războiul face posibilă o guvernare stabilă a societății. Oferă o nevoie externă clară pentru ca populația să accepte conducerea politică. Dacă se sfârșește războiul, până la urmă suveranitatea națională se stinge și ea – ăsta era un concept pe care Napoleon îl *înțelegea*. S-ar putea chiar să fi fost primul lider modern care să-i fi priceput sensul.

Salonul restaurantului Le Grand Véfour începea să se golească. Ora prânzului era pe sfârșite, iar Eliza se uita cum clienții își luau rămas-bun unii de la alții și plecau încet.

–Napoleon plănuia să treacă nu numai Franța, a spus ea, ci și toate teritoriile cucerite, de la o stare de război, la o societate orientată spre pace. Dar a recunoscut că pentru asta avea nevoie de un substitut adecvat al conflictului. Din nefericire pentru el, pe vremea lui nu exista nici unul.

–Ce ar putea lua locul războiului?

Femeia a ridicat din umeri.

–Un înlocuitor e greu de găsit, dar nu imposibil. Ideea ar fi să creezi un alt dușman. O amenințare, fie ea reală sau sesizabilă, împotriva căreia societatea să se ralieze pentru a se apăra. De exemplu, distrugerea în masă prin intermediul armelor nucleare. Asta a fost povestea

și cu Războiul Rece. Nici o tabără nu-i făcea mare lucru celeilalte, dar amândouă cheltuiau miliarde peste miliarde pregătindu-se. Guvernele au înflorit în timpul Războiului Rece. Sistemul federal american s-a extins mai mult ca oricând. Civilizația vestică a ajuns pe noi culmi din 1950 până în 1990. Omul a ajuns pe Lună datorită Războiului Rece. *Asta* e un exemplu de substitut corespunzător pentru un război.

–Îți argumentezi bine punctul de vedere.

–Mai sunt și alte exemple, deși mai puțin convingătoare. Încălzirea globală, aparenta lipsă de hrană, controlul apei potabile. În ultimii ani s-a încercat cu toate astea. Dar, până acum, n-au reușit nici să intre în actualitate, nici să fie percepute ca amenințări suficiente. Programele masive care să extindă drastic îngrijirea medicală, educația, locuințele de stat și transportul ar putea funcționa. Dar ar trebui să fie atotcuprinzătoare, să implice întreaga populație în succesul lor, folosind resursele cu nerușinare. Mă îndoiesc că asta s-ar putea întâmpla. Chiar și cele mai mici războaie consumă cantități uriașe de resurse. Cheltuielile militare și pregătirile sunt peste măsură de risipitoare și nici un program de asistență socială nu s-ar putea compara vreodată, deși diversele programe naționale de sănătate și asigurări sociale din lume irosesc sume extraordinare de bani. Dar, până la urmă, pur și simplu nu pot irosi suficient încât proiectele să fie un înlocuitor viabil al războiului.

Thorvaldsen a chicotit.

–Realizezi cât de absurde par vorbele dumitale?

–Perfect. Dar tranziția către o pace mondială e o treabă dificilă. Lăsând la o parte pentru o clipă problemele guvernării, e vorba de canalizarea agresivității colective.

–Așa cum au făcut romanii? În Colosseum? Cu gladiatori și jocuri, și sacrificii?

–Romanii erau deștepți. Au recunoscut conceptele pe care ți le explic. Într-o societate bazată pe pace, dacă se dorește evitarea dezintegrării sociale, trebuie să fie create

alternative la război. Asta ofereau jocurile poporului roman, iar societatea lor a înflorit vreme de secole.

Eliza și-a dat seama că bătrânul era interesat de spusele ei.

–*Herre* Thorvaldsen, s-a constatat acum multă vreme, chiar de către monarhii din Antichitate, că supușii n-ar tolera pe timp de pace lucrurile pe care le acceptă de bunăvoie pe timp de război. Conceptul ăsta e adevărat mai ales azi, în democrațiile moderne. Din nou, uită-te la America. În anii 1950, când amenințarea comunismului uzurpator era considerată reală, a permis călcarea în picioare a Primului Amendament. Libera exprimare a devenit neimportantă prin comparație cu pericolul imaginat ca venind din partea Uniunii Sovietice. Și mai recent, după atacurile din 11 septembrie 2001, au fost adoptate legi pe care, în oricare altă perioadă, americanii le-ar fi considerat revoltătoare. Patriot Act[1] suprima privilegii și invada intimitatea la un nivel fără precedent. Reglementările privind supravegherea au îngrădit drepturile civile și au restricționat libertăți consacrate. Legile privind identificarea au permis ceea ce până atunci americanii considerau jignitor. Dar au permis toate aceste abuzuri pentru a fi în siguranță...

–Sau cel puțin pentru a se considera în siguranță.

Ea a zâmbit.

–Exact. Tocmai despre asta vorbesc. O amenințare exterioară credibilă este egală unei puteri politice crescute – atâta vreme cât amenințarea rămâne credibilă. A făcut o pauză. Iar în schema asta există șansa unor profituri grozave.

* * *

[1] Act legislativ adoptat, la 26 octombrie 2001, de administrația George W. Bush ca răspuns la atentatele teroriste din 11 septembrie 2001. Acesta sporea în mod semnificativ, dar temporar, atribuțiile privind cercetarea și supravegherea deținute de FBI și alte agenții (n.tr.)

Malone a arătat către cartea pe care profesorul Murad o ținea în mână și către rândurile scrise ciudat.

–Lui Henrik n-o să-i placă faptul că nu știm ce e.

Murad a continuat să cerceteze anomalia.

–Am o idee. Hai să intrăm în Luvru. Trebuie să verific ceva.

* * *

Thorvaldsen absorbea toate explicațiile Elizei Larocque. Era clar că femeia se gândise mult la planul ei. S-a hotărât să ducă discuția înapoi la Ashby.

–Nu m-ai întrebat nimic despre problema ta de securitate, a remarcat el cu o voce plăcută.

–Am presupus că o să-mi spui atunci când vei fi pregătit.

Bătrânul a sorbit din vin, punându-și ordine în gânduri.

–Ashby are datorii de aproape treizeci de milioane de euro. Majoritatea sunt împrumuturi personale neasigurate, cu dobândă mare.

–Găsesc că Lordul Ashby este direct și destul de implicat. A făcut tot ceea ce i-am cerut.

–Lordul Ashby este un hoț. După cum bine știi, acum câțiva ani a fost implicat într-un grup de colecționari de artă obținută pe căi ilicite. Majoritatea membrilor au ajuns până la urmă în fața justiției...

–Nu s-a dovedit niciodată nimic în privința lui.

–Din nou, asta nu-l exonerează. Eu știu că a fost implicat. Dumneata știi că a fost implicat. De asta a intrat în clubul dumitale.

–Și face progrese excelente cu ceea ce i-am cerut. De fapt, chiar acum se află aici, la Paris, urmărind o pistă promițătoare. Una care ne-ar putea conduce direct către țelul nostru. Iar pentru asta, *Herre* Thorvaldsen, s-ar putea să fiu dispusă să iert foarte multe.

* * *

Malone l-a urmat pe profesorul Murad în piramida de sticlă, apoi în jos, pe o serie de trepte. Un murmur slab se strecura dinspre mulțimile care așteptau să intre în muzeu. Se întreba încotro mergeau și a fost recunoscător când profesorul a depășit cozile lungi de la casele de bilete, îndreptându-se către librărie.

Magazinul cu două etaje era plin de informații – mii de cărți de vânzare, toate așezate în funcție de țări și perioade. Murad a luat-o către secțiunea franceză extinsă, unde se aflau câteva mese încărcate cu volume referitoare la epoca napoleoniană.

–Vin aici mereu, a spus savantul. E un magazin grozav. Au atât de multe texte obscure pe care librăriile obișnuite nu le-ar păstra niciodată în stoc.

Malone îi putea înțelege obsesia. Bibliofilii sunt toți la fel.

Murad a cercetat în grabă titlurile.

–Pot să vă ajut? l-a întrebat fostul agent.

–Caut o carte franțuzească. Ochii lui studiau în continuare masa. E despre Sfânta Elena. Aproape că am cumpărat-o acum câteva săptămâni... S-a aplecat și a scos la iveală unul dintre volumele cu coperte cartonate. Uite-o. Prea scumpă. Așa că m-am mulțumit s-o admir de la distanță.

Malone a zâmbit. Îi plăcea omul ăsta. Nu avea nimic pretențios.

Murad a pus jos volumul și a răsfoit paginile. Părea să fi găsit ce căuta și l-a rugat pe Malone să deschidă cartea luată din Domul Invalizilor la pagina cu scrisul cel ciudat.

–Exact cum bănuiam, a zis Murad, arătând către volumul din librărie. Asta este imaginea câtorva notițe de pe Sfânta Elena, scrise pe când Napoleon era în exil. Știm că servitorul său, Saint-Denis, a rescris multe dintre ciornele împăratului, de vreme ce scrisul de mână al acestuia era înfiorător.

Murad a arătat cu degetul.

–Vezi. Cele două mostre pe care le avem aici sunt aproape identice.

Malone a comparat cărțile și a văzut că, într-adevăr, scrisul era similar. Aceleași M-uri rotunjite – – și E-uri stilizate – . Codițele de la baza F-urilor – . A-urile cu o formă ciudată – – care semănau cu niște D-uri înclinate.

–Deci Saint-Denis a scris textul din cartea Merovingienilor? a întrebat el.

–Nu, nu el.

Malone era zăpăcit.

Murad a arătat spre cartea din librăria Luvrului.

–Citește explicația de sub fotografie.

Așa a făcut – și și-a dat seama.

–E scrisul lui Napoleon?

Murad a încuviințat din cap și a făcut semn către textul despre Merovingieni.

–El a scris cu mâna lui ce e în cartea asta, apoi i-a încredințat-o în mod special lui Saint-Denis. Ceea ce face ca textul să fie important.

Fostul agent și-a amintit ce îi povestise Henrik despre conversația dintre Ashby și Caroline Dodd. O epistolă pe care ea o descoperise și care purta de asemenea scrisul lui Napoleon. Era un lucru neobișnuit să vezi scrisul de mână al împăratului, spusese ea.

I-a menționat asta lui Murad.

–Și eu mă gândeam la același lucru, a răspuns profesorul. Henrik m-a informat și pe mine. Foarte curios.

Malone a studiat cele paisprezece rânduri de litere neobișnuite și de alte însemnări aleatorii făcute de însuși Napoleon Bonaparte.

–E un mesaj aici, a spus Malone. Trebuie să fie.

* * *

Thorvaldsen s-a hotărât să înfigă cuțitul mai adânc, așa că a întrebat-o pe Eliza Larocque:

–Și dacă Lordul Ashby nu va putea îndeplini ce i-ai cerut?

Ea a ridicat din umeri.

–În afară de strămoșul meu, puțini au căutat vreodată comoara lui Napoleon. În general e considerată un mit. Eu sper că lumea se înșală. Nu cred că dacă Ashby ar eșua, ar fi din vina lui. Măcar încearcă.

–În timp ce te minte în privința stării lui financiare.

Ea și-a plimbat degetele pe paharul cu vin.

–Recunosc că asta e o problemă. Nu mă încântă. A făcut o pauză. Dar încă n-am văzut nici o dovadă.

–Dar dacă Ashby găsește comoara și nu-ți spune?

–De unde aș ști?

–N-ai ști.

–Hărțuiala dumitale are vreun rost?

Bătrânul a văzut că ea sesizase aluzia la o promisiune nerostită.

–Orice ar căuta el azi aici, la Paris, pare a fi un lucru important. Chiar dumneata ai spus că ar putea reprezenta cheia. Dacă nu mă înșel în privința Lordului, el o să-ți spună că n-a reușit să ia obiectul respectiv, oricare ar fi el – că nu era acolo sau vreo altă scuză de genul ăsta. Rămâne să judeci dacă acela va fi adevărul sau o minciună.

41

Malone l-a lăsat pe doctorul Murad l a Luvru, după ce a fotocopiat cele două pagini din cartea despre merovingieni care conțineau scrisul lui Napoleon și i-a lăsat profesorului copiile. El trebuia să păstreze volumul original.

A luat un taxi, a traversat Sena și s-a îndreptat către Turnul Eiffel. Sub structura de fier, în mijlocul unei mulțimi agitate de vizitatori care așteptau la rând să urce în lifturi, i-a văzut pe Stephanie și pe Sam, împreună cu o altă femeie – Meagan Morrison.

–Mă bucur să văd că ești bine, i-a spus el lui Sam. Bineînțeles, n-ai ascultat o iotă din ce ți-am zis la muzeu.

–Nu puteam să stau pur și simplu acolo și să nu fac nimic.

–Ba puteai și așa ar fi trebuit.

Malone s-a întors cu fața către Morrison. Era exact așa cum o descrisese Stephanie – scundă, agitată, atrăgătoare și interesantă.

Meagan a făcut semn către Stephanie.

–Întotdeauna e așa pisăloagă?

–De fapt, s-a mai înmuiat de-a lungul anilor.

–Ce-ar fi ca voi doi să ne scuzați pentru un minut? a spus Stephanie.

L-a luat pe Malone de braț și l-a condus mai încolo, întrebându-l.

–Ce-ai găsit la Domul Invalizilor?

El a băgat mâna sub haină și i-a arătat cartea.

–Lordului Ashby nu i-a căzut bine să vadă că dispăruse. L-am urmărit pe când îmi citea biletul. Dar am remarcat și că a evitat întrebările Carolinei Dodd, dând vina pe Larocque.

–Ceea ce explică de ce Thorvaldsen nu știe că Ashby lucrează pentru noi. Și-a ținut pentru el activitățile de spionaj. Nu credeam că Henrik ar fi putut să-l urmărească

pe om douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru sau să-i asculte toate discuțiile.

Malone știa că supravegherea intensă, oricât de profesionist ar fi fost făcută, era până la urmă observată. Mai bine să fii selectiv și atent.

–Agenții noștri n-au făcut treabă bună în ce privește stăpânirea lui Ashby, a spus ea. A avut mână liberă, a luat toate deciziile.

El s-a uitat la Sam și la Meagan, care stăteau la vreo trei metri distanță.

–Sam e în regulă?

–Vrea să fie agent de teren, așa că o să-i dau o șansă.

–E pregătit?

–E tot ce am la ora actuală, așa că va trebui să fie.

–Iar ea?

–Iute la mânie. Îngâmfată. Cu tupeul unei pisici maidaneze.

–Ușor de priceput de ce voi două v-ați luat la ceartă.

Stephanie a zâmbit.

–Lucrez împreună cu spionii francezi. Li s-a spus despre Peter Lyon. Îl vor cu tot dinadinsul. E legat de trei atacuri cu bombă care au avut loc aici acum un deceniu și în care au murit patru polițiști.

–Tot mai sunt furioși din cauza Muzeului Cluny?

Ea a chicotit.

–*Le directeur général de la sécurité extérieure*[1] știe totul despre tine. Mi-a zis despre abația din Belém și despre catedrala din Aachen. Dar e rezonabil. De-aia ați reușit tu și Ashby să intrați și să ieșiți din Domul Invalizilor fără nici o problemă. Crede-mă, securitatea lor e mai bună de atât.

–Mai am nevoie de ceva. Bărbatul a făcut semn către carte. O știre despre furtul ăsta. Nimic de proporții – doar cât să ajungă în ziarele de mâine. M-ar ajuta.

–Cu Henrik?

---

[1] Directorul general însărcinat cu securitatea externă, în limba franceză, în original (n.tr.)

El a încuviințat din cap.

–Trebuie să-l țin la distanță. Are în plan să folosească furtul ca s-o stârnească pe Larocque împotriva lui Ashby. Nu văd nimic rău în asta, așa că hai să-i facem pe plac.

–El unde e?

–Bagă și mai multă zâzanie între Eliza Larocque și Ashby. Îți dai seama că eu, ca și el, mizez pe ideea că atunci când doi se ceartă, al treilea câștigă.

–Dacă mizezi corect, s-ar putea să obținem cu toții ce ne dorim.

Malone era obosit și revenise la starea de spirit din ultimele două săptămâni. Și-a trecut mâna prin păr. Trebuia să-l sune pe Gary. Mâine avea să fie Crăciunul, o zi în care tații ar trebui să stea de vorbă cu fiii lor.

–Ce facem acum? a întrebat el.

–Tu și cu mine plecăm la Londra.

* * *

Sam și-a băgat mâinile goale în buzunarele hainei și a rămas în mulțime, alături de Meagan. Soarele strălucea pe un cer senin de iarnă.

–De ce faci asta? a întrebat-o el.

–Tanti de colo zicea că o să fiu arestată dacă n-o fac.

–Nu ăsta e motivul.

Pe chipul ei plăcut nu se citea frica, un lucru pe care el îl remarcase de multe ori încă de ieri. Nu exista negativism în personalitatea asta sau cel puțin nu unul pe care ea să-l lase să iasă la suprafață.

–În sfârșit facem ceva, a spus Meagan. Nu mai dăm din gură. Suntem aici, Sam, făcând ceva.

Și el simțea aceeași exuberanță.

–Îi putem opri. Eu știu că e adevărat. Și tu la fel. Nu suntem nebuni, Sam.

–Îți dai seama că ceea ce vrea Stephanie să facem e periculos.

Tânăra a ridicat din umeri.

–Cât de rău poate să fie? Mai rău decât ieri, la muzeu? Ce e rău în a fi puțin nechibzuit.

–Ce înseamnă cuvântul ăsta? l-a întrebat el pe Norstrum.

–Liber. Degajat. Oarecum nepăsător.

A lăsat ca mintea lui de cincisprezece ani să înregistreze definiția. Încălcase încă o regulă riscând să escaladeze stâncile fără să se asigure. Norstrum îi spusese să folosească o frânghie, dar nu-l ascultase.

–Sam, cu toții ne asumăm riscuri. Așa reușești în viață. Dar niciodată unele prostești. Succesul vine din minimizarea riscului, nu din sporirea lui.

–Dar nu aveam nevoie de frânghie. Am ajuns sus cu bine.

–Și ce s-ar fi întâmplat dacă punctul tău de sprijin ar fi cedat? Sau dacă ți-ar fi alunecat piciorul? Sau dacă ai fi avut o cramp㠄 musculară?

Întrebările sacadate ale lui Norstrum erau un semn clar că bărbatul era, dacă nu dezamăgit, cu siguranță nemulțumit.

–Ai fi căzut. Ai fi rămas mutilat pe viață, poate ai fi murit și ce ai fi câștigat din asumarea unui asemenea risc?

A încercat să pună informația în context, lăsând mustrarea să-i pătrundă în minte în timp ce se hotăra care era răspunsul corect. Nu-i plăcea faptul că-l supărase pe Norstrum. Când era mai mic nu-i păsa, dar acum, pe măsură ce creștea, ajunsese să-și dorească să nu-l dezamăgească pe omul ăsta.

–Îmi pare rău. Am fost nesăbuit.

Bătrânul l-a luat de umăr.

–Ține minte, Sam, nesăbuința o să te omoare.

Avertismentul lui Norstrum îi răsuna limpede în urechi în timp ce se gândea la cele trei întrebări ale lui Meagan. Cu șaptesprezece ani în urmă, când escaladase peretele de stâncă fără nici o frânghie de siguranță, învățase că Norstrum avea dreptate.

Nesăbuința te poate omorî.

Ieri, în muzeu, uitase lecția asta.

Nu și azi.

Stephanie Nelle îl recrutase pentru o misiune. Implica niște riscuri? Multe. Dar ele trebuiau să fie măsurate și calculate.

Nimic nechibzuit.

–Vreau să am grijă, Meagan. Ar trebui să ai și tu.

42

Anglia, ora 14.40

Ashby s-a uitat la ceas și a văzut că Bentley-ului îi luase puțin peste o oră să facă drumul de la aeroportul Heathrow până la Salen Hall. A mai remarcat și că muncitorii de pe proprietatea lui era ocupați cu întreținerea locului, deși fântâna în formă de căluț de mare, iazul și cascada erau tăcute pe timpul iernii. Cu excepția unui grajd mărit și a aripii în care se aflau bucătăria și camerele servitorilor, clădirea principală rămăsese neschimbată încă din secolul al XVIII-lea. Și pâlcurile de pădure, și pășunile erau aceleași. Toate terenurile din preajmă fuseseră cândva vechi mlaștini, asanate de strămoșii Ashby care îmblânziseră valea cu iarbă și garduri. El se mândrea atât cu frumusețea, cât și cu independența conacului, care era una dintre ultimele proprietăți private englezești ce nu depindeau de turism pentru a se întreține.

Și nu avea să depindă niciodată.

Bentley-ul s-a oprit în capătul unei alei închise pietruite. Cărămizile portocalii și ferestrele cu geamuri în formă de romb sclipeau în lumina soarelui puternic. Garguii se aplecau pe marginea acoperișului, cu topoarele ridicate, de parcă i-ar fi avertizat pe eventualii intruși.

–Mă duc să fac niște cercetări, i-a spus Caroline pe când intrau în casă.

Bun. Avea nevoie să se gândească. El și domnul Guildhall au mers drept în biroul lui, iar Ashby s-a așezat la masă. Ziua asta se dovedise dezastruoasă.

Păstrase tăcerea pe durata scurtului zbor de la Paris, amânând inevitabilul. Acum a ridicat receptorul și a format numărul de mobil al Elizei Larocque.

–Sper că ai vești bune, a spus ea.

–De fapt, nu. Cartea nu era acolo. Poate că a fost mutată în timpul renovării? Am găsit vitrina și celelalte obiecte, dar nu și volumul despre merovingieni.

–Informațiile care mi-au fost date erau destul de precise.

–Cartea nu era acolo. Poți să mai verifici o dată?

–Sigur că da.

–Dimineață, când mă întorc la Paris pentru reuniunea noastră, poate reușim să vorbim înainte între patru ochi?

–O să fiu la turn la zece și jumătate.

–Ne vedem atunci.

A închis telefonul și s-a uitat la ceas.

Mai avea patru ore. Apoi era programată întâlnirea cu persoana de contact din America. Spera că asta avea să fie ultima discuție cu ei, căci era sătul de jonglerii. Își dorea comoara lui Napoleon și sperase să găsească cheia în cartea din Domul Invalizilor. Acum nenorociții de americani puseseră mâna pe ea.

Trebuia să se târguiască în seara asta.

Mâine avea să fie mult prea târziu.

* * *

Eliza și-a închis telefonul și s-a gândit la ce prezisese Thorvaldsen. *DACĂ nu mă înșel în privința Lordului, el o să-ți spună că n-a reușit să ia obiectul respectiv, oricare ar fi el – că nu era acolo sau vreo altă scuză de genul ăsta.* Și la ce îi spusese din nou, chiar înainte de a-și termina prânzul și de a părăsi restaurantul. *Rămâne să judeci dacă acela va fi adevărul sau o minciună.*

Era în siguranță în casa din cartierul Marais, nu departe de locul în care se reunea Clubul de la Paris. Familia ei deținea clădirea încă de la mijlocul secolului al XIX-lea. Crescuse între pereții aceștia eleganți și acum își petrecea majoritatea timpului aici. Sursele ei din guvernul francez o asiguraseră că acea carte pe care o căuta se afla acolo, în muzeu. O relicvă minoră, neimportantă din punct de vedere istoric, în afara faptului că făcuse

parte din biblioteca lui Napoleon și fusese menționată în testamentul acestuia. Sursele Elizei puseseră puține întrebări și nici nu aveau să pună altele după dispariția volumului, deoarece învățaseră cu multă vreme în urmă că a-i aprecia generozitatea însemna să-și țină gura.

De când plecase de la Le Grand Véfour se tot întrebase ce să facă în privința lui Thorvaldsen. Miliardarul danez apăruse din senin cu informații pe care pur și simplu nu le putea ignora. Era clar că știa cu ce se ocupă ea, iar oracolul îi confirmase intențiile. Acum Ashby însuși adeverise previziunile bătrânului. Nu avea de gând să mai ignore avertismentele.

A căutat numărul de telefon primit ieri de la Thorvaldsen și l-a format. Când el i-a răspuns, Eliza a spus:

–M-am hotărât să te invit să te alături grupului nostru.

–Foarte generos din partea ta. Presupun că Lordul Ashby te-a dezamăgit.

–Hai să spunem că mi-a stârnit curiozitatea. Ești liber mâine? Clubul se reunește pentru o ședință importantă.

–Sunt evreu. Pentru mine Crăciunul nu e o sărbătoare.

–Nici pentru mine. Ne vedem mâine-dimineață, în La Salle Gustave Eiffel, pe prima platformă a turnului, la ora unsprezece. Au o sală de petreceri adorabilă și, după ce stăm de vorbă, avem pregătit prânzul.

–Sună minunat.

–Ne vedem atunci.

Femeia a închis telefonul.

Mâine.

O zi pe care o aștepta de multă vreme. Plănuia să le explice pe îndelete asociaților ei ce aflase familia Larocque din acele pergamente. O parte i-o povestise deja lui Thorvaldsen la prânz, dar intenționat nu făcuse o anume precizare. Într-o societate bazată pe pace, fără război, stimularea fricii maselor prin intermediul amenințărilor politice, sociologice, ecologice, științifice sau culturale se poate dovedi aproape imposibilă. Până acum nici o încercare nu a avut suficientă credibilitate sau amploare

pentru a funcționa pe termen lung. Un fenomen precum ciuma, care a avut efecte la nivel global, s-ar putea apropia, dar o amenințare ca asta, concepută în condiții necunoscute, puțin sau deloc controlată, nu e practică.

Și orice amenințare trebuie să poată fi ținută în frâu.

Până la urmă asta e ideea. Sperie-i pe oameni făcându-i să se supună – apoi scoate profit de pe urma fricii lor. Cea mai bună soluție e și cea mai simplă. Inventează o amenințare. Un astfel de plan are o mulțime de avantaje. E ca un buton de reglare a luminii unui candelabru care poate fi ajustat pentru o infinitate de intensități. Din fericire, în lumea de azi există un dușman credibil, iar el a catalizat deja emoția publică.

Terorismul.

Așa cum îi spusese lui Thorvaldsen, acea amenințare anume a funcționat deja în America, deci ar trebui să meargă oriunde.

A doua zi urma să vadă dacă pergamentele aveau dreptate.

Ceea ce intenționase să facă Napoleon, ea avea să pună în aplicare.

Vreme de două sute de ani familia ei profitase de ghinioanele politice ale altora. Pozzo di Borgo descifrase suficient din vechile înscrisuri pentru a-și învăța copiii, iar aceștia să-și învețe, la rândul lor, urmașii, că, în realitate, nu contează cine face legile – controlează banii și ai adevărata putere.

Pentru asta avea nevoie să controleze evenimentele.

Ziua de mâine urma să fie un experiment.

Și dacă funcționa?

Atunci aveau să urmeze și altele.

43

Londra, ora 18.40

Ashby a cercetat prin întuneric cele o sută și ceva de chipuri, în căutarea unei eșarfe de la Harrods, colorate în verde și auriu. Majoritatea oamenilor care îl înconjurau erau clar turiști, ghidul lor zbierând ceva despre *atmosfera dată de felinare și ceață* și despre august 1888, când Jack Spintecătorul *a semănat teroare în rândul prostituatelor bețive din East End.*

Lordul a rânjit.

Jack Spintecătorul părea să-i intereseze doar pe străini. Se întreba dacă aceiași oameni ar mai plăti bani și în țările lor, pentru a fi conduși pe urmele unui criminal în serie.

Se afla în zona de est a orașului, în cartierul Whitechapel, mergând pe un trotuar ticsit de trecători. În stânga sa, de cealaltă parte a unei străzi aglomerate, se înălța Tower of London, cu pietrele sale de un maro-cenușiu, scăldate în lumina lămpilor electrice cu vapori de sodiu. Ceea ce odinioară fusese o enormă mlaștină, devenise acum o mare de iarbă iernatică de culoarea smaraldului. Un vânt rece se strecura către țărm dinspre învecinata Tamisă, cu al său Tower Bridge luminat în depărtare.

– Bună seara, Lord Ashby.

Femeia care și-a făcut apariția lângă el era mignonă, cu părul scurt, avea între cincizeci și cinci și șaizeci de ani, era cu siguranță americancă, și purta o eșarfă verde cu auriu. Exact așa cum i se spusese.

Și totuși...

– Sunteți nouă, i-a spus el.

– Eu sunt șefa.

Informația i-a atras atenția.

Se întâlnise cu obișnuita lui persoană de contact din serviciul de spionaj american pe câteva trasee turistice din Londra. Se plimbaseră prin British Museum, prin Londra lui Shakespeare, prin vechiul cartier Mayfair și acum pe urmele lui Jack Spintecătorul.

–Și cine sunteți dumneavoastră? a întrebat el degajat.

–Stephanie Nelle.

Grupul s-a oprit pentru ca ghidul să trăncănească ceva despre clădirea din fața lor, locul unde fusese găsită prima victimă a lui Jack Spintecătorul. Femeia l-a luat de braț și, în timp ce toți ceilalți se concentrau asupra explicațiilor, s-au strecurat spre coada mulțimii.

–Foarte potrivit să ne întâlnim pe traseul ăsta, a spus ea. Jack Spintecătorul a băgat spaima în oameni și nici el n-a fost prins.

Lordul n-a zâmbit la încercarea ei de a fi ironică.

–Aș putea să pun punct aici implicării mele și să plec, dacă nu mai aveți nevoie de ajutorul meu.

Grupul a reînceput să înainteze.

–Îmi dau seama că prețul pe care va trebui să-l plătim este libertatea dumneavoastră. Dar asta nu înseamnă că-mi place.

Ashby și-a impus să rămână calm. Femeia asta și organizația pe care o reprezenta trebuiau „gâdilate", cel puțin pentru încă douăzeci și patru de ore și cel puțin până când obținea cartea.

–Ultima oară mi s-a spus că suntem împreună în misiunea asta, a replicat el.

–Ați promis că azi veți livra niște informații. Am venit personal să aud ce aveți de oferit.

Grupul s-a oprit lângă un alt obiectiv.

–Mâine, Peter Lyon va bombarda Biserica Domului, din Domul Invalizilor, a spus el cu voce joasă. În ziua de Crăciun. Ca o demonstrație.

–A ce?

–Eliza Larocque e o fanatică. Are nu știu ce învățături antice după care familia ei s-a ghidat vreme de secole.

Destul de complicat și, pentru mine, în general irelevant, dar există un grup de extremiști francezi – nu-i așa că întotdeauna se găsește câte unul? – care vrea să facă o declarație.

–De data asta despre cine e vorba?

–Implică discriminarea emigranților în legislația franceză. Nord-africanii care au dat năvală în Franța cu ani în urmă, primiți atunci cu brațele deschise ca muncitori străini. Acum reprezintă zece la sută din populație și s-au săturat să fie dați la o parte. Vor să facă o declarație. Larocque are mijloacele și nu vrea nici un merit, așa că Peter Lyon a intermediat un parteneriat.

–Vreau să înțeleg scopul parteneriatului ăstuia.

El a oftat.

–Nu-l puteți descifra? Franța e în plină schimbare demografică. Acei imigranți algerieni și marocani devin o problemă. Acum ei sunt mai mult francezi decât africani, dar dreapta xenofobă și stânga separatistă îi urăsc. Dacă ratele natalității vor continua ca acum, peste două decenii acei imigranți or să fie mai numeroși decât francezii get-beget.

–Și ce are de-a face explozia de la Domul Invalizilor cu această inevitabilitate?

–Totul e un simbol. Imigranții ăia își detestă statutul de cetățeni de mâna a doua. Își vor moscheile. Libertatea. Exprimarea politică. Influența. Puterea. Ce au ceilalți. Dar francezii nu vor ca ei să obțină toate astea. Mi s-a spus că s-au adoptat multe legi în încercarea de a-i ține la distanță pe oamenii ăștia. A făcut o pauză. Iar antisemitismul se intensifică și el rapid în întreaga Franță. Evreilor începe din nou să le fie frică.

–Și de vină sunt imigranții ăia?

El a ridicat din umeri.

–Poate unii dintre ei. Din punctul meu de vedere, dacă e să fim sinceri, francezii radicali sunt mai vinovați. Dar dreapta politică și extrema stângă au făcut treabă bună

aruncând pe umerii acelor imigranți responsabilitatea pentru toate relele care afectează țara.

–Încă îmi mai aștept răspunsul.

Turul s-a oprit la un alt punct de interes, iar ghidul a început să vorbească.

–Eliza face un test, a spus Lordul. O metodă de a îndruma agresivitatea poporului francez către altceva decât un război. Un atac din partea unui element perceput ca radical împotriva unui monument național, mormântul iubitului lor Napoleon – pe care, apropo, ea îl urăște –, ar canaliza, după mintea ei, acea agresivitate colectivă. Cel puțin așa explică ea.

–De ce îl urăște pe Napoleon?

Bărbatul a ridicat din umeri.

–De unde să știu eu? Presupun că e o tradiție de familie. Unul dintre strămoșii ei a pus la cale o vendetă corsicană împotriva lui Napoleon. N-am înțeles niciodată.

–Clubul de la Paris se reunește mâine în Turnul Eiffel?

El a înclinat din cap în semn de apreciere.

–Ați fost ocupată. N-ar fi fost mai prudent să-mi puneți o întrebare directă ca să vedeți dacă sunt sincer?

–Mă grăbesc și, oricum, nu sunt obligată să cred vreun cuvânt din ce-mi spuneți.

Lordul a clătinat din cap.

–Impertinentă. Și arogantă. De ce? Am cooperat cu oamenii dumneavoastră...

–Când ați vrut. Ați ascuns intenționat informația asta despre atac.

–Așa cum ați fi făcut și dumneavoastră în locul meu. Dar acum știți, cu destul timp înainte, așa că pregătiți-vă corespunzător.

–Nu știu nimic. Cum o să se procedeze?

–Dumnezeule mare, de ce mi s-ar da mie o asemenea informație?

–Dumneavoastră sunteți cel care a făcut târgul cu Lyon.

–Credeți-mă, diavolul ăla oferă foarte puțin în materie de detalii. Vrea doar să știe când și dacă i-au fost virați banii. Dincolo de asta, nu explică nimic.

–Asta e tot?

–Hotelul Invalizilor va fi închis în ziua de Crăciun. Cel puțin nu vor fi oameni pentru care să vă faceți griji.

Ea n-a părut consolată.

–Încă nu mi-ați răspuns la întrebarea despre Clubul de la Paris.

–Ne întâlnim mâine-dimineață în Turnul Eiffel. Eliza a închiriat sala de petreceri de la primul nivel și are de gând să ducă pe toată lumea în vârf pe la ora prânzului. Așa cum am spus, lui Lyon îi plac programările. Explozia va avea loc la prânz, iar clubul va avea un punct de observație perfect.

–Membrii știu ce o să se întâmple?

Ashby a clătinat din cap.

–Dumnezeule, nu. Doar ea și cu mine și sud-africanul nostru. Presupun că cei mai mulți dintre ei ar fi oripilați.

–Deși nu i-ar deranja să profite de treaba asta.

Turul se adâncea în întunecata parte de est a Londrei.

–Moralitatea rareori joacă vreun rol în lupta pentru profit, a spus el.

–Deci spuneți-mi ceea ce vreau să știu cu adevărat. Până la urmă cum luăm legătura lui Lyon? a întrebat femeia.

–Așa cum am făcut-o și eu.

–Nu-i destul. Vreau să ne fie livrat.

Bărbatul s-a oprit din mers.

–Și cum propuneți să fac asta? Nu l-am văzut decât o dată și era complet deghizat. la legătura cu mine după bunul plac.

Continuau să vorbească încet, mergând în spatele grupului principal. Deși Ashby purta cea mai groasă haină de lână pe care o avea și mănuși îmblănite, tot îi era frig. Fiecare răsuflare se transforma în aburi în fața ochilor lui.

–Sigur puteți aranja ceva, a sus ea. Având în vedere că nu vă vom urmări în justiție.

El a perceput amenințarea nerostită.

–De aceea m-ați onorat în seara asta cu prezența dumneavoastră? Ați venit să îmi dați un ultimatum? Reprezentantul dumneavoastră n-a fost suficient de autoritar?

–Jocul s-a terminat, Ashby. Utilitatea ta scade rapid. Ți-aș sugera să faci ceva ca să-ți crești valoarea.

De fapt, el făcuse deja exact asta, dar nu avea de gând să-i spună nimic acestei femei. Așa că a întrebat.

–De ce au luat oamenii voștri cartea din Domul Invalizilor?

Ea a chicotit.

–Ca să-ți arate că în tabăra noastră conducerea s-a schimbat. Se aplică noi reguli.

–Norocul meu că ești așa dedicată profesiei tale.

–Chiar crezi că pe undeva e de găsit o comoară pierdută a lui Napoleon?

–Cu siguranță Eliza Larocque așa crede.

Stephanie și-a băgat mâna sub haină, a scos ceva și i-a dat.

–E dovada de bună credință din partea mea.

El a luat volumul cu mâinile înmănușate. În strălucirea difuză a unui felinar din apropiere a văzut titlul. *Regatele Merovingiene (450–751)*.

Cartea din Domul Invalizilor.

–Acum, a spus ea, dă-mi ce vreau.

Turul se apropia de barul Ten Bells și l-a auzit pe ghid explicând că localul le găzduise pe multe dintre victimele lui Jack Spintecătorul, poate chiar și pe criminal. S-a anunțat o pauză de un sfert de oră, iar înăuntru erau puse la dispoziție băuturi.

Ashby ar fi trebuit să se întoarcă la Salen Hall și la Caroline.

–Am terminat?

–Până mâine.

–O să fac tot ce îmi stă în putere ca să mă asigur că primești ce vrei.

–Sper, a spus ea. Pentru binele tău.

Acestea fiind zise, femeia pe nume Stephanie Nelle a dispărut în noapte.

El s-a uitat în jos la carte. În sfârșit lucrurile chiar începeau să se așeze.

–Bună seara, Lord Ashby.

Neașteptatul glas venea de lângă urechea lui, jos și gutural, mai slab decât sunetul ritmic al tălpilor care izbeau pavajul din jur. S-a răsucit și, în lumina unui alt felinar, a surprins o claie de păr roșcat și niște sprâncene subțiri. A remarcat un nas acvilin, o față brăzdată de cicatrici și o pereche de ochelari. Bărbatul purta, ca toți ceilalți din jurul lui, haine groase de iarnă, inclusiv fular și mănuși. O mână ținea strâns mânerele din sfoară ale unei sacoșe de cumpărături de la Selfridges.

Atunci a văzut ochii.

Chihlimbar ars.

–Arăți vreodată la fel? l-a întrebat el pe Peter Lyon.

–Nu prea.

–Trebuie să fie greu să nu ai nici o identitate.

–N-am probleme cu identitatea mea. Știu exact cine și ce sunt.

De data asta vocea lui părea aproape americană.

Ashby era îngrijorat. Peter Lyon n-ar fi trebuit să se afle aici.

–Noi doi trebuie să vorbim, Lord Ashby.

44

Paris, ora 20.50

Sam a urmat-o pe Meagan în jos, pe o scară în spirală care se înșuruba în pământ. Cinaseră într-o cafenea din Cartierul Latin, după ce fuseseră eliberați temporar din custodia lui Stephanie Nelle.

–Unde mergem? a întrebat-o el pe când continuau să coboare în beznă.

–În pivnițele Parisului, a răspuns Meagan.

Mergea în fața lui, lanterna ei topind întunericul de dedesubt. Când a ajuns la capătul treptelor, ea i-a dat și lui o lanternă.

–Aici jos nu există lanterne pentru delincvenți ca noi.

–Delincvenți?

Ea a făcut semn cu fasciculul luminos.

–E ilegal să intri aici.

–Ce e *aici*?

–Carierele de piatră. Două sute șaptezeci și doi de kilometri de tunele și de galerii. Săpate când a fost scos din pământ calcarul folosit în construcții, la fabricarea ipsosului pentru tencuieli, a argilei pentru cărămizi și a țiglelor de acoperiș. Tot ce era necesar pentru clădirea Parisului, iar asta e ce a mai rămas. Subsolurile orașului.

–Și de ce suntem noi aici?

Ea a ridicat din umeri.

–Îmi place locul ăsta. M-am gândit că s-ar putea să-ți placă și ție.

Tânăra a luat-o înainte, urmând un pasaj umed, evident săpat în stâncă și susținut de un schelet cu aspect de cretă. Aerul era răcoros, dar nu rece, podeaua era denivelată și nesigură.

–Atenție la șobolani, a spus ea. Pot transmite leptospiroză.

Sam s-a oprit.

–Poftim?

–Infecție bacteriană. Fatală.

–Ești nebună?

S-a oprit și ea.

–Dacă nu ai de gând să-l lași pe vreunul să te muște sau să-ți treci degetele prin urina lor, aș zice că ești în siguranță.

–Ce căutăm aici?

–Întotdeauna ești așa agitat? Doar urmează-mă. Vreau să-ți arăt ceva.

Au reînceput să meargă pe coridor, tavanul fiind chiar deasupra capului lui. Raza ei de lumină dezvăluia aproximativ cincisprezece metri din tunelul aflat în fața lor.

–Norstrum, a strigat el în beznă.

Se întreba de ce nu-l ascultase și venise aici, dar promisiunea unei aventuri fusese prea tentantă pentru a fi ignorată. Peșterile nu erau departe de școală și toată lumea știa despre ele. Ciudat că nimeni nu folosește vreodată cuvântul orfelinat. Întotdeauna i se spune școala. *Sau* institutul. *Cine erau părinții lui? Habar nu avea. Fusese abandonat la naștere, iar poliția nu aflase niciodată cum ajunsese în Christchurch. Școala insista ca elevii să știe tot ce se putea despre ei înșiși. Fără secrete – chiar aprecia regula asta –, dar pentru el pur și simplu nu era nimic de aflat.*

–Sam.

Vocea lui Norstrum.

I se spusese că, atunci când sosise prima oară în școală, Norstrum fusese cel care îl botezase, după un unchi drag.

–Unde sunteți? a strigat băiatul în beznă.

–Nu departe.

Și-a îndreptat lanterna în față și a continuat să meargă.

–E chiar aici, a spus Meagan, când tunelul s-a terminat în ceea ce părea a fi o galerie spațioasă, cu mai multe

ieșiri și un tavan înalt. Stâlpi de piatră susțineau plafonul curbat. Tânăra și-a îndreptat lumina către pereții aspri, iar el a cercetat miliardele de graffiti-uri, picturi, inscripții, desene, mozaicuri, poezii, ba chiar versuri de cântece.

–E un colaj din istoria socială, a spus ea. Desenele astea sunt de pe vremea Revoluției Franceze, a asediului prusac de la sfârșitul secolului al XIX-lea și de pe timpul ocupației germane din anii 1940. Subsolurile Parisului au fost întotdeauna un refugiu din calea războiului, a morții și a distrugerii.

Un desen i-a atras atenția lui Sam. Schița unei ghilotine.

–Din *la Grande Terreur*[1], a spus ea, peste umărul lui. Vechi de două sute de ani. O mărturie a vremurilor în care morțile sângeroase făceau parte din viața de zi cu zi. Ăsta a fost făcut cu fum negru. Pietrarii din acele timpuri aveau lumânări și lămpi cu ulei, așa că puneau flacăra lângă zid, aceasta arzând carbonul din piatră. Destul de isteț.

Sam a făcut un semn cu lanterna lui.

–Aia e de pe vremea Revoluției Franceze?

Meagan a încuviințat cu o mișcare a capului.

–Asta-i o capsulă a timpului, Sam. Tot subsolul e așa. Vezi de ce îmi place?

El s-a uitat la imaginile din jur. Majoritatea păreau făcute cu seriozitate, dar umorul și satira erau și ele evidente, împreună cu cele câteva adăugiri pornografice excitante.

–E un loc chiar uimitor, i-a spus ea în întuneric. Vin des aici. E liniștit și tăcut. Ca o reîntoarcere în pântec. Pentru mine, revenirea la suprafață poate fi ca o renaștere.

Sinceritatea tinerei l-a luat prin surprindere. Se pare că existau ceva puncte slabe în aerul ei dur. Atunci a priceput.

–Ești speriată, nu-i așa?

Meagan s-a întors cu fața către el și, în lumina lanternei ei, Sam i-a văzut privirea sinceră.

–Știi că sunt.

–Și eu la fel.

---

[1] Marea Teroare, în limba franceză, în original (n.tr.)

–E normal să fii speriat, i-a spus Norstrum când, în sfârșit, l-a găsit în peșteră. Dar n-ar fi trebuit să vii singur aici.

Acum știa asta.

–Frica poate fi un aliat, a continuat bărbatul. Ia-o întotdeauna de partea ta, indiferent care ar fi bătălia. Te ține mereu atent.

–Dar nu vreau să fiu speriat. Detest să fiu speriat.

Norstrum și-a pus o mână pe umărul lui.

–Nu ai de ales, Sam. Circumstanțele sunt cele care provoacă teama. Nu poți controla decât felul în care reacționezi. Concentrează-te pe asta și vei reuși întotdeauna.

Sam și-a pus cu blândețe o mână pe umărul ei. Era prima dată când se atingeau, iar Meagan nu s-a retras.

Spre mirarea lui, asta l-a bucurat.

–O să ne fie bine, i-a spus el.

–Cred că, până la urmă, bărbații ăia de ieri, din muzeu, mi-ar fi făcut rău.

–Ăsta e adevăratul motiv pentru care ai forțat lucrurile cât eram acolo?

O ezitare, apoi ea a încuviințat din cap.

Îi aprecia onestitatea. În sfârșit.

–Se pare că amândoi ne-am întins mai mult decât ne era plapuma.

Ea a zâmbit.

–Se pare că da.

El și-a retras mâna și s-a gândit la dovada ei de vulnerabilitate. Comunicaseră de multe ori în ultimul an prin intermediul e-mailurilor. El crezuse că stă de vorbă cu un bărbat pe nume Jimmy Foddrell. În schimb, la celălalt capăt al internetului se aflase o femeie fascinantă. Reamintindu-și, și-a dat seama că ea chiar îi întinsese o mână în timpul acelor schimburi de mesaje. Niciodată ca acum – dar destul încât să simtă o legătură.

Meagan a arătat cu lanterna.

–Mergând pe acele coridoare ajungi până la urmă în catacombe. Oasele a șase milioane de oameni sunt îndesate acolo. Ai fost vreodată?

El a negat din cap.

–Să nu te duci.

Sam a tăcut.

–Desenele astea, a spus ea, au fost făcute de oameni obișnuiți. Dar ele reprezintă un eseu istoric. Pereții de aici, întinși pe kilometri întregi, sunt acoperiți de imagini. Ei arată viețile locuitorilor și vremurile, temeri și superstiții. Sunt o dovadă. A făcut o pauză. Sam, avem șansa de a face un lucru real. Ceva care ar putea aduce o schimbare.

Se asemănau atât de mult. Amândoi trăiau într-o lume virtuală a paranoiei și a speculațiilor. Și amândoi aveau intenții bune.

–Atunci hai s-o facem, a spus el.

Ea a chicotit.

–Aș vrea eu să fie atât de ușor. Am un sentiment neplăcut în legătură cu toate astea.

Tânăra părea să-și adune forța din acest spectacol subteran. Poate chiar și ceva înțelepciune.

–Mi-l explici și mie?

Ea a scuturat din cap.

–Nu prea pot. E doar o senzație.

S-a apropiat. Stătea la doar câțiva centimetri de el.

–Știai că un sărut scurtează viața cu trei minute?

Sam s-a gândit la ciudata ei întrebare, apoi a dat din cap că nu.

–Nu un pupic pe obraz. Un sărut adevărat, în care pui suflet, provoacă palpitații atât de puternice, încât inima lucrează mai mult în patru secunde decât ar face-o în mod normal în trei minute.

–Hai, pe bune?

–S-a făcut un studiu. La naiba, Sam, există câte un studiu pentru orice. Patru sute optzeci de săruturi – din nou, în care pui suflet – scurtează viața unei persoane cu o zi. Două mii trei sute te costă o săptămână. O sută douăzeci de mii? S-a dus un an.

Meagan s-a apropiat și mai mult.

El a zâmbit.

–Și care-i ideea?

–Eu mă pot lipsi de trei minute din viața mea, dacă și tu poți.

45

Londra

Malone a urmărit cum Stephanie dispare în noapte, iar un alt bărbat se apropie imediat de Graham Ashby, fluturând o plasă de cumpărături de la Selfridges. Fostul agent se alăturase turului, amestecându-se bucuros în mulțimea vorbăreață. Sarcina lui era să-i acopere spatele lui Stephanie și să stea cu ochii în patru, dar acum se putea să fi dat în sfârșit peste ceva.

A remarcat trăsăturile bărbatului de lângă Ashby.

Păr roșcat, nas subțire, statură medie, între șaptezeci și două și șaptezeci și șapte de kilograme, îmbrăcat ca toată lumea cu un palton de lână, fular și mănuși. Dar ceva îi spunea că ăsta nu era doar un oarecare.

Mulți dintre turiști se îndreptau către barul Ten Bells, zarva produsă de numeroasele conversații revărsându-se în noapte. Vânzătorii își promovau în gura mare tricourile și cănile comemorative cu imaginea lui Jack Spintecătorul. Ashby și Roșcatul tândăleau pe trotuar, iar Malone s-a strecurat la vreo zece metri distanță, între ei aflându-se un grup numeros de oameni gălăgioși. Blițuri străfulgerau în beznă, mulți dintre vizitatori pozându-se lângă fațada colorată a barului.

Fostul agent s-a alăturat veseliei generale și a cumpărat un tricou de la una dintre tarabe.

* * *

Ashby era îngrijorat.

–Am considerat că e mai bine să vorbim în seara asta, i-a spus Peter Lyon.

–De unde ai știut că sunt aici?

–Femeia. E o cunoștință de-a dumneavoastră?

Lordul și-a amintit discuția cu Stephanie Nelle. Vorbiseră încet și se ținuseră departe de mulțime. Nimeni nu fusese prin preajmă. Să fi auzit Lyon ceva?

–Am multe cunoștințe de sex feminin.

Sud-africanul a chicotit.

–Sunt sigur că aveți. Femeile aduc cele mai mari plăceri și cele mai mari probleme.

–Cum m-ai găsit? a întrebat Lordul din nou.

–Ați crezut vreo clipă că nu voi descoperi cu ce vă ocupați?

Picioarele au început să-i tremure, și nu din cauza frigului.

Lyon i-a făcut semn să traverseze strada, departe de bar, unde erau mai puțini oameni și nici un felinar aprins. Ashby s-a împleticit până acolo, dar și-a dat seama că bărbatul nu putea să-i facă nimic pe moment, cu atâția martori de față.

Sau putea?

–Am știut de la bun început despre legăturile dumneavoastră cu americanii, i-a spus Lyon cu o voce joasă și controlată. E amuzant că vă credeți așa isteț.

Nu avea nici un rost să mintă.

–N-am avut de ales.

Lyon a ridicat din umeri.

–Toți avem de ales, dar pentru mine nu contează. Eu vă vreau banii, iar dumneavoastră vreți un serviciu. Presupun că încă îl mai vreți?

–Mai mult ca oricând.

Sud-africanul și-a îndreptat un deget către el.

–Atunci o să vă coste de trei ori tariful meu inițial. Prima creștere cu sută la sută e pentru că ați trădat. A doua pentru bătăile de cap pe care mi le-ați dat.

Nu era în postura de a comenta. Și oricum folosea banii clubului.

–Se poate aranja.

–V-a dat o carte. Ce e?

–Asta face parte din noua înțelegere? Ca tu să-mi cunoști toate treburile?

–Ar trebui să știți, Lord Ashby, că mi-a fost greu să rezist tentației de-a vă înfige un glonț între ochi. Detest oamenii fără caracter, iar dumneavoastră, domnule, n-aveți nici un pic.

Interesantă atitudine din partea unui criminal în serie, dar și-a păstrat părerile pentru el.

–Dacă n-ar fi banii dumneavoastră... Lyon a făcut o pauză. Vă rog, nu-mi mai puneți răbdarea la încercare.

A acceptat sfatul și a răspuns la întrebarea bărbatului.

–E un proiect la care lucrez. O comoară pierdută. Americanii au confiscat un indiciu vital ca eu să fiu docil în continuare. Ea mi l-a înapoiat.

–O comoară? Am aflat că pe vremuri erați un avid colecționar. Furați obiecte deja furate. Le păstrați pentru dumneavoastră. Tare mai sunteți deștept. Dar poliția a pus capăt afacerii.

–Temporar.

Lyon a râs.

–Bine, Lord Ashby, dumneavoastră vânați-vă comoara. Mie doar transferați-mi banii. Până în zori. O să verific *înainte* ca evenimentele să înceapă să se întâmple.

–Vor fi acolo.

L-a auzit pe ghid strângând mulțimea, spunându-le că venise vremea să meargă mai departe.

–Cred că o să termin turul, a spus Lyon. Destul de interesant, Jack Spintecătorul.

–Cum rămâne cu ziua de mâine? Știi că americanii sunt cu ochii pe noi?

–Știu. O să fie mare spectacol.

* * *

Malone s-a pierdut între turiști, în timp ce mulțimea, inclusiv roșcatul, se aduna în spatele ghidului și pornea la drum prin întuneric. A continuat să-l urmărească pe

bărbat cu coada ochiului, hotărând că era mult mai interesant decât Ashby.

Turul a continuat alte douăzeci de minute pe străzile negre ca tăciunele, terminându-se lângă o stație de metrou. Înăuntru, Roșcatul a folosit o cartelă ca să treacă de turnichet. Malone s-a repezit către un distribuitor automat și a cumpărat repede patru cartele, trecând de poartă către scările rulante tocmai când cel pe care îl urmărea ajunsese la capătul treptelor și cobora. Nu-i conveneau luminile puternice și lumea risipită, dar nu avea de ales.

A coborât de pe scările rulante pe peron.

Roșcatul stătea la șase metri distanță, ținându-și în continuare plasa de cumpărături.

Un panou electronic indica faptul că trenul urma să ajungă peste șaptezeci și cinci de secunde. Malone a studiat o schemă a metroului londonez atârnată pe perete și a văzut că stația deservea linia District, care era paralelă cu Tamisa și mergea de la est către vest, pe toată lungimea orașului. Peronul pe care stăteau era pentru un tren ce se îndrepta spre vest, urmând să-i ducă prin Tower Hill, pe sub Westminster, prin stația Victoria și, în cele din urmă, dincolo de Kensington.

Alți oameni au coborât în stație pe măsură ce trenul se apropia.

Fostul agent a păstrat distanța, rămânând mult în spate, și urmându-și ținta în vagon. A rămas pe loc, ținându-se de una dintre barele din oțel inoxidabil. Roșcatul făcea același lucru la vreo zece metri mai încolo. În vagon erau înghesuite suficiente persoane încât nici un chip să nu atragă atenția.

În timp ce trenul huruia pe sub oraș, Malone și-a studiat prada. Părea un bărbat mai în vârstă, ieșit la o plimbare de seară, bucurându-se de Londra.

Dar i-a remarcat ochii.

Chihlimbar.

Știa că Peter Lyon avea o ciudățenie. Adora deghizările, dar un defect genetic al ochilor nu doar că îi colorase

irisurile în mod neobișnuit, însă le și făcea deosebit de sensibile la infecții, împiedicându-l să poarte lentile de contact. Sud-africanul prefera ochelarii pentru a le masca nuanța chihlimbarie, dar în seara asta nu purta așa ceva.

S-a uitat cum Lyon intră în vorbă cu o matroană care stătea lângă el. Malone a remarcat un exemplar din *The Times* aruncat pe podea. A întrebat dacă ziarul aparține cuiva și, când nimeni nu l-a revendicat, l-a luat și a citit prima pagină, lăsând ca, din când în când, privirea să i se îndepărteze de cuvintele scrise.

De asemenea, a urmărit șirul stațiilor.

Numărul cincisprezece a venit și a trecut înainte ca Lyon să coboare la Earl's Court. Stația era împărțită de liniile District și Piccadilly, semne albastre și verzi îndrumându-i pe pasageri către fiecare rută. Sud-africanul a urmat semnele albastre aferente liniei Piccadilly care ducea spre vest și pe care s-a îmbarcat, cu Malone la un vagon în spatele lui. Fostul agent n-a considerat prudent să împartă din nou același spațiu și s-a mulțumit să-l spioneze prin geamuri.

O scurtă privire aruncată unei hărți de deasupra ușilor i-a confirmat că mergeau drept către aeroportul Heathrow.

46

Paris

Thorvaldsen a cercetat cele două pagini scrise de mână din cartea despre Merovingieni. Se aşteptase ca Malone să-i dea întreg volumul lui Murad când se întâlniseră mai devreme în faţa Luvrului, dar, din nu se ştie ce motiv, asta nu se întâmplase.

–Doar mi-a copiat cele două pagini, i-a spus Murad. Cartea a luat-o cu el.

Se aflau din nou la Ritz, în aglomeratul Bar Hemingway.

–Cotton nu ţi-a spus, ca din întâmplare, şi unde se ducea?

Murad a scuturat din cap.

–Nici un cuvânt. Eu mi-am petrecut ziua la Luvru, comparând cele două mostre de scris. Pagina asta, cu paisprezece rânduri de litere, sigur îi aparţine lui Napoleon. Nu pot decât să presupun că şi numerele romane au fost trasate tot de mâna lui.

Thorvaldsen s-a uitat la ceasul din spatele barului. Aproape unsprezece seara. Nu-i plăcea să fie lăsat în ceaţă. Dumnezeu ştie că el le-o făcuse destul altora, dar altfel era când îi venea lui rândul.

–Scrisoarea despre care mi-a spus, a continuat Murad. Cea pe care Ashby a găsit-o în Corsica şi care avea literele înălţate ca un cod ce trimitea la Psalmul 30. Orice epistolă trimisă de împărat familiei ar fi fost o muncă în zadar. A doua lui soţie, Marie Louise, făcuse până în 1821 un copil cu alt bărbat, fiind încă măritată, din punct de vedere legal, cu Napoleon. Cu siguranţă suveranul n-a ştiut niciodată asta, de vreme ce i-a păstrat portretul în casa lui de pe Sfânta Elena. O adora. Bineînţeles, ea se

întorsese în Austria, la tatăl ei, regele, care i s-a alăturat țarului Aleksandru și a ajutat la înfrângerea lui Napoleon. Nu există nici o dovadă că scrisoarea împăratului a ajuns vreodată la ea sau la fiul ei. De fapt, după moartea lui Napoleon, un emisar a călătorit până la Viena cu câteva ultime mesaje din partea lui, iar ea nici măcar n-a vrut să-l primească.

–Norocul nostru.

Murad a încuviințat.

–Când venea vorba de femei, Napoleon era un prost. Pe cea care l-ar fi putut ajuta cu adevărat a nesocotit-o. Joséphine. Era stearpă, iar el avea nevoie de un moștenitor. Așa că a divorțat de ea și s-a căsătorit cu Marie Louise. Profesorul a făcut semn către cele două fotocopii. Și totuși iată-l, trimițându-i mesaje secrete celei de-a doua neveste, considerând-o încă un aliat.

–Ai vreo idee ce semnificație are referirea la Psalmul 30 din scrisoarea găsită de Ashby? a întrebat danezul.

Savantul a clătinat din cap.

–Ai citit psalmul acela? Se pare că era felul lui de a-și plânge de milă. Totuși, în după-amiaza asta am dat peste ceva interesant într-unul dintre textele scoase la vânzare la Luvru. După abdicarea lui Napoleon în 1814, noul guvern parizian și-a trimis emisari la Orleans, să confiște hainele lui Marie Louise, vesela imperială, diamantele, tot ce era de valoare. Au chestionat-o pe larg în legătură cu averea împăratului, dar ea le-a spus că nu știe nimic, ceea ce probabil era adevărat.

–Deci atunci a început căutarea comorii ăsteia?

–Așa se pare.

–Și mai continuă și azi.

Ceea ce l-a făcut să se gândească la Ashby.

În sfârșit, mâine aveau să se afle față în față.

Dar cum rămânea cu Malone?

Ce *făcea* el?

* * *

Malone a coborât din tren și l-a urmărit pe Lyon în terminalul doi al aeroportului Heathrow. Era îngrijorat că ținta lui avea să părăsească Londra, dar bărbatul nici nu s-a apropiat de vreo casă de bilete sau de vreun punct de control. În schimb a traversat terminalul, oprindu-se la un post de pază și arătând ceea ce părea a fi o legitimație cu poză. În nici un caz Malone nu-l putea urmări în siguranță, coridorul fiind gol, cu o singură ușă în capătul îndepărtat. Așa că s-a retras într-o nișă, a scos telefonul mobil din buzunar și a format numărul lui Stephanie.

–Sunt la aeroportul Heathrow, la punctul de control 46-B. Am nevoie să trec de el și repede. Are un singur paznic cu o stație radio.

–Rămâi pe loc. Am oamenii potriviți lângă mine chiar acum.

Îi plăcea capacitatea lui Stephanie de a prelua imediat o problemă, fără întrebări sau obiecții, și apoi de a găsi o soluție.

Malone s-a strecurat afară din nișă, apropiindu-se de tânărul paznic. Lyon plecase, ieșind pe ușa din capătul îndepărtat al holului. Fostul agent i-a spus gardianului cine era, i-a arătat pașaportul și i-a explicat că trebuia să treacă de acea ușă.

–Nici vorbă, a răspuns bărbatul. Trebuie să fii trecut pe lista asta.

Un deget osos a bătut într-un carnet deschis pe biroul din fața lui.

–Cine era bărbatul care tocmai a trecut? a încercat Malone.

–De ce ți-aș spune asta? Tu cine naiba mai ești?

Stația radio a bărbatului a cârâit, iar el a scos-o de la brâu și a răspuns. Un receptor îl împiedica pe Malone să audă ce i se spunea, dar după felul în care era privit acum, a presupus că discuția îl viza.

Gardianul și-a terminat conversația.

–Eu sunt tipul care a provocat apelul ăla, a spus Malone. Acum, cine era bărbatul care tocmai a trecut pe aici?

–Robert Pryce.

–Care-i treaba cu el?

–N-am idee, dar a mai fost pe aici până acum. De ce aveți nevoie, domnule Malone?

Nu putea să nu admire respectul englezilor pentru autoritate.

–Unde se duce Pryce?

–Legitimația lui îl repartizează la hangarul 56-R.

–Spune-mi cum să ajung acolo.

Paznicul i-a schițat iute o hartă pe o bucată de hârtie și i-a arătat ușa din capătul holului.

–Aia duce spre platforma din față.

Malone a plecat grăbit și a ieșit în noapte.

A găsit repede hangarul 56-R, trei dintre ferestrele acestuia fiind luminate în portocaliu și alb. Motoarele avioanelor huruiau în depărtare, deasupra aeroportului aglomerat. Un grup de clădiri de diverse mărimi îl înconjura. Zona aceasta părea a fi tărâmul companiilor de transport aerian private și al avioanelor corporative.

S-a hotărât că o privire aruncată pe una dintre ferestre era cea mai sigură mișcare. A înconjurat construcția și a trecut de ușile glisante. De cealaltă parte s-a furișat lângă un geam și s-a uitat înăuntru, observând un Cessna Skyhawk cu un singur motor. Bărbatul care își spunea Robert Pryce, dar care cu siguranță era Peter Lyon, cerceta aripile și motorul. Fuzelajul era alb, cu dungi albastre și galbene, iar Malone i-a memorat numărul de înmatriculare. Nu se mai zărea nimeni altcineva în hangar, iar Lyon părea concentrat asupra inspecției vizuale. Sacoșa de la Selfridges se odihnea pe podeaua din beton, lângă o ieșire.

S-a uitat cum Lyon urcă în avion, stă acolo câteva minute, apoi coboară și trântește ușa cabinei. La sfârșit înșfacă sacoșa și stinge luminile din hangar.

Malone trebuia să se ascundă cât încă mai putea. Expunerea era un risc iminent.

A auzit o ușă de metal deschizându-se, apoi închizându-se.

A înghețat, sperând că prada lui se va îndrepta înapoi spre terminal. Dacă venea către el, nu mai avea scăpare.

S-a strecurat în colț și a tras cu ochiul.

Lyon se întorcea la terminal, dar nu înainte de a păși către un tomberon aflat între hangarele întunecate, în care a aruncat plasa de la Selfridges.

Malone voia acea plasă, dar nici nu avea de gând să-și piardă ținta din ochi.

Așa că a așteptat până când sud-africanul a reintrat în terminal, apoi s-a repezit spre coșul de gunoi. Nu avea timp să scotocească înăuntru, deci s-a repezit spre ușă, a ezitat o clipă, apoi a răsucit cu grijă mânerul.

Nu se mai vedea decât paznicul, încă așezat la masa lui.

Malone a intrat și l-a întrebat:

–Unde s-a dus?

Tânărul a arătat înspre terminalul principal.

–E o sacoșă de la Selfridges în tomberonul de afară. Pune-o bine undeva. N-o deschide și nu umbla în vreun fel la conținut. Mă întorc. S-a înțeles?

–Cum să nu?

Îi plăcea atitudinea băiatului ăstuia.

Ajuns în mijlocul terminalului, Malone nu l-a reperat pe Lyon. A luat-o la fugă spre stația de metrou și a văzut că trenul nu era programat să sosească decât peste zece minute. S-a întors și a studiat seria de ghișee pentru închirierea mașinilor, magazine și case de schimb. Erau destul de mulți oameni care se fâțâiau pe acolo pentru ora zece seara, în Ajunul Crăciunului.

Fostul agent s-a apropiat de o toaletă și a intrat.

Cele aproximativ douăsprezece pisoare erau libere, faianța albă strălucind sub lumina puternică a neoanelor. Aerul cald mirosea a clor. A folosit un pisoar, apoi s-a spălat pe mâini, făcând clăbuc și curățându-și fața.

Apa rece îi făcea bine.

A clătit spuma și a luat un prosop de hârtie, tamponându-și cu el obrajii și fruntea, ștergându-și apa cu

săpun de pe ochi. Când i-a deschis, a văzut în oglindă un bărbat care stătea în spatele lui.

–Și cine ești tu? l-a întrebat Lyon cu o voce guturală, mai mult americană decât europeană.

–Cineva căruia i-ar plăcea să-ți înfigă un glonț în cap.

Culoarea intensă ca de chihlimbar a ochilor sud-africanului îi atrăgea atenția, strălucirea lor uleioasă fermecându-l.

Lyon și-a scos încet mâna din buzunarul hainei, dezvăluind un pistol de calibru mic.

–Păcat că nu poți. Ți-a plăcut turul? Jack Spintecătorul e fascinant.

–Îmi dau seama cum se face că tu așa îl consideri.

Lyon a chicotit ușor.

–Cât îmi place umorul sec! Acum...

Un băiețel a dat buzna în toaletă, ocolind ușa deschisă care dădea înapoi spre aeroport, strigându-și tatăl. Malone s-a folosit de întreruperea neașteptată pentru a izbi cu cotul drept mâna în care Lyon ținea pistolul.

Arma s-a descărcat cu zgomot, glonțul nimerind tavanul.

Fostul agent s-a aruncat înainte și l-a împins pe Lyon într-un perete despărțitor din marmură. Mâna lui stângă s-a încleștat pe încheietura sud-africanului, forțându-l să ridice pistolul.

L-a auzit pe băiețel strigând, apoi alte voci.

Și-a pus un genunchi în abdomenul lui Lyon, dar bărbatul a părut să-i fi anticipat mișcarea și s-a răsucit.

Sud-africanul și-a dat seama că se strângea lațul, așa că a țâșnit spre ușă. Malone s-a luat după el, i-a pus un braț în jurul gâtului și o mână pe față, trăgând în spate, dar patul pistolului l-a lovit brusc în frunte.

Încăperea a dispărut pentru o clipă, apoi a reapărut.

Și-a pierdut echilibrul și a slăbit strânsoarea.

Lyon s-a eliberat și a dispărut pe ușă.

Malone s-a ridicat cu mișcări șovăitoare și a încercat să-l urmărească, dar un val de amețeală l-a trimis iar

la podea. A văzut ca prin ceață un paznic în uniformă intrând în grabă. Și-a frecat tâmplele și a încercat să-și regăsească echilibrul.

–Tocmai a fost aici un bărbat. Roșcat, mai în vârstă, înarmat. A observat că ținea ceva în mână. Simțise cum îl smulsese când încercase să-i blocheze retragerea lui Lyon. O să fie ușor de găsit.

A ridicat o bucată de silicon, modelată și colorată pentru a semăna cu un nas subțire de om. Gardianul era uluit.

–Poartă o mască. Eu am o bucățică din ea.

Paznicul s-a repezit afară, iar Malone a ieșit, împleticindu-se, în terminal. Se formase o mulțime și alți paznici își făcuseră apariția. Unul dintre ei era tânărul de mai devreme.

Fostul agent s-a dus la el și l-a întrebat:

–Ai luat punga de cumpărături?

–Urmați-mă.

Două minute mai târziu, el și paznicul se aflau într-o mică sală de interogatorii, aflată lângă biroul de securitate. Sacoșa de la Selfridges stătea pe o masă laminată.

Malone i-a verificat greutatea. Era ușoară. A băgat mâna în ea și a scos o pungă de plastic verde care părea să conțină câteva obiecte cu o formă ciudată.

Se loveau unul de altul.

A pus grămăjoara pe masă și a descoperit-o.

Nu-și făcea griji în privința unor materiale explozive, de vreme ce Lyon aruncase conținutul. A lăsat obiectele să se rostogolească pe masă și a fost șocat să vadă patru mici replici metalice ale Turnului Eiffel, genul de suvenire pe care le poți cumpăra de oriunde din Paris.

–Ce mama dracului? a întrebat tânărul paznic.

Exact asta gândea și el.

47

Salen Hall, ora 23.40

Ashby se uita cum Caroline examinează cartea furnizată atât de convenabil de către Stephanie Nelle. Mințise și îi spusese amantei sale că vorbise cu Larocque, iar aceasta fusese, în cele din urmă, de acord să i-o dea, trimițând-o prompt cu feribotul, prin intermediul unui curier personal.

–E scrisul lui Napoleon, a spus ea, cu entuziasm în voce. Nici o îndoială.

–Și asta e important?

–Trebuie să fie. Avem informații pe care nu le dețineam până acum. Mult mai multe decât a adunat vreodată Pozzo di Borgo. Am studiat fiecare înscris primit de la Eliza Larocque. Nu prea conțin mare lucru. Di Borgo a mers mai mult pe zvonuri și bârfe decât pe fapte istorice. Cred că ura lui pentru Napoleon i-a știrbit capacitatea de a studia eficient problema în căutarea unui răspuns.

Ura putea foarte bine să afecteze judecata. De aceea Ashby rareori se lăsa copleșit de sentimentul acesta.

–Se face târziu și mâine trebuie să fiu la Paris.

–Nu vin și eu?

–Sunt treburile clubului. Și e Crăciunul, așa că magazinele vor fi închise.

Știa că una dintre activitățile ei preferate era plimbarea pe avenue Montaigne, cu șirul său de magazine de firmă. În mod normal i-ar fi făcut pe plac, dar nu și mâine.

Ea a continuat să studieze cartea despre Merovingieni.

–Nu mă pot abține să nu cred că avem toate piesele.

Dar el încă mai era furios din cauza lui Peter Lyon. Făcuse deja transferul suplimentar de bani, așa cum i se ceruse, îngrozit de consecințele unui eventual refuz. Incredibil, sud-africanul știa totul despre americani.

–Sunt sigur că o să poți pune cap la cap piesele astea, i-a spus lui Caroline.

–Acum încerci doar să mă dezbraci.

Ashby a zâmbit.

–Mi-a trecut prin minte.

–Pot să merg cu tine mâine?

El i-a surprins privirea jucăușă și a știut că nu avea de ales.

–Bine. Cu condiția să fiu... pe deplin satisfăcut în seara asta.

–Cred că se poate aranja.

Dar a văzut că mintea ei era încă la carte și la mesajul lui Napoleon. Caroline a făcut semn către textul scris de mână.

–E în latină. Din Biblie. Se referă la povestea lui Iisus și a ucenicilor săi care au mâncat în ziua de sabat. Sunt trei versiuni ale acestei istorisiri: a lui Luca, a lui Matei și a lui Marcu. Am transcris cele paisprezece rânduri ca să le putem citi.

ET FACTUM EST EUM IN
SABBATO SECUNDO PRIMO A
BIRE PER SCCETES DISCIPULI AUTEM ILLIRIS COE
PERUNT VELLER SPICAS ET FRINCANTES MANIBUS + MANDU
CABANT QUIDAM AUTEM DE FARISAEIS DI
CEBANT EI ECCE QUIA FACIUNT DISCIPULI TUI SAB
BATIS + QUOD NON LICET RESPONDENS AUTEM INS
SE IXIT AD EOS NUMQUAM HOC
LECISTIS QUOD FECIT DAVID QUANDO
ESURUT IPSE ET QUI CUM EO ERAI + INTROIBOT IN DOMUM
DEI EE PANES PROPOSITIONIS
MANDUCA VIT ET DEDIT ET QUI
CUM ERANT UXIIO QUIBOS NO
N LICEBAT MANDUCARE SI NON SOLIS SACERDOTIBUS

–Sunt o mulțime de greșeli. *Discipuli* se scrie cu *c*, nu cu *g*, așa că am corectat asta din originalul aflat aici, în

carte. Napoleon a mai făcut varză și *ipse dixit*. Iar literele *uxiio* n-au nici un sens. Dar, una peste alta, iată ce înseamnă:

„Și s-a întâmplat ca în al doilea sabat, El să meargă prin semănături. Dar ucenicii lui au început să smulgă spice și să le frece cu mâinile și să le mănânce. Unii dintre farisei I-au zis Lui: Iată, ucenicii tăi fac ceea ce nu se cuvine de sabat. Răspunzând, El le-a zis: Au n-ați citit niciodată ce a făcut David când a flămânzit? El și cei care erau cu el au intrat în casa Domnului, iar el a mâncat pâinile punerii înainte și a dat și însoțitorilor săi din ele, pe care nu se cuvine să le mănânce decât numai preoții."

Ea și-a ridicat privirea spre el.

–Al naibii de ciudat, nu crezi?

–Puțin spus.

–Nu se potrivește cu nici una dintre cele trei versiuni biblice. E mai mult un amestec. Dar ceva e și mai ciudat.

Ashby a așteptat.

–Napoleon nu știa latină.

* * *

Thorvaldsen și-a luat la revedere de la profesorul Murad și s-a retras la etaj, în apartamentul lui. Era aproape de miezul nopții, dar Parisul părea să nu doarmă niciodată. Holul hotelului Ritz mustea de activitate, oamenii intrând și ieșind din saloanele gălăgioase. Când a coborât din lift, a văzut, așteptând pe o canapea, un bărbat cu chip aspru, roșiatic, și păr negru, drept.

Îl cunoștea bine, acesta fiind proprietarul firmei daneze pe care o angajase cu doi ani în urmă pentru a investiga moartea lui Cai. De obicei luau legătura prin telefon, și chiar îl credea în Anglia, supraveghind urmărirea lui Ashby.

–Nu mă așteptam să te văd aici, a spus Thorvaldsen.

–Am venit mai devreme cu avionul de la Londra. Dar am monitorizat ce se întâmplă acolo.

Ceva nu era în regulă.

–Vino cu mine.

Au mers pe coridorul tăcut.

–Sunt niște informații pe care trebuie să le aflați.

Bătrânul s-a oprit și s-a întors cu fața către detectiv.

–L-am urmărit pe Ashby de când a părăsit Parisul. S-a dus acasă pentru câteva ore, apoi a ieșit, după lăsarea întunericului. Și-a luat bilet pentru un tur despre Jack Spintecătorul.

Thorvaldsen și-a dat seama cât de ciudat era asta pentru un londonez.

Însoțitorul său i-a dat o fotografie.

–S-a întâlnit cu femeia asta. Am reușit să-i facem o poză.

N-a avut nevoie decât de o clipă pentru a recunoaște chipul.

Stephanie Nelle.

În mintea lui s-au declanșat semnale de alarmă și s-a luptat din greu să nu-și arate îngrijorarea.

–Malone a fost și el acolo.

Oare auzise bine?

–Malone?

Detectivul a încuviințat din cap și i-a mai arătat o fotografie.

–În mulțime. S-a îndepărtat după plecarea femeii.

–Malone a vorbit cu Ashby?

–Nu, a luat-o pe urmele unui bărbat care a vorbit cu Ashby. Am hotărât să-i lăsăm să plece, ca să nu creăm vreo problemă.

Nu-i plăcea privirea din ochii bărbatului.

–E ceva mai rău de atât?

Investigatorul a încuviințat.

–Femeia din poză i-a dat o carte lui Ashby.

48

Paris, marți, 5 decembrie, ora 10.30

Malone explora Biserica Domului din Domul Invalizilor. Șase capele se deschideau dinspre centru, fiecare adăpostindu-și eroii militari și fiind dedicată ori Fecioarei Maria, ori unuia dintre părinții Bisericii Romano-Catolice. El inspecta pe jos, la șase metri sub nivelul principal, înconjurând mormântul lui Napoleon. Încă nu-l sunase pe Gary și era furios pe sine însuși din cauza asta, dar seara trecută fusese una lungă.

–E ceva? a auzit-o pe Stephanie strigând de sus.

Stătea lângă balustrada de marmură, uitându-se la el.

–În mausoleul ăsta nu ai unde să ascunzi nimic, cu atât mai puțin o bombă.

Câinii deja adulmecaseră fiecare cotlon. Nu se găsise nimic. Însuși Domul Invalizilor era acum cercetat. Până în prezent, nimic. Dar de vreme ce Ashby spusese că biserica avea să fie ținta principală, se mai făcea încă o verificare amănunțită a fiecărui centimetru pătrat.

Malone stătea la intrarea într-o micuță galerie, luminată de vechi lămpi din alamă. Înăuntru, un monument de pe podea identifica cripta lui Napoleon al II-lea, regele Romei, 1811–1832. Înălțându-se deasupra mormântului fiului, se vedea statuia de marmură a tatălui, înveșmântat în straiele din momentul încoronării, purtând un sceptru și un glob cu o cruce.

Stephanie s-a uitat la ceas.

–Se apropie ora întâlnirii. Clădirea asta e curată, Cotton. Ceva nu e în regulă.

Ieri-seară, după fuga lui Peter Lyon din terminal, intraseră în hangarul aeroportului Heathrow și examinaseră avionul. Aparatul Cessna era înscris pe numele unei

corporații necunoscute din Belgia, deținută de un concern ceh fictiv. Europolul a încercat să dea de o persoană fizică, dar numele și adresele nu duceau nicăieri. Hangarul fusese închiriat de aceeași firmă cehă, chiria fiind plătită pe trei luni înainte.

–Lyon a avut un motiv să mă înfrunte, a spus Malone. Voia să știm că e conștient de prezența noastră. Ne-a lăsat special acele mici Tunuri Eiffel. La dracu', nici măcar nu și-a acoperit ochii cu ochelari. Întrebarea e, Ashby știe că noi știm?

Ea a scuturat din cap.

–El e la Turnul Eiffel. A ajuns acum câteva minute. Dacă ar fi știut, ne-am fi dat seama până acum. Cei care se ocupă de el mi-au spus că niciodată nu s-a sfiit să se exprime.

Mintea lui a trecut în revistă posibilitățile. Thorvaldsen încercase să-l sune, de trei ori, dar el nu-i răspunsese și nici nu-l sunase înapoi. Ieri-seară rămăsese la Londra, pentru a evita numeroasele întrebări legate de carte, cărora pur și simplu nu le putea răspunde. Nu acum. Aveau să discute mai târziu. Clubul de la Paris se adunase pentru ședință. Turnul Eiffel era închis până la ora unu după-amiaza. Doar membrii, personalul de servire și paznicii aveau să se afle pe prima platformă. Malone știa că Stephanie se hotărâse să nu încarce echipa de securitate cu prea mult personal împrumutat din rândul spionilor francezi. În schimb, strecurase două perechi de ochi și urechi în sala de ședință.

–Sam și Meagan sunt la locurile lor? a întrebat el.

A văzut-o că dă din cap în semn de încuviințare.

–Amândoi foarte nerăbdători, aș putea adăuga.

–Asta e întotdeauna o problemă.

–Mă îndoiesc că sunt în vreun pericol acolo. Larocque a insistat ca toată lumea să fie percheziționată de arme sau de dispozitive de ascultare.

Malone s-a uitat la mormântul monstruos al lui Napoleon.

–Știai că chestia asta nici măcar nu e făcută din porfir roșu? E cuarț aventurin din Finlanda.

–Nu le-o spune francezilor, a zis ea. Dar cred că e ca povestea cu cireșul și George Washington[1].

A auzit un țârâit și a văzut-o pe Stephanie răspunzând la telefonul mobil, ascultând câteva momente, apoi închizând.

–O nouă problemă, a spus ea.

Malone a privit-o de jos.

–Henrik e în Turnul Eiffel, pregătindu-se să ia parte la ședința clubului.

* * *

Sam purta haina scurtă și pantalonii negri ai ospătarilor, toate grație lui Stephanie Nelle. Meagan era îmbrăcată asemănător. Făceau parte dintre cei unsprezece care urmau să pregătească sala cu doar două mese rotunde, fiecare acoperită cu câte o față de masă aurie și ornată cu porțelanuri fine. Salonul avea poate douăzeci și doi pe cincisprezece metri, cu o scenă la un capăt. Putea găzdui cu ușurință vreo două sute de oameni, așa că cele două mese păreau stinghere.

El era ocupat cu pregătirea ceștilor de cafea și a condimentelor, asigurându-se, în același timp, că aparatul pentru prepararea cafelei mergea cum trebuie. Habar nu avea cum funcționa mașinăria, dar îl ținea aproape de locul prin care intrau membrii în sala de ședință. La dreapta lui, datorită unui lung perete de geamuri turnate, avea o priveliște spectaculoasă a Senei și a malului drept al fluviului.

Trei bărbați mai bătrâni și două femei de vârstă mijlocie sosiseră deja, fiecare fiind întâmpinat de o doamnă impozantă, îmbrăcată într-un deux-pieces gri.

---

[1] Conform unei foarte populare istorioare ce îi aparține lui Parson Weems, în copilărie, George Washington ar fi tăiat din greșeală cireșul din curtea tatălui său. Când a fost luat la întrebări, băiatul ar fi mărturisit: „Nu pot să mint, eu am tăiat cireșul cu securea". (n.tr.)

Eliza Larocque.

Cu trei ore în urmă, Stephanie Nelle îi arătase fotografii cu cei șapte membri ai clubului, iar el făcuse legătura între fețele celor prezenți și poze. Trei dintre ei controlau mari instituții de credit, iar unul făcea parte din Parlamentul European. Fiecare plătise câte douăzeci de milioane de euro pentru a lua parte la ce se întâmpla – ceea ce, conform spuselor lui Stephanie, le adusese deja profituri ilicite care depășeau cu mult o sută patruzeci de milioane de euro.

Iată întruchiparea a ceea ce el bănuise de multă vreme că există.

El și Meagan erau însărcinați să vadă și să asculte. Mai presus de toate, Stephanie îi avertizase să nu-și asume riscuri inutile, care le-ar putea compromite acoperirea.

Sam a terminat cu învârtitul pe lângă cafetieră și a dat să plece.

Tocmai sosea un alt oaspete.

Era îmbrăcat ca și ceilalți bărbați, cu un costum scump de culoarea tăciunelui, cu o cămașă albă și cu o cravată galben pal.

Henrik Thorvaldsen.

* * *

Thorvaldsen a intrat în salonul Gustave Eiffel și imediat i-a ieșit în întâmpinare Eliza Larocque. El a întins o mână pe care ea i-a strâns-o ușor.

–Mă bucur atât de mult că ești aici, a spus femeia. Costumul pare foarte elegant.

–Rareori port unul. Dar am considerat că e cel mai potrivit pentru o asemenea ocazie.

Ea a încuviințat din cap în semn de mulțumire.

–Apreciez respectul tău. E o zi importantă.

Bătrânul și-a ținut privirea ațintită asupra lui Larocque. Era important ca ea să-l creadă interesat. A observat micile conversații care aveau loc în alte părți ale încăperii, câțiva dintre membri plimbându-se de

colo-colo. Servitorii erau ocupați cu pregătirea prânzului și a mesei cu băuturi. Cu multă vreme în urmă învățase o lecție utilă. La două minute după ce intri într-o cameră, află dacă ești printre prieteni sau printre dușmani.

Thorvaldsen a recunoscut cel puțin jumătate dintre chipuri. Bărbați și femei din lumea afacerilor și a finanțelor. Vreo doi erau adevărate surprize, nu se gândise niciodată la ei ca la niște conspiratori. Erau bogați, dar nu exagerat de avuți, cu siguranță nu în liga lui, așa că era oarecum logic ca ei să se implice într-o schemă ce putea să le aducă niște profituri rapide, ușoare și neimpozabile.

Înainte să apuce să evalueze pe de-a-ntregul anturajul, s-a apropiat de el un bărbat înalt, oacheș, cu o barbă sură și niște ochi de un cenușiu intens.

Larocque a zâmbit și a întins mâna, trăgându-l mai aproape pe nou-venit și spunând:

–Uite un om pe care aș vrea să-l cunoști.

S-a întors cu fața către el.

–Henrik, el e Lordul Graham Ashby.

49

Malone a urcat din cripta lui Napoleon pe o scară de marmură, flancată la capăt de două spirite funerare. Unul purta coroana și mâna dreptății, celălalt o sabie și un glob. Stephanie îl aștepta lângă altarul principal al bisericii, cu acoperișul său susținut de coloane răsucite ce aminteau de bazilica San Pietro a lui Bernini.

–Se pare că eforturile lui Henrik au dat roade, a spus ea. A reușit să obțină o invitație în club.

–Are o misiune. Poți înțelege asta.

–Pot. Dar și eu am una, iar *tu* poți înțelege asta. Îl vreau pe Peter Lyon.

Malone s-a uitat prin biserica pustie.

–Toată chestia asta mi se pare aiurea. Lyon știe că suntem pe urmele lui. Avionul ăla de pe Heathrow i-a fost inutil de la bun început.

–Dar mai știe și că nu ne putem dezvălui intențiile.

Și tocmai ăsta era motivul pentru care Biserica Domului nu era înconjurată de poliție. Motivul pentru care nu evacuaseră spitalul și căminul din Domul Invalizilor. Unitatea chirurgicală ultramodernă deservea veteranii și cam o sută dintre ei locuiau acolo permanent, în clădirile ce flancau lăcașul de cult. Căutarea materialelor explozive începuse de acolo, în liniște, ieri-seară. Nimic care să alerteze pe cineva că ar putea exista o problemă. Doar o cercetare calmă. O alarmă pe scară largă ar fi anulat orice șansă de a mai pune mâna pe Lyon sau pe Clubul de la Paris.

Dar sarcina se dovedise copleșitoare.

Domul Invalizilor cuprindea sute de mii de metri pătrați și se întindea în peste o duzină de clădiri cu două etaje. Mult prea multe locuri unde putea fi ascunsă o bombă.

Stația radio a lui Stephanie a cârâit, anunțându-i numele, apoi o voce masculină a spus:

–Avem ceva.

–Unde? a răspuns ea.

–În cupolă.

–Venim.

* * *

Thorvaldsen i-a strâns mâna lui Graham Ashby, și-a forțat buzele să zâmbească și a spus:

–E o plăcere să vă cunosc.

–Și pentru mine la fel. Vă știu familia de mulți ani. De asemenea, vă admir porțelanurile.

El și-a plecat ușor capul la auzul complimentului.

Simțea că Eliza Larocque îi urmărea fiecare mișcare, evaluându-i la rândul ei pe amândoi, așa că și-a adunat tot farmecul de care era capabil și a continuat să-și joace rolul.

–Eliza mi-a spus, a continuat Ashby, că vreți să vă alăturați nouă.

–Pare a fi un demers care să merite.

–Cred că ne veți considera un grup bun. Suntem abia la început, dar ne distrăm de minune la întâlnirile astea.

Thorvaldsen a cercetat din nou încăperea și a numărat șapte membri, inclusiv Ashby și Larocque. Servitorii se mișcau încoace și încolo ca niște fantome rătăcite, terminându-și treburile, retrăgându-se unul câte unul pe o ușă îndepărtată.

Lumina puternică a soarelui se revărsa printr-un perete de geamuri, scăldând covorul roșu și mobilele plușate într-o strălucire plăcută.

Larocque i-a îndemnat pe toți să se așeze.

Ashby s-a îndepărtat.

Thorvaldsen și-a croit drum spre cea mai apropiată masă, dar nu înainte de a-l surprinde pe un tânăr servitor care așeza scaunele ce erau în plus în spatele scenei aflate la dreapta lui. La început a crezut că se înșală, dar când tânărul s-a întors să mai ia alte scaune, s-a convins.

Sam Collins.

Aici.

* * *

Malone și Stephanie au urcat pe o scară rece din metal care ducea către un spațiu dintre pereții interiori și cei exteriori. Domul însuși nu era dintr-o singură bucată. În schimb, doar unul dintre cele două rânduri de ferestre vizibile din afara cupolei putea fi văzut și dinăuntru. O a doua cupolă, complet acoperită de prima și care putea fi observată prin vârful deschis al acesteia, capta lumina zilei printr-un al doilea șir de ferestre, iluminând interiorul. Era un model ingenios, observabil doar când te aflai sus, deasupra întregii construcții.

Au găsit o platformă care se sprijinea pe cupola de deasupra, printre scândurile din lemn așezate în zigzag care formau scheletul exterior al clădirii și alte grinzi din oțel, mai recente. O altă scară metalică urca în unghi către centru, printre pilonii de suport, către o a doua platformă ce ancora un ultim șir de trepte care ducea sus, în lanternou. Erau aproape de vârful bisericii, la aproximativ nouăzeci de metri înălțime. Pe cea de-a doua platformă, sub lanternou, stătea un membru al echipei de securitate franceze care se strecurase în Dom cu câteva ore în urmă.

Arăta în sus.

–Acolo.

* * *

Eliza era mulțumită. Veniseră toți cei șapte membri, împreună cu Henrik Thorvaldsen. Fiecare își căuta câte un loc. Ea insistase să existe două mese, astfel încât nimeni să nu se simtă înghesuit. Detesta să fie înghesuită. Poate pentru că locuise singură întreaga ei viață adultă. Nu că un bărbat nu i-ar fi putut oferi ocazional câte o distracție încântătoare. Dar o relație personală apropiată, cineva cu care să-și împărtășească toate gândurile și sentimentele? Asta îi provoca repulsie.

Urmărise cu atenție întâlnirea dintre Thorvaldsen și Graham Ashby. Nici unul dintre bărbați nu manifestase

vreo reacție. Clar erau doi străini care se vedeau pentru prima dată.

S-a uitat la ceas.

Era timpul să înceapă.

Înainte să poată atrage atenția tuturor, Thorvaldsen s-a apropiat și i-a spus în șoaptă.

–Ai citit *Le Parisien* de azi-dimineață?

–O să-l citesc mai târziu. Am fost ocupată de dimineață

Eliza l-a văzut cum bagă mâna în buzunarul hainei de la costum și scoate o tăietură din ziar.

–Atunci ar trebui să vezi asta. Din pagina 12A. Articolul din dreapta-sus.

Ea a studiat în grabă textul ce relata despre un furt petrecut ieri la Muzeul Armatei din Domul Invalizilor. Intrând în una dintre galeriile în renovare, hoții luaseră un obiect din expoziția Napoleon.

O carte.

Regatele Merovingiene (450–751).

Semnificativă doar pentru că era menționată în mod special în testamentul împăratului, dar altfel neavând nici o valoare, acesta fiind și motivul pentru care rămăsese în galerie. Personalul muzeului făcea acum un inventar al exponatelor rămase, pentru a se asigura că nimic altceva nu mai fusese furat.

Ea s-a uitat fix la Thorvaldsen.

–De unde puteai să știi că informația asta e relevantă pentru mine?

–Așa cum ți-am explicat pe când eram în castelul tău, v-am studiat în amănunt, pe dumneata și pe el.

Avertismentul de ieri al bătrânului i-a răsunat în urechi.

Dacă nu mă înșel în privința Lordului, el o să-ți spună că n-a reușit să ia obiectul respectiv, oricare ar fi el – că nu era acolo sau vreo altă scuză de genul ăsta.

Exact asta îi spusese Graham Ashby.

50

Malone a urcat în lanternou printr-o deschizătură în podea. Aerul aspru și lumina soarelui l-au întâmpinat când a ieșit, în vârful bisericii, în amiaza strălucitoare. Pe toate laturile priveliștea era uluitoare. La nord Sena șerpuia prin oraș, Luvrul se înălța către nord-est, Turnul Eiffel se vedea la nici trei kilometri înspre vest.

Stephanie l-a urmat sus. Bărbatul din echipa de securitate a urcat ultimul, dar a rămas pe scară, văzându-i-se doar umerii și capul.

–Am hotărât să cercetez eu însumi cupola, a spus el. Nu era nimic, dar voiam să fumez o țigară, așa că am urcat aici și am văzut asta.

Malone a urmărit cu privirea degetul întins al bărbatului și a văzut o cutie albastră ce avea în jur de zece centimetri pătrați, fixată în tavanul lanternoului. Câte o balustradă decorativă din alamă asigura fiecare dintre cele patru arce ale cupolei. Fostul agent s-a săltat cu grijă pe una dintre balustrade și a ajuns la câțiva centimetri de cutie. A zărit un fir subțire, lung de aproape treizeci de centimetri, care ieșea dintr-o parte, legănându-se în bătaia vântului.

A privit în jos către Stephanie.

–E un transponder. Un dispozitiv care să atragă avionul aici.

A desprins aparatul, care era fixată cu un adeziv foarte puternic.

–Activat cu ajutorul telecomenzii. Asta trebuie să fie. Dar așezarea lui aici a necesitat ceva efort.

–Nu-i o problemă pentru Peter Lyon. A făcut el lucruri mai grele.

Malone a sărit jos, ținând încă în mâini aparatul, și a închis dispozitivul cu ajutorul unui comutator aflat pe o latură.

–Asta ar trebui să complice treburile pentru el. I-a dat dispozitivul lui Stephanie. Îți dai seama că e prea ușor.

A văzut că și ea era de acord.

S-a apropiat de o altă balustradă și s-a uitat în jos la locul în care străzile convergeau către o piațetă goală, aflată lângă fațada sudică a clădirii. Crăciunul alungase cea mai mare parte din traficul de peste zi. Ca să nu alerteze nici o persoană aflată în învecinatul Turn Eiffel, de unde se vedea perfect Domul Invalizilor, poliția nu restricționase circulația.

Malone a văzut o dubă deschisă la culoare care accelera către nord, pe Boulevard des Invalides. Se mișca neobișnuit de repede. Vehiculul a cotit la stânga pe Avenue de Tourville, care se întindea perpendicular pe intrarea principală a Bisericii Domului.

Stephanie i-a observat interesul.

Duba a încetinit, a virat la dreapta, apoi a ieșit de pe stradă și a troncănit pe un șir scurt de trepte din piatră, către ușile principale ale lăcașului de cult.

Femeia și-a scos stația radio.

Mașina a părăsit treptele, accelerând pe o alee dintre două petice de iarbă. A frânat la baza altor trepte.

Ușa de pe partea șoferului s-a deschis.

Stephanie și-a pornit stația radio, solicitând să-i fie acordată atenție, dar înainte să mai poată scoate o vorbă, un bărbat a fugit de lângă vehicul și s-a repezit spre o mașină care tocmai apăruse pe stradă.

A sărit înăuntru, iar mașina s-a depărtat în viteză.

Apoi duba a explodat.

* * *

–Dați-mi voie să vă urez fiecăruia un Crăciun fericit, a spus Eliza, stând în fața grupului. Sunt atât de bucuroasă că toată lumea se află aici. M-am gândit că localul acesta ar fi excelent pentru întâlnirea de azi. O mică schimbare pentru noi. Turnul nu se deschide decât la ora unu, așa că

până atunci avem intimitate. A făcut o pauză. Și ni s-a pregătit un prânz delicios.

Era mulțumită mai ales pentru că Robert Mastroianni venise, ținându-și promisiunea pe care i-o făcuse în avion.

–Avem la dispoziție cam o oră pentru afaceri, apoi m-am gândit că ar fi minunată o scurtă plimbare până în vârf, înainte să sosească mulțimea. Rareori ai ocazia să te afli în partea superioară a Turnului Eiffel cu atât de puțini oameni în jur. M-am asigurat ca și acest lucru să fie inclus în contractul nostru.

Sugestia ei a fost primită cu aprobări evidente.

–De asemenea, avem privilegiul prezenței ultimilor doi membri.

Și i-a prezentat pe Mastroianni și pe Thorvaldsen.

–E grozav să vă avem pe amândoi în grupul nostru. Acum numărul nostru a ajuns la opt și cred că așa va rămâne. Vreo obiecție?

Nimeni n-a scos o vorbă.

–Excelent.

S-a uitat în jur la chipurile nerăbdătoare și atente. Până și Graham Ashby părea entuziasmat. Să o fi mințit în privința cărții despre Merovingieni?

Se pare că da.

Se întâlniseră mai devreme, înainte de venirea celorlalți, iar Ashby îi spusese din nou că volumul nu se aflase în vitrină. Ea îl ascultase cu atenție, îi urmărise fiecare nuanță și ajunsese la concluzia că ori spunea adevărul, ori era unul dintre cei mai buni mincinoși pe care îi cunoscuse vreodată.

Dar cartea *fusese* furată. Cel mai important ziar parizian raportase dispariția. De unde știa Thorvaldsen atât de multe? Să fi fost Ashby, într-adevăr, o problemă de securitate? Nu avea timp să răspundă acum la întrebările astea. Trebuia să se concentreze asupra sarcinilor curente.

–M-am gândit să încep spunându-vă o poveste. Pe *Signor* Mastroianni îl rog să mă scuze pentru repetiție. I-am spus aceeași istorisire acum vreo două zile, dar

pentru ceilalți va fi instructivă. Este despre ce i s-a întâmplat lui Napoleon pe când se afla în Egipt.

* * *

Malone s-a repezit afară din biserică, prin ușa principală acum distrusă. Stephanie l-a urmat. Duba continua să ardă la baza scărilor. În afara ușilor din sticlă de la intrarea propriu-zisă, clădirea nu prea suferise alte pagube. Și-a dat seama că o dubă încărcată cu material exploziv și așezată atât de aproape ar fi spulberat întreaga fațadă sudică, fără a mai vorbi despre clădirile din apropiere, care adăposteau spitalul și căminul veteranilor.

–N-a fost cine știe ce bombă, a spus el. Furtună într-un pahar cu apă.

Sirenele urlau în depărtare. Pompierii și poliția se îndreptau într-acolo. Căldura emanată de mașina care mocnea încălzea aerul rece al amiezii.

–Se poate să fi fost o defecțiune? a întrebat Stephanie.

–Nu cred.

Sirenele se auzeau tot mai tare.

Stația radio a lui Stephanie a prins viață. Ea a răspuns apelului, iar Malone a auzit ce i-a raportat bărbatul de la celălalt capăt.

–Avem un terorist înarmat cu o bombă în Curtea de Onoare.

* * *

Thorvaldsen a ascultat-o pe Larocque, care și-a terminat povestea egipteană, a explicat conceptul original al lui Napoleon privind Clubul de la Paris și a oferit un rezumat al celor patru papirusuri. A remarcat că ea nu menționase faptul că și el primise mai înainte multe dintre aceste informații. Clar femeia voia ca discuția lor să rămână secretă. Cu siguranță lecturarea acelui articol de ziar o afectase.

Cum altfel?

Reacția ei îi mai transmitea și altceva. Ashby nu îi spusese că, datorită lui Stephanie și lui Cotton, acum intrase în posesia cărții.

Dar ce căuta Divizia Magellan în afacerea asta?

Tot încercase să ia legătura cu Malone de-a lungul nopții și de dimineață, dar prietenul său nu-i răspunsese la telefon. Îi lăsase mesaje și degeaba. Camera lui de la Ritz rămăsese nefolosită seara trecută. Și cu toate că detectivii săi nu observaseră titlul cărții pe care Stephanie i-o dăduse lui Ashby, bătrânul danez știa că era vorba de volumul din Domul Invalizilor.

Ce altceva putea fi?

Trebuia să existe un motiv bun pentru care Malone îi dăduse cartea lui Stephanie, dar nu-i trecea prin minte nici unul.

Ashby stătea calm de cealaltă parte a mesei, urmărind-o pe Larocque cu o privire atentă. Thorvaldsen se întreba dacă ceilalți bărbați și femei care se aflau în acea încăpere își dădeau seama în ce se băgaseră, de fapt. Se îndoia că Eliza Larocque era interesată doar de profiturile ilicite. După cele două întâlniri pe care le avuseseră simțea că ea era o femeie cu o misiune – hotărâtă să demonstreze ceva, poate să justifice moștenirea negată a familiei sale. Sau poate să rescrie istoria? Indiferent *ce* o fi fost, era mai mult decât a face pur și simplu bani. Adunase grupul ăsta aici, în Turnul Eiffel, în ziua de Crăciun cu un scop.

Și-a impus ca, pentru moment, să uite de Malone și să se concentreze asupra problemei pe care o avea în față.

* * *

Malone și Stephanie s-au repezit în Curtea de Onoare și s-au uitat prin scuarul elegant. În mijlocul lui stătea o tânără femeie. Avea în jur de treizeci de ani, păr lung, negru, purta pantaloni de catifea reiată și o cămașă roșie uzată, pe sub o haină neagră. Într-o mână ținea un obiect.

Doi paznici, cu armele ațintite, erau poziționați în umbra arcadei opuse, lângă schelele pe sub care Malone intrase ieri în muzeu. Un alt bărbat înarmat stătea la stânga, lângă pasajul boltit ce ducea afară, prin fațada nordică a Domului Invalizilor, porțile de fier ale acestuia fiind închise.

–Ce dracu'? a murmurat Stephanie.

Un bărbat a apărut în spatele lor, ajungând sub arcadă pe ușile din sticlă ce dădeau în interiorul muzeului. Purta o vestă antiglonț și uniforma poliției franceze.

–Și-a făcut apariția acum câteva clipe, i-a informat el.

–Credeam că ați verificat clădirile astea, a spus Stephanie.

–*Madame*, sunt sute de mii de metri pătrați de construcții aici. Ne-am mișcat cât de repede am putut, fără să atragem atenția, conform instrucțiunilor dumneavoastră. Dacă cineva voia să scape de noi, nu i-ar fi fost foarte greu.

Avea dreptate.

–Ce vrea? a întrebat femeia.

–Le-a spus oamenilor că are o bombă și le-a cerut să rămână pe loc. Atunci v-am contactat prin stația radio.

–A apărut înainte sau după explozia dubei în fața bisericii? a vrut să știe Malone.

–Imediat după.

–La ce te gândești? l-a întrebat Stephanie.

Fostul agent s-a uitat la tânăra femeie. Aceasta se tot răsucea, uitându-se la bărbații care continuau să stea cu armele îndreptate către ea. În mod inteligent, își mișca și mâna în care ținea declanșatorul.

–*Gardez vos distances et baissez les armes*, a țipat ea.

Malone a tradus în tăcere. „Păstrați distanța și lăsați jos armele."

Nici unul dintre paznici nu s-a supus.

–*Il se pourrait que la bombe soit à l'hôpital. Ou à l'hospice. Fautil prendre le risque?* a urlat ea, arătând declanșatorul.

„Bomba ar putea fi în spital. Sau în cămin. Vă puteți asuma riscul?"

Polițistul care stătea lângă ei a șoptit:

–Am verificat deja ambele clădiri. Cu mare atenție. Nu e nimic acolo.

–*Je ne le redirai pas*, a strigat femeia. „N-o să repet."

Malone și-a dat seama că Stephanie trebuia să decidă ce aveau să facă francezii, iar cu ea nu se putea merge la cacealma.

Și totuși.

–Lăsați armele jos, a ordonat ea.

51

Eliza s-a îndreptat către scena din capătul sălii. O scurtă privire la ceasul de mână i-a confirmat ora: 11.35.

Mai erau douăzeci și cinci de minute.

–Curând o să urcăm în vârf. Totuși, mai întâi aș vrea să vă explic propunerile mele pentru viitorul nostru apropiat.

S-a întors cu fața către grup.

–În ultimii zece ani am văzut multe schimbări pe piețele financiare ale lumii. Contractele la termen, cândva o metodă prin care producătorii își puteau proteja bunurile, au devenit acum un simplu joc de noroc, în care mărfuri ce nu există sunt tranzacționate la prețuri fără vreo legătură cu realitatea. Am văzut asta acum câțiva ani, când petrolul a ajuns la peste o sută cincizeci de dolari barilul. Prețul acela nu avea nici o legătură cu oferta care, la vremea respectivă, ajunsese la un maxim istoric. În cele din urmă piața a făcut implozie și prețurile s-au prăbușit.

A văzut că mulți dintre cei prezenți erau de acord cu afirmațiile ei.

–America e principalul vinovat, a clarificat ea. În 1999 și 2000 au fost adoptate norme legislative care au deschis drumul pentru un atac speculativ. De fapt, acele reglementări au anulat vechile legi, aprobate în 1930, concepute să prevină un alt crah al pieței bursiere. Odată dispărute măsurile de siguranță, s-au repetat aceleași probleme din anii 1930. Devalorizările piețelor de capital din întreaga lume care au urmat n-ar fi trebuit să mai mire pe nimeni.

A surprins expresiile curioase ale câtorva dintre ascultători.

–E elementar. Legile care pun lăcomia și iresponsabilitatea în fața muncii serioase și a sacrificiului își au prețul lor. A făcut o pauză. Dar ele creează și oportunități.

Încăperea a rămas tăcută.

–Între 26 august și 11 septembrie 2001, un grup de speculatori anonimi a vândut în lipsă o listă de treizeci și opt de pachete de acțiuni a căror valoare era de așteptat să scadă în urma oricărui atac asupra Americii. Au operat de pe bursele din Canada și din Germania. Printre companii se aflau: United Airlines, American Airlines, Boeing, Lockheed Martin, Bank of America, Morgan Stanley Dean Witter, Merrill Lynch. În Europa au vizat firmele de asigurare. Munich Re, Swiss Re și AXA. În vinerea dinaintea atacurilor, au fost vândute zece milioane de acțiuni aparținând Merrill Lynch. Într-o zi normală nu sunt tranzacționate mai mult de patru milioane. Atât United cât și American Airlines au observat o activitate speculativă ieșită din comun în zilele anterioare dezastrului. Nici o altă companie aeriană nu s-a confruntat cu așa ceva.

–Ce vrei să spui? a întrebat un membru al grupului.

–Doar concluzia la care a ajuns un consiliu de experți israelieni în contraterorism după ce a studiat portofoliul financiar al lui Osama bin Laden. Acesta a realizat profituri de aproape douăzeci de milioane de dolari americani de pe urma atacurilor din 11 septembrie.

* * *

Malone a auzit huruitul unui elicopter deasupra capului și s-a uitat în sus. A văzut un Royal Navy Westland Lynx care trecea pe lângă ei la mică altitudine.

–NATO, i-a spus Stephanie.

La ordinul ei, cei care o înconjurau pe tânăra din curte își coborâseră armele.

–Am făcut ce ne-ai cerut, i-a strigat Stephanie în franceză.

Atacatoarea n-a răspuns. Stătea la cincisprezece metri distanță și se uita fix la arcadele ce înconjurau Curtea de Onoare. Era în continuare agitată, nesigură, cu mâinile în permanentă mișcare.

–Ce vrei? a întrebat-o Stephanie.

Malone a rămas cu ochii pe femeie, folosind cele câteva secunde în care ea și-a îndepărtat privirea pentru a-și strecura mâna sub haină. Degetele lui au găsit pistolul Beretta pe care Stephanie i-l dăduse cu câteva ore în urmă.

–Am venit să demonstrez ceva, a strigat tânăra în franceză. Tuturor celor care vor să-și arate ura față de noi.

Malone a apucat strâns arma.

Mâinile atacatoarei continuau să se miște, declanșatorul fiind fluturat permanent, capul ei rotindu-se dintr-o parte în alta.

–Care *noi*? a întrebat Stephanie.

Bărbatul știa că fosta lui șefă își juca rolul ca la carte. Ține-l pe atacator ocupat. Fii răbdător. Joacă la cacealma.

Ochii tinerei i-au întâlnit pe cei ai lui Stephanie.

–Franța trebuie să știe că nu putem fi ignorați.

Malone a așteptat ca ea să-și reia recunoașterea vizuală a împrejurimilor, așa cum mai făcuse până atunci.

–Cine... a spus Stephanie.

Mâna care ținea declanșatorul s-a rotit spre stânga.

Pe când capul tinerei se răsucea înspre arcada opusă, Malone și-a scos arma și a țintit.

* * *

Sam se pitise chiar în spatele scenei din sală, ascuns privirii. Reușise să rămână în încăpere, nedescoperit, după ce restul personalului plecase. Ideea fusese ca unul dintre ei să rămână suficient de aproape încât să poată auzi. Văzuse că Meagan încercase, dar fusese încercuită de ceilalți ospătari care o luaseră să-i ajute să mute niște cărucioare pentru servit. Privirea ei frustrată îi transmisese că totul depindea de el, iar tânărul acționase.

Nici un paznic nu mai rămăsese în interior. Toți fuseseră plasați afară. Nu exista nici un pericol ca cineva să pătrundă prin ușile care dădeau spre balcon, de vreme ce acesta era la aproximativ șaizeci de metri deasupra pământului.

Sam asculta discursul Elizei Larocque și înțelegea perfect cele descrise de ea. Vânzarea în lipsă avea loc atunci când cineva scotea pe piață o acțiune pe care nu o deținea, în speranța de a o recumpăra mai târziu, la un preț mai mic. Ideea era să scoți profit dintr-o scădere neașteptată a valorii.

O afacere riscantă din multe puncte de vedere.

Mai întâi, titlurile trebuiau împrumutate de la deținătorul lor, apoi vândute la prețul curent. Odată ce valoarea se diminua, ele urmau să fie recumpărate mai ieftin și restituite proprietarului, profitul fiind păstrat de vânzător. Dacă prețul urca, în loc să se diminueze, atunci acțiunile erau achiziționate mai scump, generând o pierdere. Desigur, dacă vânzătorul în lipsă știa că prețul unei anume acțiuni urma să scadă, ba chiar și momentul precis în care avea să se întâmple, atunci nu mai exista riscul nici unei pierderi.

Iar profitul putea fi enorm.

Era una dintre manipulările financiare despre care avertizau site-urile administrate de el și de Meagan.

Auzise zvonuri în interiorul Serviciului Secret despre posibilele manevre ale lui bin Laden, dar acele anchete erau secretizate și gestionate la un nivel mult peste al lui. Poate că tocmai postările lui pe tema asta îi determinaseră pe superiori să-l preseze. Ascultând-o pe Eliza Larocque rostind multe dintre ideile pe marginea cărora el speculase public nu făcea decât să-și confirme bănuielile pe care le avea de mult.

Fusese mai aproape de adevăr decât crezuse vreodată.

* * *

Ashby urmărea cu mare interes ce avea de spus Larocque, începând să-și dea seama ce avea ea de gând. Deși fusese însărcinat să încheie înțelegerea cu Peter Lyon, femeia nu-i împărtășise esența întregului ei plan.

–Problema cu demersul lui bin Laden, a spus Eliza, a fost că el n-a reușit să anticipeze două lucruri. În primul

rând, bursa de valori americană a fost complet închisă timp de patru zile după atacuri. Și în al doilea rând, sunt în funcțiune proceduri automate pentru detectarea vânzărilor în lipsă. Una dintre ele, „blue sheeting"[1], analizează volumele de tranzacționare și identifică potențialele amenințări. Acele patru zile libere le-au oferit autorităților bursiere răgazul de a remarca anomaliile. Cel puțin în America. Dar peste hotare piețele au continuat să funcționeze, iar profiturile au fost marcate rapid, înainte să apuce cineva să observe manipularea.

Lui Ashby i-au revenit în minte consecințele atentatelor din 11 septembrie 2001. Larocque avea dreptate. Munich Re, al doilea reasigurator ca mărime din Europa, pierduse aproape două miliarde de dolari în urma distrugerii World Trade Center, iar acțiunile sale se prăbușiseră. Un vânzător în lipsă informat ar fi putut câștiga milioane.

De asemenea, și-a amintit și ce s-a întâmplat atunci cu celelalte burse.

Dow Jones scăzuse cu 14%, Standard & Poor's 500 pierduse 12%, Nasdaq Composite se diminuase cu 16% – aceleași rezultate se reflectaseră pe aproape toate piețele de peste hotare săptămâni întregi după atacuri. Propriul lui portofoliu avusese de suferit – de fapt, acela a fost începutul unui declin care s-a înrăutățit progresiv.

Și ce spusese ea despre derivate. Totul era adevărat. Nimic mai mult decât pariuri necontrolate cu bani împrumutați. Ratele dobânzilor, valutele, acțiunile, falimentele corporațiilor – toate erau speculate de investitori, bancheri și intermediari. Analiștii lui financiari îi spuseseră cândva că, la nivel mondial, peste opt sute de bilioane de euro erau riscate în fiecare zi.

---

[1] În traducere liberă „formulare albastre". Sistem prin care autoritățile pieței de capital din SUA cer brokerilor, intermediarilor sau oficiilor de decontare informații amănunțite despre anumite tranzacții bursiere. Numele provine din faptul că, inițial, formularele ce trebuiau completate erau tipărite pe hârtie albastră. (n.tr.)

Acum afla că s-ar putea să existe o cale de a profita de pe urma tuturor acelor riscuri.

Dacă ar fi știut...

* * *

Malone a văzut-o pe tânără că îi observă arma. Ochii ei i-au fixat pe ai lui.

–Haide, a strigat el în franceză. Fă-o.

Ea a apăsat butonul declanșatorului.

Nu s-a întâmplat nimic.

Din nou.

Nici o explozie.

Pe fața ei se putea citi consternarea.

52

Thorvaldsen stătea nemișcat pe scaun, dar își păstra cu greu calmul. Avea în față o femeie care discuta relaxat despre felul în care un terorist profitase de uciderea a mii de oameni nevinovați. Nu tu revoltă, nu tu dezgust. În schimb era evident că Eliza Larocque îi admira reușita.

Asemenea ei, și Graham Ashby părea impresionat. Din punctul ăsta de vedere, nici o surpriză. Personalitatea lui amorală n-ar avea nici o problemă să scoată câștiguri din suferința altora. Se întreba dacă Lordul se gândise vreodată la cei șapte morți din Ciudad de México. Sau doar răsuflase ușurat că, în sfârșit, se terminaseră necazurile *lui*? Era evident că nu știa numele celor decedați. Altfel ar fi avut o reacție când îi fusese prezentat mai devreme. Dar nici urmă de recunoaștere. Și de ce le-ar cunoaște pe victime? Sau de ce i-ar păsa? Amando Cabral fusese însărcinat să strângă mizeria și cu cât mai puține detalii știa Ashby, cu atât mai bine.

–De ce n-am mai auzit despre asta până acum? a întrebat Lordul.

–Pe internet circulă zvonuri de ani de zile, a răspuns Larocque. *Les Echos*, o publicație franceză cu profil economic destul de respectată, a prezentat un articol pe tema asta în 2007. Mai multe ziare americane au bătut apropouri. Oamenii pe care îi cunosc, apropiați guvernului Statelor Unite, îmi spun că întreaga chestiune a fost secretizată. Îmi închipui că americanii nu vor ca acele zvonuri să fie confirmate. Oficial, Comisia pentru Valori Mobiliare a afirmat că nu au existat tranzacții bazate pe informații confidențiale.

Ashby a chicotit.

–Tipic pentru yankei. Vâră problema sub preș și speră că o să dispară.

–Ceea ce, de data asta, s-a și întâmplat, a spus un alt membru al grupului.

–Dar noi putem trage învățăminte din acele eforturi, a spus Larocque. De fapt, eu studiez chestiunea de ceva vreme.

* * *

Malone și-a coborât pistolul în timp ce paznicii se năpusteau asupra femeii. Brațele și picioarele îi erau imobilizate și era târâtă afară din Curtea de Onoare.

–De unde ai știut că era o cacealma? l-a întrebat Stephanie.

–Bomba aia din față n-a fost nimic. Ar fi putut să arunce în aer întreaga biserică. Lyon a mizat pe o securitate redusă și a profitat de ea. Bărbatul a făcut semn cu Beretta spre declanșatorul căzut pe pământ. Chestia aia nu activează nimic.

–Și dacă n-ai fi avut dreptate?

–Am avut.

Stephanie a clătinat din cap.

–Lyon nu ne-a ademenit aici ca să ne omoare, a spus Malone. Știa că Ashby joacă la două capete. Ne-a adus aici pentru că ne voia *aici*.

–Tipa aia habar nu avea. Expresia de pe fața ei spunea totul. Era pregătită să bubuie ceva.

–Pentru orice treabă se găsește câte un prost. Lyon s-a folosit de ea ca să câștige timp. Voia să ne țină ocupați, cel puțin până când era gata pentru noi.

Din interiorul curții, înconjurați de clădirile cu patru etaje ale Domului Invalizilor, nu puteau zări Turnul Eiffel. Ce s-o fi întâmplat acolo cu Sam și cu Henrik? Malone și-a amintit de dom și de transponder.

–Eu bănuiesc că, atunci când am închis dispozitivul ăla, am dat semnalul de începere a spectacolului.

Stația radio a lui Stephanie a pornit iar.

–Ești acolo?

Vocea era una profundă, baritonală și foarte ușor de recunoscut. Președintele Danny Daniels.

Surprinderea s-a așternut pe chipul femeii.

–Da, domnule, sunt aici, a răspuns ea.

–Cotton e și el acolo?

–Este.

–Oamenii mei voiau să se ocupe de comunicarea asta, dar m-am gândit că e mai bine să vă vorbesc personal. N-avem timp de traduceri și interpretări. Am monitorizat lucrurile de aici și vă confruntați cu o ditamai încurcătura. Uite încă o „bubă". Acum șase minute, un mic avion s-a abătut de la traseul său de zbor și a sărit peste o aterizare programată pe Aéroport de Paris – Le Bourget.

Malone cunoștea terenul aflat la vreo unsprezece kilometri spre nord-est. Timp de zeci de ani fusese singurul aeroport parizian și devenise celebru pentru că acolo își încheiase Charles Lindbergh zborul transatlantic din 1927.

–Avionul se îndreaptă spre voi, a spus Daniels.

În mintea lui Malone s-au făcut toate legăturile.

–Pentru asta voia Lyon să câștige timp.

–Ce doriți să facem? a întrebat Stephanie.

–Chiar în clipa asta un elicopter NATO aterizează la nord de Domul Invalizilor. Urcați-vă în el. O să vă contactez acolo.

* * *

Eliza savura momentul. Expresiile stârnite de cuvintele ei pe chipurile celor care o ascultau îi confirmau că își alesese corect grupul. Fiecare membru în parte era un antreprenor curajos și hotărât.

–Bin Laden a eșuat pentru că a lăsat fanatismul să-i întunece judecata. N-a fost atent. A vrut să facă o declarație și a vrut ca toată lumea să știe că el a făcut-o. Femeia a clătinat din cap. Nu poți obține profituri pe termen lung cu o asemenea nechibzuință.

–Eu nu sunt interesat să omor oameni, a spus Robert Mastroianni.

–Nici eu. Și nici nu e nevoie. Tot ce ai nevoie e o amenințare credibilă de care publicul se teme. Noi vom opera în interiorul acelei frici.

–Nu e lumea și așa destul de speriată? a întrebat altcineva.

–Într-adevăr este, a răspuns ea. Nu trebuie decât să folosim asta în avantajul nostru.

Eliza și-a amintit ceva ce învățase de la mama ei. *Cea mai bună cale de a câștiga încrederea ascultătorilor tăi e să le lași impresia că le-ai încredințat un secret.*

–Avem înțelepciunea papirusurilor. Din ele Napoleon a deprins multe și, credeți-mă, ne pot ghida și pe noi.

A adoptat un aer meditativ.

–Lumea e deja speriată. Terorismul e real. Nici unul dintre noi nu poate schimba asta. Întrebarea e cum putem utiliza realitatea.

–*Cui bono*, a spus unul dintre ei.

Ea a zâmbit.

–Corect. Cine profită. Acel principiu latin descrie perfect încercarea noastră.

A ridicat un deget ca să accentueze.

–V-ați gândit vreodată cine câștigă din terorism? Există o întărire imediată a securității în orice aeroport sau clădire. Cine controlează toate facilitățile astea? Fluxul de trafic aerian – ca să nu mai vorbim despre date. Profită cei care oferă aceste servicii esențiale. Latura economică a asigurărilor este direct afectată. Militarizarea spațiului aerian, terestru, maritim și a cosmosului are loc la nivel tot mai avansat. Nimic nu e prea scump pentru a ne proteja de amenințare. Afacerile care oferă suport logistic sau servicii în domeniul ingineriei și construcțiilor legate de războiul împotriva terorismului sunt uluitoare. Lupta asta e purtată mai mult de antreprenorii privați decât de armată. Câștigurile aproape că depășesc limita înțelegerii. Am văzut cum valoarea acțiunilor unor companii ce oferă

servicii legate de război a crescut cu cinci până la opt sute de procente din 2001.

Eliza a zâmbit, ridicând o sprânceană.

–Îmi dau seama că unele dintre aceste metode sunt evidente. Dar există și alte căi, mai subtile, de a profita. Despre acestea vreau să vă vorbesc după prânz.

–Ce ai de gând? a întrebat-o Ashby. Sunt al naibii de curios.

Nu se îndoia de adevărul replicii lui. Și ea era curioasă. Se întreba dacă Lordul îi era prieten sau dușman.

–Dați-mi voie să vă explic în felul următor. La sfârșitul anilor 1990, Coreea de Sud, Thailanda și Indonezia au fost foarte aproape de un colaps financiar. În cele din urmă Fondul Monetar Internațional le-a salvat. Colegul nostru Robert Mastroianni lucra pe atunci cu FMI-ul, așa că știe la ce mă refer.

Bărbatul a dat din cap în semn de aprobare.

–În timp ce avea loc acea salvare, investitorii au jefuit toate cele trei economii, smulgând profituri uriașe. Dacă ai informațiile potrivire, la momentul potrivit, poți face milioane până și pe cele mai riscante piețe de derivate și contracte la termen. Am făcut câteva calcule preliminare. Cu cele aproape trei sute de milioane de euro pe care le avem la ora actuală la dispoziție, un venit între patru virgulă patru și opt miliarde de euro reprezintă o estimare rezonabilă pentru următoarele douăzeci și patru de luni. Și sunt precaută. Bineînțeles, toate acele sume vor fi neimpozabile.

A văzut că grupului îi plăceau aceste predicții. Nimic nu atrăgea mai mult o persoană bogată decât oportunitatea de a mai face niște bani. Bunicul ei avea dreptate când spunea: *Fă câți bani poți și cheltuiește-i pentru că mult mai mulți așteaptă să fie câștigați.*

–Cum o să scăpăm basma curată din treaba asta? a întrebat unul dintre ei.

Ea a ridicat din umeri.

–Cum să nu scăpăm? Guvernul e incapabil să gestioneze sistemul. Puțini guvernanți înțeleg măcar problema, darmite să-i găsească și o soluție. Iar publicul e complet ignorant. Uită-te doar la ce fac nigerienii zi de zi. Trimit milioane de e-mailuri unor oameni care nu bănuiesc nimic, pretinzând că se pot câștiga sume uriașe de pe urma nu știu căror fonduri nerevendicate, în schimbul unei mici taxe de administrare. Nenumărate persoane din întreaga lume s-au lăsat înșelate. Când vine vorba de bani, puțini își păstrează mintea limpede. Propun ca noi să gândim la rece.

–Și cum o să procedăm?

–O să vă explic totul după masă. Ajunge să vă spun că suntem pe cale de a ne asigura o sursă de finanțare ce ar trebui să ne furnizeze mai multe miliarde din resurse nedetectabile. E o comoară de o valoare inestimabilă care poate fi investită și folosită în avantajul tuturor. Acum e timpul să ne îndreptăm spre vârful turnului pentru cele câteva minute de admirat peisajul.

Grupul s-a ridicat în picioare.

–Vă asigur, a spus ea, călătoria va merita efortul.

53

Malone asculta cum turbinele puneau în mișcare elicea Westland Lynx-ului. În marină învățase cum să piloteze aeronave de luptă și adunase un număr respectabil de ore petrecute în avioane cu reacție, dar niciodată nu zburase cu un elicopter. S-a așezat confortabil în compartimentul din spate în timp ce aparatul se ridica în văzduhul rece al amiezii.

Stephanie stătea lângă el.

O bătaie în geamul ușii dinspre cabina pilotului i-a atras atenția. Pilotul făcea semn către propriile căști și arăta alte două perechi ce atârnau pe perete. Un pușcaș marin le-a dat căștile lui și lui Stephanie.

–A sosit o comunicare codificată pentru dumneavoastră, a răsunat vocea pilotului în urechile lui.

Malone și-a apropiat microfonul de gură.

–S-o auzim.

Au urmat câteva păcănituri și un glas a rostit:

–Am revenit.

–Vreți să ne spuneți ce se întâmplă? l-a întrebat fostul agent pe Danny Daniels.

–Avionul s-a abătut de la traseu. Mai întâi a luat-o spre nord, departe de oraș, și acum s-a întors către sud. Nu se poate lua legătura cu el prin radio. Vreau ca voi doi să-l verificați înainte să-l doborâm de pe cer. Îl am pe președintele Franței pe cealaltă linie. A făcut rost de un avion de luptă. Chiar în clipa asta ținta nu se află deasupra nici unei zone populate, așa că o putem ataca. Dar, evident, nu vrem să facem asta decât dacă e absolut necesar. Prea multe explicații de dat.

–Sunteți sigur că amenințarea e reală? a întrebat el.

–La dracu', Cotton, nu sunt sigur de nimic. Dar Lyon a avut un avion pe Heathrow. Voi l-ați găsit. Ceea ce, aș putea adăuga, arată de parcă ar fi vrut să descoperim...

–Deci știți ce s-a întâmplat ieri-noapte?

–Fiecare detaliu. Îl vreau pe ticălosul ăsta. Am avut prieteni care au murit când ne-a fost bombardată ambasada din Grecia și ei au fost doar câțiva dintre multele lui victime. O să-l scoatem pe tipul ăsta din circuit.

Unul dintre piloți a deschis ușa carlingii și a făcut semn în față. Malone s-a uitat la cer. Norii se întindeau ca niște dâre deasupra peisajului Franței. Marginile Parisului se desfășurau pe sub trenul de aterizare al elicopterului. În depărtare a zărit un fuzelaj cu dungi albastre și galbene – un alt Cessna Skyhawk, identic cu cel pe care îl văzuse noaptea trecută –, care plutea la aproximativ o mie cinci sute de metri altitudine.

–Apropie-te, i-a spus pilotului prin intermediul căștilor cu microfon.

–Îl vezi? a întrebat Daniels.

Malone a simțit puterea rotoarelor când elicopterul a țâșnit în față.

Carcasa de metal a avionului strălucea în bătaia soarelui.

–Stai în spatele lui, în afara razei lui vizuale, i-a spus el pilotului.

A observat că plăcuțele roșii de înmatriculare de pe coadă se potriveau cu cele de seara trecută.

–Numărul aparatului e același ca al celui de pe Heathrow, a spus el în căști.

–Crezi că Lyon e în avion? a întrebat Daniels.

–M-ar mira, a răspuns Malone. El e mai mult un dirijor, decât un membru al orchestrei.

–Virează, a intervenit pilotul.

S-a uitat pe fereastră și a văzut că Skyhawkul o luase către est.

–Unde suntem? l-a întrebat el pe pilot.

–La nord de Paris, poate la vreo șase kilometri și jumătate. Cu traseul ăsta avionul se îndepărtează de centru, ceea ce ne va duce mult dincolo de oraș.

Malone încerca să pună cap la cap tot ce știa. Fragmente disparate. Aparent întâmplătoare și totuși legate între ele.

–Virează iar, a revenit pilotul. Acum e pe un traseu vestic. Așa se îndepărtează complet de Paris, către Versailles.

Fostul agent și-a scos căștile.

–Ne-a reperat?

–Nu prea cred, a răspuns pilotul. Manevrele lui au fost degajate.

–Ne putem apropia de sus?

Bărbatul de la manșă a încuviințat cu o mișcare a capului.

–Atâta vreme cât nu se hotărăște să urce.

–Fă-o.

Cârma s-a înclinat în față, iar viteza elicopterului a crescut. Distanța față de Skyhawk a început să se micșoreze.

Copilotul a făcut semn spre căști.

–Același tip vrea să vă vorbească prin stația radio.

Malone și-a pus la loc căștile.

–Ce e?

–Francezii vor să dea jos avionul acum, a spus Daniels. Ce să le spun?

A simțit strânsoarea lui Stephanie pe brațul drept. Femeia îi făcea semne să se uite în față, prin parbriz. El s-a întors tocmai când ușa din stânga a cabinei Skyhawk-ului se deschidea complet.

–Ce dracu'...

Pilotul a sărit din avion.

* * *

Ashby a urcat ultimul în lift. Cei opt membri ai Clubului de la Paris au umplut trei cabine cu pereți de sticlă, care au început să urce de pe a doua platformă încă o sută

șaptezeci și cinci de metri, până în vârful Turnului Eiffel. Ascensiunea amețitoare prin interiorul scheletului metalic era oarecum tulburătoare.

Un soare puternic făcea ca lumea de jos să sclipească. Lordul a văzut Sena șerpuind prin mijlocul Parisului, cu cele trei curbe abrupte ale sale. De obicei pline de mașini, bulevardele care traversau cursul apei sau mergeau paralel cu el erau lipsite de trafic în ziua de Crăciun. În depărtare se înălța mătăhăloasa Notre-Dame, înconjurată de cupolele altor biserici, acoperișuri zincate și o pădure de hornuri. A zărit în treacăt cartierul La Défense și bulevardele lui pline de turnuri înalte. A remarcat și luminile fixate pe grinzile Turnului Eiffel – sursa, a presupus el, strălucirii electrice care lumina construcția în fiecare noapte.

S-a uitat la ceas.

11.43.

Nu mai era mult.

* * *

Malone s-a uitat cum o parașută se deschide, iar pânza ei se umflă în aer. Skyhawk-ul își continua traseul către vest, păstrându-și altitudinea și viteza. Sub el se aflau câmpii întinse, păduri, sate și drumuri care punctau peisajul rural din afara Parisului.

A arătat înspre avion și i-a spus pilotului.

–Apropie-te ca să vedem mai bine.

Elicopterul a înaintat ușor și s-a alăturat Skyhawk-ului. Malone s-a mutat în partea stângă și s-a uitat la avionul cu un singur motor.

–Nu e nimeni înăuntru, a spus el în microfon.

Nu-i plăcea nimic din toate astea. S-a întors către pușcașul marin.

–Ai un binoclu?

Tânărul a scos repede unul. Malone a focalizat lentilele pe cerul strălucitor, asupra aparatului Skyhawk.

–Înaintează ușor, i-a spus el pilotului.

Traseul lor paralel s-a schimbat, elicopterul zburând acum puțin înaintea avionului. Cu ajutorul binoclului, fostul agent și-a concentrat privirea dincolo de parbrizul convex, în interiorul cabinei. Cele două scaune erau goale și totuși manșa se deplasa cu mișcări calculate. Pe locul copilotului era așezat un obiect, dar o rază de soare îl făcea greu de observat. În partea cealaltă, scaunul din spate era încărcat cu pachete învelite în hârtie de ziar.

Și-a coborât binoclul.

–Avionul ăla transportă ceva, a spus el. Nu-mi dau seama ce, dar e o cantitate mare.

Aripile Skyhawk-ului s-au lăsat în jos, iar avionul a luat-o către sud. Virajul a fost unul controlat, de parcă cineva ar fi pilotat aparatul.

–Cotton, a spus Daniels în urechea lui. Care-i părerea ta?

Nu era sigur. Erau duși de nas – fără îndoială – și crezuse că avionul ăsta avea să fie sfârșitul. Dar...

–Asta nu e problema noastră, a răspuns el în microfon.

–Stephanie, ești de acord? a întrebat președintele.

–Sunt.

Era bine să vadă că femeia încă mai avea încredere în judecata lui, de vreme ce expresia de pe chipul ei îi contrazicea vorbele.

–Atunci unde e problema noastră? a întrebat Daniels.

Malone și-a ascultat instinctul.

–Controlul de trafic aerian francez a cercetat zona? Trebuie să avem informații despre fiecare avion care e pe cer în clipa asta.

–Stai așa.

* * *

Eliza a coborât din lift, în zona de observație din vârf, aflată la șaptezeci și cinci de etaje deasupra pământului.

–E puțin ciudat să fim doar noi aici, s-a adresat ea clubului. De obicei platforma asta e plină.

A arătat către scările metalice care urcau prin tavan, ducând afară, pe platforma superioară.

–Mergem? a întrebat ea.

S-a uitat cum grupul urcă treptele. Ashby stătea lângă ea. Când și ultimul om a pășit pe ușa spre vârf, s-a întors către el și l-a întrebat:

–O să se întâmple?

Lordul a încuviințat din cap.

–Peste exact cincisprezece minute.

54

Malone stătea cu ochii pe avion și a văzut că acesta și-a mai schimbat încă o dată traseul. Și mai spre sud, de parcă ar fi căutat ceva.

–Avionul ăla de luptă a ajuns aici? a spus el în căști, întrebându-se dacă mai era cineva acolo.

–E pregătit, i-a răspuns Daniels.

Fostul agent a luat o decizie.

–Doborâți-l cât încă mai puteți. Nu sunt decât câmpuri dedesubt, dar orașul se apropie cu repeziciune.

A bătut în geam și i-a spus pilotului.

–Dă înapoi. Și repede.

Skyhawk-ul a accelerat, depărtându-se, în timp ce elicopterul încetinea.

–S-a dat ordinul, a spus Daniels.

* * *

Thorvaldsen a pășit în aerul rece de decembrie. Nu vizitase niciodată vârful Turnului Eiffel. Nu avusese nici un motiv anume să n-o facă. Lisette își dorise să vină aici, cu ani în urmă, dar afacerile îl împiedicaseră să călătorească. O *să mergem vara viitoare*, îi promisese el. Dar vara următoare a venit și a trecut, la fel ca multe alte veri după aceea, până când Lisette a ajuns pe moarte și n-a mai fost timp. Cai vizitase turnul de câteva ori și îi povestea cu plăcere despre priveliște – care, trebuia să recunoască, era uimitoare. O plăcuță fixată pe balustradă, sub o cușcă ce închidea platforma de observație, anunța că, într-o zi senină, se putea vedea până la șaizeci de kilometri distanță.

Iar ziua de azi cu siguranță se putea numi senină. Era una dintre acele zile strălucitoare de decembrie, cu un cer azuriu, fără nori. Se bucura că își îmbrăcase cea mai groasă

haină de lână, mănușile și fularul, dar iernile franceze nu le puteau întrece cu nimic pe cele daneze.

Parisul îl nedumerise întotdeauna. Niciodată nu fusese impresionat. Chiar îi plăcea o replică din *Pulp Fiction*, cea în care personajul lui John Travolta afirma degajat: *Lucrurile sunt la fel ca aici, doar puțin diferite*. El și Jesper urmăriseră filmul acum câțiva ani, intrigați de începutul lui, dar în cele din urmă revoltați de violența afișată. Până acum vreo două zile, Thorvaldsen nu luase niciodată în calcul violența, decât pentru autoapărare. Dar îi împușcase pe Amando Cabral și pe complicele său fără nici o urmă de remușcare.

Iar asta îl îngrijora.

Malone avea dreptate.

Nu putea pur și simplu să omoare oameni.

Dar uitându-se în cealaltă parte a platformei de observație înghețate la Graham Ashby, care stătea lângă Larocque, admirând Parisul, și-a dat seama că uciderea acelui om avea să fie o plăcere. Interesant cum lumea lui ajunsese să fie definită de ură. Și-a impus să se concentreze asupra unor gânduri plăcute. Chipul și starea lui de spirit nu aveau voie să-i trădeze intențiile.

Ajunsese până aici.

Acum avea să termine.

* * *

Ashby știa ce aștepta Eliza Larocque. Ea voia ca un mic avion, încărcat cu explozibil, să se izbească de Biserica Domului, aflată în capătul sudic al Domului Invalizilor.

Un spectacol grandios.

Fanaticilor care se oferiseră voluntari să își asume întreaga răspundere le plăcea la nebunie ideea. Gestul avea o asemănare macabră cu 11 septembrie, deși la o scară mai mică, fără pierderi de vieți omenești. Tocmai de aceea fusese aleasă ziua de Crăciun: domul și biserica erau închise.

Simultan cu atacul de la Paris, aveau să fie bombardate alte două monumente naționale: Musée d'Aquitaine din Bordeaux și Palais des Papes din Avignon. Și ele închise.

Fiecare act era pur simbolic.

Pe când înconjurau platforma de observație, urmărind priveliștea, Lordul a remarcat un vehicul care ardea, fumul plutind în aerul rece, dinspre fațada bisericii din Domul Invalizilor. Poliția, pompierii și ambulanțele păreau să fi sosit în număr mare la fața locului. Câțiva dintre ceilalți membri au observat și ei același lucru. Ashby a surprins câteva comentarii, dar nimic care să-l îngrijoreze. Situația părea sub control. Cu siguranță flăcările aveau legătură cu Lyon, dar nu știa ce plănuise de fapt sud-africanul. Nu-i fuseseră împărtășite detalii și nici nu-și dorise să le afle.

Singura lui cerere fusese ca totul să se petreacă la prânz.

S-a uitat la ceas.

Era timpul să plece.

Se îndepărtase intenționat de ceilalți, pe când Larocque îi conducea într-un tur vizual. Observase că ea începuse cu priveliștile dinspre nord, apoi înaintase către platforma vestică. Pe măsură ce grupul cotea spre sud, Ashby a ieșit repede pe ușa ce ducea la nivelul inferior, în camera de observație închisă. Încet, a tras panoul din sticlă și l-a blocat cu ajutorul încuietorii aflate în partea de jos a acestuia. Domnul Guildhall cercetase cu atenție platforma superioară și descoperise că cele două uși care o legau de porțiunea închisă erau echipate cu încuietori ce puteau fi declanșate printr-o simplă apăsare și descuiate cu o cheie pe care o dețineau doar membrii personalului de securitate.

Dar nu și azi.

Larocque se înțelesese ca grupul să aibă o oră de intimitate în vârf, ce avea să se termine pe la unu după-amiaza, cu douăzeci de minute înainte ca, două sute șaptezeci și cinci de metri mai jos, casele de bilete să se deschidă și vizitatorii să înceapă să urce.

Ashby a coborât în grabă cele paisprezece trepte de metal și a traversat în partea estică. A urcat din nou scările către cea de-a doua ușă, a tras în tăcere panoul de sticlă și l-a zăvorât.

Clubul de la Paris era captiv în vârf.

A coborât treptele, a intrat într-unul dintre lifturile care așteptau și a apăsat butonul pentru coborâre.

* * *

–Am informațiile, s-a auzit vocea lui Daniels în căștile lui Malone. Șase avioane se află acum în spațiul aerian parizian. Patru sunt avioane comerciale de linie, în apropiere de Orly și de Charles de Gaulle. Două sunt private. Președintele a făcut o pauză. Amândouă se comportă ciudat.

–Definiți ciudat, l-a rugat Stephanie.

–Unul nu răspunde comenzilor radio. Cel de-al doilea a răspuns, dar a făcut altceva decât i s-a indicat.

–Și amândouă se îndreaptă încoace, a ghicit Malone, cunoscând deja răspunsul.

–Unul dinspre sud-est, celălalt dinspre sud-vest. Îl vedem pe cel care vine dinspre sud-vest. E un Beechcraft.

Malone a bătut în geamul carlingii.

–Ia-o spre sud-est, i-a ordonat el pilotului, care ascultase schimbul de replici.

–Ești sigur? a spus Daniels.

–E sigur, a intervenit Stephanie.

Fostul agent a surprins o explozie aeriană la dreapta lor, la vreo opt kilometri distanță.

Skyhawk-ul fusese distrus.

–Tocmai mi s-a spus că primul avion a dispărut, a zis președintele.

–Și pun pariu că mai e un Skyhawk, a răspuns Malone. La sud-est, venind încoace.

–Ai dreptate, Cotton, a spus Daniels. Tocmai am primit imaginile. Aceleași culori și însemne ca ale celui pe care l-am doborât adineaori.

–Ăsta e ținta. Cel pe care îl protejează Lyon.

–Și mai aveți o problemă, a zis președintele.

–Știu deja, a răspuns Malone. Pe ăsta nu-l putem doborî. E chiar deasupra orașului.

L-a auzit pe Daniels oftând.

–Se pare că nenorocitul se pricepe la planuri.

* * *

Eliza a auzit o bubuitură în depărtare, din partea opusă a turnului. Stătea pe porțiunea sudică a platformei de observație, privind către Champ de Mars. Locuințe private și blocuri de apartamente de lux mărgineau ambele laturi ale fostelor alei de paradă, bulevarde late întinzându-se în paralel pe ambele părți.

Aruncând o scurtă privire la stânga, a văzut că Domul Invalizilor și vârful aurit al bisericii erau încă intacte. Se întreba ce-o fi fost cu zgomotul, știind că ceea ce plănuise de atâta timp nu trebuia să se întâmple decât peste câteva minute. Ashby îi spusese că avionul avea să vină dinspre nord, abătându-se pe deasupra Senei, urmărind semnalul unui dispozitiv ascuns în dom acum câteva zile.

Aparatul avea să fie plin cu explozibil și, în combinație cu rezervorul aproape plin, explozia rezultată promitea să ofere un spectacol pe cinste. Ea și ceilalți aveau vedere liberă de la aproape trei sute de metri în aer.

–Mergem pe latura estică pentru o ultimă privire înainte de a coborî? a spus ea.

Au cotit cu toții.

Intenționat organizase ruta de jur-împrejurul platformei, admirând încet priveliștile și ziua încântătoare, astfel încât vizita să se termine la est, cu fața către Domul Invalizilor.

Femeia a aruncat o privire în jur.

–L-a văzut cineva pe Lordul Ashby?

Câțiva au clătinat din cap.

–Mă duc să mă uit, a spus Thorvaldsen.

* * *

Elicopterul Westland Lynx a spintecat aerul, apropiindu-se de Skyhawk. Malone stătea cu ochii pe geam și a văzut avionul.

–La ora unsprezece, i-a spus el pilotului. Apropie-te.

Elicopterul s-a rotit și s-a ridicat iute deasupra avionului monomotor. Fostul agent a cercetat cabina cu ajutorul binoclului și a văzut că cele două scaune erau goale, iar manșa se mișca în mod calculat, ca și la celălalt aparat. Exact ca înainte, pe locul copilotului se afla un obiect. Mai departe, zona din spate era plină cu alte pachete în hârtie de ziar.

–E la fel ca primul, a zis Malone, lăsând în jos binoclul. Zboară automat. Dar ăsta e pe bune. Lyon l-a programat în așa fel încât șansele de a rezolva problema să fie cât mai mici.

S-a uitat spre pământ. Pe kilometri întregi nu se vedeau decât străzi și clădiri.

–Iar opțiunile cât mai puține.

–S-a zis cu mesajele pentru noi, a remarcat Stephanie.

–Nu ne-a ușurat sarcina.

Dincolo de fereastra elicopterului, bărbatul a observat un troliu de salvare cu cablu de oțel.

Îi era clar ce avea de făcut, dar perspectiva nu-l încânta. S-a întors către pușcașul marin.

–Ai un ham pentru troliul ăla?

Tânărul a încuviințat.

–Dă-l încoace.

–La ce te gândești? l-a întrebat Stephanie.

–Cineva trebuie să se ducă la avionul ăla.

–Cum ai de gând să faci asta?

El a arătat afară.

–O cădere lentă.

–Nu pot permite așa ceva.

–Ai vreo idee mai bună?

Ea a scuturat din cap.

–Nu, dar eu sunt ofițerul superior aici. Și cu asta, basta.

–Cotton are dreptate, au auzit vocea lui Daniels. E singura posibilitate. Trebuie să preiei controlul avionului. Nu-l putem doborî.

–Ai vrut ajutorul meu, i-a spus Malone fostei sale șefe. Așa că lasă-mă să ajut.

Stephanie l-a fixat cu o privire care spunea: *Chiar crezi că e nevoie?*

–E singura cale, a zis el.

Ea a dat din cap în semn de încuviințare.

Bărbatul și-a scos căștile și s-a strecurat în costumul de zbor pe care i-l dăduse pușcașul marin. A tras fermoarul, apoi și-a strâns curelele în jurul pieptului. Tânărul le-a testat rezistența trăgând vârtos de ele de câteva ori.

–E vânt puternic afară, l-a avertizat el. O să fiți tras înapoi cu tot cu cablu. Pilotul o să stea cât mai aproape ca să minimizeze balansul.

Pușcașul i-a dat și o parașută, pe care Malone și-a pus-o peste echipament.

–Mă bucur să văd că mai ai ceva bun-simț, i-a strigat Stephanie peste zgomotul motoarelor.

–Nu-ți face griji. Am mai făcut asta.

–Nu te pricepi la mințit, a spus ea.

Fostul agent și-a pus o cagulă de lână care, din fericire, îi acoperea întreaga față, de parcă ar fi fost un spărgător de bănci. O pereche de ochelari cu lentile galbene îi protejau ochii.

Pușcașul l-a întrebat prin semne dacă e gata.

El a încuviințat din cap.

Ușa compartimentului a fost trasă la o parte. Aerul rece a pătruns înăuntru. Malone și-a pus o pereche de mănuși impermeabile. A auzit un pocnet când cârligul de oțel al troliului i-a fost fixat de echipament.

A numărat până la cinci, apoi a ieșit afară.

55

Thorvaldsen a dat roată platformei, dinspre nord spre vest. A trecut pe lângă ferestrele din dreapta în care erau expuse figurile din ceară ale lui Gustave Eiffel și Thomas Edison, făcute să arate de parcă cei doi ar fi stat de vorbă în fostele încăperi ale lui Eiffel. Totul era pașnic și tăcut, doar vântul îi ținea companie.

Ashby nu se zărea nicăieri.

La jumătatea drumului s-a oprit și a văzut că ușa din sticlă de la ieșire era închisă. Atunci când grupul trecuse pe aici, cu câteva minute în urmă, era deschisă. A înșfăcat clanța și a încercat-o.

Încuiat.

Poate că unul dintre membrii personalului o închisese? Dar de ce? Curând turnul urma să fie deschis vizitatorilor. De ce să încui una dintre singurele două căi de acces către platforma superioară?

S-a întors pe latura estică, de unde ceilalți admirau panorama. A doua ușă era și ea închisă. A încercat clanța.

Încuiat.

A auzit-o pe Eliza Larocque în timp ce atrăgea atenția asupra câtorva monumente.

–Acolo e Domul Invalizilor. La vreo trei kilometri distanță. E locul în care a fost înmormântat Napoleon. Văd că sunt ceva probleme.

Bătrânul danez a văzut un vehicul mocnind în fața bisericii, apoi numeroase mașini de pompieri și de poliție punctând bulevardele care se întindeau dinspre monument. S-a întrebat dacă cele întâmplate acolo aveau vreo legătură cu ușile încuiate. Coincidențele rareori sunt întâmplătoare.

–*Madame* Larocque, a spus el, încercând să-i atragă atenția.

Femeia s-a întors cu fața către el.

–Amândouă ușile care duc jos sunt încuiate.

A surprins dezorientarea de pe chipul ei.

–Cum se poate?

Bătrânul s-a hotărât să-i răspundă altfel.

–Și mai am o veste îngrijorătoare.

Ea l-a fixat cu o privire intensă.

–Lordul Ashby a dispărut.

* * *

Sam aștepta pe platforma de la primul nivel, întrebându-se ce se petrecea la o sută cincizeci de metri deasupra lui. Când Clubul de la Paris eliberase sala de ședință, iar personalul revenise pentru a pregăti prânzul, el se amestecase printre lucrătorii agitați.

–Cum a mers? i-a șoptit Meagan în timp ce așezau vesela și tacâmurile.

–Oamenii ăia au planuri mari, a murmurat el.

–Poftești să mă luminezi și pe mine?

–Nu acum. Hai să zicem doar că am avut dreptate.

Au terminat de aranjat cele două mese. El a simțit o aromă tentantă de legume aburinde și de carne de vită la grătar. Îi era foame, dar acum nu era vreme pentru mâncare.

A reașezat scaunele în fața fiecărui set de tacâmuri.

–Stau în vârf de aproape o jumătate de oră, a spus Meagan.

Trei paznici îi supravegheau pe chelneri. Sam știa că de data asta nu va mai putea rămâne în interior. Îi observase și reacția lui Henrik Thorvaldsen când acesta își dăduse seama că tânărul lui prieten era acolo. Cu siguranță trebuie să se fi întrebat ce se întâmpla. I se spusese că danezul habar nu avea despre prezența lui, iar Stephanie îi explicase clar că voia ca totul să rămână secret. Se întrebase de ce, dar hotărâse să înceteze să-și contrazică superiorii.

Șeful de sală a dat semnalul ca toată lumea să se retragă.

Sam și Meagan au ieșit pe ușile principale, odată cu ceilalți. Aveau să aștepte în restaurantul din apropiere să fie rechemați pentru a strânge vasele. El s-a uitat în sus, la împletitura din fier maro-cenușiu. Un lift cobora de la cel de-al doilea nivel.

A observat că și Meagan urmărea același lucru.

Amândoi au întârziat lângă balustrada centrală, aproape de intrarea în restaurant, în vreme ce alți servitori intrau grăbiți pentru a se adăposti de frig.

Liftul s-a oprit la nivelul lor.

Cabina avea să se deschidă de cealaltă parte a platformei, dincolo de sala de ședință, în afara razei lor vizuale. Sam și-a dat seama că mai puteau șovăi doar câteva momente, înainte de a trezi bănuielile șefului de sală sau ale paznicilor care își reluaseră pozițiile în fața ușilor.

Graham Ashby și-a făcut apariția.

Singur.

S-a repezit spre treptele ce duceau la parter și a dispărut.

–Tare se mai grăbea, a remarcat Meagan.

El a încuviințat. Ceva nu era în regulă.

–Ia-te după el, a ordonat tânărul. Dar nu te lăsa prinsă.

Ea i-a aruncat o privire nedumerită, clar luată prin surprindere de asprimea apărută brusc în vocea lui.

–De ce?

–Fă-o.

Nu avea timp să stea la discuții. Sam a plecat și el.

–Tu unde te duci? l-a întrebat Meagan.

–În vârf.

* * *

Malone n-a auzit ușa elicopterului trântindu-se în urma lui, dar a simțit când troliul a început să se miște. Și-a pus brațele pe lângă corp și a stat drept, cu picioarele întinse. Senzația de cădere era contracarată de susținerea puternică a cablului.

A coborât și, așa cum îl avertizase pușcașul marin, a fost tras înapoi. Skyhawkul zbura la cincisprezece metri

sub el. Troliul a continuat să elibereze cablul, iar el s-a lăsat încet pe vârful aripii.

Aerul tăios i-a cuprins trupul. Costumul și cagula de lână îi ofereau ceva protecție, dar nasul și buzele au început să-i crape din pricina vântului aspru.

Picioarele lui au dibuit aripa.

Avionul s-a clătinat sub greutatea lui, dar s-a restabilizat rapid. Malone s-a împins ușor și a făcut semn să i se lungească bucata de cablu, în timp ce se mișca spre ușa cabinei de pe partea pilotului.

Un curent de aer rece a trecut pe lângă el, dezechilibrându-l, iar corpul i s-a desprins de pe aripă, balansându-se pe cablu.

S-a agățat de fir și a reușit să se împingă înapoi spre avion.

A făcut iar semn și a simțit cum cablul se lungește.

Skyhawk-ul era un aparat cu aripi înalte, eleroanele sale fiind montate în partea de sus a fuzelajului și susținute de lonjeroane diagonale. Pentru a intra trebuia să se strecoare pe sub aripă. A făcut semn elicopterului să se lase în jos, astfel încât el să poată coborî și mai mult. Pilotul parcă i-ar fi ghicit gândurile lui Malone și a scăzut ușor altitudinea, fostul agent ajungând la nivelul ferestrelor cabinei.

S-a uitat în interior.

Scaunele din spate fuseseră scoase, iar pachetele învelite în hârtie de ziar erau îndesate din podea până în tavan. Vântul îi biciuia trupul și, în ciuda ochelarilor, aerul rece îi usca ochii.

A cerut mai mult cablu și, pe măsură ce acesta era eliberat, el s-a agățat de marginea flapsului și s-a împins către lonjeron, sprijinindu-și picioarele pe suportul trenului de aterizare, strecurându-și corpul între lonjeron și aripă. Greutatea lui a perturbat aerodinamica avionului și a văzut cum profundoarele și eleroanele compensează surplusul.

Cablul a continuat să se desprindă de pe troliu, atârnând sub avion, apoi s-a oprit. Se pare că pușcașul își dăduse seama că nu mai exista nici o tensiune.

Malone și-a apropiat fața de geamul cabinei și s-a uitat înăuntru.

O cutiuță gri era așezată pe scaunul pasagerului. Cabluri șerpuiau către panoul de bord. S-a concentrat iar asupra pachetelor. La baza teancului, în spațiul dintre cele două scaune din față, conținutul era descoperit, lăsând la vedere un material de culoarea levănțicii.

Explozibil plastic.

Poate C-83, s-a gândit el.

O chestie puternică.

Trebuia să pătrundă în Skyhawk, dar înainte să se decidă ce să facă, a observat că bucata de cablu se scurta. Îl trăgeau înapoi în elicopter, iar aripa avionului îl împiedica să facă semn că *nu*.

Nu se putea întoarce acum.

Așa că, înainte ca firul să-l smulgă din loc, a eliberat clama și a aruncat cârligul, care a continuat să urce lin.

S-a agățat de lonjeron și a întins mâna spre zăvorul ușii.

Aceasta s-a deschis.

Problema era unghiul. El era așezat în față, cu balamalele la stânga lui, ușa deschizându-se către botul avionului. Curentul de aer care venea dinspre elicea de sub aripă îi era potrivnic, împingând ușa la loc.

Și-a încleștat degetele înmănușate ale mâinii stângi pe marginea exterioară a ușii, mâna dreaptă strângând în continuare lonjeronul. Cu coada ochiului a văzut elicopterul coborând ușor pentru a-l observa. A reușit să deschidă ușa împotriva vântului, dar a văzut că balamalele se opreau la un unghi de nouăzeci de grade, ceea ce nu-i lăsa destul spațiu pentru a se strecura înăuntru.

Nu mai avea decât o singură cale.

A dat drumul lonjeronului, a apucat ușa cu ambele mâini, apoi și-a balansat corpul spre cabină. Presiunea aerului a închis imediat ușa, iar parașuta lui s-a lovit de fuzelaj, tăblia de metal împingându-l în deschizătură. Degetele nu i s-au desprins și a reușit să-și bage încet piciorul

drept înăuntru, apoi să intre cu tot corpul în cabină. Din fericire scaunul pilotului era întins la maximum.

A închis ușa, apoi a răsuflat ușurat.

Manșa avionului se rotea constant la stânga și la dreapta.

Pe panoul de bord a localizat traiectoria. Aparatul se îndrepta în continuare către nord-vest. Un GPS cu o hartă complet mobilă, despre care a presupus că era legat de pilotul automat, părea să controleze zborul, dar, în mod ciudat, pilotul automat era dezactivat.

Malone a surprins o mișcare cu coada ochiului și s-a întors pentru a vedea cum elicopterul se apropia de vârful aripii stângi. În geamul cabinei se vedea un semn cu niște cifre pe el. Stephanie arăta către căști, apoi către cifre.

A înțeles.

Stația radio a Skyhawk-ului era la dreapta lui. A pornit dispozitivul și a găsit frecvența indicată de cifre. Și-a scos cagula de lână, și-a pus pe cap o pereche de căști cu microfon și a spus:

–Avionul ăsta e plin cu explozibil.

–Exact asta aveam nevoie să aud, a răspuns ea.

–Hai să-l facem să aterizeze, a adăugat Daniels în urechea lui.

–Pilotul automat e dezactivat...

Deodată avionul a luat-o la dreapta. Nu era o mișcare de ajustare, ci o completă schimbare a direcției. A văzut cum manșa se apleacă înainte, apoi revine, pedalele lucrând singure, controlând cârma pentru o înclinare abruptă.

Încă un viraj strâns și GPS-ul a indicat faptul că traseul avionului se modificase către vest, iar acesta urcase până la două mii patru sute de metri, viteza fiind puțin sub o sută de noduri.

–Ce se întâmplă? a întrebat Stephanie.

–Chestia asta merge de capul ei. Aia a fost o întoarcere de șaizeci de grade.

–Cotton, a intervenit Daniels. Francezii ți-au calculat ruta. Merge drept spre Domul Invalizilor.

În nici un caz. Se înșelau. El intuise deja destinația călătoriei, amintindu-și ce căzuse noaptea trecută din punga de cumpărături de la Selfridges.

S-a uitat prin parbriz și a zărit în depărtare adevărata țintă.

–Nu acolo mergem. Avionul ăsta se îndreaptă spre Turnul Eiffel.

56

Eliza s-a apropiat de ușa din sticlă și a încercat mânerul.

S-a uitat prin geamul gros și a văzut că fusese zăvorâtă pe dinăuntru. În nici un caz nu putea fi un accident.

–Cealaltă e la fel, a spus Thorvaldsen.

Nu-i plăcea tonul calculat al danezului, care sugera că situația n-ar trebui să fie o surpriză.

Unul dintre ceilalți membri a apărut de după colțul din stânga ei.

–Nu există altă cale de a coborî de pe platforma asta și n-am văzut nici un interfon sau telefon.

Deasupra lor, în ceea ce devenise acum o cușcă, Eliza a găsit soluția problemei. O cameră video cu circuit închis, așezată cu obiectivul îndreptat către ei.

–Cu siguranță cineva din echipa de securitate ne supraveghează. Pur și simplu, trebuie să le atragem atenția.

–Mă tem că n-o să fie așa ușor, a remarcat Thorvaldsen.

Femeia s-a întors cu fața către el, temându-se de ce l-ar putea auzi spunând, dar știind ce o așteaptă.

–Orice ar fi plănuit Lordul Ashby, a zis bătrânul, sigur a ținut cont de asta, dar și de faptul că unii dintre noi ne-am luat telefoanele mobile. Așa că, indiferent ce urmează să se întâmple, o să se întâmple curând.

* * *

Malone a simțit avionul coborând. Privirea lui s-a oprit asupra altimetrului.

Două mii o sută de metri, în scădere.

–Ce dracu'...

Căderea s-a oprit la o mie șase sute optzeci de metri.

–Sugerez să trimiteți aici avionul de luptă, a spus el în microfon. S-ar putea ca avionul ăsta să trebuiască să fie oborât de pe cer.

S-a uitat în jos la clădiri, la străzi și la pietoni.

–O să fac tot ce pot ca să-i schimb traiectoria.

–Mi s-a spus că vei fi escortat de un avion de vânătoare în mai puțin de trei minute, l-a anunțat Daniels.

–Chiar dacă ați zis că asta nu-i o opțiune deasupra zonelor populate?

–Francezii sunt ușor părtinitori când vine vorba de Turnul Eiffel. Și nu prea le pasă...

–De mine.

–Tu ai zis-o. Nu eu.

Malone s-a întins către scaunul pasagerului, a înșfăcat cutia gri și i-a cercetat exteriorul. Era un soi de dispozitiv electronic, asemenea unui laptop care nu se deschide. Nu se vedea nici un comutator. A tras de un cablu care ieșea în afară, dar acesta nu s-a desprins. A aruncat cutia jos și, cu ambele mâini, a smuls conexiunea din panoul de bord. O scânteie electrică a fost urmată de o tresărire violentă, avionul înclinându-se la dreapta, apoi la stânga.

A aruncat cablul cât colo, apucând manșa.

Picioarele lui s-au îndreptat către pedale și a încercat să recâștige controlul, dar marginile eleroanelor și cârma erau înțepenite, iar Skyhawkul continua să se îndrepte către nord-vest.

–Ce s-a întâmplat? l-a întrebat Stephanie.

–Am scos din funcțiune creierul, sau măcar pe unul dintre ei, dar chestia asta își păstrează direcția, iar comenzile par să nu funcționeze.

A strâns din nou manșa și a încercat să vireze la stânga.

Avionul s-a zguduit, împotrivindu-se comenzilor lui. Malone a simțit o schimbare notabilă în sunetul elicei. Pilotase destule aparate cu un singur motor ca să știe că modificarea tonalității prevestea necazuri.

Deodată botul s-a smucit, iar avionul a început să urce.

S-a întins către regulator și a încercat să-l oprească, dar aparatul și-a continuat ascensiunea. Altimetrul indica două mii patru sute de metri când botul s-a îndreptat în sfârșit. Nu-i plăcea ce se întâmpla. Viteza se schimba fără veste. Cadranele comenzilor o luaseră razna. Motorul se putea bloca foarte ușor, iar ăsta era ultimul lucru de care avea nevoie cu o cabină plină de explozibil deasupra Parisului.

A privit în față.

Cu direcția și viteza pe care le avea acum, mai avea maximum două minute până la turn.

–Unde-i avionul ăla? a întrebat el pe oricine l-ar fi ascultat.

–Uită-te la dreapta ta, i-a răspuns Stephanie.

O aeronavă de vânătoare Tornado, cu aripile îndreptate către spate, se afla chiar sub aripa lui, purtând două rachete aer-aer ascunse în părțile laterale.

–Aveți legătura cu el? a întrebat Malone.

–E la dispoziția noastră.

–Spuneți-i să se dea deoparte și să fie pregătit.

Avionul Tornado a rămas în urmă, iar el și-a reîndreptat atenția către aparatul posedat.

–Ia elicopterul ăla de aici, i-a spus lui Stephanie.

A înșfăcat mansa.

–OK, dragule, a șoptit el, asta o să te doară mult mai tare pe tine decât pe mine.

* * *

Thorvaldsen a cercetat cerul parizian. Graham Ashby se străduise mult să prindă în cursă întreg Clubul de la Paris. La est, poliția și pompierii încă se mai luptau cu flăcările de la Domul Invalizilor.

A înconjurat platforma, către vest și către sud.

Și le-a văzut.

Un avion monomotor, urmat îndeaproape de un elicopter militar și de un avion de luptă care își schimba direcția și urca.

Toate trei aeronavele erau suficient de aproape încât să dea de înțeles că ceva nu mergea bine.

Elicopterul s-a îndepărtat, făcându-i loc avionului monomotor care se clătina.

Bătrânul i-a auzit pe ceilalți apropiindu-se în spatele lui, Larocque fiind printre ei.

A arătat cu degetul.

–Soarta noastră se apropie.

Femeia s-a uitat pe cerul senin. Avionul cobora, elicea lui fiind îndreptată chiar către platforma pe care stăteau ei. Danezul a sesizat o sclipire de soare pe metal, deasupra și în spatele avionului și al elicopterului.

Aeronava militară.

–Se pare că cineva se ocupă de problemă, a remarcat el calm.

Dar și-a dat seama că doborârea avionului nu era o soluție viabilă.

Așa că a început să se întrebe.

Oare ce le era sortit?

* * *

Malone a răsucit cu putere manșa către stânga și a ținut-o pe loc împotriva unei forțe surprinzător de mari care o trăgea înapoi spre centru. Crezuse că acea cutiuță gri controla aparatul, dar se pare că Skyhawk-ul fusese modificat substanțial. Undeva exista un alt creier care coordona lucrurile, de vreme ce avionul își menținea direcția indiferent ce ar fi făcut el.

Acum era clar că se îndrepta spre Turnul Eiffel. Malone a presupus că acolo fusese ascuns un alt dispozitiv, asemănător celui din Domul Invalizilor, al cărui semnal era irezistibil pentru Skyhawk.

–Spune-i pilotului de pe Tornado să își armeze rachetele, a cerut el. Și dă mai în spate nenorocitul ăla de elicopter.

–N-o să distrug avionul ăla cu tine înăuntru, a spus Stephanie.

–Nu știam că-ți pasă așa mult.

–Sunt o grămadă de oameni sub tine.

El a zâmbit, știind care era adevărul. Atunci i-a venit o idee. Dacă sistemul electronic ce controla avionul nu putea fi stăpânit fizic, atunci poate că s-ar fi lăsat păcălit să elibereze aparatul.

A întins mâna spre dispozitivul de oprire a motorului și a scos din funcțiune elicea.

Aceasta s-a mai rotit de câteva ori, apoi s-a oprit.

–Ce dracu' s-a întâmplat? a întrebat Stephanie în urechea lui.

–Am hotărât să opresc fluxul de sânge către creier.

–Crezi că acele computere s-ar putea dezactiva?

–Dacă nu, avem o mare problemă.

Malone s-a uitat în jos, la Sena maro-cenușie. Pierdea altitudine. Fără motorul care alimenta comenzile, mansa mai slăbise, dar încă era rigidă. Altimetrul înregistra o mie cinci sute de metri.

–O să fie la mustață.

* * *

Sam a coborât în fugă din lift, în vârful turnului. Nu era nimeni pe platforma de observație acoperită. S-a hotărât să o ia mai încet, să fie atent. Dacă se înșela în privința lui Ashby, atunci urma să aibă o grămadă de explicații de dat. Risca să fie demascat. Dar ceva îi spunea că trebuia să-și asume riscul.

S-a uitat afară, dincolo de ferestre, mai întâi spre est, apoi spre nord și, în cele din urmă, spre sud.

Și a văzut un avion.

Se apropia în viteză.

Împreună cu un elicopter militar.

La naiba cu precauția.

A țâșnit pe una dintre scările de metal ce duceau către platforma de observație superioară. Ușa de sticlă de la intrare era închisă și încuiată. A verificat încuietoarea. Nu avea cum să o deblocheze fără cheie. A coborât treptele

metalice câte trei o dată, a traversat în goană încăperea și a încercat a doua cale de acces către vârf.

Același lucru.

A bătut cu pumnul strâns în ușa groasă de sticlă.

Henrik era acolo.

Iar el nu putea face nimic.

* * *

Eliza s-a uitat cum elicea se oprește, iar avionul începe să piardă altitudine. Aparatul era la mai puțin de un kilometru distanță, continuând să se apropie în linie dreaptă.

–Pilotul ăla e un maniac, a spus unul dintre membrii clubului.

–Rămâne de văzut, a replicat calm Thorvaldsen.

Ea era impresionată de tăria danezului. Părea complet liniștit, în ciuda gravității situației.

–Ce se întâmplă aici? a întrebat-o Robert Mastroianni. Nu m-am înscris ca să trăiesc așa ceva.

Thorvaldsen s-a întors cu fața către italian.

–Se pare că ne este menit să murim.

* * *

Malone se lupta cu comenzile.

–Pornește la loc motorul ăla, i-a spus Stephanie prin stația radio.

–Încerc.

A întins mâna spre comutator. Motorul a bolborosit, dar nu s-a ambalat. A făcut o nouă tentativă și a fost răsplătit cu un răspuns.

Avionul cobora, vârful Turnului Eiffel fiind la mai puțin de un kilometru și jumătate distanță.

Încă o dată și, cu o bubuitură, motorul a prins viață huruind, elicea crescând imediat viteza. Nu i-a lăsat sistemului electronic timp să reacționeze, forțând iute manșa să accelereze la maximum. A înclinat aripile, a așezat avionul în unghi împotriva vântului și a zburat pe lângă turn, văzând oamenii care stăteau în vârf, arătând cu degetul spre el.

57

Sam s-a uitat la micul avion care se apropia. A fugit de lângă ușa din sticlă și a dat năvală pe scări, repezindu-se către ferestrele sudice. Aparatul a trecut vâjâind pe lângă el, un elicopter urmându-l îndeaproape.

Ușile liftului s-au deschis și câțiva oameni în uniformă au ieșit grăbiți.

Unul dintre ei era șeful pazei pe care îl cunoscuse mai devreme.

–Ușile care duc sus sunt încuiate, i-a spus Sam. Ne trebuie cheia.

* * *

Thorvaldsen s-a concentrat asupra cabinei avionului Cessna care vira pe lângă ei, la câteva sute de metri distanță. Nu i-a trebuit decât o clipă să observe fața pilotului.

Cotton Malone.

* * *

–Am preluat controlul, a spus Malone.

Câștiga altitudine. S-a hotărât să echilibreze aparatul la nouă sute de metri.

–A fost cât pe-aci, a remarcat el.

–Puțin spus, i-a răspuns Stephanie. Te ascultă?

–Am nevoie de un aeroport.

–Căutăm.

Nu voia să riște o aterizate pe Orly sau pe Charles de Gaulle.

–Găsește-mi un câmp mai mic pe undeva. Ce am în față?

–Odată ce treci de oraș, din care au mai rămas doar câțiva kilometri, mi s-a spus că e o pădure și o mlaștină. Există un câmp la Créteil, un altul la Lagney și unul la Tournan.

–Cât mai e până la pășunile deschise?

–Doisprezece kilometri.

Malone a verificat combustibilul rămas. Contorul arăta cincisprezece litri, rezervoarele fiind aproape pline. Se pare că cel care plănuise atacul intenționase ca o grămadă de benzină să ajute explozibilul C-83.

–Găsește-mi o pistă, i-a spus el lui Stephanie. Trebuie să ducem pe pământ avionul ăsta.

–E o pistă privată la vreo patruzeci și opt de kilometri în față, la Evry. Izolată, nu-i nimic acolo. Îi anunțăm să elibereze zona. Cum e avionul?

–Ca o femeie îmblânzită.

–Ai vrea tu.

Elicea a început deodată să păcănească.

Malone s-a uitat prin parbriz, dincolo de capota motorului și a văzut cum elicea se rotește tot mai încet și apoi se oprește.

Motorul s-a ambalat de capul lui și a pornit din nou.

Manșa s-a smuls din mâinile fostului agent, iar avionul s-a înclinat puternic la dreapta. Aparatul aproape că a frânat complet, iar flapsurile s-au activat. Ceva, sau cineva, recâștiga controlul.

–Ce se întâmplă? a întrebat Stephanie

–Presupun că mașinăriei nu i-a plăcut remarca mea zeflemitoare. Gândește singură.

Bărbatul s-a răsucit pe scaun când cabina s-a reechilibrat, apoi avionul a luat-o la stânga. Poate că sistemul electronic era zăpăcit, aparatul de emisie-recepție căutând semnalul care îl ghidase mai devreme spre Turnul Eiffel.

Skyhawk-ul avea nevoie de altitudine și a început să urce, dar s-a oprit imediat. Carcasa se smucea ca un cal nărăvaș. Manșa vibra cu putere. Pedalele se mișcau în sus și în jos.

–Așa nu mai merge. Spune-i avionului ăluia de vânătoare să se pregătească de tragere. Eu o să duc chestia asta cât pot de sus, pe urmă o s-o șterg. Spune-i să-mi lase un pic de spațiu, pe urmă să-i dea bătaie.

Măcar de data asta Stephanie n-a comentat.

Malone a orientat botul aparatului drept în sus. A forțat flapsurile să se retragă și s-a ținut bine, obligând Skyhawk-ul să urce împotriva voinței lui. Motorul a început să lucreze, ca o mașină care se chinuiește să avanseze pe o pantă abruptă.

Ochii lui fixau altimetrul.

O mie două sute de metri. O mie cinci sute de metri. O mie opt sute de metri.

Urechile au început să-i pocnească.

S-a hotărât că două mii patru sute de metri erau suficienți și, când cadranul i-a indicat înălțimea asta, a dat drumul manșei. În timp ce aștepta ca avionul să-și recapete echilibrul, și-a smuls căștile de pe cap, punându-și la loc cagula de lână. Nu aștepta cu bucurie următoarele minute.

A întins mâna spre zăvor și a deschis ușa.

Aerul rece a năvălit în interior în clipa în care a împins tăblia de metal. Fără să-și îngăduie răgazul de a se speria, s-a rostogolit afară, asigurându-se că se împinge cu putere în picioare, astfel încât impulsul să-l trimită cât mai departe de fuzelaj.

Nu sărise dintr-un avion decât de două ori, o dată în școală și a doua oară anul trecut, deasupra peninsulei Sinai, dar și-a amintit ce învățase în marină despre aterizările cu parașuta. Arcuiește-ți spatele. Întinde brațele și picioarele. Nu-ți lăsa corpul să se prăvălească necontrolat. Nu avea un altimetru, așa că s-a hotărât să-și estimeze căderea numărând. Trebuia să-și deschidă parașuta la aproximativ o mie cinci sute de metri de pământ. Și-a dus mâna dreaptă la piept și a căutat sfoara. Nu aștepta niciodată, îl avertizase mereu instructorul lui de zbor și, pentru o clipă înspăimântătoare, n-a putut găsi mânerul, dar apoi degetele lui s-au strâns în jurul inelului.

S-a uitat în sus și a văzut că avionul își continua călătoria dezordonată, căutându-și ținta, motorul tușind, iar altitudinea schimbându-se mereu.

Era momentul să se liniștească în timp ce cădea prin aerul iernii.

Un ansamblu de câmpuri și de păduri se întindea sub el. La dreapta a văzut elicopterul care nu-l scăpa din ochi.

Malone a ajuns cu numărătoarea la zece și a tras de sfoara parașutei.

* * *

Eliza a auzit pași în apropiere, s-a întors și i-a văzut cum vin în grabă de după colț.

–Toată lumea de aici e bine? a întrebat șeful echipei în franceză.

Ea încuviințat din cap.

–Suntem toți în regulă. Ce se întâmplă?

–Nu suntem siguri. Se pare că cineva a încuiat ușile către platforma asta și că un mic avion a fost cât pe-aci să se izbească de vârful turnului.

Toate informațiile nu făceau decât să confirme vorbele lui Thorvaldsen.

S-a uitat către danez.

Dar el nu-i dădea atenție. În schimb, stătea pur și simplu la marginea platformei, cu mâinile în buzunarele hainei, și se uita dincolo de balustradă, către sud, în direcția avionului care explodase pe cer. Pilotul sărise cu parașuta cu câteva momente înainte, iar acum cobora pe pământ, un elicopter dându-i roată și supraveghindu-l.

Ceva nu era în regulă aici.

Și nu era vorba doar de trădarea lui Graham Ashby.

Parașuta s-a umflat, iar Malone și-a ridicat privirea spre corzi, sperând că nici una nu se încurcase. Curentul puternic a fost imediat înlocuit de fluturarea pânzei, pe măsură ce parașuta lua aer. Încă se afla foarte sus, probabil la mai mult de o mie cinci sute de metri, dar nu-i păsa. Chestia aia se deschisese și acum el se lăsa ușor spre pământ.

La vreo patru sute de metri distanță a observat dâra unei rachete și a urmărit traiectoria proiectilului.

Un moment mai târziu, o uriașă minge de foc s-a aprins pe cer, asemenea unei stele care se transformă în supernovă, explozibilul C-83 făcând praf aparatul Skyhawk.

Explozia de mari dimensiuni i-a confirmat bănuielile.

Avionul era problema.

Aeronava Tornado a trecut pe deasupra lui, elicopterul rămânând la aproximativ opt sute de metri, urmându-l până jos.

A încercat să se hotărască unde ar fi fost mai bine să aterizeze. A apucat mânerele și a tras pânza dreptunghiulară în jos, ca și cum ar fi operat niște flapsuri, ceea ce l-a făcut să coboare în spirală și i-a crescut viteza.

Treizeci de secunde mai târziu, picioarele lui s-au înfipt în țărâna unui câmp, iar trupul i s-a rostogolit pe jos. Mirosul de humus al pământului reavăn i-a umplut nările.

Dar nu-i păsa de duhoare.

Era în viață.

Thorvaldsen s-a uitat în zare către parașută. Nu mai avea nevoie să se prefacă. Graham Ashby își dăduse arama pe față. Dar la fel făcuse și Malone. Cele tocmai întâmplate implicau agențiile guvernamentale. Ceea ce însemna că Malone lucra ori cu Stephanie, ori cu francezii, ori cu toți la un loc.

Iar trădarea asta nu avea să rămână fără răspuns.

PARTEA A PATRA

58

Ashby cobora în grabă scările către parter. Își rezervase puțin timp să fugă, știind că avea la dispoziție doar câteva minute prețioase. Planul era să traverseze avenue Gustave Eiffel și să meargă prin Champ de Mars, către Place Jacques Rueff, nucleul fostei zone de paradă. Chiar la est, o mașină în care se afla Caroline îl aștepta pe bulevardul J. Bouvard. Avea să fie nevoit să-i dea câteva explicații amantei sale, având în vedere ce urma să vadă, dar își pregătise minciunile.

A continuat să coboare scările.

Înțelegerea lui cu Peter Lyon era clară. Acesta nu fusese nicicând angajat să facă ce își dorise Larocque – să prăbușească un avion peste Biserica Domului și să organizeze alte două atacuri simultane în Avignon și Bordeaux. În schimb, Ashby aranjase lucrurile doar pentru Paris, schimbând ținta în Turnul Eiffel. Niciodată nu înțelesese ce avea de gând Larocque, deși, după ce îi ascultase prezentarea de mai devreme, aprecia o parte dintre ideile ei.

Se pare că teroarea putea fi profitabilă.

A ajuns la ultimul șir de trepte. Gâfâia, dar era bucuros să se afle pe pământ. Și-a impus să se calmeze și să o ia mai ușor. Mai mulți bărbați viguroși, îmbrăcați în uniforme cu model de camuflaj și fluturând puști automate, patrulau pe stradă. Sub baza de fier a turnului, sute de oameni, așezați la cozi lungi, așteptau deschiderea lifturilor la ora unu.

Din păcate, asta nu avea să se mai întâmple.

Turnul Eiffel era pe cale să dispară.

Într-o versiune modificată a planului Elizei Larocque, se înțelesese cu Lyon ca evenimentele de la Domul Invalizilor să fie o diversiune, o cale de a crea cât mai multă confuzie cu putință. Lui Lyon i se spusese de la bun început să turnul

era principala țintă. Nu trebuia să știe că urma să omoare întreg Clubul de la Paris – inclusiv pe Larocque. Nu era important. Ce-i păsa lui? Nu făcea decât să ofere serviciile cerute de un client. Iar pentru Lyon, Ashby era clientul. Ar trebui să-i fie ușor să dea vina pe sud-african pentru tot ce avea să se întâmple. Justificarea pe care Lordul le-o pregătise americanilor pentru a explica de ce nu se aflase lângă ceilalți în vârf era simplă. Larocque îl învoise de la restul întâlnirii. Îl trimisese într-o misiune.

Cine să-l contrazică?

A trecut pe sub arcul dinspre sud-est și s-a îndepărtat de turn. A continuat să meargă, numărând în minte secundele. S-a uitat la ceas. Ora prânzului.

Nu știa de unde urma să vină avionul, ci doar că acesta trebuia să sosească dintr-o clipă în alta.

A traversat bulevardul Gustave Eiffel și a pășit pe Champ de Mars.

Se depărtase îndeajuns, așa că și-a impus să se relaxeze. Peter Lyon era unul dintre cei mai experimentați criminali din lume. Sigur, erau implicați și americanii, dar aceștia n-aveau să se apropie niciodată de sud-african. Iar acum, cu tragedia care urma să aibă loc, vor avea suficiente probleme pe cap. Ashby dăduse raportul despre Domul Invalizilor, își respectase partea lui de înțelegere. Vehiculul arzând pe care îl văzuse mai devreme în fața bisericii cu siguranță făcea parte din spectacolul lui Lyon, ceea ce ar fi trebuit să-i ofere și scuza perfectă față de americani. Teroristul schimbase planul. Se pare că îi înșelase pe toți, inclusiv pe el.

Iar rezultatul final?

Avea să scape de americani și de Eliza Larocque, iar dacă totul mergea bine, avea să păstreze toate depozitele clubului și să găsească acea comoară pierdută a lui Napoleon pe care, de asemenea, o putea păstra doar pentru el.

O răsplată pe cinste.

Tatăl și bunicul lui ar fi fost mândri.

A continuat să meargă, așteptând explozia, pregătit să reacționeze ca oricare alt trecător șocat.

A auzit mugetul unui avion, devenind tot mai puternic.

Și vâjâitul surd al unor rotoare.

Un elicopter?

S-a oprit, s-a întors și s-a uitat spre cer tocmai când un avion monomotor, cu aripile înclinate aproape perpendicular pe pământ, rata la câteva sute de metri platforma de la nivelul trei.

Un elicopter militar era pe urmele lui.

A făcut ochii mari.

* * *

Thorvaldsen a ieșit din lift împreună cu ceilalți membri ai Clubului de la Paris. Toată lumea se întorsese acum pe platforma de la primul nivel. Paznicii care deschiseseră ușile din sticlă de sus nu oferiseră nici o explicație despre felul în care ajunseseră acestea să fie încuiate. Dar el știa răspunsul. Graham Ashby plănuise o altă ucidere în masă.

I-a urmărit pe ceilalți intrând în sala de ședințe. Majoritatea membrilor erau tulburați, dar afișau un aer încrezător. Intenționat comentase cu voce tare în timpul reuniunii și văzuse reacția celorlalți la observațiile lui despre Graham Ashby. Mai remarcase și furia lui Larocque – îndreptată atât împotriva lui, cât și a Lordului.

Bătrânul danez stătea lângă balustrada exterioară, cu mâinile înmănușate în buzunarele hainei, și se uita la Eliza care tocmai venea spre el.

– Între noi doi s-a terminat cu prefăcătoria, i-a spus ea. Nu mai am răbdare să-ți fac pe plac.

– Asta făceai? Graham Ashby a încercat să ne omoare pe toți.

– Sunt conștientă de asta. Chiar era nevoie să-ți împărtășești gândurile cu toată lumea?

Thorvaldsen a ridicat din umeri.

–Trebuia să știe ce-i așteaptă. Dar mă întreb, tu ce ai avut de gând? Nu eram acolo doar ca să ne bucurăm de priveliște.

Ea i-a aruncat o privire neîncrezătoare.

–Doar nu crezi că aș fi luat parte la nebunia ta. Ideile alea pe care le-ai vânturat mai devreme. Aiureli, toate.

Eliza a părut, în același timp, uimită, oripilată, dezgustată și fascinată de indignarea lui.

–Eu am venit după Graham Ashby, a lămurit-o el. Te-am folosit ca să mă apropii de el. La început am crezut că planul născocit de tine merită oprit. Poate că merită. Dar nu-mi mai pasă. Nu după încercarea lui Ashby de adineaori.

–Te asigur, *Herre* Thorvaldsen, că nu sunt genul de om de care să-ți bați joc. Așa cum va afla curând și Lordul Ashby.

Bătrânul a lăsat ca vocea lui să adopte un ton hotărât, rece ca gheața.

–*Madame*, hai să-ți explic ceva. Ar trebui să fii recunoscătoare că nu mă mai interesează răutățile tale. Dacă m-ar interesa, te-aș opri. Dar nu dau două parale. Nu-i treaba mea. Tu însă ai câteva probleme. Prima e Ashby. A doua e guvernul american. Avionul ăla era pilotat de un fost agent al Departamentului de Justiție pe nume Cotton Malone. Șefa lui, din același departament, e aici și, presupun eu, știe exact cu ce te ocupi. Planurile tale nu mai sunt secrete.

A dat să plece.

Ea l-a înșfăcat de braț.

–Cine te crezi? Nu sunt o persoană pe care s-o trimiți la plimbare așa ușor.

Thorvaldsen s-a agățat de furia care îl străbătea. Enormitatea celor întâmplate l-a lovit din plin. Când văzuse acel avion apropiindu-se tot mai mult de vârful turnului, își dăduse seama că lipsa lui de concentrare l-ar fi putut costa țelul final. Pe de-o parte se bucura că Malone oprise aparatul. Pe de-altă parte, senzația de greață și amorțeală

pe care o avusese când descoperise trădarea prietenului său îl afectase mai mult decât și-ar fi închipuit vreodată.

Trebuia să-i găsească pe Malone, pe Stephanie și pe Ashby și să termine treaba. Clubul de la Paris nu mai făcea parte din ecuație. Nici femeia asta ridicolă care se holba la el cu ochii plini de ură.

–Dă-mi drumul, i-a spus el printre dinți.

Ea nu și-a slăbit strânsoarea.

Danezul s-a zbătut să se elibereze.

–Nu-mi sta în cale, i-a ordonat el.

–De parcă aș asculta ordinele tale.

–Dacă vrei să rămâi în viață, ai face bine să le asculți. Căci dacă mă încurci în vreun fel, te împușc.

Și a plecat.

* * *

Ashby a văzut mașina în care se afla Caroline așteptându-l la colț. Traficul începuse să se îngreuneze pe bulevardele paralele cu Champ de Mars. Portierele mașinilor se deschideau, iar oamenii arătau către cer.

Valuri de îngrijorare îl străbăteau.

Trebuia să plece.

Avionul nu distrusese Turnul Eiffel. Mai rău, Eliza Larocque își dăduse acum seama că el încercase să-i omoare pe toți.

Cum să n-o fi făcut?

Ce se întâmplase? Să-l fi tras pe sfoară Lyon? Îi plătise prima jumătate din onorariul stabilit. Sud-africanul trebuie să fi știut asta. De ce nu își făcuse treaba? Mai ales dacă lua în calcul că niște evenimente clar avuseseră loc la Biserica Domului, fumul ridicându-se dinspre vest, confirmând că flăcările de acolo încă ardeau.

Și mai era problema restului plății.

De trei ori taxa obișnuită. O grămadă de bani.

A urcat în mașină.

Caroline stătea pe bancheta din spate, în diagonală față de el, iar domnul Guildhall în față, pe scaunul șoferului. Avea nevoie să-l știe pe Guildhall lângă el.

–Ai văzut cât de aproape a fost avionul ăla de turn? l-a întrebat Caroline.

–Am văzut.

Era bucuros că nu trebuia să mai dea și alte explicații.

–Ți-ai terminat treburile?

Ar fi vrut el.

–Pentru moment.

S-a uitat la fața ei zâmbitoare.

–Ce e?

–Am dezlegat ghicitoarea lui Napoleon.

59

Malone stătea întins pe iarba pe care iarna o înghețase, veștejind-o, și se uita la elicopterul care ateriza. Ușa compartimentului din spate s-a deschis, iar Stephanie a sărit afară, urmată de pușcașul marin. El și-a scos hamurile și s-a ridicat în picioare. A surprins privirea evident îngrijorată a femeii care venea spre el, sperând să-l găsească sănătos.

Fostul agent și-a dat jos parașuta.

–Spune-le francezilor că suntem chit.

Ea a zâmbit.

–Sau și mai bine, a revenit el. Spune-le că îmi sunt datori.

L-a privit pe pușcașul marin care strângea parașuta șifonată.

–Lyon e al dracului de arogant, a spus Malone, ne dă cu tifla. La Londra era pregătit cu turnulețele și n-a făcut nici un efort să-și ascundă ochii chihlimbarii. Ba chiar s-a străduit să mă înfrunte. Orice s-ar fi întâmplat, el ieșea în câștig. Noi oprim avionul, el i-o trage lui Ashby. Noi ratăm avionul, el face clientul fericit. Mă îndoiesc că i-a păsat vreo clipă de rezultatul final. Ceea ce, știa și el, explica diversiunile de la Domul Invalizilor și din celelalte locuri. Trebuie să-l găsim pe Ashby.

–Avem o problemă mai mare, a spus Stephanie. Când am trecut pe lângă vârful turnului, l-am zărit pe Henrik.

–Atunci și el trebuie să mă fi văzut în cabină.

–Exact la asta mă gândeam și eu.

Pușcașul a făcut-o atentă pe Stephanie, arătând spre stația ei radio. Ea s-a îndepărtat și a vorbit în aparat, apoi s-a întors în grabă.

–Am dat de un indiciu, a spus ea, făcând semne spre elicopter. Au triangulat semnalele trimise avioanelor ălora. Avem o poziție la sol.

* * *

Sam fugise din vârful turnului pe când echipa de securitate descuia ușile platformei de observație, având în minte instrucțiunile lui Stephanie de a nu-și compromite acoperirea. Ajunsese înapoi pe platforma de la primul nivel cu mult înainte ca întreg Clubul de la Paris să coboare, iar membrii să reintre în sala de ședințe. Îi văzuse pe Eliza Larocque și pe Henrik certându-se. Deși nu le putuse auzi vorbele, simțise cu ușurință tensiunea dintre ei, mai ales atunci când bătrânul se smulsese din strânsoarea femeii. Nu primise nici o veste de la Stephanie și nu mai avea nici o cale de a se strecura înapoi în salon, așa că s-a hotărât să plece.

Cineva încercase să facă un avion să se ciocnească de Turnul Eiffel și aproape că reușise. Era clar că armata știa despre asta, așa cum o dovedea elicopterul care supraveghea aeronava.

Trebuia să ia legătura cu Stephanie.

Și-a slăbit cravata de la gât, apoi și-a descheiat primul nasture de la cămașă. Hainele și paltonul lui erau jos, în secția de poliție de sub pilonul sudic, unde el și Meagan se schimbaseră.

S-a oprit la mijlocul deschis al primei platforme și s-a uitat la oamenii de jos. Sute de persoane așteptau la rând. Un impact urmat de o explozie la trei sute de metri deasupra lor ar fi fost îngrozitor. Era interesant că autoritățile nu evacuaseră zona. De fapt, haosul de sus fusese înlocuit de un calm deplin. De parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. A simțit implicarea lui Stephanie Nelle în decizia asta.

Sam a plecat de lângă balustradă și a început să coboare scările de metal. Henrik Thorvaldsen dispăruse. S-a hotărât să nu-l caute. Nu putea să-l înfrunte. Nu aici.

Pe la jumătatea drumului, telefonul mobil din buzunarul lui a început să vibreze.

Stephanie le dăduse câte un celular, lui și lui Meagan, introducând în memorie numărul fiecăruia, dar și pe al ei.

A scos aparatul și a răspuns.

–Sunt într-un taxi, a spus Meagan. Îl urmăresc pe Ashby. Am avut noroc să pun mâna pe unul. A fugit, dar s-a oprit îndeajuns de mult încât să urmărească avionul zburând pe deasupra. A fost șocat, Sam.

–Cu toții am fost.

–Nu asta am vrut să spun. În glas i se ghicea surprinderea. A fost șocat că a ratat.

* * *

Eliza s-a întors cu fața către grup, dar în minte i se învârteau atâtea gânduri contradictorii, încât îi era greu să se concentreze.

–Ce s-a întâmplat acolo sus? a întrebat unul dintre membri.

–Cei de la securitate fac investigații, dar se pare că un avion a avut o defecțiune. Din fericire problema a fost rezolvată la timp.

–De ce erau ușile încuiate?

Nu le putea spune adevărul.

–Ar trebui să aflăm și asta în curând.

–Ce-a vrut să spună *Herre* Thorvaldsen când a zis că avionul era soarta noastră – că ne era menit să murim – și că Lordul Ashby e implicat?

Se temuse de aceste întrebări.

–Se pare că există un conflict personal între Lordul Ashby și *Herre* Thorvaldsen. Unul despre care am aflat abia acum câteva minute. Din cauza acestei animozități, i-am cerut lui *Herre* Thorvaldsen să se retragă din club, iar el a fost de acord. Și-a cerut scuze pentru toate temerile și neplăcerile pe care s-ar putea să le fi provocat.

–Asta nu explică afirmațiile lui de pe platformă, a intervenit Robert Mastroianni.

–Cred că vorbea mai mult imaginația lui. Are o antipatie personală față de Lordul Ashby.

Cel mai nou recrut al ei n-a părut mulțumit.

–Unde e Ashby?

Ea a mai născocit o minciună.

–A plecat, la cererea mea, să se ocupe de o problemă vitală. S-ar putea să nu se mai întoarcă pentru restul întâlnirii.

–Altceva ai spus când eram în vârful turnului, a remarcat unul dintre membri. Voiai să știi unde e.

Eliza și-a spus că oamenii ăștia nu erau proști deloc. *Nu-i trata ca atare.*

–Știam că urmează să plece, pur și simplu nu mi-am dat seama că o făcuse deja.

–Unde s-a dus?

–Comoara aceea inestimabilă despre care v-am vorbit... Lordul Ashby o caută și a dat de un nou indiciu. Mai devreme, m-a rugat să-l învoiesc ca să poată explora posibilitățile.

Și-a păstrat vocea calmă și fermă, deoarece învățase cu multă vreme în urmă că nu contează doar ce spui, ci și cum o spui.

–Mai continuăm? a întrebat cineva.

Ea a ghicit surprinderea din vorbele lui.

–Bineînțeles. De ce nu?

–Poate pentru că era cât pe-aci să fim uciși cu toții? a spus Mastroianni.

Trebuia să le domolească temerile, iar cea mai bună cale de a potoli speculațiile era să se concentreze asupra viitorului.

–Sunt sigură că fiecare dintre dumneavoastră își asumă riscuri în fiecare zi. Dar tocmai de aceea ne aflăm cu toții aici. Pentru a minimiza aceste riscuri. Încă mai avem multe de discutat și multe milioane de euro de făcut. Ce-ar fi să ne unim eforturile și să ne pregătim pentru o nouă zi?

* * *

Malone stătea în partea din spate a elicopterului și se bucura de căldura aerului condiționat.

–Semnalul trimis spre avioane provenea de pe un acoperiș de lângă Notre-Dame, i-a spus Stephanie în căști. De pe Île Saint-Louis, o insulă din spatele catedralei. Poliția pariziană supraveghează clădirea. Am folosit punctele de monitorizare NATO pentru a localiza așezarea.

–Ceea ce ridică o întrebare.

A văzut că ea înțelesese.

–Știu, a spus femeia. Al naibii de ușor. Lyon e cu doi pași înaintea noastră. Îi fugărim umbrele.

–Nu. Și mai rău. Suntem duși de nas de umbre.

–Pricep. Dar asta-i tot ce avem.

* * *

Sam a coborât din taxi și l-a plătit pe șofer. Era la o stradă distanță de Champs Elysées, în inima zonei comerciale de lux care găzduia nume precum Louis Vuitton, Hermès, Dior și Chanel. Urmase instrucțiunile primite de la Meagan și acum stătea în fața hotelului Four Seasons, o clădire cu opt etaje, purtând amprenta arhitecturală a anilor 1920.

S-a uitat în jur și a văzut-o pe Meagan de cealaltă parte a străzii. El nu avusese răgazul să se schimbe, deși își recuperase paltonul și hainele înainte de a fugi din Turnul Eiffel. Și ea era încă îmbrăcată cu pantalonii și cămașa uniformei de chelner. Îi adusese și ei îmbrăcămintea.

–Mersi, a spus tânăra când și-a primit paltonul.

Tremura. Într-adevăr aerul era rece, dar el se întreba dacă nu cumva mai avea și alte motive. I-a pus o mână pe spate, liniștind-o, gest pe care se pare că ea l-a apreciat.

–Ai fost în vârf? l-a întrebat ea.

A încuviințat din cap.

–A fost al naibii de aproape, Sam.

A dat, din nou, aprobator din cap. Dar se terminase.

–Ce se întâmplă aici?

–Ashby și ai lui au intrat în hotel.

–Mă întreb ce ar trebui să facem acum.

Meagan s-a îmbărbătat și s-a îndreptat către o alee îngustă dintre două clădiri.

–Tu gândește-te, Sherlock, cât mă duc eu să mă schimb.

A zâmbit când i-a văzut încrederea, căutându-și-o pe a lui. Să-i sune pe Stephanie sau pe Malone s-ar fi putut dovedi o problemă. Instrucțiunile lui nu fuseseră să urmărească pe careva. Sigur, nici Stephanie Nelle nu se așteptase ca un avion să fie condus spre Turnul Eiffel. Făcuse ce crezuse că era mai bine și, până acum, rămăsese nedescoperit.

Sau poate nu.

S-ar putea ca Thorvaldsen să-l fi văzut în sala de ședințe. Dar nimeni nu-i spusese că danezul avea să fie acolo.

Așa că a luat o decizie.

Să-i ceară sfatul singurului om care, cândva, îi ceruse lui sfatul.

* * *

Malone a sărit din elicopterul care ateriza pe pajiștea plină de frunze din spatele catedralei Notre-Dame. Un căpitan de poliție în uniformă îi aștepta să se îndepărteze de curentul produs prin acțiunea rotoarelor.

–Ați avut dreptate, i-a spus el lui Stephanie. Proprietarul clădirii a confirmat că un bărbat cu ochi chihlimbarii a închiriat acum o săptămână un apartament de la etajul trei. A plătit pe trei luni înainte.

–Clădirea e asigurată? a întrebat ea.

–Am încercuit-o. Discret. Așa cum ne-ați cerut.

Malone a simțit iar neliniștea care părea să-i rețină pe el și pe Stephanie. Nimic din toate astea nu era în regulă. Încă o dată, Lyon nu făcuse nici un efort de a-și acoperi urmele.

Fostul agent nu mai purta costumul de zbor murdar, recuperându-și haina de piele și pistolul Beretta.

Nu prea avea de ales, așa că a început.

–Hai să vedem ce ne-a pregătit nenorocitul de data asta.

60

Ashby se afla într-unul dintre apartamentele regale ale hotelului Four Seasons.

–Adu familia Murray aici, i-a ordonat el lui Guildhall. Îi vreau în Franța până la căderea nopții.

Caroline îl urmărea cu o privire care parcă ar fi căutat să-i afle gândurile. Fața lui era roșie și umflată, atât din pricina frigului, cât și a nervilor întinși la maximum, iar vocea îi era obosită și răgușită.

–Care-i problema, Graham? l-a întrebat ea.

Și-o dorea pe femeia asta drept aliat, așa că i-a răspuns cu un adevăr parțial.

–O afacere a mers prost. Mă tem că *Madame* Larocque o să fie destul de supărată pe mine. Să spunem doar că s-ar putea să vrea să-mi facă rău.

Caroline a clătinat din cap.

–Ce-ai făcut?

El a zâmbit.

–Doar am încercat să mă eliberez din permanenta strânsoare a celorlalți.

Și-a lăsat ochii să-i alunece pe picioarele ei bine făcute și pe curbura șoldurilor ei. Doar privind acele forme fără cusur își golea mintea de probleme, măcar pentru o clipă.

–Nu mă poți blama pentru asta, a adăugat Lordul. Până la urmă ne-am întors în ape tulburi. N-am vrut decât să scap de Eliza. E nebună, să știi.

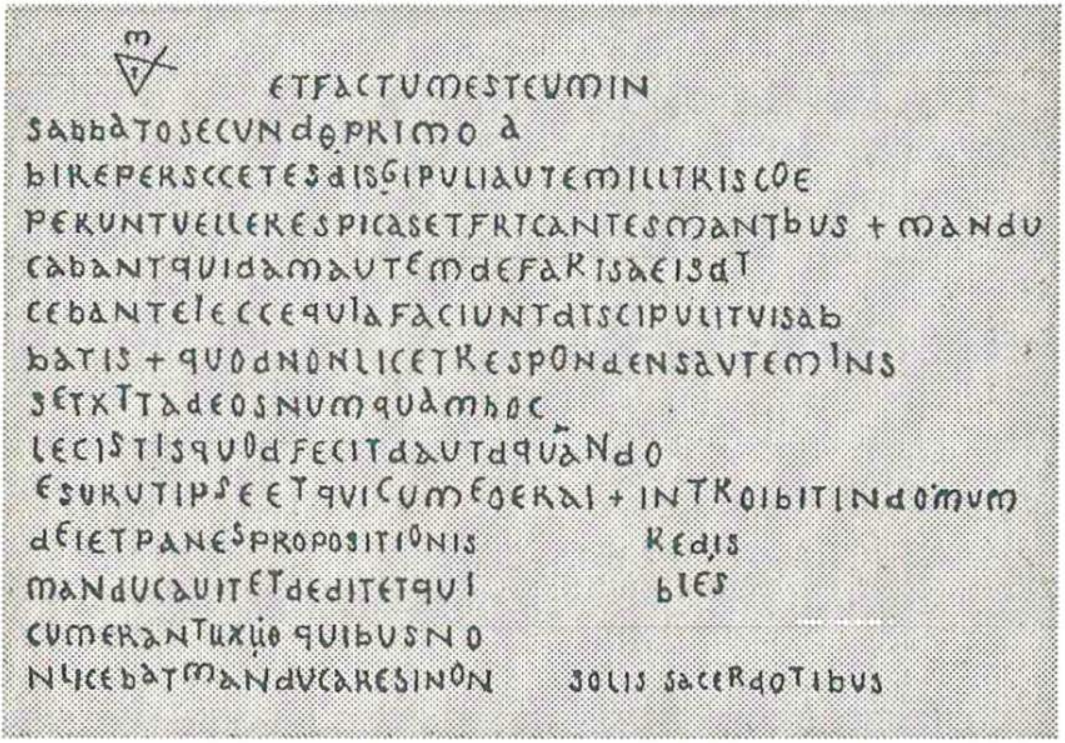
–Așa că avem nevoie de familia Murray? Și de domnul Guildhall?

–Și de cât mai mulți oameni cu putință. Ticăloasa aia o să fie furioasă.

–Atunci hai să-i dăm un motiv să-și iasă complet din minți.

Bărbatul așteptase ca ea să-i explice ce găsise.

Caroline s-a ridicat în picioare și a luat o gentuță din piele de pe un scaun învecinat. Din ea a scos o foaie de hârtie pe care se aflau cele paisprezece rânduri de litere din cartea despre Merovingieni, scrise de însuși Napoleon.

–E exact ca în textul pe care l-am găsit în Corsica, a spus ea. Cel scris tot de Napoleon, în care literele ridicate trimiteau la Psalmul 30. Când am pus o linie sub rânduri mi-a sărit în ochi.

Ea a scos o riglă și i-a arătat.

Ashby a văzut imediat literele notate mai sus decât celelalte.

–Care-i mesajul?

Caroline i-a întins o altă foaie de hârtie, pe care el a văzut toate literele ridicate.

IETASIONESTCETRESORETILESTLAMORT

–N-a fost greu să formez cuvintele, a zis ea. Tot ce trebuie să faci e să adaugi câteva spații.

I-a arătat o nouă foaie.

A DOGOBERT ROI ET A SION EST CE TRESOR
ET IL EST LA MORT

Lordul a tradus din franceză.

–„Regelui Dagobert și Sionului le aparține comoara, iar el e acolo mort." A ridicat din umeri cu un aer pesimist. Ce înseamnă?

Un surâs malițios s-a format pe buzele ei ispititoare.

–Multe.

* * *

Malone a intrat în clădire, cu arma în mână, și a urcat scările.

Stephanie s-a luat după el.

Poliția pariziană îi aștepta afară.

Nici unul nu știa sigur ce îi aștepta sus, deci cu cât mai puțini oameni implicați, cu atât mai bine. Discreția devenea rapid o problemă, mai ales luând în considerare că două repere naționale fuseseră atacate, iar două avioane fuseseră doborâte de pe cer. Președintele Daniels îi asigurase că francezii se vor ocupa de presă. Le ordonase să se concentreze doar asupra găsirii lui Lyon.

Au ajuns la etajul trei și au găsit ușa apartamentului închiriat de bărbatul cu ochi chihlimbarii, pentru care proprietarul le oferise o cheie.

Stephanie s-a așezat într-o parte, cu pistolul în mână. Malone și-a poziționat corpul în unghi față de latura opusă și a bătut. Nu se aștepta să-i răspundă cineva, așa că a băgat cheia în broască, a răsucit mânerul și a împins ușa.

A așteptat câteva secunde, apoi s-a uitat prin locuință.

Apartamentul era complet gol, cu excepția unui singur obiect.

Un laptop care stătea pe podeaua din lemn, pe ecranul îndreptat către ei aflându-se un cronometru ce afișa o numărătoare inversă.

2.00 minute.
1.59.
1.58.

* * *

Thorvaldsen îl sunase pe Malone de șapte ori, fiecare încercare trimițându-l la căsuța vocală, fiecare eșec sporindu-i zbuciumul.

Trebuia să discute cu Malone.

Mai important, trebuia să-l găsească pe Graham Ashby. Nu le ceruse detectivilor săi să-l urmărească pe britanic după plecarea acestuia din Anglia în acea dimineață. Crezuse că Lordul se va afla sub ochii lui, în Turnul Eiffel, pe toată durata după-amiezii. Până atunci oamenii lui aveau timp să ajungă în Franța, gata să-l preia.

Dar Ashby își făcuse alte planuri.

Thorvaldsen stătea singur în camera sa de la Ritz. Ce era de făcut? Pierduse. Plănuise cu grijă, anticipând aproape totul – cu excepția uciderii în masă a Clubului de la Paris. Inovator, trebuia să-i recunoască meritul ăsta lui Ashby. Eliza Larocque probabil era teribil de agitată. Planurile ei bine puse la punct erau ferfeniță. Măcar și-a dat seama că el îi spusese adevărul despre lordul ei britanic, pe care-l credea demn de încredere. Acum Ashby avea doi oameni hotărâți să-l distrugă.

Ceea ce l-a făcut să se gândească iar la Malone, la carte și la Murad.

Să fi știut profesorul ceva?

Telefonul mobil a început să sune.

Pe ecran scria NUMĂR NECUNOSCUT, dar a răspuns oricum.

–Henrik, a spus Sam Collins. Am nevoie de ajutorul tău.

Voia să știe dacă toți cei din jurul lui erau niște mincinoși.

–Ce-ai făcut?

La celălalt capăt s-a lăsat liniștea. În cele din urmă, tânărul a spus:

–Am fost recrutat de către Departamentul de Justiție.

Bătrânul era mulțumit că Sam îi spunea adevărul. Așa că i-a răspuns cu aceeași monedă.

–Te-am văzut în Turnul Eiffel. În sala de ședințe.

–M-am gândit eu.

–Ce se întâmplă, Sam?

–Sunt pe urmele lui Ashby.

Cea mai bună veste pe care o auzise.

–Pentru Stephanie Nelle?

–Nu chiar. Dar n-am avut de ales.

–Ai cum să o contactezi?

–Mi-a dat un număr direct, dar am ezitat s-o sun. Am vrut să vorbesc mai întâi cu tine.

–Spune-mi unde ești.

* * *

Malone s-a apropiat de laptop în timp ce Stephanie cerceta celelalte două camere ale apartamentului.

–Gol, a strigat ea.

El a îngenuncheat. Ecranul continua să numere secundele, apropiindu-se de un minut. A observat un card de date inserat într-un port USB – sursa conexiunii fără fir. În colțul dreapta-sus al ecranului, indicatorul bateriei arăta 80%. Mașinăria nu funcționa de multă vreme.

41 de secunde.

–N-ar trebui să plecăm? l-a întrebat Stephanie.

–Lyon știa că o să venim. Exact ca la Domul Invalizilor, dacă ar fi vrut să ne omoare, ar fi găsit căi mai simple.

28 de secunde.

–Îți dai seama că Peter Lyon e un nenorocit lipsit de moralitate?

19 secunde.

–Henrik a sunat de șapte ori, i-a spus el pe când urmăreau amândoi ecranul.

–Trebuie să ne ocupăm de el, a răspuns femeia.

–Știu.

12 secunde.

–S-ar putea să te înșeli când spui că nu-i nici o bombă aici, a murmurat ea.

9 secunde.

–Mi s-a mai întâmplat să mă înșel.

6 secunde.

–Când eram în Curtea de Onoare mi-ai spus altceva.

A apărut un 5, apoi 4, 3, 2, 1.

61

Ashby aștepta explicațiile lui Caroline. Era clar că ea se distra.

–Dacă e să dăm crezare legendei, a început fata, doar Napoleon cunoștea locul în care își ascunsese comoara. Din câte știm, n-a încredințat informația asta nimănui. Odată ce și-a dat seama că va muri în curând pe Sfânta Elena, a trebuit să-i comunice ascunzătoarea fiului său.

A arătat către cele paisprezece rânduri.

–„Regelui Dagobert și Sionului le aparține comoara, iar el e acolo mort." E destul de simplu.

Poate pentru cineva cu mai multe diplome în domeniul istoriei, dar nu și pentru el.

–Dagobert a fost un rege merovingian care a domnit în prima parte a secolului al VII-lea. El i-a unit pe franci și a transformat Parisul în capitală. A fost ultimul Merovingian care a deținut o putere reală. După aceea, regii au devenit suverani de fațadă care au moștenit tronul în copilărie și au trăit doar cât să aducă pe lume un moștenitor de sex masculin. Adevărata putere stătea în mâinile familiilor nobile.

Ashby era în continuare cu gândul la Peter Lyon, la Eliza Larocque și la amenințarea acestora. Voia să facă ceva, nu să stea să asculte. Dar și-a impus să aibă răbdare. Caroline nu-l dezamăgise niciodată până acum.

–Dagobert a construit bazilica Saint-Denis, la nord de Paris. El a fost primul rege îngropat acolo. A făcut o pauză. Încă mai e acolo.

Lordul a încercat să-și amintească tot ce putea despre catedrală. Clădirea fusese înălțată mai întâi deasupra mormântului Sfântului Denis, un episcop local, martirizat de către romani în secolul al III-lea și venerat de parizieni. O construcție excepțională atât din punct de vedere

ingineresc, cât și arhitectural, considerată unul dintre primele exemple de arhitectură gotică de pe planetă. Și-a amintit că un cunoscut francez se lăudase odată că acolo s-ar afla cea mai mare adunare de monumente funerare regale din lume. De parcă i-ar fi păsat. Dar poate că ar fi trebuit să-i pese. Mai ales de un anume mormânt regal.

–Nimeni nu știe dacă Dagobert chiar e îngropat acolo, i-a explicat Caroline. Clădirea a fost înălțată în secolul al V-lea. Dagobert a domnit la mijlocul secolului al VII-lea. El a donat o avere atât de mare pentru clădirea bazilicii încât, în secolul al IX-lea, a fost considerat fondatorul ei. În secolul al XIII-lea, călugării de acolo i-au consacrat o nișă funerară în onoarea lui.

–Dagobert e acolo sau nu?

Ea a ridicat din umeri.

–Ce contează? Nișa e privită ca fiind mormântul lui. Unde se află el. Mort.

Ashby a priceput semnificația vorbelor ei.

–Asta credea și Napoleon?

–Nu văd de ce ar fi crezut altceva.

* * *

Malone se uita la laptop și la cuvântul scris cu majuscule, subliniat cu trei semne de exclamare.

BOOM!!!

–Interesant, a spus Stephanie.

–Lyon are un fetiș cu bombele.

Ecranul s-a schimbat și a apărut un nou mesaj.

CUM ZIC AMERICANII?
O ZI ÎNTÂRZIERE, UN DOLAR PIERDUT.
POATE DATA VIITOARE.

–Acum, asta chiar e enervant, a spus el, dar a văzut în ochii lui Stephanie mai mult decât frustrare și și-a dat seama la ce se gândea fosta lui șefă.

Nu tu Clubul de la Paris. Nu tu Lyon. Nimic.

–Nu e chiar așa rău, a spus Malone.

Ea i-a zărit sclipirea din priviri.

–Te gândești la ceva?

Bărbatul a încuviințat din cap.

–La o cale de a pune, în sfârșit, mâna pe umbra asta.

* * *

Ashby se holba la poza monumentului funerar al lui Dagobert pe care Caroline o găsise online. Un aer gotic domina modelul încărcat.

–Ilustrează legenda pustnicului Ioan, a spus ea. Acesta a visat că sufletul lui Dagobert a fost furat de către demoni și apoi smuls din ghearele acestora de Sfinții Denis, Maurice și Martin.

–Iar ăsta stă în bazilica Saint-Denis?

Fata a încuviințat din cap.

–Lângă altarul principal. A reușit cumva să scape de urgia Revoluției Franceze. Până în 1800, aproape fiecare monarh francez era îngropat la Saint-Denis. Dar majoritatea mormintelor din bronz au fost topite în timpul Revoluției Franceze, restul fiind sfărâmate și îngrămădite într-o grădină din spatele clădirii. Rămășițele tuturor regilor de Bourbon au fost abandonate într-o groapă dintr-un cimitir învecinat.

Genul ăsta de răzbunare sălbatică îl ducea cu gândul la Eliza Larocque.

–Francezii chiar pun la inimă.

–Napoleon a oprit vandalizările și a restaurat biserica, a spus ea. A transformat-o din nou în cimitir imperial.

Ashby a priceput.

–Deci era familiarizat cu bazilica?

–Legăturile Merovingienilor sigur i-au stârnit interesul. Câțiva dintre ei erau îngropați acolo. Inclusiv, din câte credea el, Dagobert.

Ușa apartamentului s-a deschis și Guildhall a reapărut. Cu o înclinare discretă a capului i-a dat de înțeles lui Ashby că familia Murray era pe drum. Se va simți mai

bine odată ce va fi înconjurat de slujitori loiali. Ceva trebuia făcut în privința Elizei Larocque. Nu putea să se uite mereu peste umăr, întrebându-se dacă azi va fi ziua când ea îi va da de urmă. Poate reușeau să ajungă la o înțelegere? Femeia era dispusă să negocieze. Dar el încercase s-o omoare, un lucru de care cu siguranță era conștientă. Nu conta. Avea să se ocupe de ea mai târziu. Acum...

–Bine, draga mea. Spune-mi. Ce se va întâmpla când vom vizita Saint-Denis?

–Ce-ar fi să-ți răspund când ajungem acolo?

–Ai răspunsul?

–Cred că da.

* * *

Thorvaldsen a coborât din taxi și l-a văzut pe Sam, împreună cu o femeie, stând de cealaltă parte a străzii. Și-a vârât mâinile goale în buzunarele hainei și a traversat. Un trafic ușor umplea cele trei benzi ale bulevardului, toate buticurile de lux din zonă fiind închise de Crăciun.

Tânărul avea un aer nerăbdător. I-a prezentat-o imediat pe femeia de lângă el și i-a explicat cine era ea.

–Voi doi păreți să vă fi băgat într-o încurcătură de toată frumusețea, a spus Thorvaldsen.

–N-am prea avut de ales, a zis Meagan Morrison.

–Ashby mai e înăuntru? a întrebat bătrânul, arătând spre hotel.

Sam a încuviințat din cap.

–Atâta vreme cât nu s-a hotărât să iasă prin altă parte.

Danezul s-a uitat la clădirea de vizavi și s-a întrebat ce mai punea la cale acel intrigant.

–Henrik, am fost în vârful turnului, a spus Sam. Am urcat după plecarea lui Ashby. Avionul ăla – ținteа clubul, nu-i așa?

A încuviințat.

–Într-adevăr, îl ținteа. Ce căutai tu acolo sus?

–Venisem să văd ce e cu tine.

Cuvintele astea l-au făcut să se gândească la Cai. Sam avea aproape aceeași vârstă pe care ar fi avut-o fiul lui, dacă ar fi trăit. Multe lucruri la tânărul ăsta american îi aminteau de Cai. Poate că de aceea se apropiase de el. Dragoste îndreptată spre un înlocuitor și toate aiurelile alea psihologice care, până acum doi ani, nu-i spuneau nimic.

Acum îl măcinau.

Dar prin norul gros de amărăciune care părea să-i cuprindă gândurile, încă mai putea fi auzit glasul slab al rațiunii. Care îi spunea să o ia mai încet și să se gândească. Așa că s-a întors către Sam și a spus:

–Cotton a împiedicat dezastrul ăla. El pilota avionul.

A văzut privirea neîncrezătoare din ochii tânărului.

–O să vezi că atât el, cât și Stephanie sunt foarte capabili. Din fericire, au fost stăpâni pe situație. A făcut o pauză. La fel ca și tine, din câte se pare. Ai făcut un lucru curajos. Apreciez. Ajunsese la scopul vizitei lui. Ai zis că ai cum să iei legătura cu Stephanie Nelle?

Sam a încuviințat din cap.

–O cunoști? l-a întrebat Meagan.

–Ea și cu mine am lucrat de câteva ori împreună. Suntem... cunoștințe.

Tânăra clar nu era impresionată.

–E o ticăloasă.

–Poate fi.

–Am ezitat s-o sun, a spus Sam.

–N-ar trebui. Trebuie să știe despre Ashby. Formează numărul și o să vorbim cu ea amândoi.

62

Eliza și-a luat rămas-bun de la ultimii membri ai Clubului de la Paris care ieșeau din salonul Gustave Eiffel. Reușise să se controleze pe toată durata după-amiezii și să potolească valul de anxietate care năvălise în încăpere. Până la finalul întâlnirii, acuzațiile lui Thorvaldsen păreau date uitării sau cel puțin lămurite.

Însă propriile ei temeri erau o cu totul altă problemă.

Așa că, în urmă cu două ore, în timpul unei pauze, dăduse un telefon.

Bărbatul pe care îl căutase a fost încântat s-o audă. Tonul lui neutru nu trăda nici o emoție, doar faptul că era disponibil și gata să facă afaceri cu ea. Dăduse peste el acum câțiva ani, când avusese nevoie de un ajutor mai puțin ortodox cu un debitor – o persoană care credea că prietenia îl scutea de obligațiile de plată. Întrebase pe ici, pe colo, aflase despre abilitățile bărbatului, îl întâlnise și, patru zile mai târziu, debitorul achitase, în întregime, cele câteva milioane pe care le datora. Niciodată nu îl întrebase cum reușise, ci fusese pur și simplu mulțumită de succes. De atunci mai avusese de trei ori alte probleme. De fiecare dată luase legătura cu el. De fiecare dată sarcina fusese dusă la bun sfârșit.

Spera că azi nu va fi o excepție.

El locuia în Montmartre, în umbra cupolelor și a campanilelor ce se înălțau din cel mai înalt punct al Parisului. Eliza găsise clădirea pe rue Chappe, un bulevard umbros, cu case din perioada celui de-al Doilea Imperiu, presărat acum cu buticuri elegante, cafenele și magazine de lux cu etaj.

A urcat treptele spre etajul al treilea și a bătut ușor la ușa marcată cu un 5 de alamă. Bărbatul care i-a răspuns era scund și suplu, cu un păr cărunt, subțire. Nasul coroiat

și linia bărbiei îi aminteau de un șoim, pasăre ce părea un simbol potrivit pentru Paolo Ambrosi.

A fost invitată să intre.

–Ce pot face azi pentru dumneavoastră? a întrebat-o Ambrosi cu o voce calmă.

–Întotdeauna treci direct la subiect?

–Sunteți o persoană importantă. Timpul e prețios. Presupun că nu ați venit aici, în ziua de Crăciun, pentru vreo banalitate.

Eliza a înțeles substratul vorbelor lui.

–Și trebuie să plătesc tarifele pe care le ceri?

El a încuviințat cu o ușoară mișcare a capului, care era cel puțin cu o măsură mai mic decât ar fi cerut-o silueta bărbatului.

–De data asta e ceva special, a spus ea. Trebuie făcut repede.

–Definiți *repede*.

–Azi.

–Presupun că aveți informațiile necesare pentru o pregătire corespunzătoare.

–O să te duc direct la țintă.

Ambrosi purta un pulover negru pe gât, o haină de tweed neagră cu gri și pantaloni de catifea reiată închiși la culoare, care contrastau puternic cu pielea lui albă. Eliza se întreba ce îl motiva pe acest om sumbru, dar și-a dat seama că asta era, probabil, o poveste lungă.

–Aveți vreo preferință în ceea ce privește metoda? a întrebat-o el.

–Doar să fie lentă și dureroasă.

Ochii lui reci erau lipsiți de umor.

–Trădarea lui trebuie să fi fost neașteptată.

Ea i-a apreciat capacitatea de a-i ghici gândurile.

–Puțin spus.

–Atât de mare e nevoia dumneavoastră de satisfacție?

–Peste măsură.

–Atunci vom obține o iertare completă a păcatelor.

* * *

Sam a format numărul pe telefonul mobil. Răspunsul de la celălalt capăt nu s-a lăsat așteptat.

–Ce e, Sam? a spus Stephanie.

–Îl am pe Ashby.

Apoi i-a povestit exact ce se întâmplase de când plecase din Turnul Eiffel.

–N-ar fi trebuit să-l urmărești, l-a apostrofat ea.

–Nici avionul n-ar fi trebuit să zboare spre noi.

–Îți apreciez ingeniozitatea. Rămâi unde ești...

Henrik i-a luat mobilul din mână. Clar prietenul său voia să discute cu Stephanie Nelle, iar el voia să afle de ce, așa că s-a retras și a ascultat.

* * *

–Mă bucur că guvernul american are lucrurile sub control, a spus Thorvaldsen.

–Iar eu mă bucur să stau de vorbă cu tine, Henrik, a răspuns Stephanie pe un ton care semnala că era pregătită de luptă.

–Te-ai băgat în treburile mele, a zis el.

–Dimpotrivă. Tu te-ai băgat în ale noastre.

–Cum așa? Nimic din toate astea nu privește America.

–Nu fi așa sigur. Nu ești singurul interesat de Ashby.

Bătrânul a simțit un gol în stomac. Bănuise asta, dar sperase că se înșela.

–E valoros pentru voi?

–Îți dai seama că nu pot nici să confirm, nici să neg.

Nu avea nevoie de o recunoaștere din partea ei. Recentele evenimente de la Turnul Eiffel explicau totul.

–Nu-i greu să-mi închipui ce se petrece acolo.

–Hai să spunem doar că la mijloc e mai mult decât răzbunarea ta.

–Nu și pentru mine.

–Ar ajuta cu ceva dacă ți-aș spune că înțeleg? Că, dacă aș fi în locul tău, aș face la fel?

–Tot te-ai băgat.

–Ți-am salvat viața.

–I-ați dat cartea lui Ashby.

–Ceea ce a fost o idee bună. I-a adormit suspiciunile. Spre norocul tău, aș putea adăuga, sau acum ai fi fost mort.

Nu era într-o dispoziție recunoscătoare.

–Cotton m-a trădat. Acum n-am timp să mă ocup de dezamăgirea asta. Dar o să-mi fac.

–Cotton și-a folosit creierul. Și tu ar trebui să procedezi la fel, Henrik.

–Fiul meu a murit.

–Nu-i nevoie să-mi amintești.

–Ba se pare că este. Bătrânul a făcut o pauză, a inspirat adânc și s-a calmat. Asta-i treaba mea. Nu a ta, nu a lui Cotton, nu a guvernului american.

–Henrik, ascultă-mă. Aici nu-i vorba de tine. E implicat un terorist. Un bărbat pe nume Peter Lyon. Încercăm să punem mâna pe el de zece ani. În sfârșit a ieșit la lumină, unde-l putem vedea. Trebuie să ne lași să terminăm asta. Dar ca să reușim, avem nevoie de Ashby.

–Și când o să se termine? Ce o să se aleagă de ucigașul fiului meu?

La celălalt capăt s-a lăsat liniștea. Lucru care i-a confirmat ce știa deja.

–Așa mă gândeam și eu. La revedere, Stephanie.

–Ce-o să faci acum?

Thorvaldsen a închis telefonul și i l-a întins lui Sam. Tânărul și Meagan Morrison au rămas tăcuți, urmărindu-l cu priviri îngrijorate.

–O să mă trădezi și tu? l-a întrebat el pe Sam.

–Nu.

Răspunsul a venit repede. Poate prea repede. Dar sufletul lui era nerăbdător să dovedească ce poate.

–Se întâmplă ceva, a intervenit Meagan.

Bătrânul s-a întors și s-a uitat de cealaltă parte a bulevardului.

Ashby apăruse în față și discuta cu portarul, care i-a chemat în grabă un taxi. Thorvaldsen s-a răsucit la loc și s-a uitat la clădirile din spatele celor doi. Risca să-i fie văzut chipul.

–E în taxi, a spus Sam.

–Cheamă unul și pentru noi.

63

Ashby a coborât de pe docul de la Pont de L'Alma și s-a urcat în vaporașul turistic. Dinspre est, un cor de clopote anunța ora trei după-amiaza. Nu făcuse niciodată turul Senei cu vaporul, deși presupunea că aceste mici croaziere erau destul de populare. Astăzi doar vreo douăzeci de străini ocupau scaunele așezate sub o copertină cenușie din plexiglas, ambarcațiunea nefiind nici pe jumătate plină. Se întreba de ce Peter Lyon insistase să-l întâlnească într-un asemenea ambient lipsit de gust. Primise telefonul cu o oră în urmă, o voce răgușită anunțându-i ora și locul. Îi spusese lui Caroline să lucreze în continuare asupra celor descoperite și că se va întoarce curând. Se gândise să ignore convocarea sud-africanului, dar știa că nu-i o idee bună. În plus, Lyon fusese cel care dăduse greș, nu el. Mai exista, de asemenea, problema tarifului deja plătit și a restului datorat.

S-a așezat pe un scaun din ultimul rând și a așteptat zece minute până când motoarele au pornit și carena plată a început să plutească pe fluviu, îndreptându-se către est, spre Île de la Cité. Prin intermediul unui megafon, o voce de femeie descria, în engleză, cele două maluri și priveliștea, în timp ce aparatele de fotografiat țăcăneau.

O bătaie pe umăr i-a atras atenția și s-a întors pentru a vedea un bărbat înalt, blond, cu aer de orășean. Părea să aibă vreo șaizeci și cinci de ani, chipul slăbit, acoperit de o barbă stufoasă și de o mustață. Un aspect complet diferit de cel de ieri și totuși ochii își păstrau nuanța chihlimbarie. Era îmbrăcat cu o haină de tweed și cu pantaloni din catifea reiată, semănând, ca de obicei, cu un european.

Ashby l-a urmat spre pupa, dincolo de acoperământul din plexiglas, unde s-au oprit în frig. Înăuntru ghidul continua să capteze atenția mulțimii.

—Cum să-ți spun azi? a întrebat Lordul.

–Ce ziceți de Napoleon?

Vocea era aspră, guturală, de data asta cu un accent mai degrabă american.

Barca a plutit pe lângă Grand Palais, aflat pe malul drept.

–Pot să întreb ce s-a întâmplat?

–Nu, nu puteți, a spus Lyon.

Nu avea de gând să accepte reproșul.

–Tu ești cel care a ratat. Mai mult, m-ai dat de gol. Americanii mă presează. Ai idee ce situație ai provocat?

–Americanii sunt cei care s-au băgat.

–Și asta a fost o surpriză? Știai că sunt implicați. Ți-am plătit de trei ori tariful obișnuit ca să compensezi intervenția lor. Se vedea că era exasperat, dar nu-i păsa. Ai zis că o să fie mare spectacol.

–Încă nu știu pe cine să dau vina, a zis Lyon. Planul meu a fost precis.

Ashby a sesizat același ton condescendent pe care ajunsese să-l urască. De vreme ce nu putea recunoaște că-l folosise pe sud-african pentru propriile treburi murdare, a întrebat:

–Ce poate fi făcut pentru a îndrepta lucrurile?

–Asta o să fie problema dumneavoastră. Eu am terminat.

Nu-i venea să-și creadă urechilor.

–Ai...

–Vreau să știu, l-a întrerupt Lyon. Ce sperați să câștigați din uciderea acelor oameni din turn?

–De unde știi tu că voiam să-i ucid?

–Tot de acolo de unde știu despre americani.

Omul ăsta aflase îngrozitor de multe. Dar simțea că azi Lyon nu mai era nici pe departe la fel de încrezător. Era bine de știut că și diavolul o mai dădea în bară din când în când. S-a hotărât să nu-i fluture dezastrul pe sub nas. Încă mai avea nevoie de el.

–Altfel n-aș fi scăpat niciodată de ei, a spus Lordul. Mai ales de Larocque. Așa că m-am decis să închei relația într-un fel pe care ea l-ar fi apreciat.

–Și câți bani au fost la mijloc?

Ashby a chicotit.

–Treci direct la subiect, nu-i așa?

Lyon s-a mutat de pe un picior pe altul, sprijinindu-se de balustrada ambarcațiunii.

–Întotdeauna e vorba de bani.

–Am acces la milioane din fondurile depuse de club în banca mea. Așa te-am și plătit. Nici că putea să-mi pese mai puțin de tariful tău. Sigur, sumele alea, sau ce a mai rămas din ele, ar fi ajuns ale mele, dacă zborul tău ar fi reușit.

A lăsat ca vorbele lui să stăruie în aer, dând iar de înțeles cine era responsabil pentru ratarea atacului. Se săturase să joace teatru și căpăta tot mai mult curaj cu fiecare secundă, enervat de aroganța bărbatului.

–Care era miza reală, Lord Ashby?

Pe asta nu intenționa s-o împărtășească.

–Una mai mare decât ți-ai putea imagina vreodată. Suficientă încât să compenseze riscul pe care îl implica uciderea acelor oameni.

Lyon n-a zis nimic.

–Ai fost plătit, a spus Ashby, dar n-am primit serviciul promis. Îți place să vorbești despre caracter și despre cât de important e el pentru tine. Dar dacă dai greș, păstrezi banii omului?

–Îi mai vreți morți? Lyon a făcut o pauză. Presupunând că aș fi interesat să ne continuăm colaborarea.

–Nu trebuie să-i omori pe toți. Doar pe Larocque. În schimbul banilor pe care i-ai primit deja și al restului de plată pe care ți-l datorez.

* * *

Thorvaldsen nu putuse să se urce în vaporașul turistic împreună cu Ashby. Detectivii lui erau pe drum din Anglia și trebuiau să ajungă în următoarele câteva ore, așa că deocamdată nu îi erau de nici un folos. În schimb, optase să urmărească vasul care plutea lent mergând în paralel cu Sena, într-un taxi, pe un bulevard aglomerat.

Mai întâi se gândise să-i trimită pe Sam sau pe Meagan, dar îi era teamă că Ashby i-ar putea recunoaște de la reuniune. Acum își dădea seama că nu avea de ales. S-a întors cu fața către Sam.

–Vreau să te urci la următoarea stație și să vezi ce face Ashby. De asemenea, află-i ruta și anunță-mă imediat.

–De ce eu?

–Ai fost în stare să lucrezi sub acoperire pentru Stephanie Nelle, sigur o poți face și pentru mine.

A văzut că, așa cum intenționase, mustrarea lui l-a afectat pe tânăr.

Sam a încuviințat.

–Pot s-o fac. Dar Ashby s-ar putea să mă fi zărit în sala de ședințe.

–E un risc pe care va trebui să ni-l asumăm. Dar mă îndoiesc că dă prea multă atenție personalului de serviciu.

Drumul din fața lor trecea printre Luvru, la stânga, și Sena, la dreapta. A văzut cum barca încetinește în apropierea unui doc aflat chiar lângă șosea. I-a făcut semn șoferului să oprească la curbă.

A deschis ușa, iar Sam a coborât în aerul rece al după-amiezii.

–Ai grijă, i-a spus el, apoi a trântit portiera și i-a cerut șoferului să plece, dar încet, și să nu scape din ochi ambarcațiunea.

* * *

–Tot nu mi-ați răspuns la întrebare, i-a spus Lyon lui Ashby. Care e miza?

Lordul s-a hotărât că, pentru a-și asigura în continuare ajutorul sud-africanului, va trebui să dea ceva la schimb.

–O comoară inestimabilă. Una cu mult mai mare decât taxa pe care ai stors-o de la mine.

Voia ca demonul ăsta să știe că nu avea să se mai lase intimidat.

–Și ați avut nevoie de Larocque și de ceilalți pentru a face rost de ea?

Ashby a ridicat din umeri.

–Doar de ea. Dar m-am gândit că dacă tot omori oameni, de ce să nu-i omori pe toți.

–V-am subestimat atât de mult, Lord Ashby.

–Nu zău!

–Cum rămâne cu americanii? I-ați înșelat și pe ei?

–Le-am spus strictul necesar și, aș putea adăuga, nu te-aș fi sacrificat niciodată. Dacă lucrurile ar fi mers cum trebuia, eu mi-aș fi dobândit libertatea, comoara, banii clubului, iar tu te-ai fi îndreptat spre următorul tău client– mai bogat cu de trei ori tariful tău obișnuit.

–Americanii s-au dovedit mai isteți decât m-am așteptat.

–Se pare că asta a fost eroarea ta. Eu mi-am îndeplinit partea mea de înțelegere și sunt gata să-ți plătesc restul taxei. Cu condiția...

Barca s-a oprit la Luvru. Noi călători s-au urcat la bord, ocupându-și cuminți locurile sub copertină. Ashby a tăcut până când motoarele au reînviat și au pornit din nou pe cursul iute al Senei.

–Aștept, a spus el.

* * *

Sam s-a decis să nu se așeze prea în spate. A ales în schimb să se amestece prin mulțimea răsfirată, înarmată cu aparate de fotografiat. Sub copertină avea un oarecare confort datorită aerului cald provenit de la instalația de încălzire a vasului. Ashby și celălalt bărbat – străinul îmbrăcat în tweed englezesc, ce afișa un păr blond, amplu coafat – stăteau dincolo de partea acoperită unde, își închipuia el, trebuie să fi fost al naibii de frig.

Și-a concentrat atenția asupra malurilor, în timp ce ghidul povestea la megafon despre Île de la Cité și despre multele ei atracții, care se aflau chiar în față. S-a prefăcut că admiră peisajele pentru a putea urmări ce se întâmpla. Însoțitoarea menționase că aveau să o ia pe malul stâng,

în jurul insulei, pe lângă Notre-Dame, apoi mai departe spre Biblioteca François Mitterrand.

Și-a scos repede telefonul și a comunicat ruta.

* * *

Thorvaldsen l-a ascultat, a închis și a cercetat drumul din față.

– Traversează fluviul, i-a spus el șoferului, apoi ia-o la stânga, spre Cartierul Latin. Dar rămâi pe-aproape.

Nu voia să scape vaporul din ochi.

– Ce facem? a întrebat Meagan Morrison.

– De cât timp locuiești la Paris?

Ea a părut surprinsă de întrebare, dându-și seama că el o ignorase pe a ei.

– De ani de zile.

– Atunci spune-mi, există vreun pod peste fluviu, dincolo de Notre-Dame, care să facă legătura cu malul stâng?

Tânăra a ezitat, meditând la întrebarea lui. Bătrânul și-a dat seama că ea știa răspunsul, dar pur și simplu voia să afle de ce era informația atât de importantă.

– Există un pod chiar după catedrală. Pont de l'Archevêché.

– Aglomerat?

Ea a negat din cap.

– Mai mult pietoni. Câteva mașini care merg spre Île Saint-Louis, în spatele catedralei.

– Du-te acolo, i-a spus Thorvaldsen șoferului.

– Ce-o să faci, moșule?

El i-a ignorat sarcasmul și a spus cu răceală.

– Ce trebuie făcut.

64

Ashby aștepta ca Peter Lyon să-i spună ce voia să audă.

–O pot elimina pe Larocque, a clarificat sud-africanul pe un ton scăzut.

Stăteau cu fața către fluviu, uitându-se cum spuma stârnită în urma vasului se topea în apa brună-cenușie. În spate se vedeau alte două ambarcațiuni turistice acoperite și câteva nave private.

–Asta trebuie să se întâmple azi, a explicat Ashby. Cel târziu mâine. Femeia o să fie cât se poate de deranjantă.

–Și ea vrea comoara?

S-a hotărât să vorbească pe șleau.

–Mai mult decât îți poți închipui. Ține de onoarea familiei.

–Comoara asta... Vreau să știu mai multe.

Lordul nu voia să răspundă, dar nu avea de ales.

–E vorba de averea pierdută a lui Napoleon. O bogăție incredibilă. Dispărută de două sute de ani. Dar eu cred că am dat de ea.

–Norocul dumneavoastră că nu mă interesează comorile. Eu prefer plățile moderne, legale.

Au trecut pe lângă Palais de Justice și pe sub un pod plin de mașini.

–Presupun că nu va trebui să plătesc diferența, a spus englezul, până când nu îți vei duce la bun sfârșit treaba cu Larocque.

–Ca să vă arăt că sunt un om de onoare, așa să fie. Dar până mâine ea va fi pe lumea cealaltă. Lyon a făcut o pauză. Și să știți, Lord Ashby, eu nu greșesc prea des. Așa că nu-mi place să mi se amintească.

A priceput mesajul. Dar și el avea ceva de subliniat.

–Tu ai grijă s-o omori.

* * *

Sam s-a hotărât să se strecoare pe ultimul rând de scaune de sub copertină. A tras cu coada ochiului la silueta catedralei Notre-Dame care se apropia, la stânga lui. La dreapta, erau Cartierul Latin și Shakespeare & Company, de unde începuseră toate cu o zi în urmă. Ghidul nevăzut, doar auzit prin megafon, turuia în două limbi despre Conciergerie, aflată pe malul drept al Senei, unde Marie Antoinette fusese închisă înaintea execuției.

Tânărul s-a ridicat și a mers degajat spre rândul din spate, admirând peisajul. I-a văzut pe turiștii străini sporovăind, făcând poze și arătând cu degetul. Cu excepția unui singur bărbat. Acesta stătea la marginea culoarului, pe al treilea șir de scaune din spate. Față poroasă, uscățivă, urechi lungi, bărbie mai deloc, purta o haină verde ca mazărea peste niște pantaloni negri și cizme. Părul negru-albăstrui era prins la spate într-o coadă. Stătea cu ambele mâini în buzunare, cu ochii drept în față, neinteresat, părând să se bucure de simpla călătorie.

Sam s-a lipit de peretele exterior și a traversat o barieră invizibilă, în dreptul căreia frigul ce se strecura din spate învingea aerul cald din partea acoperită. S-a uitat în față și a văzut că se apropiau de un alt pod peste Sena.

Ceva s-a rostogolit pe punte, agățându-se de laterala vasului.

S-a uitat în jos și a văzut o canistră de metal.

În timpul pregătirii din cadrul Serviciului Secret învățase destul despre arme încât să-și dea seama că nu era o grenadă.

Nu.

Era o bombă fumigenă.

Privirea i s-a îndreptat iute spre Haină Verde care îl privea fix, buzele curbându-i-se într-un surâs.

Un fum purpuriu s-a ridicat din canistră.

* * *

Un miros puternic i-a umplut nările lui Ashby.

S-a răsucit și a văzut că spațiul de sub copertina de plexiglas era plin de fum.

Urlete. Țipete.

Oamenii fugeau din norul de ceață, îndreptându-se către el, pe porțiunea deschisă a punții, tușind din cauza fumului.

–Ce naiba? a murmurat el.

* * *

Thorvaldsen a plătit taxiul și a coborât pe Pont de L'Archevêché. Meagan Morrison avusese dreptate. Nu era cine știe ce trafic pe podul din piatră cu două benzi și doar o mână de trecători se opriseră pentru a se bucura de priveliștea pitorească din spatele catedralei Notre-Dame.

Bătrânul i-a mai dat cincizeci de euro șoferului și a spus:

– Du-o pe domnișoara oriunde vrea ea.

S-a uitat pe bancheta din spate prin portiera deschisă.

–Noroc. La revedere.

A trântit ușa.

Taxiul s-a reîncadrat pe carosabil, iar el s-a apropiat de o balustradă din fier care proteja trotuarul de o cădere în vaporul aflat la zece metri adâncime. Și-a băgat mâna în buzunarul hainei și a pipăit pistolul trimis ieri de Jesper, de la Christiangade, împreună cu muniția de rezervă.

Îi văzuse pe Graham Ashby și pe un alt bărbat stând dincolo de partea închisă a vaporului, sprijiniți de balustrada din spate, exact așa cum îi descrisese Sam. Ambarcațiunea era la două sute de metri distanță, plutind spre el împotriva curentului. Ar fi trebuit să-l poată împușca pe Ashby, să arunce arma în Sena și apoi să plece înainte să-și dea cineva seama ce se întâmplase.

Armele nu îi erau străine. Putea să comită crima asta.

A auzit o mașină frânând și s-a întors.

Taxiul se oprise.

Portiera din spate s-a deschis și Meagan Morrison a coborât. Și-a încheiat paltonul și a mers drept spre el.

–Moșule, a strigat ea. Ești pe cale să faci o mare prostie, nu-i așa?

–Nu și din punctul meu de vedere.

–Dacă tot ești atât de hotărât, măcar lasă-mă să te ajut.

* * *

Sam s-a repezit în spate împreună cu toți ceilalți, fumul ridicându-se din vapor de parcă acesta ar fi fost în flăcări.

Dar nu era.

S-a luptat să iasă de sub copertină și l-a văzut pe Haină Verde croindu-și drum cu coatele prin mulțimea panicată, spre balustrada lângă care stăteau Ashby și Haina de Tweed.

* * *

Thorvaldsen a strâns în mână arma din buzunar și s-a uitat la fumul care se înălța din vaporașul turistic.

Meagan l-a văzut și ea.

–Ei, asta e ceva ce nu vezi în fiecare zi.

Bătrânul a auzit mai multe mașini frânând brusc și s-a întors pentru a vedea că, la fiecare capăt al podului pe care stătea, câte un vehicul bloca traficul.

O altă mașină a trecut vâjâind pe lângă ei și s-a oprit cu scârțâit de pneuri în mijlocul podului.

Portiera din dreapta s-a deschis.

Stephanie Nelle a coborât.

* * *

Ashby l-a văzut pe bărbatul în haină verde ieșind din mulțime și înfigându-și un pumn în stomacul lui Peter Lyon. L-a auzit pe sud-african luptându-se să respire pe când se prăbușea pe punte.

Haină Verde a scos un pistol și i-a spus lui Ashby:

–Treci pe margine.

–Glumești!

–Treci pe margine.

Bărbatul a arătat spre apă.

Lordul s-a întors și a văzut o mică navă, dotată cu o singură cale de acces, așteptând cuibărită lângă vaporașul turistic, cu un șofer la cârmă.

S-a răsucit la loc și l-a privit intens pe Haină Verde.

–Nu mai repet.

Ashby a pășit peste balustradă, apoi a sărit în jur de un metru, de pe margine, în a doua ambarcațiune.

Haină Verde s-a săltat pentru a-l urma, dar n-a mai ajuns jos.

Trupul i-a fost smuls înapoi.

65

Sam s-a uitat cum Haina de Tweed se ridică în picioare și îl trage pe bărbatul în haină verde de lângă balustradă. Ashby sărise deja în partea cealaltă. Se întreba ce era acolo jos. Fluviul trebuie să fi fost înghețat bocnă. Cu siguranță nebunul nu se aruncase în apă.

Haina de Tweed și Haină Verde s-au prăvălit pe punte.

Pasagerii îngroziți le-au făcut loc.

Tânărul s-a hotărât să facă ceva în privința fumului. A luat o gură de aer și s-a repezit sub copertină. A găsit fumigena, a ridicat-o de jos și a aruncat-o peste bord, chiar pe lângă ultimul rând de scaune.

Cei doi bărbați încă se luptau pe punte, rămășițele fumului risipindu-se repede în aerul rece și uscat.

Voia să facă ceva, dar nu știa ce.

Motoarele au încetinit. Ușa compartimentului din față s-a deschis și un membru al echipajului a ieșit în grabă. Haina de Tweed și Haină Verde continuau să se bată, fără ca vreunul să fie în avantaj. Haina Tweed s-a eliberat, s-a rostogolit mai încolo și s-a ridicat în picioare. Haină Verde s-a ridicat și el. Dar în loc să se repeadă către adversarul său, bărbatul i-a împins pe spectatorii din preajmă și s-a aruncat peste margine.

Haina Tweed a țâșnit pe urmele lui, dar celălalt dispăruse.

Sam a traversat puntea și a văzut o bărcuță încetinind, apropiindu-se de pupa lor, apoi luând-o în direcția opusă.

Haina Tweed se uita și el.

Atunci bărbatul și-a scos peruca, smulgându-și barba și mustața.

Sam a recunoscut pe loc chipul de dedesubt.

Cotton Malone.

* * *

Thorvaldsen și-a lăsat degetele care strângeau arma din buzunar să se relaxeze. Și-a scos degajat mâna și s-a uitat la Stephanie Nelle care se apropia de el.

–Asta nu poate fi de bine, a murmurat Meagan.

Era de acord.

Vaporașul turistic se apropia de pod. Văzuse cum sursa fumului fusese aruncată peste bord, apoi cum doi bărbați – unul dintre ei fiind Ashby – săriseră într-o navă mai mică ce pornise huruind în direcția opusă, urmând curentul Senei care se adâncea în Paris.

Vaporul mare a trecut pe sub pod, iar bătrânul i-a văzut pe Sam și pe Cotton Malone stând lângă balustrada din spate, înconjurați de oameni. Unghiul în care se aflau și faptul că cei doi stăteau cu spatele către pod au făcut ca ei să nu-l vadă pe el.

Meagan și Stephanie i-au observat și ele pe cei doi bărbați.

–Acum îți dai seama în ce te-ai băgat? l-a întrebat Stephanie, oprindu-se la un metru distanță.

–De unde ai știut că suntem aici? a intervenit Meagan.

–Telefoanele voastre mobile, a răspuns Stephanie. Au dispozitive de urmărire încorporate. Când Henrik m-a sunat mai devreme, mi-am dat seama că o să avem necazuri. V-am urmărit.

Stephanie s-a întors cu fața către Thorvaldsen.

–Ce-o să faci? O să-l împuști pe Ashby de aici?

El i-a aruncat o privire furioasă, plină de indignare.

–Părea un lucru simplu de făcut.

–N-o să ne lași să ne ocupăm noi de asta, nu-i așa?

Danezul știa exact ce însemna *noi*.

–Din câte se pare, Cotton nu are timp să-mi răspundă la telefon, dar are destulă vreme să ia parte la operațiunile voastre.

–Încearcă să ne rezolve toate problemele. Inclusiv pe ale tale.

–N-am nevoie de ajutorul lui.

–Atunci de ce l-ai implicat?

Pentru că, la momentul respectiv, îl considera un prieten. Unul care îi va sta alături. Așa cum și el îi fusese alături cândva.

–Ce s-a întâmplat pe vaporul ăla? a întrebat el.

Stephanie a clătinat din cap.

–De parcă m-aș apuca să-ți explic ție. Sau ție, a adăugat ea, arătând spre Meagan. Aveai de gând să-l lași să omoare pur și simplu un om?

–Nu lucrez pentru tine.

–Ai dreptate.

Femeia i-a făcut semn unuia dintre polițiștii francezi care stăteau lângă mașină.

–la-o de aici.

–Nu e nevoie, a spus Thorvaldsen. Plecăm împreună.

–Tu vii cu mine.

El anticipase deja răspunsul ăsta și tocmai de aceea își strecurase iar mâna în buzunar, apucând pistolul.

A scos arma.

–Ce vrei să faci? Să mă împuști? l-a întrebat Stephanie calmă.

–Nu ți-aș recomanda să mă forțezi. În clipa asta nu par decât un supus participant la propria mea umilire, dar asta e problema mea, Stephanie, nu a ta, și am de gând să termin ce am început.

Ea n-a răspuns.

–Cheamă un taxi pentru noi doi, i-a ordonat el lui Meagan.

Tânăra a fugit la capătul podului și a făcut semn primei mașini care trecea pe bulevardul aglomerat. Stephanie tăcea, dar el îi putea citi în priviri. O reacție defensivă introspectivă și totuși atentă. Și încă ceva. Ea nu avea nici o intenție de a-l opri.

Thorvaldsen acționa impulsiv, mai mult în baza panicii decât a unui plan, iar ea părea să-i înțeleagă tulburarea. Femeia asta, plină de experiență și precauție, nu-l putea ajuta, dar în sufletul ei nici nu voia să-l oprească.

–Du-te, i-a șoptit ea.

El s-a împleticit spre taxiul care aștepta, pe cât de repede îi permitea coloana lui strâmbă. Odată ajuns înăuntru i-a cerut lui Meagan:

–Telefonul tău mobil.

Ea i-a întins aparatul.

Bătrânul a coborât fereastra și l-a aruncat.

* * *

Ashby era îngrozit.

Ambarcațiunea cu motor fugea pe lângă Île de la Cité, făcând slalom printre bărcile care îi ieșeau în cale.

Totul se întâmplase atât de repede.

Vorbea cu Peter Lyon când un val de fum a năvălit peste el. Bărbatul în haină verde ținea acum în mână un pistol pe care îl scosese la iveală în clipa în care sărise din vaporașul turistic. Cine era? Unul dintre americani?

–Tu chiar ești prost, i-a spus bărbatul.

–Cine ești?

Arma s-a ridicat.

Atunci a văzut ochii de culoarea chihlimbarului.

–Omul căruia îi datorezi o grămadă de bani.

* * *

Malone și-a cojit de pe față restul de păr și adeziv. Și-a ridicat cu degetele fiecare pleoapă, scoțându-și lentilele de contact de culoarea chihlimbarului.

Vaporașul se oprise la docul cel mai apropiat, permițându-le pasagerilor speriați să coboare. Malone și Sam plecaseră ultimii, Stephanie așteptându-i la mal, pe o scară de piatră, la nivelul străzii.

–Ce-a fost asta? a întrebat ea.

–O încurcătură cât toate zilele, a răspuns Malone. N-a ieșit cum plănuisem.

Sam părea zăpăcit.

–Trebuia să-l încolțim pe Ashby, a explicat Malone. Așa că l-am sunat eu, dându-mă drept Lyon, și am stabilit o întâlnire.

–Și deghizarea?

–La capitolul ăsta ne-au ajutat francezii. Spionii lor au găsit un expert în machiaj. Am fost echipat cu microfoane, ca să obțin o mărturie înregistrată. Însă Peter Lyon avea alte planuri.

–El era? a întrebat Sam. Cel în haină verde?

Malone a încuviințat din cap.

–Se pare că și el îl vrea pe Ashby. Ai făcut treabă bună aruncând fumigena.

–Henrik a fost aici, a spus Stephanie.

–Cât de furios e?

–E rănit, Cotton. Nu gândește limpede.

Ar fi trebuit să discute cu prietenul lui, dar nu avusese nici o clipă liberă toată ziua. Și-a scos mobilul, căruia îi oprise soneria înainte de a se urca în barcă, și a găsit mai multe apeluri pierdute de la Henrik și trei de la un număr pe care îl recunoștea.

Doctorul Joseph Murad.

A format REDIAL. Profesorul a răspuns din prima.

–Am reușit, a spus Murad. Mi-am dat seama.

–Ai aflat locul?

–Așa cred.

–L-ai sunat pe Henrik?

–Adineaori. Nu reușeam să dau de tine, așa că l-am sunat pe el. Vrea să ne întâlnim.

–Nu se poate, profesore. Spune-mi unde și mă ocup eu.

66

15.40

Ashby a fost dat jos din ambarcațiune cu pistolul la tâmplă, lângă Île Saint-Germain, la sud de vechiul centru al orașului. Acum știa că bărbatul care îl capturase era Peter Lyon și că bătrânul de pe vaporaș fusese cel mai probabil un agent american. O mașină îi aștepta lângă fluviu, la nivelul străzii. În ea se aflau doi bărbați. Lyon le-a făcut semn, iar ei au coborât. Unul a deschis portiera din spate și a tras-o afară pe Caroline.

–Domnul Guildhall al tău n-o să ni se alăture, a spus sud-africanul. Mă tem că este reținut pe termen nelimitat.

Știa ce însemna asta.

–Nu era nevoie să-l omori.

Lyon a chicotit.

–Dimpotrivă. Era singura opțiune.

Situația tocmai devenise din gravă, disperată. Era clar că Lyon monitorizase fiecare mișcare a lui Ashby, de vreme ce știa unde puteau fi găsiți Caroline și Guildhall.

A văzut teama nedisimulată de pe chipul adorabil al fetei.

Și el era speriat.

Sud-africanul l-a împins în față și i-a șoptit:

–M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de Miss Dodd. E singurul motiv pentru care ea mai trăiește încă. Ți-aș sugera să nu irosești șansa pe care i-am acordat-o.

–Vrei comoara?

–Cine n-ar vrea-o?

–Ieri-seară, la Londra, mi-ai spus că nu te interesează chestiile de genul ăsta.

–O sursă de bani neștiută de nici un guvern și care nu trebuie justificată? Aș putea realiza atât de multe având

așa ceva la dispoziție – și n-ar mai trebui să am de-a face cu șmecheri ca tine.

Stăteau lângă o stradă aglomerată, mașina fiind parcată într-un pâlc de copaci desfrunziți de iarnă. Nu se vedea nici țipenie, zona fiind în mare măsură una comercială și de ateliere pentru repararea bărcilor, toate închise de sărbători. Lyon și-a scos iar arma de sub haină și a montat un amortizor pe țeava scurtă.

–Urc-o la loc în mașină, a ordonat el pe când se apropiau de vehicul.

Caroline a fost împinsă pe bancheta din spate. Sud-africanul s-a apropiat de portiera deschisă și a băgat mâna în interior, îndreptând pistolul spre ea.

Fetei i s-a tăiat răsuflarea.

–O, Doamne! Nu!

–Taci, a spus Lyon.

Ea a început să plângă.

–Lord Ashby, a zis el. Și tu, Miss Dodd. N-o să vă întreb decât o dată. Iar dacă nu primesc imediat un răspuns sincer, clar și concis, o să trag. A priceput toată lumea?

Ashby n-a spus nimic.

Lyon s-a uitat țintă la el.

–Nu te-am auzit, Lord Ashby.

–Ce e de neînțeles?

–Spuneți-mi unde se află comoara, a cerut sud-africanul.

Mai devreme, când Ashby plecase de lângă Caroline, ea încă mai lucra asupra detaliilor, deși stabilise măcar punctul inițial al căutării. De dragul amândurora, spera că acum ea aflase mult mai multe.

–E în catedrala Saint-Denis, a spus repede Caroline.

–Știi unde? a întrebat Lyon, cu ochii la Ashby, ținând în continuare pistolul ațintit în mașină.

–Cred că da. Dar trebuie să mă duc acolo ca să fiu sigură. Trebuie să văd. Abia mi-am dat seama de toate astea...

Lyon și-a retras brațul și a coborât arma.

–Sper, pentru binele tău, că poți stabili locul exact.

Ashby a rămas nemișcat.

Lyon a îndreptat pistolul spre el.

–E rândul tău. Două întrebări, și vreau răspunsuri simple. Ai o cale de comunicare directă cu americanii?

Asta era ușoară. A încuviințat din cap

–Ai la tine un telefon?

A dat iar din cap.

–Dă-mi aparatul și numărul.

* * *

Malone stătea lângă Sam, încercând să se decidă ce să facă în continuare, când telefonul lui Stephanie a început să sune. Ea a verificat ecranul și a spus:

–Ashby.

Fostul agent nu s-a lăsat păcălit.

–Se pare că Lyon vrea să stea de vorbă cu tine.

Femeia a apăsat pe SPEAKER.

–Înțeleg că tu ești șefa, a spus o voce de bărbat.

–Ultima dată când am verificat așa era, a răspuns Stephanie.

–Tu ai fost la Londra ieri-noapte?

–Eu.

–Ți-a plăcut spectacolul de azi?

–Ne-am distrat de minune fugărindu-te.

Lyon a chicotit.

–V-am ținut suficient de ocupați încât să-mi pot vedea de treabă cu Lordul Ashby. Nu e demn de încredere, după cum sunt sigur că v-ați dat seama.

–Probabil că, în clipa asta, și el crede același lucru despre tine.

–Ar trebui să-mi fiți recunoscători. V-am făcut o favoare. V-am lăsat să-mi ascultați discuția cu Ashby la Westminster. Am participat la turul dedicat lui Jack Spintecătorul ca să mă puteți urmări. V-am lăsat turnulețe la îndemână. Ba chiar v-am atacat agentul. Ce altceva mai vreți? Dacă nu eram eu, n-ați fi știut niciodată că turnul

era adevărata țintă a lui Ashby. Am presupus că veți găsi o cale de a-l opri.

–Și dacă n-am fi găsit, ar fi contat? Tu tot ai fi încasat banii și ți-ai fi văzut de următoarea treabă.

–Am avut încredere în voi.

–Sper că nu te aștepți la ceva în schimb.

–Doamne, nu. Doar că n-am vrut să-l văd pe nătărăul ăla de Ashby câștigând.

Malone și-a dat seama că asistau la infama aroganță a lui Peter Lyon. Nu era destul că fusese mereu cu doi pași înainte, trebuia să le-o și fluture pe sub nas.

–Mai am o informație pentru voi, a continuat Lyon. Și asta e chiar pe bune. Nu-i o metodă de a vă distrage atenția. Vedeți voi, fanaticii francezi pe care urma să aruncăm vina pentru toată povestea asta au fost de acord să se implice cu o condiție. Una pe care nu i-am menționat-o Lordului Ashby. Ei sunt separatiști, supărați din cauza tratamentului nedrept la care au fost supuși de către guvernul Franței. Detestă numeroasele regulamente opresive, pe care le consideră rasiste. De asemenea, s-au săturat să protesteze. Se pare că n-au reușit mare lucru și câteva dintre moscheile lor din Paris au fost închise în ultimii ani, drept pedeapsă pentru activismul lor. În schimbul ajutorului pe care mi l-au acordat la Domul Invalizilor, vor să facă o declarație mai incisivă.

Lui Malone nu-i plăcea ce auzea.

–Un atentat sinucigaș cu bombă e pe cale să se petreacă, a spus Lyon.

Fostul agent a simțit fiori reci pe șira spinării.

–În timpul slujbei de Crăciun, într-o biserică din Paris. S-au gândit că ar fi potrivit, de vreme ce lăcașele *lor* de cult sunt închise în fiecare zi.

Erau practic sute de biserici în Paris.

–După trei farse, ne e greu să te luăm în serios, a spus Stephanie.

–Te înțeleg, dar de data asta e adevărat. Și nu vă puteți năpusti acolo cu poliția. Atacul se va petrece

înainte să poată fi oprit. De fapt, e aproape iminent. Doar *voi* îl puteți împiedica.

–Rahaturi, a zis Stephanie. Nu faci decât să câștigi timp pentru tine.

–Bineînțeles că asta fac. Dar vă puteți permite să mizați pe faptul că ce spun eu e o minciună?

Malone a văzut în ochii femeii același lucru pe care îl gândea și el.

N-aveau de ales.

–Unde? a întrebat ea.

Lyon a râs.

–Nu-i așa ușor. O să fie o mică vânătoare. Sigur, o biserică plină de oameni contează pe voi să ajungeți la timp. Aveți un mijloc de transport la sol?

–Avem.

–Vă caut eu curând.

A închis telefonul.

Pe chipul ei se putea citi exasperarea, aceasta fiind repede înlocuită de încrederea pe care i-o dădeau douăzeci și cinci de ani de experiență în domeniul spionajului.

S-a întors către Sam.

–Du-te după Henrik.

Profesorul Murad le spusese deja că biserica Saint-Denis era destinația lui Thorvaldsen.

–Încearcă să-l ții sub control până când putem ajunge noi acolo.

–Cum?

–Nu știu. Descurcă-te.

–Da, să trăiți.

Malone a zâmbit la auzul replicii lui sarcastice.

–Așa spuneam și eu când mă punea pe fugă. Poți să te ocupi de el. Doar ai grijă să nu se întâmple nimic, ține lucrurile sub control.

–Ușor de zis, greu de făcut cu Henrik.

El și-a pus o mână pe umărul tânărului.

–Te place. Are necazuri. Ajută-l.

67

Eliza Larocque se plimba prin apartamentul ei din Paris și încerca să-și pună ordine în gândurile care îi umblau haotic prin cap. Deja consultase oracolul, punând întrebarea: *Vor reuși dușmanii mei?* Răspunsul pe care îl scoseseră la iveală liniile trasate de ea o zăpăcise. *Curând prizonierul va fi bine venit acasă, deși acum el suferă sub puterea dușmanilor săi.*

Ce naiba?

Paolo Ambrosi îi aștepta telefonul, pregătit să acționeze. Îl voia pe Graham Ashby mort, dar nu înainte de a obține niște răspunsuri la numeroasele ei întrebări. Trebuia să știe cât de mare fusese trădarea lui. Abia atunci putea evalua potențialele pagube. Lucrurile se schimbaseră. Imaginea acelui avion, accelerând spre ea pe când se afla în vârful Turnului Eiffel, îi rămăsese proaspătă în minte. De asemenea, trebuia să se lupte pentru a redobândi controlul asupra sutelor de milioane de euro ale Clubului de la Paris pe care Ashby le păstra în banca lui.

Dar azi era zi de sărbătoare. Nu avea cum să facă asta. Se va ocupa mâine, la prima oră.

Ashby fusese învestit cu mult prea multă încredere. Și ce era cu Henrik Thorvaldsen? Îi spusese că americanii știau tot ce se întâmpla. Să fi însemnat asta o demascare completă? Să fi fost totul în pericol? Dacă se făcuse o legătură cu Ashby, sigur ajunseseră și până la ea.

Telefonul de pe măsuța de alături a început să sune. Linia ei fixă. Puțini aveau numărul, în afara câtorva prieteni și a șefilor de personal.

Și a lui Ashby.

A răspuns.

–*Madame* Larocque, sunt omul pe care Lordul Ashby l-a angajat ca să se ocupe de demonstrația dumneavoastră din această dimineață.

Ea n-a spus nimic.

–Și eu aș fi precaut, a continuat vocea. Am sunat ca să vă spun că Lordul Ashby e în custodia mea. El și cu mine avem niște treburi de terminat. După ce le punem la punct, intenționez să îl omor. Așa că stați liniștită, datoria către dumneavoastră va fi plătită.

–De ce îmi spui toate astea?

–Aș vrea să vă pot oferi serviciile mele pe viitor. Sunt conștient cine mi-a plătit, de fapt, tariful. Ashby n-a fost decât agentul dumneavoastră. Este felul meu de a-mi cere scuze pentru evenimentele nefericite. E de ajuns să vă spun că amicul dumneavoastră britanic m-a mințit și pe mine. A vrut să vă omoare pe dumneavoastră și pe asociații dumneavoastră, apoi să dea vina pe mine. Din fericire, nimeni n-a avut de suferit.

„Nu fizic", și-a zis ea. Dar suferința exista.

–Nu e nevoie să spuneți nimic, *madame*. Aflați doar că problema va fi rezolvată.

În receptor s-a lăsat liniștea.

* * *

Ashby l-a ascultat pe Peter Lyon zgândărind-o pe Larocque și a înghețat la auzul vorbelor *intenționez să îl omor*. Caroline a auzit și ea afirmația. Frica ei s-a transformat pe loc în teroare, dar el a potolit-o cu o privire care părea s-o liniștească.

Lyon a închis telefonul mobil și a zâmbit.

–Ai vrut să scapi de ea. Ai scăpat. Acum nu mai poate face nimic și o știe.

–O subestimezi.

–Nu chiar. Te-am subestimat pe tine. Și n-o să mai repet greșeala.

–Nu trebuie să ne omori, a izbucnit Caroline.

–Asta depinde de gradul vostru de cooperare.

–Și ce te oprește să ne omori după ce cooperăm pe deplin? a întrebat Ashby.

Chipul lui Lyon semăna cu cel al unui maestru la șah, așteptând calm următoarea mișcare din partea adversarului, deja cunoscându-și-o pe a sa.

–Nimic. Dar, din păcate pentru voi doi, cooperarea e singura opțiune pe care o aveți.

* * *

Henrik a coborât din taxi în fața bazilicii Saint-Denis și s-a uitat în sus, la singurul turn lateral al bisericii. Geamănul acestuia lipsea, făcând clădirea să arate ca un rănit căruia îi lipsește un membru.

–Celălalt turn a ars în secolul al XIX-lea, i-a spus Meagan. Lovit de trăsnet. N-a mai fost niciodată înlocuit.

Pe drum ea îi explicase că acesta era locul în care, vreme de secole, fuseseră îngropați regii Franței. Începută în secolul al XII-lea, cu cincizeci de ani înaintea catedralei Notre-Dame, biserica era un monument național. Aici se născuse arhitectura gotică. În timpul Revoluției Franceze multe dintre morminte fuseseră distruse, dar apoi fuseseră restaurate. Acum locul se afla în proprietatea statului.

Schele erau montate pe zidurile exterioare, acoperind aproape trei sferturi din ceea ce păreau a fi fațadele de nord și de vest. O barieră din lemn ridicată în grabă încercuia baza clădirii, blocând accesul spre ușile principale. Două camioane erau parcate de fiecare parte a simulacrului de gard.

–Se pare că se lucrează, a spus el.

–Mereu se lucrează la câte ceva în orașul ăsta.

Bătrânul și-a ridicat privirea spre cer. Nori plumburii acopereau soarele, creând umbre dense și scăzând temperatura.

Se apropia o furtună de iarnă.

Zona se afla la aproximativ zece kilometri de Paris, fiind traversată atât de Sena, cât și de un canal. Suburbia

părea a fi un centru industrial, pentru că trecuseră pe lângă mai multe fabrici.

Începuse să se lase ceața.

–Se înrăutățește vremea, a observat Meagan.

Oamenii aflați în piațeta pavată din fața bisericii se grăbeau să plece.

–Asta e o zonă muncitorească, a spus tânăra. Turiștilor nu prea le place să vină în partea asta de oraș. De aceea nu se prea vorbește despre Saint-Denis, deși eu cred că e mai interesantă decât Notre-Dame.

Pe Thorvaldsen nu-l interesa istoria, decât dacă avea legătură cu cercetările lui Ashby. Profesorul Murad îi spusese câte ceva din cele descifrate – lucruri pe care Lordul cu siguranță le știa și el, având în vedere că și Caroline era la fel de pricepută ca Murad.

Ceața s-a transformat în ploaie.

–Ce facem acum? a întrebat Meagan. Bazilica e închisă.

Se întreba de ce Murad nu era deja acolo. Profesorul îl sunase cu aproape o oră în urmă și îi spusese că se pregătea de plecare.

Și-a scos telefonul, dar, până să apuce să formeze numărul, aparatul a început să sune. Crezând că ar putea fi savantul, a cercetat ecranul. COTTON MALONE.

A răspuns.

–Henrik, trebuie să asculți ce am de spus.

–De ce aș face-o?

–Încerc să ajut.

–Ai un fel ciudat de a ajuta. Nu era nevoie să-i dai cartea aia lui Stephanie. N-ai făcut decât să-l susții pe Ashby.

–Știi că nu-i adevărat.

–Nu, nu știu.

Bătrânul ridicase glasul, speriind-o pe Meagan. Și-a impus să rămână calm.

–Tot ce știu e că i-ai dat cartea. Apoi te-ai suit pe vapor, împreună cu Ashby, ca să faci ceea ce tu și fosta

ta șefă credeți că e corect. Nimic din toate astea nu m-a inclus și pe mine. Eu am terminat-o cu corectitudinea, Cotton.

–Henrik, lasă-ne pe noi să ne ocupăm de treaba asta.

–Cotton, te-am considerat prietenul meu. De fapt, te-am considerat cel mai bun prieten al meu. Am fost întotdeauna alături de tine, indiferent ce s-a întâmplat. Îți datoram asta. S-a luptat cu un val de emoție. Pentru Cai. Ai fost acolo. I-ai oprit pe criminali. Te-am admirat și te-am respectat. Acum doi ani am mers în Atlanta să-ți mulțumesc și am descoperit un prieten. A făcut o nouă pauză. Dar nu mi-ai arătat același respect. M-ai trădat.

–Am făcut ceea ce trebuia.

Henrik nu voia să audă explicații raționale.

–Mai vrei ceva?

–Murad n-o să vină.

Amploarea duplicității lui Malone l-a lovit din plin.

–Orice ar fi la Saint-Denis, va trebui să-l găsești fără el, i-a explicat fostul agent.

Bătrânul și-a stăpânit trăirile.

–Adio, Cotton. Nu vom mai vorbi niciodată.

A închis telefonul.

* * *

Malone a închis ochii.

Declarația tranșantă – *nu vom mai vorbi niciodată* – îl ardea pe dinăuntru. Un om ca Henrik Thorvaldsen nu făcea cu ușurință asemenea afirmații.

Tocmai pierduse un prieten.

Stephanie îl urmărea de pe cealaltă parte a banchetei din spate. Plecau de la Notre-Dame, spre Gare du Nord, un aglomerat punct feroviar, urmând primul set de instrucțiuni pe care îl primiseră când Lyon sunase din nou.

Ploaia stropea parbrizul.

–O să-i treacă, a spus ea. Nu ne putem face griji pentru sentimentele lui. Știi regulile. Avem o treabă de făcut.

–E prietenul meu. Și, în plus, urăsc regulile.

–Îl ajuți.

–El nu vede lucrurile așa.

Traficul era aglomerat, vremea sporind confuzia. Ochii lui alunecau peste balustrade, balcoane și acoperișuri, fațadele impunătoare de pe ambele părți ale străzii înălțându-se către cerul cenușiu. A observat câteva anticariate care își anunțau oferta în vitrine pline cu afișe publicitare, stampe banale și volume obscure.

Se gândea la propria afacere.

Pe care o cumpărase de la Thorvaldsen – proprietarul clădirii lui, prietenul lui. La cinele luate cu el la Copenhaga în fiecare joi seara. La numeroasele călătorii la Christiangade. La aventurile lor. Petrecuseră mult timp împreună.

–Sam o să aibă de lucru, nu glumă, a murmurat Malone.

Un șir de taxiuri le-a dat de veste că se apropiau de Gare du Nord. Lyon le ceruse să-l sune în momentul în care ajungeau să vadă gara.

Stephanie a format numărul pe telefonul ei mobil.

* * *

Sam a ieșit din stația de metrou și a început să meargă prin ploaie, folosind streșinile magazinelor închise drept umbrele, grăbindu-se către o piață numită Place Jean Jaurès. La stânga lui se înălța bazilica Saint-Denis, armonia ei estetică medievală fiind curmată de ciudata lipsă a unui turn. Tânărul profitase de faptul că metroul era cea mai rapidă cale de a ajunge în partea de nord, evitând astfel traficul unei după-amiezi de sărbătoare.

S-a uitat prin piața pustie după Thorvaldsen. Pavajul ud, ce semăna cu pielea lăcuită, reflecta lumina lămpilor stradale în raze de lumină gălbuie.

Să fi intrat în biserică?

A oprit un cuplu de tineri care se îndrepta către metrou și a întrebat despre bazilică, aflând că acea clădire era închisă încă din vară pentru niște reparații extinse, faptul fiind confirmat și de schelele care înconjurau exteriorul.

Atunci i-a văzut pe Thorvaldsen și pe Meagan stând lângă unul dintre camioanele parcate la stânga, la aproximativ șaizeci de metri distanță.

S-a îndreptat către ei.

* * *

Ashby și-a ridicat gulerul hainei pentru a se apăra de ploaie și a continuat să meargă pe strada pustie alături de Caroline și de Peter Lyon. Cerul întunecat îmbrăca lumea într-o pânză cenușie. Folosiseră barca și avansaseră către vest, pe Sena, până în punctul în care fluviul cotea spre nord, ieșind din Paris. În cele din urmă o luaseră pe un canal, oprind lângă un doc de beton, aproape de un pasaj, la câteva străzi mai spre sud de bazilica Saint-Denis.

Au trecut pe lângă o construcție cu coloane ce purta numele LE MUSÉE D'ART ET D'HISTOIRE[1], iar Lyon i-a condus pe sub portic.

Telefonul răpitorului lor a sunat.

Lyon a răspuns, a ascultat câteva clipe, apoi a spus:

–Luați-o pe Boulevard de Magenta, către nord, și cotiți pe Boulevard de Rochechouart. Sunați-mă din nou când ajungeți la Place de Clichy.

Sud-africanul a închis.

Caroline era îngrozită încă. Ashby se întreba dacă ea avea să intre în panică și să încerce să fugă. Ar fi fost o prostie. Un om ca Lyon ar fi împușcat-o numaidecât – cu sau fără comoară. Cea mai isteață strategie, singura de altfel, era să spere într-o greșeală. Dacă nu va apărea nici una, atunci poate că va reuși să-i ofere monstrului ăstuia ceva util, cum ar fi o bancă prin intermediul căreia să spele bani, fără ca nimeni să-i pună întrebări.

Avea să se ocupe de asta la momentul potrivit.

Acum nu spera decât că amanta lui știa răspunsurile la întrebările ce vor veni din partea lui Lyon.

---

[1] Muzeul de Artă și Istorie, în franceză, în original (n.tr.)

68

Thorvaldsen și Meagan își târau picioarele pe o alee cu pietriș adiacentă laturii de nord a bazilicii, îndepărtându-se de piațetă.

–Există o fostă abație, a spus tânăra, aflată pe latura sudică. Nu e la fel de veche ca bazilica. Datează din secolul al XIX-lea, deși anumite părți sunt mult mai vechi. Acum e un fel de colegiu. Abația stă în centrul legendei legate de locul ăsta. Se zice că, după ce a fost decapitat în Montmartre, evanghelistul Saint-Denis, primul episcop al Parisului, a început să meargă, ducându-și capul în mâini. A fost îngropat acolo unde a căzut, de către o sfântă. În acel loc s-a clădit o abație care, în cele din urmă, s-a transformat în – a arătat spre biserică – monstruozitatea asta.

Bătrânul încerca să-și dea seama cum ar putea pătrunde înăuntru. Fațada nordică avea trei intrări, toate închise cu bare de fier la exterior. În față a zărit ceea ce cu siguranță trebuie să fi fost deambulatoriul, un semicerc de piatră, străpuns de vitralii.

Ploaia continua să cadă.

Trebuia să se adăpostească.

–Hai să înconjurăm colțul din față, a spus el, și să încercăm latura sudică.

* * *

Ashby admira bazilica, în mod clar o minune a îndemânării și meșteșugului. Mergeau pe o alee cu pietriș de lângă latura sudică a clădirii, după ce ajunseseră în zona bisericii printr-o spărtură în bariera improvizată de constructori.

Părul și fața îi erau ude leoarcă, urechile îi ardeau din pricina frigului. Slavă Domnului că își pusese un palton călduros, mănuși groase de piele și lenjerie intimă lungă. Și Caroline se îmbrăcase potrivit pentru vremea de afară, dar părul blond îi era lipit de capul descoperit. Grămezi de zidărie spartă, blocuri de travertin și fragmente de marmură

zăceau risipite pe lângă aleea care trecea printre bazilică și un zid de piatră ce separa biserica de clădirile din jur. Un trailer folosit în construcții era parcat în față, pe plăcile de beton, schelele înălțându-se în spatele lui pe lângă pereții. De cealaltă parte a vehiculului, la capătul unei duzini de trepte din piatră, se înălța un portal gotic care se îngusta din față spre spate pentru a-și face loc prin grosimea zidului, către două uși duble, strâns legate cu plăci din fier de un albastru spălăcit.

Lyon a urcat treptele și a încercat lacătul.

Încuiat.

–Vezi bucata aia de țeavă din fier? a spus sud-africanul, arătând către grămada de resturi. Avem nevoie de ea.

–O să dărâmi ușa ca să intri? a vrut să știe Ashby.

Lyon a încuviințat cu o mișcare a capului.

–De ce nu?

* * *

Malone se uita cum Stephanie formează încă o dată numărul lui Ashby. Ajunseseră în Place de Clichy, un tronson de șosea foarte aglomerat.

–Spre sud, pe rue d'Amsterdam, pe lângă Gare Saint-Lazare, îi instruise Lyon prin telefon. Biserica pe care o căutați e vizavi de gară. Eu m-aș grăbi. O să se întâmple în următoarele treizeci de minute. Și să nu mă mai sunați. N-o să mai răspund.

Șoferul auzise destinația și mărise viteza. Gara Saint-Lazare le-a apărut în față în mai puțin de trei minute.

Două biserici se înălțau, una lângă alta, de cealaltă parte a gării aglomerate.

–Care dintre ele? a murmurat Stephanie.

* * *

Sam a luat-o pe lângă latura nordică a bazilicii, urmărindu-i prin ploaie pe Henrik și pe Meagan. Ei deja cotiseră la vreo treizeci de metri în față. Acea parte a clădirii era rotunjită, plină de curbe, spre deosebire de marginile drepte de pe latura dinspre piațetă.

Tânărul înainta cu grijă, nevrând să-l alerteze pe Thorvaldsen în legătură cu prezența lui.

A ocolit semicercul bisericii, apoi a cotit spre latura sudică a construcției.

I-a văzut imediat pe cei doi, înghesuiți sub o porțiune acoperită care se extindea dinspre bazilică și se unea cu o structură adiacentă. A auzit o bubuitură care venea din depărtare, din spatele locului în care stătea bătrânul danez.

Apoi alte bubuituri.

* * *

Ashby izbea încuietoarea cu țeava grea de fier. La a patra lovitură, clanța a cedat.

Încă un efort și mânerul din fier negru s-a prăbușit pe treptele de piatră.

Lyon a împins ușa.

–A fost ușor.

Lordul a aruncat țeava.

Sud-africanul și-a ridicat arma, suficient de sugestiv încât nimeni să nu încerce vreo prostie, și a făcut semn cu ea către Caroline.

–E timpul să aflăm dacă bănuielile ei sunt corecte.

* * *

Malone a luat o hotărâre.

–Doar nu credeai că Lyon o să ne ușureze sarcina, nu? Tu du-te în biserica din dreapta, eu o s-o iau pe cea din stânga.

Mașina s-a oprit și amândoi au sărit afară, în ploaie.

* * *

Ashby se bucura că intrase înăuntru. Interiorul bazilicii era cald și uscat. Doar câteva dintre lămpile fixate în tavan rămăseseră aprinse, dar erau suficiente pentru ca el să poată admira maiestuozitatea impunătoarei nave. Coloane canelate, înalte de aproximativ treizeci de metri, arcade grațioase și bolți ogivale îți inspirau un sentiment de venerație. Vitraliile, prea multe pentru a fi numărate,

întunecate din pricina zilei înnorate, nu transmiteau forța sensibilă pe care tonurile lor luminoase cu siguranță o puteau genera. Dar impresia de imponderabilitate a zidurilor era accentuată de lipsa oricăror elemente fizice care să susțină un lucru atât de înalt. Sigur, Ashby știa că stâlpii de susținere erau la exterior, sub forma unor arce butante. Se forța să se concentreze asupra detaliilor, pentru a-și elibera mintea de stres. Trebuia să se gândească. Să fie pregătit să acționeze la momentul potrivit.

–Miss Dodd, a spus Lyon. Ce facem acum?

–Nu pot gândi cu pistolul ăla în față, a izbucnit tânăra. N-am cum. Nu-mi plac armele. Nu-mi placi tu. Nu-mi place să fiu aici.

Ochii de brută ai lui Lyon s-au îngustat.

–Dacă te ajută, atunci poftim. Și-a îndesat arma sub haină, arătând că nu mai ținea nimic în mâinile înmănușate. E mai bine?

Caroline s-a luptat să-și recapete stăpânirea de sine.

–Oricum o să ne omori. De ce ți-aș spune ceva?

Orice urmă de simpatie a dispărut de pe chipul sud-africanului.

–S-ar putea să mă răzgândesc, odată ce vom găsi ce e de găsit. În plus, Lordul Ashby aici de față îmi pândește fiecare mișcare, așteptându-mă să dau greș. Atunci vom avea ocazia să vedem dacă e cu adevărat bărbat.

Ashby s-a agățat de ultimele fărâme de curaj.

–S-ar putea să am șansa asta.

Buzele lui Lyon s-au despărțit într-un rânjet amuzat.

–Sper s-o ai. Acum, Miss Dodd, încotro?

* * *

Thorvaldsen asculta prin ușa pe jumătate deschisă pe care Ashby o spărsese. El și Meagan se strecuraseră acolo după ce Lordul, Caroline Dodd și un bărbat în haină verde intraseră. Era destul de sigur că cel de-al treilea participant era chiar individul care sărise din vaporașul turistic după Ashby.

–Ce facem? i-a șoptit Meagan în ureche.

Trebuia să pună capăt parteneriatului ăstuia. A făcut semn ca amândoi să se retragă.

Au ieșit pe ușă, înapoi în ploaie, revenind la pozițiile lor inițiale, sub o streașină. Bătrânul a observat toalete și un ghișeu și a presupus că acesta era locul în care oamenii își cumpărau bilete ca să viziteze bazilica.

A luat-o pe Meagan de braț.

–Vreau să pleci de aici. Acum.

–Nu ești așa dur, moșule. Mă descurc eu.

–Nu trebuie să fii implicată.

–O să-i omori și pe femeie, și pe celălalt bărbat?

–Dacă va trebui.

Ea a scuturat din cap.

–Ai luat-o razna.

–Ai dreptate. Am luat-o. Așa că pleacă.

Ploaia torențială continua să cadă, șiroind de pe acoperișuri, căzând pe caldarâm, chiar lângă adăpostul lor. Totul părea să se întâmple cu o lentoare hipnotică. O viață întreagă de gândire rațională era pe cale să fie anulată de o imensă durere. Câți substituenți ai fericirii nu încercase de la moartea lui Cai! Munca? Politica? Filantropia? Sufletele pierdute? Precum Cotton. Și Sam. Dar nimic din toate astea nu potolise isteria care parcă vuia permanent în sufletul lui. Asta era treaba lui. Nimeni altcineva nu trebuia implicat.

–Eu nu vreau să mă sinucid, i-a spus în cele din urmă Meagan.

Mustrarea îi nuanța vorbele.

–Atunci pleacă. Thorvaldsen i-a aruncat telefonul lui mobil. Mie nu-mi trebuie.

S-a întors să plece.

–Moșule! a strigat ea.

El s-a oprit, dar nu s-a întors cu fața spre ea.

–Ai grijă.

Glasul ei, încet și blând, vădea o precupare sinceră.

–Și tu, i-a răspuns el.

Și a pășit în ploaie.

69

Malone și-a făcut loc printre cele două uși grele din lemn de stejar de la intrarea în biserica Saint-André. Tipic pariziană, cu abside cu fronton, încununate de o galerie, și un zid înalt care înconjura deambulatoriul. Arce butante masive susțineau pereții din exterior. Splendoare gotică pură.

Oamenii umpleau stranele și se adunau în partea transversală, de fiecare parte a navei lungi și înguste. Deși biserica era încălzită, aerul era suficient de rece încât majoritatea celor prezenți să-și păstreze paltoanele pe ei. Mulți dintre enoriași aveau pungi de cumpărături, rucsacuri sau genți mari. Toate astea făceau ca sarcina lui Malone de a găsi o bombă, sau orice armă, să devină brusc de un milion de ori mai grea.

Fostul agent a început să se plimbe degajat pe lângă mulțime. Interiorul era un cadru pentru nișe și umbre. Coloanele înalte nu numai că susțineau acoperișul, dar ofereau și mai multe ascunzători pentru un eventual atacator.

Era înarmat și pregătit.

Dar pentru ce?

Mobilul a început să vibreze. S-a retras în spatele unei coloane, într-o capelă laterală goală, și a răspuns încet.

–Aici s-a terminat slujba, a spus Stephanie. Lumea tocmai pleacă.

Malone avea o presimțire, care pusese stăpânire pe el din clipa în care intrase.

–Vino aici, a șoptit el.

* * *

Ashby s-a îndreptat spre altarul principal. Intraseră în bazilică pe o ușă laterală, aflată lângă o scară interioară

ce urca spre balconul corului și lângă o alta care cobora într-o criptă. Rânduri după rânduri de scaune din lemn se întindeau dinspre altar către transeptul nordic și către intrările principale, peretele nordic fiind străpuns de o imensă fereastră circulară compartimentată, întunecată în lumina asfințitului. Mormintele erau risipite peste tot, printre scaune și în transept, mare parte dintre ele fiind ornate cu marmură decorativă. Monumentele se întindeau dintr-un capăt în celălalt al navei, pe un spațiu închis de aproximativ o sută de metri.

–Napoleon voia ca fiul său să-i moștenească averea, a spus Caroline, scuipând cuvintele cu frică. Și-a ascuns cu grijă comoara. Într-un loc în care nimeni nu avea s-o găsească. Cu excepția celor desemnați de el.

–Așa cum ar face orice om cu putere, a spus Lyon.

Ploua în continuare, răpăitul picăturilor pe acoperișul de cupru răsunând în întreaga navă.

–După cinci ani în exil, el și-a dat seama că nu avea să se mai întoarcă în Franța. Mai știa și că era pe moarte. Așa că a încercat să-i spună fiului său despre ascunzătoare.

–Cartea pe care ți-au dat-o americanii la Londra, i-a spus Lyon lui Ashby. E relevantă?

Acesta a încuviințat din cap.

–Parcă mie mi-ai spus că Larocque ți-a dat cartea, a intervenit Caroline.

–Te-a mințit, a lămurit-o sud-africanul. Dar nu mai contează acum. De ce e importantă cartea?

–Conține un mesaj, a spus Caroline.

Tânăra oferea prea mult, prea repede, dar Ashby nu avea cum să-i spună să o ia mai încet.

–Cred că s-ar putea să fi descifrat mesajul final al lui Napoleon, a continuat ea.

–Spune-mi, i-a cerut Lyon.

* * *

Sam a văzut cum Thorvaldsen a abandonat-o pe Meagan, iar aceasta a pornit din nou prin ploaie, către

locul în care el stătea ascuns, după unul dintre multele colțuri ale zidului. Tânărul și-a lipit spatele de piatra rece și udă, așteptând ca ea să apară de după colț. Ar fi trebuit să-i fie foarte frig, dar nervii îi erau întinși la maximum, amorțindu-i orice senzație, în acele momente vremea fiind ultima lui grijă.

Meagan a apărut.

–Unde te duci? a întrebat-o el încet.

Tânăra s-a oprit brusc și s-a răsucit, clar înspăimântată.

–La naiba, Sam. M-ai speriat de moarte.

–Ce se întâmplă?

–Amicul tău e pe cale să facă o mare prostie.

Atâta lucru bănuise și el.

–Ce-a fost cu bubuiturile pe care le-am auzit?

–Ashby și alți doi au spart ușa ca să intre în biserică.

Voia să știe cine îl însoțea pe Lord, așa că a întrebat. Meagan i-a vorbit despre femeie, pe care el n-a recunoscut-o, dar descrierea celui de-al doilea bărbat se potrivea cu imaginea individului de pe vapor. Peter Lyon. Trebuia s-o sune pe Stephanie. A scotocit în buzunarul hainei și a scos telefonul.

–Au dispozitive de urmărire în ele, a spus Meagan arătând către aparat. Probabil ei știu deja unde ești.

Nu neapărat. Stephanie și Malone erau ocupați cu noua amenințare venită din partea lui Lyon. Dar el fusese trimis să facă pe dădaca lui Thorvaldsen, nu să înfrunte un terorist pus sub urmărire.

Și mai avea o problemă.

Drumul până aici îi luase douăzeci de minute – cu metroul. Se afla departe de centrul Parisului, într-o suburbie aproape pustie, măturată de o furtună.

Asta însemna că trebuia să se ocupe singur de treaba asta.

Ține minte, Sam, nesăbuința o să te omoare. Norstrum avusese dreptate – Dumnezeu să-l binecuvânteze –, dar Henrik avea nevoie de el.

Și-a băgat telefonul la loc în buzunar.

–Doar n-o să intri acolo, nu? l-a întrebat Meagan, de parcă i-ar fi citit gândurile.

Până și el și-a dat seama cât de stupid suna răspunsul, chiar înainte de a-l rosti. Dar era adevărul.

–N-am încotro.

–Ca atunci în vârful Turnului Eiffel? Când ai fi putut să mori împreună cu toți ceilalți?

–Ceva de genul ăla.

–Sam, moșul vrea să-l omoare pe Ashby. Nimic n-o să-l oprească.

–Eu da.

Ea a clătinat din cap.

–Sam. Îmi placi. Chiar îmi placi. Dar ești nebun. E prea mult.

Tânăra stătea în ploaie, cu fața schimonosită de emoție. El s-a gândit la sărutul lor de noaptea trecută, de sub pământ. Exista ceva între ei. O legătură. O atracție. Și totuși, citea în ochii ei...

–Nu pot, a spus ea, glasul frângându-i-se.

S-a întors și a luat-o la fugă.

* * *

Thorvaldsen și-a ales cu grijă momentul. Ashby și cei doi însoțitori ai săi nu se zăreau, dispăruseră în interiorul navei întunecate. Bezna de afară aproape că se potrivea cu umbrele din interior, așa că s-a putut strecura înăuntru neobservat, folosind vântul și ploaia drept acoperire.

Ușa se afla aproape de centrul lungii laturi sudice a bisericii. Imediat a luat-o la stânga și s-a ghemuit în spatele unui monument funerar elaborat, completat de un arc de triumf sub care stăteau întinse două siluete sculptate în marmura pătată de vreme. Amândouă trupurile reprezentate erau atrofiate, semănând mai degrabă cu niște cadavre decât cu niște ființe vii. O plăcuță de alamă identifica efigiile ca aparținând regelui Francisc I din secolul al XVI-lea și reginei sale.

Thorvaldsen a auzit larmă de voci subțiri venind din spatele coloanelor care se înălțau într-o prezentare gotică plină de avânt. În lumina slabă se zăreau alte morminte, lângă scaunele goale înșirate ordonat. Sunetele veneau în rafale scurte. Auzul nu îi mai era așa bun ca pe vremuri, iar ploaia care bătea în acoperiș nu-l ajuta deloc.

Trebuia să se apropie.

Și-a părăsit ascunzătoarea și s-a repezit spre următorul monument, o delicată sculptură feminină, mai mică decât prima. Aerul cald se ridica printr-un grătar fixat în podea. Apa îi picura din haină, pe piatra de calcar de pe jos. Cu mare grijă, și-a descheiat, apoi și-a dat jos paltonul ud, scoțând mai întâi pistolul din buzunar.

Atent să nu lovească vreun scaun, s-a furișat lângă o coloană aflată la câțiva metri mai încolo, care separa transeptul sudic de navă.

Un singur sunet și pierdea orice avantaj.

Ashby o asculta pe Caroline care se lupta cu frica și îi povestea lui Peter Lyon tot ceea ce acesta voia să afle, scoțând din buzunar o foaie de hârtie.

–Numerele astea romane reprezintă un mesaj, a spus ea. Se numește Nodul Maurului. Corsicanii au învățat tehnica de la piratii arabi care le jefuiau coastele. E un cod.

Lyon a înșfăcat hârtia.

CXXXIV II CXLI LI LXII XVI
II VIII IV VII IX II

–De obicei ele fac referire la câte o pagină, un rând și un cuvânt dintr-un anume manuscris, a explicat ea. Expeditorul și destinatarul dețin același text. De vreme ce numai ei știu care este volumul folosit, ar fi aproape imposibil ca altcineva să poată descifra codul.

–Atunci tu cum ai reușit?

–Napoleon i-a trimis cifrele astea fiului său în 1821. La vremea aceea băiatul avea doar zece ani. Prin testament,

împăratul îi lăsa moștenire patru sute de cărți, menționând-o pe una în mod special. Dar fiul nici n-ar fi trebuit să primească volumele înainte de a împlini șaisprezece ani. Codul acesta e ciudat pentru că are doar două rânduri de numere, așa că ele trebuie să se refere doar la pagini și la rânduri. Pentru a le descifra, băiatul, sau mai degrabă mama lui, de vreme ce ei i-a scris, de fapt, Napoleon, ar fi trebuit să știe ce text a folosit împăratul. Nu putea fi cel din testament, din moment ce ei nu aveau de unde să știe despre moștenire în momentul primirii codului. Până la urmă Napoleon era încă în viață.

Turuia îngrozită, dar Ashby a lăsat-o să continue.

–Așa că am luat-o pe ghicite și am presupus că Napoleon a ales un text universal. Unul care să fie mereu la îndemână. Ușor de găsit. Apoi mi-am dat seama că lăsase un indiciu.

Lyon chiar părea impresionat.

–Ești un adevărat detectiv.

Complimentul n-a ajutat-o să-și domolească anxietatea.

Ashby nu auzise nimic din toate astea și era la fel de curios ca și sud-africanul.

–Biblia, a spus Caroline. Napoleon a folosit Biblia.

70

Malone cerceta congregația chip cu chip. Privirea i-a alunecat și spre ușile de la intrarea principală, pe unde alți oameni pătrundeau încet în interior. Mulți se opreau lângă o fântână decorativă pentru a-și umezi degetele și a face semnul crucii. Era pe cale să se întoarcă, atunci când un bărbat a trecut în grabă pe lângă el, ignorând fântâna. Scund, cu pielea deschisă la culoare, părul negru și un nas lung, acvilin. Purta o haină neagră, lungă până la genunchi, mănuși din piele, iar pe chip avea întipărită o expresie de o solemnitate enervantă. Pe umeri îi atârna un rucsac burdușit.

În fața altarului și-au făcut apariția un preot și doi ministranți.

Predicatorul și-a ocupat locul în amvon și a cerut atenția enoriașilor, vocea răsunându-i printr-o stație de amplificare.

Mulțimea s-a liniștit.

Malone a înaintat către altar, făcând slalom printre oamenii care stăteau în afara stranelor, în transept, ascultând slujba. Din fericire nici unul dintre transepturi nu era aglomerat. L-a văzut pe Nas Lung în transeptul opus, înaintând prin public, imaginea lui apărând și apoi dispărând printre coloane.

O altă țintă i-a stârnit curiozitatea. Se aflat tot în transeptul opus. Piele măslinie, păr scurt, purta o haină prea mare, fără mănuși. Malone s-a blestemat în gând pentru că lăsase să se întâmple așa ceva. Nu tu pregătiri, nu tu stat pe gânduri, era jucat pe degete de un criminal în serie. Fugărea fantome, ceea ce se putea dovedi fără rost. Nu așa se conduce o operațiune.

Și-a concentrat din nou atenția pe Piele Măslinie.

Bărbatul își ținea mâna dreaptă în buzunarul hainei, iar brațul stâng lipit de corp. Lui Malone nu-i plăcea privirea neliniștită din ochii lui, dar se întreba dacă nu cumva trăgea concluzii pripite.

O voce puternică a tulburat solemnitatea.

O femeie. În jur de treizeci și cinci de ani, păr negru, trăsături aspre. Stătea așezată într-una dintre strane, turuindu-i ceva bărbatului de lângă ea. Fostul agent a surprins câteva cuvinte în franceză.

O ceartă.

Ea a mai strigat încă ceva, apoi s-a repezit afară din strană.

* * *

Sam a intrat în bazilica Saint-Denis, încercând să nu iasă în evidență și sperând că nimeni nu-l observase. Înăuntru, liniște totală. Nici urmă de Thorvaldsen, Ashby sau Peter Lyon.

Nu era înarmat, dar nu-și putea lăsa prietenul să înfrunte pericolul de unul singur. Era timpul să-i întoarcă favoarea danezului.

Putea distinge câte ceva în lumina chioară, vântul și ploaia de afară împiedicându-l să audă prea bine. S-a uitat la stânga și a văzut silueta familiară a lui Thorvaldsen, care stătea aplecat la vreo cincisprezece metri distanță, lângă una dintre coloanele masive.

A auzit glasuri dinspre mijlocul bisericii.

Cuvintele răsunau sacadat.

Trei forme se mișcau în lumină.

Nu putea să riște să se îndrepte spre Henrik, așa că a rămas ghemuit și a înaintat câțiva metri drept în față.

* * *

Ashby aștepta ca amanta lui să explice exact ce făcuse Napoleon.

–Mai precis, a spus ea, a folosit Psalmii.

Tânăra a indicat primul șir de numere romane.

CXXXIV
II

–Psalmul 134, versetul doi, a spus ea. Am notat rândul.

A scotocit în buzunarul hainei și a găsit o altă foaie de hârtie.

–„Cei ce stați în Casa Domnului, în curțile Dumnezeului nostru."

Lyon a zâmbit.

–Isteț. Dă-i înainte.

–Următoarele numere se referă la Psalmul 141, versetul 4. „Luat-am seama de-a dreapta și am privit."

–De unde știi... a început Lyon, dar un zgomot provenit din dreptul altarului principal și al ușii prin care intraseră a atras atenția răpitorului.

Mâna dreaptă a sud-africanului a scos pistolul, iar acesta s-a răsucit pentru a înfrunta pericolul.

–Ajutor! a strigat Caroline. Ajutați-ne! Aici e un bărbat înarmat!

Lyon a întors pistolul drept spre ea.

Ashby trebuia să acționeze.

Cu ochii strălucindu-i de groază, tânăra a făcut câțiva pași înapoi, de parcă ar fi putut evita amenințarea retrăgându-se.

–Ar fi o prostie s-o împuști, a încercat Lordul. E singura care știe locul.

–Spune-i să stea nemișcată și să tacă, a ordonat Lyon, cu pistolul îndreptat către Caroline.

Ashby și-a privit fix amanta. A ridicat o mână ca s-o oprească.

–Te rog, Caroline. Rămâi pe loc.

Ea a părut să sesizeze tonul imperios al cererii și a înghețat.

–Cu sau fără comoară, a spus Lyon, dacă mai scoate un sunet, e moartă.

* * *

Thorvaldsen a văzut-o pe Caroline Dodd sfidându-și soarta. Și el auzise zgomotul venit dinspre ușa prin care intraseră. La vreo cincisprezece metri distanță, dincolo de un șir de morminte.

Cineva intrase.

Și își anunțase prezența.

* * *

Sam s-a întors la auzul sunetului venit din spatele său, dinspre ușă. A văzut o siluetă întunecată lângă peretele exterior, apropiindu-se de un șir de scări ce duceau la un alt nivel, în spatele altarului principal.

Mărimea și forma umbrei i-au confirmat identitatea.

Meagan.

* * *

Ashby a observat că suflul ploii și al vântului de afară se întețise, de parcă ușile prin care intraseră se deschiseseră mai larg.

– E furtună afară, i-a spus el lui Lyon.

– Taci și tu din gură.

În sfârșit Lyon era agitat. Lordului îi venea să zâmbească, dar s-a abținut.

Ochii chihlimbarii ai sud-africanului erau atenți ca ai unui doberman, cercetând încăperea slab luminată în care se aflau, pistolul ațintit deschizând drumul pe măsură ce bărbatul se răsucea încet.

Ashby a văzut-o în același timp cu Lyon.

O mișcare, la treizeci de metri distanță, pe scările din dreapta altarului, ce duceau către balconul corului și către deambulatoriu.

Cineva era acolo.

Lyon a tras. De două ori. Datorită amortizorului, în navă n-au răsunat decât niște sunete asemănătoare cu pocnetele a două baloane.

Apoi un scaun a zburat prin aer și l-a izbit pe sud-african.

A urmat un altul.

71

Malone și-a concentrat atenția asupra femeii care își făcea loc cu coatele să iasă din strană. Bărbatul cu care se certase ieșise și el din strană și se luase după ea, amândoi îndepărtându-se de altar, spre intrarea principală. El purta o haină subțire de nailon, descheiată, iar Malone n-a remarcat nimic suspect.

A reînceput să cerceteze mulțimea cu privirea.

L-a remarcat pe Nas Lung, cu rucsacul lui, intrând într-o strană pe jumătate plină, aflată în partea din față. Și-a făcut cruce și a îngenuncheat pentru a se ruga.

L-a observat pe Piele Măslinie ieșind din umbră, lângă altar, tot în transeptul opus. Bărbatul și-a croit drum printre ultimii enoriași și s-a oprit chiar lângă sforile de catifea care blocau accesul mai departe.

Lui Malone nu-i plăcea ce vedea.

Și-a strecurat mâna sub haină și a apucat pistolul.

* * *

Sam l-a văzut pe Lyon trăgând în direcția spre care o luase Meagan. A auzit gloanțele ricoșând în piatră și a sperat din suflet că asta însemna o ratare a țintei.

Un nou sunet a răsunat în biserică.

Urmat de un altul.

* * *

Ashby a văzut cum cele două scaune pliante îl lovesc pe Lyon care, luat prin surprindere de atac, se împleticește, pierzându-și echilibrul. Caroline le aruncase pe amândouă chiar când sud-africanul era atent la persoana care intrase în biserică.

Apoi fugise în întuneric.

Lyon și-a revenit, dându-și seama că tânăra dispăruse.

Pistolul s-a ridicat, țintindu-l pe Ashby.

–Așa cum ai menționat, a spus sud-africanul, *ea* e singura care știe locul. De tine n-am nevoie.

Un lucru de care Caroline nu păruse să țină cont.

–Adu-o înapoi.

–Caroline, a strigat Lordul. Trebuie să te întorci.

Niciodată nu mai avusese o armă îndreptată spre el. O senzație chiar îngrozitoare.

Una care nu-i plăcea.

–Acum. Te rog.

* * *

Thorvaldsen a văzut-o pe Caroline Dodd aruncând scaunele spre Peter Lyon, apoi dispărând în bezna transeptului vestic. Trebuie să o fi luat în față, folosind mormintele, coloanele și întunericul drept pavăză. Nu exista altă cale, de vreme ce transeptul opus era prea aproape de sud-african și mult mai bine luminat.

Bătrânul se obișnuise cu obscuritatea, așa că a rămas pe loc, stând cu un ochi pe Ashby și pe Lyon, iar cu celălalt pe lipsa de mișcare din stânga lui.

Atunci a văzut-o.

Înainta pe furiș spre el. Cel mai probabil se îndrepta către ușile deschise ale portalului sudic, unde vântul și ploaia continuau să-și facă simțită prezența.

Către singura ieșire.

Problema era că și Lyon știa asta.

* * *

Degetele lui Malone s-au încleștat pe pistolul Beretta. Nu-și dorea asta, dar, dacă era nevoit, avea să-l împuște chiar acolo pe Piele Măslinie.

Ținta lui stătea la nouă metri distanță, iar fostul agent aștepta ca bărbatul să facă o mișcare. O femeie s-a apropiat de Piele Măslinie și l-a luat de braț. L-a sărutat cu blândețe pe obraz. Pe chipul lui s-a putut citi surpriza, apoi a recunoscut-o și cei doi au început să discute.

S-au întors și au început să meargă spre intrarea principală.

Malone și-a relaxat mâna cu care apucase arma.

Alarmă falsă.

Privirea i s-a întors către navă în timp ce slujba tocmai începea. L-a văzut pe Nas Lung care ieșea din strană, pe culoarul central.

Malone a continuat să caute eventuale probleme. Ar fi trebuit să ceară ca întreaga clădire să fie evacuată, dar și de data asta putea foarte bine să nu se întâmple nimic.

O femeie stătea în strana părăsită de Nas Lung, ținând un rucsac. A făcut semne către bărbat, dându-i de știre că uitase ceva. Acesta n-a băgat-o în seamă și a continuat să meargă. Femeia a ieșit pe culoarul central și s-a repezit după el.

Malone a rămas în transept.

Nas Lung s-a întors și a văzut-o pe femeia care îl urma, cu rucsacul în mână. S-a grăbit spre ea, i-a smuls ranița din nailon negru și a aruncat-o în față. Aceasta a alunecat pe podeaua de marmură, oprindu-se la baza a două trepte scunde ce duceau spre altar.

Nas Lung s-a răsucit și a luat-o la goană către ieșire.

Lui Malone i-au năvălit în minte amintirile din Ciudad de México.

Asta era.

Fă ceva.

72

Thorvaldsen a așteptat-o pe Caroline Dodd să se strecoare mai aproape. Ea se folosea cu iscusință de unghiurile zidurilor, protejându-și înaintarea către portalul sudic al bazilicii. Bătrânul s-a ghemuit și s-a așezat în poziție, așteptând-o să treacă. Cu o mână strângea arma, cu cealaltă era pregătit să-și înșface ținta. N-o putea lăsa să plece. În ultimul an ascultase, casetă după casetă, înregistrări cu ea conspirând împreună cu Ashby. Deși se putea foarte bine ca fata să nu știe tot ce făcuse Lordul, nu era vreo nevinovată.

Thorvaldsen a înconjurat cu brațul latura scurtă a sarcofagului de marmură acoperit cu o elaborată sculptură renascentistă. Dodd și-a croit drum pe lângă latura lungă a mormântului, una dintre coloanele masive și monumentul însuși ascunzându-i pe amândoi. A așteptat până când tânăra a încercat să sară către următoarea piatră funerară și atunci și-a înfășurat brațul în jurul gâtului ei, acoperindu-i gura cu palma.

Trăgând-o în jos, i-a înfipt arma în gât și a șoptit:

–Taci sau o să-i spun bărbatului de colo unde ești. Am nevoie să dai din cap dacă ai înțeles.

Ea a încuviințat, iar el i-a dat drumul.

Caroline s-a tras înapoi.

–Tu cine dracului mai ești? a șoptit ea.

Bătrânul a sesizat în întrebarea ei speranța că poate el era un prieten. S-a hotărât să folosească asta în avantajul lui.

–Persoana care îți poate salva viața.

* * *

Ashby avea o expresie încordată și se holba la pistol, întrebându-se dacă Lyon urma să-l omoare.

Sud-africanul n-avea nici un motiv să-l țină în viață.

–Caroline, a strigat Lordul. Trebuie să te întorci. Te implor. Omul ăsta o să mă ucidă dacă n-o faci.

* * *

Thorvaldsen nu putea să-l lase pe Peter Lyon să facă treaba pentru care se afla el acolo.

–Spune-i lui Lyon să vină să te ia, a șoptit bătrânul.

Caroline Dodd a scuturat din cap.

Trebuia s-o liniștească.

–N-o să vină. Dar o să câștige timp.

–De unde știi cine suntem?

N-avea vreme de explicații, așa că a ridicat pistolul spre ea.

–Fă-o sau te împușc.

* * *

Sam s-a hotărât să facă ceva. Trebuia să știe dacă Meagan era bine. Nu sesizase nici o mișcare pe scările din spatele altarului. Lyon părea mai degrabă preocupat de Caroline Dodd, obligându-l pe Ashby să o cheme înapoi lângă ei, în capătul vestic al navei.

Cât timp Lyon era atent la altceva, acela putea fi momentul potrivit să acționeze.

–Hei, tâmpitule, a strigat Meagan din beznă, ai ratat!

Ce naiba?

* * *

–Cine ești? a întrebat Lyon privind în întuneric.

Și Ashby voia să afle răspunsul la întrebarea asta.

–Ai vrea tu să știi.

Ecoul pereților din piatră făcea imposibilă localizarea femeii, dar Lordul a presupus că era vorba de aceeași siluetă pe care o văzuseră urcând scările către deambulatoriu.

–O să te omor, a spus Lyon.

–Mai întâi trebuie să mă găsești. Iar asta înseamnă că trebuie să-l împuști pe bunul Lord Ashby de colo.

Îi știa numele. Cine era?

–Știi și cine sunt eu?

–Peter Lyon. Marele terorist.

–Ești cu americanii? a întrebat sud-africanul.

–Sunt cu mine însămi.

Ashby îl urmărea pe Lyon. Clar bărbatul era nervos. Pistolul rămăsese îndreptat spre el, dar răpitorul era atent la voce.

–Ce vrei? a întrebat el.

–Comoara ta.

Lyon a chicotit.

–Mulți râvnesc la premiul ăsta.

–Așa am auzit. Dar eu o să fiu cea care pune mâna pe el.

* * *

Thorvaldsen asculta schimbul de replici dintre Meagan și Lyon. Și-a dat seama ce făcea femeia: crea confuzie, forțându-l pe sud-african să greșească. Mare nesăbuință din partea ei. Dar poate că Meagan evaluase corect situația. Atenția lui Lyon era acum împărțită între trei potențiale amenințări. Ashby, Caroline și glasul necunoscut. Trebuia să aleagă.

Pistolul lui Thorvaldsen a rămas îndreptat asupra lui Caroline Dodd. N-o putea lăsa pe Meagan să-și asume riscul. A întins arma și a șoptit.

–Spune-i că o să ieși la iveală.

Caroline a scuturat din cap.

–N-ai s-o faci cu adevărat. Vreau doar să vină încoace ca să-l pot împușca.

Ea părea să cântărească propunerea. Până la urmă el era cel care ținea arma.

–În regulă, Lyon, a strigat în cele din urmă Dodd. Mă întorc.

* * *

Malone și-a făcut loc prin strana cea mai apropiată, plină de enoriași care stăteau jos. S-a gândit că avea la

dispoziție cel puțin un minut sau două. Se pare că Nas Lung își propusese să supraviețuiască atacului, ceea ce însemna că își lăsase timp să părăsească biserica. Dar buna samariteană care încercase să-i returneze rucsacul uitat îi consumase o parte din acel răgaz.

Malone a ajuns pe culoarul central și s-a întors spre altar.

A deschis gura pentru a striga un avertisment, dar n-a putut scoate nici un sunet. Orice alarmă ar fi fost inutilă. Singura lui șansă era să scoată bomba de acolo.

În timp ce studiase mulțimea, studiase și geografia locului. Lângă altarul principal se afla o scară ce ducea în jos, către ceea ce el presupunea că era o criptă. Bisericile astea vechi întotdeauna au criptă.

L-a văzut pe preot observând agitația și oprind slujba.

A întins mâna spre rucsac.

Nu avea timp să afle dacă avusese dreptate sau nu.

A smuls ranița de pe podea – era grea – și a țâșnit spre stânga, aruncându-o pe treptele la capătul cărora, trei metri mai jos, o poartă de fier era deschisă către un spațiu prost luminat.

Spera din suflet că acolo nu se afla nimeni.

–Toată lumea, a strigat el în franceză. La pământ. E o bombă. La pământ, în spatele băncilor.

Mulți au dispărut în jos, alții au rămas împietriți.

–La pământ...

Bomba a explodat.

73

Ashby a putut respira din nou când Lyon a auzit-o pe Caroline și a lăsat jos arma.

–Așază-te pe scaun, i-a ordonat teroristul. Și nu te ridica.

De vreme ce nu exista decât o ieșire din bazilică, iar el nici măcar nu se apropiase de o evadare, s-a hotărât că cel mai sigur era să se supună.

–Hei, s-a auzit din întuneric vocea primei femei. Doar nu crezi că o să se arate, nu-i așa?

Lyon n-a răspuns.

În schimb s-a îndreptat spre altar.

* * *

Lui Sam nu-i venea să creadă că Meagan chiar îl atrăgea pe Lyon spre ea. Ce se întâmplase cu acel *nu pot* pe care i-l strigase afară, în ploaie? L-a văzut pe sud-african înaintând pe culoarul central, printre rândurile de scaune goale, cu arma pe lângă corp.

–Dacă toți prietenii mei ar sări de pe un pod, îi spusese Norstrum, eu nu m-aș arunca împreună cu ei. Aș fi jos, sperând să-i prind.

Încerca să priceapă ce tocmai auzise.

–Prietenii adevărați rămân și cad împreună.

–Suntem prieteni adevărați? a întrebat el.

–Bineînțeles.

–Dar întotdeauna mi-ați spus că va veni o zi în care va trebui să plec.

–Da. S-ar putea întâmpla. Dar pe prieteni îi despart doar distanțele, nu și sentimentele. Ține minte, Sam, fiecare prieten bun ți-a fost cândva un străin.

Cu două zile în urmă și Meagan Morrison fusese pentru el o străină. Acum își punea fundul la bătaie. Pentru el? Pentru Thorvaldsen? Nu conta.

Aveau să rămână și să cadă împreună.

S-a hotărât să se folosească de singura armă pe care o avea la dispoziție. Aceeași pe care o alesese și Caroline Dodd. Și-a aruncat haina udă, a înșfăcat unul dintre scaunele de lemn și l-a aruncat spre Peter Lyon.

* * *

Thorvaldsen a văzut scaunul descriind un arc de cerc prin navă, către Lyon. Cine altcineva mai era acolo? Meagan stătea dincolo de altar, în ambulatoriul superior. Dodd era la un metru distanță, îngrozită, iar Ashby se afla în transeptul vestic.

Lyon a zărit scaunul, s-a răsucit și a reușit să se ferească de el chiar înainte ca acesta să atingă podeaua. Apoi a țintit și a tras un foc de armă spre tronul episcopal.

* * *

Sam și-a părăsit ascunzătoarea chiar în clipa în care Lyon reușea să evite scaunul. A țâșnit la stânga, între coloane și morminte, rămânând aplecat, îndreptându-se către locul în care stătea Ashby.

S-a auzit un alt foc de armă.

Glonțul a ricoșat în piatră la câțiva centimetri de umărul lui drept, ceea ce însemna că fusese descoperit.

O altă pocnitură.

Cartușul s-a lovit de o altă piatră, iar el a simțit ceva înțepându-i umărul stâng. O durere intensă i-a cuprins brațul, făcându-l să-și piardă echilibrul și să cadă la podea. S-a rostogolit și a evaluat pagubele. Mâneca stângă îi era sfâșiată.

O pată de sânge a început să se întindă. Durerea ascuțită îl săgeta din spatele ochilor. A verificat rana și a văzut că nu fusese împușcat, ci doar zgâriat – suficient, totuși, cât să-l doară al dracului de tare.

Și-a încleștat mâna dreaptă pe rana sângerândă și s-a ridicat în picioare.

* * *

Thorvaldsen a încercat să vadă în ce trăgea Lyon. Cineva aruncase un alt scaun. Atunci a văzut o siluetă neagră trecând în goană pe lângă el, de cealaltă parte a monumentului care îi servea drept ascunzătoare.

Dodd a văzut-o și ea, s-a panicat și a fugit, lăsând un șir de pietre funerare între ea și navă.

Thorvaldsen a văzut cu coada ochiului chipul siluetei care se mișca în grabă.

Sam.

A auzit încă două focuri de armă, apoi sunetul cărnii și al oaselor care se izbesc de piatră.

Nu. Te rog, Doamne. Nu din nou.

L-a țintit pe Peter Lyon și a tras.

* * *

Ashby s-a adăpostit la pământ. În navă, se dezlănțuise un amestec de focuri de armă ce izbucneau din toate direcțiile. L-a văzut pe Lyon întinzându-se și el pe podea, folosind scaunele drept pavăză.

Unde era Caroline?

De ce nu se întorsese?

* * *

Thorvaldsen nu putea permite să i se întâmple ceva lui Sam. Era deja destul de rău că Meagan fusese implicată. Caroline Dodd dispăruse, cu siguranță în direcția portalului deschis, dincolo de care vântul și ploaia continuau să vâjâie. Lui Lyon avea să-i ia doar o clipă să-și revină și să reacționeze, așa că bătrânul s-a ridicat și a luat-o către locul în care se afla Sam.

* * *

Malone și-a acoperit capul cu brațele în momentul în care bubuitura exploziei a răsunat în navă, zguduind zidurile și ferestrele. Dar aruncase rucsacul cu nădejde în criptă, așa că forța exploziei a rămas dedesubt, doar fumul și praful ridicându-se dinspre trepte.

S-a uitat în jur.

Toată lumea părea în regulă.

Apoi panica a preluat controlul și oamenii s-au repezit către ieșire. Preotul și cei doi băieți de altar au plecat, dispărând în balconul corului.

Malone a rămas în fața altarului, urmărind haosul, conștient că atacatorul probabil scăpase. Pe măsură ce mulțimea se împuțina, în partea din spate a culoarului central a zărit-o pe Stephanie, ținându-și pistolul înfipt în coastele lui Nas Lung.

Trei polițiști parizieni și-au făcut apariția pe ușile principale. Unul a văzut arma din mâna femeii și a scos-o imediat pe a lui.

Ceilalți doi i-au urmat exemplul.

–*Baissez votre arme. Immédiatement*, i-a strigat unul dintre ofițeri lui Stephanie.

–Lasă arma jos. Imediat.

Un alt ofițer în civil a sosit și le-a cerut polițiștilor să se retragă. Aceștia și-au coborât pistoalele, apoi s-au repezit să-l încătușeze pe Nas Lung.

Stephanie a înaintat pe culoarul central.

–Frumoasă prindere, i-a spus Malone.

–Și mai frumoasă aruncare.

–Ce facem acum? a întrebat fostul agent. Cu siguranță n-o să mai primim vești de la Lyon.

–Ai dreptate.

Bărbatul a băgat mâna în buzunar și a scos telefonul mobil.

–Poate că e timpul să încerc să mă înțeleg cu Henrik. Sam ar trebui să fie cu el.

Închisese soneria celularului în drum spre biserică. Acum a văzut un apel ratat, sosit cu aproximativ douăzeci de minute în urmă.

Thorvaldsen.

Un apel primit după ce vorbiseră.

A văzut un semnal de la căsuța vocală și a ascultat mesajul.

„Sunt Meagan Morrison. Am fost cu Sam azi în Turnul Eiffel. Henrik mi-a dat telefonul ăsta, așa că sun la același număr de pe care l-ai căutat tu. Sper că ești Cotton Malone. Moșul ăla nebun a intrat în Saint-Denis după Ashby. Înăuntru mai sunt un alt bărbat și o femeie. Sam mi-a spus că bărbatul e Peter Lyon. Sam a intrat și el. Au nevoie de ajutor. M-am gândit că l-aș putea lăsa pe Sam să se descurce singur. Dar... nu pot. O să se rănească. Mă duc după el. M-am gândit că ar fi bine să știi."

–Trebuie să mergem acolo, a spus Malone.

–Sunt doar treisprezece kilometri până la biserică, dar traficul e aglomerat. Le-am spus polițiștilor parizieni despre ce e vorba. Trimit niște oameni chiar acum. Un elicopter e în drum spre noi. Ar trebui să ne aștepte afară. Strada a fost eliberată astfel încât să poată ateriza.

Se gândise la toate.

–Nu pot trimite poliția acolo cu sirenele pornite, a continuat ea. Îl vreau pe Lyon. Asta ar putea fi singura noastră șansă. Se îndreaptă spre ei în liniște.

Malone știa că asta era abordarea cea mai înțeleaptă.

Dar nu și pentru oamenii dinăuntru.

–Ar trebui să ajungem înaintea poliției, a spus ea.

–Hai să ne asigurăm că așa se întâmplă.

74

Sam se ținea strâns de braț și continua să înainteze spre capătul bisericii, care presupunea el că dădea în piațeta de afară. Reușise să-i distragă atenția lui Peter Lyon de la Meagan, dar ajunsese și să se rănească. Spera doar că, împreună, vor reuși să-l țină pe sud-african ocupat până la sosirea ajutoarelor.

Se pare că Thorvaldsen îi sărise în ajutor, trăgând în Lyon și lăsându-i timp lui Sam să scape.

Dar unde se afla danezul acum?

A ajuns la ultima coloană din șirul care susținea bolta. Dincolo de ea se întindea un spațiu deschis. Și-a lipit spatele de piatră și a riscat să arunce o privire în navă.

Lyon alerga spre o scară din stânga altarului care ducea către ascunzătoarea lui Meagan.

–Nu! a urlat Sam.

* * *

Lui Ashby nu-i venea să-și creadă urechilor. Lyon pleca în sfârșit, luând-o către celălalt capăt al bisericii, suficient de departe încât el să poată fugi spre uși. Așteptase răbdător, urmărindu-l pe demon cum evită focurile trase în direcția lui din transeptul sudic. Nu voia să afle cine era trăgătorul, dar era al naibii de fericit să-l știe acolo.

Acum cineva aflat chiar la dreapta lui strigase.

De parcă i-ar fi spus lui Lyon: *Nu acolo. Aici.*

* * *

Thorvaldsen a mai tras un foc, tulburat de faptul că Sam atrăgea atenția asupra lui.

Lyon s-a refugiat în spatele mormintelor de lângă altarul principal.

Nu-l putea lăsa pe sud-african să înainteze către deambulatoriu, acolo unde se ascundea Meagan. Așa că s-a repezit în față, revenind în transeptul sudic, departe de Ashby și de Sam, în direcția teroristului.

* * *

Ashby a părăsit scaunul și s-a adăpostit în umbră. Lyon era la treizeci de metri distanță, dușmanii strângându-se în jurul lui. Caroline nu mai apăruse, iar Lordul a presupus că tânăra plecase. Ar trebui să-i urmeze exemplul. Comoara nu mai era importantă, cel puțin nu acum.

Scăparea era singura lui grijă.

Așa că s-a ghemuit și s-a furișat în față, de-a lungul transeptului sudic, îndreptându-se către ușile deschise.

* * *

Malone și-a pus centura tocmai când elicopterul se ridica de pe asfalt. Lumina zilei se estompa și numai câteva raze firave mai reușeau să străpungă norii de ploaie.

Stephanie stătea așezată lângă el.

Amândoi erau foarte îngrijorați.

Un tată amărât și furios, pus pe răzbunare, și un tânăr agent începător nu formau o pereche care să-l înfrunte pe un om ca Peter Lyon. Unul nu gândea limpede, iar celălalt nu învățase încă să gândească. Cu toate cele întâmplate, Malone nu avusese o clipă de răgaz pentru a medita la ruptura dintre el și Thorvaldsen. Făcuse ceea ce crezuse că era corect, dar hotărârea lui rănise un prieten. Niciodată nu avusese vreo neînțelegere cu bătrânul danez. Ceva motive de iritare, frustrări ocazionale, dar niciodată furie adevărată.

Avea nevoie să discute cu Henrik și să lămurească lucrurile.

S-a uitat la Stephanie, dându-și seama că ea își reproșa în tăcere faptul că îl trimisese pe Sam. La vremea respectivă fusese decizia potrivită.

Acum se putea dovedi fatală.

* * *

Sam era încântat că Lyon ezitase și nu își folosise, încă, avantajul, grăbindu-se către scările ce duceau înspre deambulatoriu. Brațul stâng îl durea ca naiba, mâna dreaptă fiindu-i în continuare încleștată pe rana sângerândă.

Gândește.

A luat o altă decizie.

–Henrik, a strigat el. Bărbatul acela înarmat e un terorist pus sub urmărire. Ține-l pe loc până când ajung ajutoarele.

* * *

Thorvaldsen s-a bucurat să audă că Sam era bine.

–Îl cheamă Peter Lyon, a strigat Meagan.

–Ce drăguț! a exclamat Lyon. Toată lumea mă cunoaște.

–Nu ne poți omorî pe toți, a spus Sam.

–Dar îl pot omorî pe unul dintre voi.

Bătrânul știa că afirmația era corectă, mai ales că, în afară de Lyon, el părea a fi singurul înarmat.

O mișcare i-a atras atenția. Nu venea din partea lui Lyon. Ci din dreapta lui, de lângă ieșire. O siluetă singuratică se ducea drept spre ușă. Mai întâi a crezut că era Caroline Dodd, dar apoi și-a dat seama că era vorba de un bărbat.

Ashby.

Se părea că acesta profitase de confuzia generală și se strecurase atent din celălalt capăt al navei. Thorvaldsen i-a întors spatele lui Lyon și s-a repezit către ușă. Fiind mai aproape decât Ashby, a ajuns primul. S-a ascuns iar în spatele monumentului lui Francisc I și a așteptat ca britanicul să se apropie prin întuneric.

Podeaua de marmură era udă din pricina ploii care cădea în rafale.

Fără haină îi era frig.

L-a auzit pe Ashby oprindu-se de cealaltă parte a mormântului.

Probabil voia să se asigure că va putea parcurge ultimii zece metri fără să fie observat.

Thorvaldsen a tras cu ochiul pe lângă marginea pietrei funerare.

Lordul a reînceput să înainteze.

Danezul s-a răsucit pe lângă latura scurtă a monumentului, împingându-și pistolul în fața lui Ashby.

–N-ai să pleci.

Lordul, evident speriat, s-a dezechilibrat pe podeaua udă și s-a rostogolit ca să evite amenințarea.

75

Ashby era uluit.

–Thorvaldsen?

–Ridică-te, i-a ordonat danezul.

Lordul s-a ridicat în picioare. Pistolul era în continuare îndreptat spre el.

–Dumneavoastră trăgeați în Lyon? a întrebat el.

–Nu voiam ca el să facă lucrul pentru care mă aflu eu aici.

–Care-i ăla?

–Să te omor pe tine.

* * *

Sam auzea vocile aflate la treizeci de metri distanță, aproape de ieșire. Dar furtuna și ecoul navei îl împiedicau să distingă vorbele. Știa măcar că Thorvaldsen se afla acolo. Ashby fugise, deci a presupus că Henrik îl oprise pe britanic, punându-și, în sfârșit, în aplicare răzbunarea.

Dar Lyon încă mai era înăuntru.

Poate că sud-africanul își dăduse deja seama că numai unul dintre atacatorii săi era înarmat, de vreme ce nici unul dintre cei doi care îl provocaseră nu trăsese către el.

Sam l-a văzut pe Lyon ieșind din ascunzătoare și avansând de-a latul navei, folosind drept acoperire altarul și monumentele din jur, îndreptându-se chiar către locul de unde păreau să fi venit vocile.

Tânărul a luat-o și el în aceeași direcție.

* * *

Malone s-a uitat la ceas. Vântul aspru lovea elicopterul, iar ploaia șiroia pe geamuri. Gândurile lui erau într-o strânsă comuniune cu vaietul rotoarelor. Parisul

se întindea sub ei pe măsură ce zburau spre nord, către suburbia Saint-Denis.

De mult nu se mai simțise atât de neajutorat.

Stephanie s-a uitat la ceas și a ridicat patru degete.

Mai puțin de cinci minute.

* * *

Thorvaldsen știa că trebuia să acționeze repede, dar voia ca nenorocitul să știe că era pe cale să moară.

–Acum doi ani, i-a spus el, în Ciudad de México. Fiul meu a fost unul dintre cei șapte oameni masacrați în acea zi. Un atac pe care tu l-ai comandat. Unul dus la bun sfârșit de Amando Cabral. Pentru tine. Pe el l-am omorât deja. Acum e rândul tău.

–*Herre* Thorvaldsen, vă înșelați amarnic...

–Nici să nu încerci, a replicat bătrânul ridicând tonul. Nu mă insulta pe mine, sau memoria fiului meu, cu minciuni. Știu ce s-a întâmplat în amănunt. De doi ani te vânez. Acum te-am prins.

–Habar nu aveam ce urma să facă acel Cabral. Trebuie să mă credeți. Voiam doar ca procurorii să fie descurajați.

Thorvaldsen a pășit în spate, mai aproape de mormântul lui Francisc I, folosind coloanele și arcele masive ale acestuia pentru a se feri de Lyon, care trebuie să fi stat la pândă în spatele lui.

„Termină cu asta", și-a spus el.

Acum.

* * *

Sam avansa, ținându-și în continuare degetele încleștate pe brațul rănit. Îl scăpase din ochi pe Lyon, pe care ultima oară îl văzuse trecând prin fața altarului principal, la aproximativ cincisprezece metri distanță de Thorvaldsen și de Ashby.

Trebuia să-și avertizeze prietenul, așa că a riscat.

–Henrik. Lyon vine spre tine.

* * *

Ashby intrase în panică. Trebuia să iasă din locul acela blestemat.

Doi bărbați înarmați voiau să-l omoare, iar cineva tocmai strigase că Lyon se apropia.

–Thorvaldsen, ascultă-mă. Nu eu ți-am omorât fiul.

Un foc de armă a bubuit în biserică, făcând să-i vâjâie urechile. A sărit, dându-și seama că danezul trăsese în podea, lângă piciorul lui stâng. Țiuitul metalului pe piatră l-a îndemnat să se împleticească spre ieșire. Dar știa că nu trebuia să încerce să fugă.

Ar fi murit înainte de a mai apuca să facă un pas.

* * *

Sam a auzit un foc de armă.

–Rămâi pe loc, a strigat Thorvaldsen, acoperind zgomotul ploii și al vântului. Imitație penibilă a unei ființe umane ce ești. Știi ce-ai făcut? Era cel mai bun fiu pe care l-ar putea avea cineva, iar tu l-ai împușcat ca pe un nimic.

Sam s-a oprit, spunându-și să evalueze situația. Să acționeze inteligent. Să procedeze așa cum ar face-o Norstrum. El era mereu inteligent.

S-a furișat lângă o coloană și a tras cu ochiul în navă.

Lyon era la dreapta altarului, lângă o altă coloană, și stătea pe loc urmărind, ascultând.

* * *

–Ți-am spus să nu te miști, a zis Thorvaldsen. Următorul glonț n-o să mai lovească podeaua.

Se gândise multă vreme la momentul acesta, întrebându-se cum avea să fie să-l înfrunte, în sfârșit, pe ucigașul lui Cai. Dar auzise și avertismentul lui Sam, îngrijorat că Lyon ar putea fi pe aproape.

–Thorvaldsen, a spus Ashby. Trebuie să fii rațional. Lyon o să ne omoare pe amândoi.

Nu putea decât să spere că Sam și Meagan îl vegheau din spate, deși nici unul dintre ei n-ar fi trebuit să se afle

acolo. Ciudat. Era multimiliardar și totuși nici măcar unul dintre toți acei euro nu-l putea ajuta acum. Păși în tr-un loc guvernat doar de răzbunare. În întuneric a văzut imaginea lui Cai pe când era bebeluș, apoi adolescent. I-o datorase lui Lisette să se asigure că băietanul se va transforma într-un bărbat. Vreme de patru secole Thorvaldsenii locuiseră în Danemarca. Naziștii făcuseră tot posibilul să-i stârpească, dar ei supraviețuiseră măcelului. La nașterea lui Cai fusese în al nouălea cer. Un copil. Care să-i ducă moștenirea mai departe. Băiat sau fată. Nu-i păsa.

Sănătos să fie. Pentru asta se rugase.

Papa, ai grijă de tine. Ne vedem peste câteva săptămâni.

Au fost cele din urmă cuvinte pe care Cai i le adresase la sfârșitul ultimei lor discuții telefonice.

Într-adevăr, și-a văzut fiul câteva săptămâni mai târziu.

Zăcând într-un coșciug.

Și toate din cauza acelei creaturi netrebnice care stătea acum la câțiva metri în fața lui.

–Ai crezut vreo clipă, l-a întrebat el pe Ashby, că am să permit ca moartea lui să rămână nerăzbunată? Te-ai crezut așa deștept? Așa important? Ai crezut că poți ucide oameni fără nici o consecință?

Ashby n-a spus nimic.

–Răspunde-mi! a urlat bătrânul.

* * *

Ashby ajunsese la capătul răbdării.

Bătrânul era un nebun măcinat de ură. S-a hotărât că cea mai bună cale de a face față pericolului era să-l înfrunte direct. Mai ales ținând cont de faptul că îl zărise pe Peter Lyon în spatele unei coloane, urmărind cu răceală discuția. Thorvaldsen clar era și el conștient de prezența teroristului.

Iar ceilalți oameni aflați înăuntru păreau a fi aliații danezului.

–Am făcut ce trebuia, a declarat Ashby.

–Corect. Iar fiul meu a murit.

–Trebuie să știi că nici o clipă n-am intenționat să se întâmple așa ceva. Pe mine nu mă interesa decât procurorul. Cabral a mers prea departe. Nu era nevoie să-i omoare pe toți oamenii ăia.

–Ai copii? l-a întrebat Thorvaldsen.

Lordul a scuturat din cap.

–Atunci n-ai cum să înțelegi.

Trebuia să câștige timp. Lyon nu făcuse încă nici o mișcare. Doar stătea în spatele coloanei. Și unde erau ceilalți doi?

–Mi-am petrecut doi ani pândindu-te, a spus bătrânul. Ești un ratat în tot ce faci. Toate afacerile tale sunt în pierdere. Banca ta are probleme. Activele tale sunt pe sfârșite. V-am urmărit amuzat pe tine și pe amanta ta încercând să găsiți comoara lui Napoleon. Și iată-te aici, căutând în continuare.

Prostul ăsta îi dădea prea multe informații lui Peter Lyon.

Și totuși...

–Greșești. Am o avere uriașă. Dar nu într-un loc pe care tu să-l poți descoperi. Doar în ultimele câteva zile am strâns o sută de milioane de euro în aur.

Voia ca Lyon să știe că existau multe motive pentru care el n-ar fi trebuit împușcat.

–Nu-mi trebuie banii tăi, a șuierat danezul.

–Dar mie da, a spus Lyon ieșind din umbră și împușcându-l pe Henrik Thorvaldsen.

* * *

Sam s-a oprit la auzul a ceea ce trebuie să fi fost sunetul unei arme cu amortizor. Nu putuse distinge vorbele rostite, fiind la vreo cincisprezece metri distanță de locul discuției.

S-a uitat în navă.

Peter Lyon dispăruse.

* * *

Thorvaldsen n-a simțit glonțul intrându-i în piept, dar la ieșire acesta i-a provocat o durere sfâșietoare. Și-a pierdut orice fel de coordonare între creier, nervi și mușchi. Picioarele i-au cedat când un nou val de agonie i-a cuprins mintea.

Așa să se fi simțit și Cai? Să fi fost băiatul lui măcinat de o asemenea suferință? Ce lucru îngrozitor!

Ochii i s-au dat peste cap.

Trupul i s-a înmuiat.

Mâna lui dreaptă a dat drumul armei, iar el s-a prăbușit, lovindu-se cu tâmpla de podea.

Fiecare răsuflare îi sfârteca plămânii.

A încercat să-și stăpânească junghiurile din piept.

Zgomotele din jur s-au estompat.

A uitat unde se afla.

Apoi lumea și-a pierdut orice culoare.

76

Malone a zărit prin ploaie bazilica Saint-Denis, la aproximativ un kilometru și jumătate în fața lui. Lângă ea nu se afla nici o mașină de poliție, iar piațeta din față era goală. Împrejurimile bisericii erau întunecate și tăcute, de parcă ar fi fost bântuite de molimă.

Și-a scos pistolul Beretta și două încărcătoare de rezervă.

Era pregătit.

Doar să aterizeze odată elicopterul ăsta nenorocit.

* * *

Ashby a răsuflat ușurat.

–Era și timpul să mă scapi de el.

Thorvaldsen zăcea pe podea, sângele revărsându-i-se din rana de la piept. Pe britanic îl durea în cot de soarta idiotului. Lyon era singurul care conta.

–O sută de milioane de euro în aur? a întrebat sud-africanul.

–Comoara lui Rommel. Pierdută încă de pe vremea războiului. Eu am găsit-o.

–Și crezi că îți va cumpăra viața?

–De ce n-ar face-o?

Un nou sunet și-a făcut loc în vâjâitul monoton al furtunii.

Flap, flap, flap.

Din ce în ce mai puternic.

Lyon l-a remarcat și el.

Un elicopter.

Sam s-a furișat mai aproape de locul în care se aflau Ashby și Lyon și a observat pistolul din mâna teroristului.

Apoi l-a văzut pe Thorvaldsen zăcând pe jos, sângele curgându-i șiroaie.

O, Doamne!

Nu!

* * *

–Unde e aurul ăsta? l-a întrebat Lyon pe Ashby.

–Într-un seif. La care doar eu am acces.

Asta ar fi trebuit să-i asigure o păsuire.

–Niciodată nu mi-ai plăcut, a spus Lyon. De la bun început ai manipulat întreaga situație.

–Ce-ți pasă ție? Ai fost angajat, te-am plătit. Ce mai contează ce aveam eu de gând?

–N-am supraviețuit fiind prost, a declarat Lyon. Ai negociat cu americanii. I-ai făcut părtași la înțelegere. Nici lor nu le-ai plăcut, dar ar fi făcut orice ca să pună mâna pe mine.

Rotoarele s-au auzit mai tare, de parcă ar fi fost chiar deasupra lor.

– Trebuie să plecăm, a spus Ashby. Știi cine sunt ăștia.

O sclipire malefică s-a arătat în ochii ca de chihlimbar.

–Ai dreptate. Trebuie să plec.

Lyon a apăsat pe trăgaci.

* * *

Thorvaldsen a deschis ochii.

Punctele negre se împuținaseră, dar în continuare vedea lumea ca prin ceață. A auzit voci și l-a zărit pe Ashby stând lângă un bărbat înarmat.

Peter Lyon.

L-a văzut pe nenorocit omorându-l pe Ashby.

Naiba să-l ia!

A încercat să se miște, să-și găsească pistolul, dar nici un mușchi din corp nu-l mai asculta. Sângele i se revărsa din piept. Era sleit. A auzit vântul, ploaia și un sunet ca de bas bubuind în aer.

Apoi un alt pocnet.

A încercat să se concentreze. Ashby tresărea de parcă ar fi avut dureri.

Încă două pocnete.

O clisă roșiatică se scurgea din două găuri făcute în fruntea bărbatului care îi măcelărise fiul.

Peter Lyon terminase treaba începută de el.

Când Ashby s-a prăbușit la podea, bătrânul s-a lăsat cuprins de surprinzătoarea senzație de calm care îi străbătea nervii.

* * *

Sam și-a venit în fire și s-a ridicat. Picioarele îi erau înghețate. Îi era frică? Nu, mai mult. O groază de moarte pusese stăpânire pe mușchii lui, umplându-i gândurile de panică.

Lyon îl împușcase pe Ashby de patru ori.

Așa, pur și simplu.

Bum, bum, bum, bum.

Cu siguranță Lordul era mort. Dar ce s-o fi întâmplat cu Thorvaldsen? Lui Sam i se păruse că danezul se mișcase chiar înainte de moartea lui Ashby. Trebuia să ajungă la prietenul lui. Sângele se scurgea pe podeaua de marmură într-un ritm alarmant.

Dar picioarele lui nu voiau cu nici un chip să se miște.

Un țipăt a răsunat în biserică.

Meagan a țâșnit din beznă și l-a atacat pe Peter Lyon.

* * *

–PAPA, PAPA.

Thorvaldsen a auzit glasul lui Cai de parcă s-ar fi întors cu câțiva ani în urmă, la ultima lor discuție telefonică.

–*Sunt aici, Papa.*

–*Unde, fiule?*

–*Peste tot. Vino la mine.*

–*Am eșuat, fiule.*

–Răzbunarea ta nu mai e necesară, Papa. E mort. La fel de sigur ca și cum l-ai fi omorât tu însuți.

–Mi-a fost dor de tine, fiule.

–Henrik.

O voce de femeie. Una pe care nu o mai auzise de foarte multă vreme.

Lisette.

–Draga mea, a spus el. Tu ești?

–Și eu mă afluaici, Henrik. Alături de Cai. Te-am așteptat.

–Cum fac să vă găsesc?

–Trebuie să renunți.

S-a gândit la vorbele lor. La ce însemnau ele. Dar implicațiile rugăminții lor îl speriau. Voia să știe.

–Cum e acolo?

–Pașnic, a spus Lisette.

–E minunat, a adăugat Cai. Gata cu singurătatea.

Abia dacă își mai putea aminti o vreme în care singurătatea să nu-l fi măcinat. Dar mai era Sam. Și Meagan. Ei rămăseseră în biserică. Împreună cu Lyon.

Un țipăt i-a invadat pacea.

S-a luptat să priceapă ce se întâmpla.

Meagan îl atacase pe Lyon.

Se luptau pe podea.

Și totuși el nu se putea clinti. Brațele îi zăceau întinse de-o parte și de alta a pieptului sângerând. Picioarele parcă nici nu mai existau. Palmele și degetele îi erau înghețate. Nimic nu funcționa. O durere arzătoare i s-a revărsat din spatele ochilor.

–Henrik.

Era Lisette.

–Nu poți fi de ajutor.

–Trebuie să-i ajut.

* * *

Sam se uita la Meagan și la Lyon care se rostogoleau încleștați pe podea.

–Ticălosule, a auzit-o strigând pe tânără.

Trebuia să intre în luptă. S-o ajute. Să facă ceva. Dar frica îi înghețase sângele în vine. Se simțea plăpând, furios, laș. Îi era teamă. Atunci s-a scuturat de gândurile contradictorii, forțându-și picioarele să se urnească.

Lyon a împins-o pe Meagan de pe el. Ea s-a lovit de latura groasă a unui mormânt.

Sam a cercetat întunericul și a văzut arma lui Thorvaldsen. Era la trei metri de prietenul lui, care continua să rămână nemișcat.

S-a repezit și a luat-o.

* * *

Malone și-a scos centura tocmai când tălpile elicopterului atingeau solul. Stephanie a făcut același lucru. Bărbatul a întins mâna spre clanță și a deschis ușa.

A sărit jos, cu pistolul în mână.

Ploaia rece i-a șfichiuit obrajii.

* * *

Sam a ridicat arma, degetul lui însângerat dibuind trăgaciul. Era ascuns în umbră, dincolo de locul în care zăceau Henrik și Ashby. S-a întors exact când Lyon îi înfigea un pumn în față lui Meagan, lovind-o cu capul de baza unui monument, trupul ei prăbușindu-se contorsionat pe podea.

Sud-africanul a început să-și caute pistolul.

Vâjâitul rotoarelor de afară încetase, semn că elicopterul aterizase în piațetă. Lyon trebuie să-și fi dat și el seama de asta, pentru că și-a înșfăcat arma, s-a ridicat și a luat-o la goană spre libertate.

Sam s-a luptat cu durerea din umărul stâng, a ieșit din întuneric și a ridicat pistolul.

–S-a terminat.

Lyon s-a oprit, dar nu s-a întors.

–Cea de-a treia voce.

–Nu te mișca.

Își ținea pistolul ațintit spre capul lui Lyon.

–Presupun că dacă tresar măcar, ai să apeși pe trăgaci? a întrebat teroristul.

Era impresionat de cât de bine simțise Lyon pistolul.

–Ai găsit arma moșului.

–Căpățâna aia a ta e o țintă de toată frumusețea.

–Pari tânăr. Ești agent american?

–Taci din gură, i-a tăiat-o Sam.

–Ce-ar fi să-mi las pistolul jos?

Arma rămăsese în mâna dreaptă a bărbatului, cu țeava îndreptată spre podea.

–Lasă-l să cadă.

Lyon și-a desfăcut degetele, iar pistolul a căzut cu un clinchet.

–E mai bine? a întrebat sud-africanul, stând în continuare cu spatele.

De fapt, chiar era mai bine.

–N-ai mai împușcat nici un om până acum, nu-i așa? a spus Lyon.

–Taci dracului din gură, a replicat Sam.

–Așa mă gândeam și eu. Hai să vedem dacă am dreptate. O să plec. N-ai să tragi într-un om neînarmat, care stă cu spatele la tine.

Era sătul de tachinări.

–Întoarce-te.

Sud-africanul i-a ignorat ordinul și a început să înainteze.

Sam a tras în podeaua din fața lui.

–Următorul glonț se va înfige în scăfârlia ta.

–Nu prea cred. Te-am văzut chiar înainte să-l împușc pe Ashby. Doar te-ai uitat. Ai stat acolo și n-ai făcut nimic.

Lyon a mai făcut un pas.

Sam a tras din nou.

* * *

Malone a auzit două focuri de armă din biserică.

El și Stephanie au țâșnit spre o deschizătură de pe latura sudică a barierei de lemn care înconjura exteriorul clădirii. Trebuiau să găsească ușa pe care intraseră toți ceilalți.

Cele trei rânduri de intrări din fața lor erau bine ferecate.

Ploaia rece continua să-i biciuiască fața.

* * *

Al doilea glonț a ricoșat în podea.

–Ți-am zis să te oprești, a strigat Sam.

Lyon avea dreptate. Nu mai împușcase pe nimeni până atunci. Învățase mișcările, dar nu și cum să se pregătească mental pentru un lucru atât de îngrozitor. Și-a pus o oarecare ordine în gânduri.

Și s-a pregătit.

Lyon s-a mișcat iar.

Tânărul a înaintat doi pași, apoi a țintit.

–Îți jur. O să te împușc.

Și-a păstrat vocea calmă, deși inima i-o luase la goană.

Lyon s-a furișat mai în față.

–Nu ești în stare.

–Nu mă cunoști.

–Poate că nu. Dar cunosc frica.

–Cine zice că mi-e frică?

–O aud.

Meagan s-a răsucit cu un geamăt de durere.

–Sunt unii care pot să ia o viață fără să stea pe gânduri și sunt alții, ca tine, care nu se pot îndura s-o facă decât dacă sunt provocați. Iar eu nu te provoc.

–L-ai împușcat pe Henrik.

Lyon a rămas pe loc.

–Ah. Așa îl chema. Henrik. Da, l-am împușcat. Un prieten?

–Rămâi nemișcat.

Detesta tonul de rugăminte al vorbelor lui.

Trei metri îl mai despărțeau pe sud-african de ușile deschise.

Adversarul său a mai făcut un pas înainte, mișcările fiindu-i la fel de controlate ca și glasul.

–Nu-ți face griji, a zis Lyon. N-o să spun nimănui că n-ai tras.

Încă un metru și jumătate până la prag.

* * *

–Papa. vino la noi, i-a strigat Cai din mijlocul unei străluciri albastre tremurânde.

Gânduri ciudate și minunate au pus stăpânire pe el. Dar nu se putea ca Thorvaldsen să fi stat de vorbă cu nevasta și cu fiul lui. Discuția trebuie să fi fost rătăcirea unei minți în stare de șoc.

–Sam are nevoie de mine, a strigat el.

–Nu-l poți ajuta, dragul meu, i-a explicat Lisette.

O cortină albă a coborât în tăcere. Îl părăseau și ultimele fărâme de putere.

Se lupta să respire.

–A sosit timpul, Papa. Timpul să fim cu toții împreună.

* * *

Sam era luat peste picior, conștiința îi era pusă la încercare.

Deșteaptă mișcare din partea lui Lyon. Îl îmboldea să reacționeze, știind că, procedând astfel, putea foarte bine să împiedice să se întâmple ceva. Se pare că sud-africanul se pricepea să intuiască firea omului. Dar asta nu-l făcea neapărat să aibă dreptate. În plus, Sam își distrusese cariera sfidând autoritatea.

Lyon a continuat să se apropie de ușă.

Nouăzeci de centimetri.

Cincizeci.

Du-te dracului, Lyon!

A apăsat pe trăgaci.

* * *

Malone a văzut un trup înclinându-se în față, în pragul unor uși duble deschise, apoi căzând cu un pleoscăit pe podeaua udă.

El și Stephanie s-au repezit pe treptele alunecoase, iar femeia a răsucit cadavrul cu fața în sus. Chipul îi aparținea

bărbatului de pe vapor, cel care îl răpise pe Ashby. Peter Lyon.

Cu o gaură în cap.

Malone și-a ridicat privirea.

Sam a apărut în cadrul ușii, cu un umăr sângerând, ținând în mână un pistol.

–Ești bine? l-a întrebat fostul agent.

Tânărul a încuviințat din cap, însă expresia de pe fața lui i-a zdrobit orice speranță.

Sam s-a tras înapoi. Malone și Stephanie au dat buzna înăuntru. Meagan se lupta să se ridice în picioare, iar Stephanie i-a sărit în ajutor. Privirea bărbatului s-a concentrat asupra unui cadavru – Ashby –, apoi asupra altuia.

Thorvaldsen.

–Ne trebuie o ambulanță, a strigat el.

–E mort, i-a spus în șoaptă Sam.

Malone a simțit fiori reci pe umeri și pe ceafă. Și-a forțat picioarele să pășească, mișcările fiindu-i nesigure și împiedicate. Ochii i-au confirmat că Sam avea dreptate.

S-a apropiat și a îngenuncheat lângă prietenul lui.

Sângele vâscos i se lipea de piele și de haine. A căutat pulsul, dar în zadar.

A clătinat din cap, copleșit de tristețe.

–Trebuie măcar să încercăm să-l ducem la un spital, a repetat el.

–Nu mai contează, a spus tânărul.

Groaza accentua afirmația despre care Malone știa că era adevărată. Dar tot n-o putea accepta. Stephanie a ajutat-o pe Meagan să se apropie.

Ochii lui Thorvaldsen se holbau în gol.

–Am încercat să ajut, a spus tânăra. Moș nebun și prost... era hotărât să-l omoare pe Ashby. Am încercat... să ajung...

Din gât i-au izbucnit hohote înecăcioase de plâns. Lacrimile i-au inundat obrajii.

Thorvaldsen apăruse în viața lui Malone când acesta avea nevoie de un prieten. Acum doi ani venise în

Atlanta și îi oferise un nou început în Danemarca, unul pe care îl acceptase numaidecât și nu-l regretase niciodată. Împărtășiseră ultimele douăzeci și patru de luni, dar ultimele douăzeci și patru de ore fuseseră cu totul altfel.

Nu vom mai vorbi niciodată.

Ultimele cuvinte pe care și le adresaseră.

Malone și-a încleștat degetele mâinii drepte pe gât, de parcă ar fi încercat să ajungă la inimă.

Disperarea i-a cuprins sufletul.

–Ai avut dreptate, bătrâne prieten, a șoptit el. N-o să mai vorbim niciodată.

77

Paris, duminică, 30 decembrie, ora 14.40

Malone a intrat în bazilica Saint-Denis. De la Crăciun biserica rămăsese închisă, atât pentru public cât și pentru echipele de constructori, întregul loc fiind considerat scena unor crime.

Trei oameni muriseră aici.

Doi pe care nu dădea nici o ceapă degerată.

Al treilea deces fusese mai dureros decât și-ar fi închipuit vreodată.

Tatăl său murise cu treizeci și opt de ani în urmă. Pe atunci avea doar zece ani, pierderea însemnând mai mult singurătate decât durere. Dispariția lui Thorvaldsen era altfel. Suferința îi umplea sufletul de un regret profund, neîndurător.

Îl îngropaseră pe Henrik alături de soția și de fiul lui, în cadrul unei ceremonii private ce a avut loc la Christiangade. Un bilet scris de mână și atașat ultimului său testament indica explicit faptul că bătrânul nu-și dorise o înmormântare publică. Totuși, știrea despre moartea lui fusese transmisă în toată lumea, iar condoleanțele nu mai conteneau să sosească. Mii de cărți poștale și de scrisori erau trimise de angajații diverselor lui companii, o mărturie plină de căldură a sentimentelor pe care aceștia le aveau față de patronul lor. Cassiopeia Vitt fusese de față. La fel și Meagan Morrison. Tânăra încă mai avea vânătăi pe față. Ea, Malone, Cassiopeia, Stephanie, Sam și Jesper umpluseră groapa, fiecare aruncând în tăcere câte o lopată cu pământ peste sicriul simplu din lemn de pin.

Vreme de câteva zile Malone s-a închis în singurătatea lui, rememorând ultimii doi ani. Sentimentele s-au dezlănțuit și s-au zvârcolit în sufletul lui, purtându-l la

granița dintre vis și realitate. Chipul lui Thorvaldsen îi era adânc săpat în memorie și avea să-și amintească pentru totdeauna fiecare trăsătură a lui – ochii negri sub sprâncenele stufoase, nasul drept, nările umflate, maxilarul puternic, bărbia hotărâtă. Dăduse uitării coloana strâmbă. Nu conta. Bărbatul acela stătuse întotdeauna drept și semeț.

Acum Malone se uita în jur, la nava impunătoare. Formele, figurile și modelele îi dădeau o copleșitoare senzație de liniște, biserica strălucind datorită luminii ce radia dinspre vitralii. A admirat chipurile diverșilor sfinți învești mântați în safir întunecat, luminați de turcoaze – capete și mâini se iveau dintre umbrele lucrate meșteșugit cu vopsea sepia, verde-măsliniu, roz și, în cele din urmă, alb. Era greu să nu te gândești la Dumnezeu, la frumusețile naturii și la viețile pierdute, sfârșite prea devreme.

Ca aceea a lui Henrik.

Dar și-a impus să se concentreze la sarcina pe care o avea.

A scos foaia de hârtie din buzunar și a despăturit-o.

CXXXIV II CXLI LI LXII XVI II VIII IV VII IX II

Profesorul Murad îi spusese exact ce să caute – indiciile pe care Napoleon le născocise, apoi le lăsase fiului său. A început cu Psalmul 134, versetul 2. *Cei ce stați în casa Domnului, în curțile Dumnezeului nostru.*

Apoi Psalmul 2, versetul 8. *Și-Ți voi da neamurile moștenirea Ta.*

Grandoare tipic napoleoniană.

Urma Psalmul 141, versetul 4. *Luat-am seamă de-a dreapta și am privit.*

Punctul precis de pornire – locul din care trebuia să te uiți la dreapta și să vezi – fusese greu de stabilit. Saint-Denis era o clădire masivă, lungă cât un teren de fotbal și lată cât aproape jumătate de teren. Dar următorul

verset a rezolvat dilema. Psalmul 51, versetul 7. *Dar eu, ca un măslin roditor în casa lui Dumnezeu.*

Ordonarea rapidă a citatelor biblice făcută de Murad l-a îndemnat pe Malone să se gândească la un psalm care oferea o descriere mai mult decât potrivită pentru ultima săptămână. Psalmul 143, versetul 4. *Omul cu deșertăciunea se aseamănă; zilele lui ca umbra trec.* Spera că Henrik își găsise liniștea.

Dar eu, ca un măslin roditor în casa lui Dumnezeu.

A privit la dreapta și a observat un monument. Conceput conform tradiției gotice, din sculptura lui se înălțau elemente în stilul templelor antice, iar platforma superioară îi era decorată cu siluete care se rugau. Două chipuri de piatră, surprinse în ultimele clipe de viață, erau întinse deasupra. Baza îi era ornată cu figuri în relief de inspirație italiană.

Malone s-a apropiat, pantofii lui cu talpă de cauciuc fiind atât stabili, cât și silențioși. Chiar la dreapta monumentului a văzut o placă de marmură în podea, pe care era sculptat un măslin singuratic. O etichetă explica faptul că mormântul data din secolul al XV-lea. Murad îi spusese că ocupantul se presupunea a fi Guillaume du Chastel. Carol al VII-lea își iubise atât de mult servitorul încât îi făcuse onoarea de a-l îngropa la Saint-Denis.

Următorul era Psalmul 62, versetul 9. *Iar ei în deșert au căutat sufletul meu, intra-vor în cele mai de jos ale pământului: da-se-vor în mâinile sabiei, părți vulpilor vor fi.*

Deja primise din partea guvernului francez permisiunea de a face orice era necesar pentru a rezolva ghicitoarea. Dacă asta însemna să distrugă ceva din interiorul bisericii, atunci n-avea decât. Majoritatea obiectelor de acolo oricum erau restaurări și reproduceri făcute în secolele al XIX-lea și al XX-lea. Ceruse să fie lăsate înăuntru câteva unelte și echipamente, anticipând de ce ar putea avea nevoie. Le-a găsit lângă peretele vestic.

A traversat nava și a luat un baros.

Când profesorul Murad îi explicase indiciile, posibilitatea ca lucrul pe care îl căutau să se afle sub biserică devenise cât se poate de reală. Acum, după citirea versetelor, era convins.

S-a întors la măslinul sculptat în podea.

Ultimul indiciu, mesajul final lăsat de Napoleon fiului său. Psalmul 16, versetul 2. *De la fața Ta judecata mea să iasă, ochii mei să vadă cele drepte.*

A balansat ciocanul uriaș.

Marmura nu s-a spart, dar bănuielile i s-au confirmat. Sunetul cavernos i-a indicat că dedesubt nu se afla piatră solidă. Încă trei lovituri și placa a crăpat. Alte două, iar marmura s-a sfărâmat, scoțând la iveală un dreptunghi negru care se deschidea spre subsolul bisericii.

Un curent rece s-a ridicat din gaură.

Murad îi povestise cum, în 1806, Napoleon oprise desacralizarea bazilicii Saint-Denis și o proclamase, din nou, loc imperial de îngropăciune. El restaurase și abația de alături, punând bazele unui ordin religios care să vegheze la refacerea lăcașului de cult, și tocmise arhitecți pentru a repara stricăciunile. I-ar fi fost ușor să adapteze clădirea pentru propriile nevoi. Era fascinant faptul că această văgăună în podea rămăsese secretă, dar poate că haosul din Franța postnapoleoniană era cea mai bună explicație, pentru că nimeni și nimic nu mai rămăsese în picioare după ce împăratul fusese escortat pe Sfânta Elena.

A lăsat jos barosul, luând o lanternă și un ghem de sfoară. A luminat golul și a observat că semăna mai mult cu o prăpastie, având o suprafață de aproximativ nouăzeci de centimetri pe un metru douăzeci și întinzându-se la vreo șase metri în adâncime. Rămășițele unei scări de lemn zăceau risipite pe podeaua din piatră. Cercetase planul bazilicii și știa că, odinioară, pe sub biserică se întindea o criptă – părți din ea încă mai erau acolo, deschise publicului –, dar nimic nu se întinsese atât de departe pe latura vestică. Poate că, acum multă vreme, ceva existase, iar Napoleon descoperise ciudățenia.

Cel puțin asta credea Murad.

A înfășurat sfoara la baza unei coloane aflate la câțiva metri distanță și i-a testat rezistența. A aruncat în gaură restul legăturii, apoi barosul, de care era posibil să aibă nevoie. Și-a prins lanterna la brâu. Folosindu-se de tălpile din cauciuc și de sfoară, s-a lăsat ușor în jos, în inima neagră a pământului.

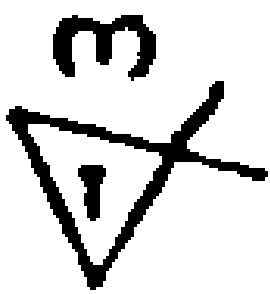
Când a ajuns la fund, și-a îndreptat fasciculul de lumină spre pietrele de culoarea lemnului plutitor. Văgăuna prăfoasă și rece se întindea cât vedea cu ochii. Știa că Parisul era plin de tunele. Kilometri după kilometri de pasaje subterane săpate în calcarul care fusese cărat, bucată cu bucată, la suprafață, orașul fiind construit la propriu din temelii.

Malone a dibuit contururile, crevasele, protuberanțele și a urmat coridorul șerpuitor pe o distanță de aproximativ șaizeci de metri. Un miros asemănător cu cel ar piersicilor coapte, care îi amintea de copilăria petrecută în Georgia, îi întorcea stomacul pe dos. Nisipul îi scârțâia sub tălpi. Numai frigul părea să umple goliciunea și era ușor să te pierzi în tăcere.

A presupus că se depărtase binișor de bazilică, aflându-se la est de clădirea propriu-zisă, poate sub pâlcul de copaci și de iarbă ce se întindea dincolo de abație, către Sena.

Malone a observat în față o scobitură în peretele din dreapta. Resturile umpleau pasajul acolo unde cineva își croise drum prin calcar.

S-a oprit și a cercetat locul cu lanterna. Pe suprafața aspră a unei bucăți de rocă era gravat un simbol pe care îl recunoștea din mesajul lăsat de Napoleon în cartea despre Merovingieni, ca parte a celor paisprezece rânduri de litere.

Cineva proptise piatra în vârful unei grămezi ca pe un marcaj, unul care așteptase răbdător sub pământ mai bine de două sute de ani. În scobitura scoasă la iveală a văzut o ușă de metal, pe jumătate deschisă. Un cablu electric se strecura afară, cotea la nouăzeci de grade, apoi dispărea în tunelul din față.

Era bucuros că avusese dreptate.

Indiciile lui Napoleon conduceau aici, jos. Apoi simbolul gravat arăta locul precis în care se afla comoara.

A luminat interiorul, a găsit un panou electric și a acționat comutatorul.

Lămpi galbene, incandescente, fixate în podea au scos la iveală o încăpere de cincisprezece pe doisprezece metri, cu un tavan înalt de vreo trei metri. Malone a numărat cel puțin trei duzini de cufere din lemn și a văzut că unele dintre ele erau deschise.

Într-unul a găsit o colecție ordonată de lingouri din aur și de argint. Fiecare era pecetluit cu un N ce purta deasupra o coroană imperială, marca oficială a împăratului Napoleon. Un cufăr era plin cu monede din aur. Alte două conțineau vase din argint. Trei erau doldora de ceea ce păreau a fi pietre prețioase. Pasămite împăratul își alesese prada cu mare grijă, optând pentru metale prețioase și giuvaieruri.

Malone a cercetat camera, plimbându-și ochii peste străvechile averi pierdute ale unui imperiu zdrobit.

Comoara lui Napoleon.

–Tu trebuie să fii Cotton Malone, a spus o voce de femeie.

Fostul agent s-a întors.

–Iar tu trebuie să fii Eliza Larocque.

Femeia care stătea în ușă era înaltă, impunătoare, cu un aer leonin pe care nu se străduia să-l ascundă. Purta un palton de lână lung până la genunchi, fin și elegant. Lângă ea stătea un bărbat scund și zvelt, cu o vigoare de spartan. Amândoi aveau chipurile lipsite de orice expresie.

–Prietenul tău e Paolo Ambrosi, a spus Malone. Interesant personaj. Un preot hirotonisit care a fost pentru

scurtă vreme secretarul papal al lui Petru al II-lea, dar a dispărut după încheierea bruscă a acelei papalități. Au circulat o mulțime de zvonuri despre... Malone a făcut o pauză... moralitatea lui. Și iată-l.

Larocque părea impresionată.

–N-aș zice că ești surprins să ne vezi aici.

–Vă așteptam.

–Chiar așa? Mi s-a spus că ai fost un agent pe cinste.

–Am avut momentele mele.

–Și, da, Paolo îndeplinește anumite sarcini pe care i le solicit din când în când, a continuat Larocque. M-am gândit că, după tot ce s-a întâmplat săptămâna trecută, cel mai bine ar fi să rămână alături de mine.

–Henrik Thorvaldsen a murit din cauza ta, a declarat Malone.

–Cum așa? Nici măcar nu-l cunoșteam pe om până când nu s-a băgat în afacerile mele. M-a lăsat la Turnul Eiffel și nu l-am mai văzut de atunci. Femeia a făcut o pauză. Nu mi-ai spus... cum ai știut că o să fiu azi aici?

–Există și oameni mai deștepți decât tine pe lumea asta.

A văzut că pe ea a deranjat-o insulta.

–Te-am urmărit, a explicat el. Ai găsit-o pe Caroline Dodd mai repede decât am crezut. Cât ți-a luat să afli despre locul ăsta?

–Miss Dodd a fost destul de cooperantă. Mi-a explicat indiciile, dar am decis să caut o altă cale de a ajunge sub bazilică. Am presupus că trebuie să fie mai multe intrări și ieșiri și am avut dreptate. Am dat de tunelul potrivit acum câteva zile, am desigilat camera și am conectat-o la un fir electric nu departe de aici.

–Și Dodd?

Larocque a clătinat din cap.

–Îmi amintea mult prea mult de trădarea Lordului Ashby, așa că Paolo s-a ocupat de ea.

În mâna dreaptă a lui Ambrosi s-a ivit un pistol.

–Tot nu mi-ai răspuns la întrebare, a spus femeia.

–Mai devreme, când ai ieșit din reședința ta, a replicat Malone, am presupus că vei veni încoace. Era timpul să-ți revendici premiul, nu? Ai contractat ceva ajutoare ca să care averea asta de aici.

–Ceea ce n-a fost ușor, a observat ea. Din fericire, mai există pe lumea asta și oameni care ar face orice pentru bani. Va trebui să împărțim toate astea în lădițe mai mici, sigilate, și apoi să le scoatem afară manual.

–Nu ți-e teamă că or să vorbească?

–Lădițele vor fi sigilate înainte de sosirea lor.

Cu o ușoară înclinare a capului, Malone și-a arătat aprecierea față de înțelepciunea planului.

–Tu cum ai ajuns aici jos? a întrebat Larocque.

El a arătat în sus.

–Pe ușa din față.

–Tot mai lucrezi pentru americani? Thorvaldsen mi-a vorbit despre tine.

–Lucrez pentru mine. A arătat în jur. Am venit pentru asta.

–Nu-mi pari un vânător de comori.

El s-a așezat pe unul dintre cufere, potolindu-și nervii amorțiți de insomnie și de nefericita ei tovarășă, deznădejdea.

–Uite, aici te înșeli. Ador comorile. Cui nu i-ar plăcea? Mă încântă mai ales să le iau de sub nasul gunoaielor ca tine.

Femeia a râs de atitudinea lui ușor dramatică.

–Aș zice că ție ți se va lua ceva de sub nas.

Bărbatul a clătinat din cap.

–Gata cu joaca. Fără Clubul de la Paris. Fără manipulări financiare. Fără comoară.

–Nu cred că e cazul.

El a ignorat-o.

–Din păcate, n-au mai rămas martori în viață și avem foarte puține dovezi ca să te putem judeca efectiv pentru vreo infracțiune. Așa că ia discuția asta drept unicul și singurul tău permis de tip scapă-de-închisoare.

Larocque a zâmbit auzindu-l cum o ridiculizează.

–Întotdeauna ești așa sociabil în fața propriei tale morți?

El a ridicat din umeri.

–Sunt un tip nepăsător de felul meu.

–Crezi în soartă, domnule Malone? a întrebat ea.

Bărbatul a ridicat iar din umeri.

–Nu prea.

–Eu cred. De fapt, îmi gestionez viața în funcție de ea. Familia mea a făcut același lucru vreme de secole. Când am aflat despre moartea lui Ashby, mi-am consultat oracolul pe care îl dețin și i-am pus o întrebare simplă. *Va fi imortalizat numele meu și îl va aplauda posteritatea?* Ți-ar plăcea să auzi răspunsul pe care l-am primit?

El i-a făcut pe plac.

–Sigur.

–*Un tovarăș vesel se va dovedi o comoară cu care se vor desfăta ochii tăi.* Femeia a făcut o pauză. A doua zi am găsit asta.

Și a arătat către peștera luminată.

Malone se săturase.

A ridicat brațul drept, și-a îndreptat arătătorul în jos și l-a rotit, făcându-i semn lui Larocque să se întoarcă.

Ea i-a priceput mesajul și a aruncat o privire peste umărul drept. În spatele ei stăteau Stephanie Nelle și Sam Collins.

Amândoi erau înarmați.

–Am apucat să-ți spun că n-am venit singur? a întrebat Malone. Te-au așteptat să ajungi ca să coboare și ei.

Larocque s-a întors iar spre el. Furia din ochii ei îi confirma ceea ce știa deja. Așa că a rostit el ceea ce cu siguranță gândea și ea.

–Desfată-ți ochii cu ea, *madame*, că altceva n-ai să capeți.

Sam i-a luat pistolul lui Ambrosi. Acesta n-a opus rezistență.

–Și ține-o tot așa, i-a spus Malone bărbatului. Tânărul de colo a fost zgâriat de un glonț. Îl doare ca naiba, dar e bine. El e cel care l-a împușcat pe Peter Lyon. Prima lui victimă. I-am zis că la a doua îi va fi mult mai ușor.

Ambrosi n-a scos o vorbă.

–Tot el l-a văzut pe Henrik Thorvaldsen murind. E încă într-o dispoziție de tot rahatul. Ca și mine și Stephanie. Toți trei am prefera să vă împușcăm pe amândoi. Norocul vostru că nu suntem niște criminali. Din păcate, nu putem spune același lucru și despre voi.

–Eu n-am omorât pe nimeni, a spus Larocque.

–Nu, tu doar i-ai încurajat pe alții să o facă și ai profitat de pe urma lor. S-a ridicat în picioare. Acum ieșiți dracului de aici.

Larocque a rămas pe loc.

–Ce-o să se întâmple cu toate astea?

Fostul agent și-a dres glasul.

–Nu e treaba mea să decid.

–Îți dai seama că ăsta e dreptul familiei mele. Strămoșul meu a orchestrat distrugerea lui Napoleon. A căutat comoara asta până în ziua morții lui.

–Ți-am zis să ieși afară.

Îi plăcea să creadă că așa ar fi rezolvat și Thorvaldsen problema, iar gândul acesta îl mai liniștea puțin.

Larocque a părut să accepte mustrarea, știind că avea o mică putere de negociere. Așa că i-a făcut semn lui Ambrosi s-o ia înainte. Stephanie și Sam s-au dat la o parte și i-au lăsat să plece.

Lângă ușă femeia a ezitat, apoi s-a întors către Malone.

–Poate că drumurile noastre se vor mai intersecta.

–Nu-i așa c-ar fi distractiv?

–Să știi că acea întâlnire va fi foarte diferită de cea de azi.

Și a plecat.

–E aducătoare de necazuri, a spus Stephanie.

–Presupun că ai niște oameni afară?

Stephanie a încuviințat din cap.

–Poliția franceză îi va escorta până la ieșirea din tunel, apoi îl va sigila.

Malone și-a dat seama că se terminase. Ultimele trei săptămâni fuseseră printre cele mai groaznice din viața lui.

Avea nevoie de odihnă.

–Înțeleg că ai o nouă carieră, i-a spus el lui Sam.

Tânărul a încuviințat.

–Acum lucrez oficial pentru Divizia Magellan, ca agent. Am auzit că ție ar trebui să-ți mulțumesc pentru asta.

–Ție însuți să-ți mulțumești. Henrik ar fi mândru de tine.

–Sper. Sam a arătat spre cufere. Chiar, ce o să se întâmple cu toate comorile astea?

–Le iau francezii, a răspuns Stephanie. Nu avem cum să știm de unde au venit. Stau aici, în pământul lor, așa că le aparțin. În plus, ei zic că e o compensație pentru toate pagubele produse de Cotton.

Malone nu prea îi mai asculta. În schimb era atent la ușă. Eliza Larocque își învesmântase amenințarea de rămas-bun într-o mantie de politețe caldă – o declarație calmă conform căreia, dacă drumurile lor se vor mai intersecta vreodată, lucrurile vor sta altfel. Dar nu era prima dată când primea amenințări. În plus, Larocque era parțial responsabilă atât pentru moartea lui Henrik, cât și pentru vinovăția pe care se temea că o va simți mereu zvârcolindu-se în el. Îi rămăsese dator femeii, iar el își plătea întotdeauna datoriile.

–Ești OK în legătură cu Lyon? l-a întrebat pe Sam.

Tânărul a încuviințat din cap.

–Încă îi mai văd capul explodând, dar pot să trăiesc cu asta.

–Nu lăsa ca vreodată să-ți fie ușor. Să omori pe cineva e o treabă serioasă, chiar dacă o merită.

–Vorbești ca un cunoscut de-al meu.

–Un tip isteț, nu?

–Mai isteț decât mi-am dat seama vreodată, până acum.

–Ai avut dreptate, Sam, a spus Malone. Clubul de la Paris. Conspirațiile alea. Cel puțin o parte dintre ele erau reale.

–Din câte îmi amintesc m-ai crezut nebun.

Fostul agent a chicotit.

–Jumătate dintre oamenii pe care îi cunosc cred același lucru despre mine.

–Meagan Morrison s-a asigurat că îi dau și ei dreptate, a intervenit Stephanie. E o pacoste.

–O să te mai vezi cu ea? l-a întrebat Malone pe Sam.

–Cine zice că sunt interesat?

–Am auzit-o în vocea ei când a lăsat mesajul acela pe telefonul meu. S-a întors acolo pentru tine. Și am văzut cum te uitai la ea după înmormântarea lui Henrik. Ești interesat.

–Nu știu. S-ar putea. Ai vreun sfat?

Malone și-a ridicat mâinile, prefăcându-se că se predă.

–Femeile nu sunt punctul meu forte.

–Poți s-o mai spui o dată, a adăugat Stephanie. Arunci foste soții din avioane.

El a zâmbit.

–Trebuie să plecăm, a spus femeia. Francezii vor să preia controlul.

S-a îndreptat către ieșire.

–Ceva nu-mi dă pace, i-a spus Malone lui Sam. Stephanie mi-a spus că ai fost crescut în Noua Zeelandă, dar n-ai accentul specific. De ce?

Sam a zâmbit.

–E o poveste lungă.

Exact același lucru îl spusese și el ieri, când Sam îl întrebase despre numele Cotton. Aceleași două vorbe pe care i le adresase lui Henrik ori de câte ori prietenul lui îl chestionase, întotdeauna promițând că va explica mai târziu.

Dar, din păcate, nu avea să existe un „mai târziu".

Îl plăcea pe Sam Collins. Semăna mult cu el, cel de acum cincisprezece ani, pe vremea când începuse să lucreze pentru Divizia Magellan. Acum tânărul era un agent în toată regula – pe cale să înfrunte toate riscurile incalculabile asociate acestei meserii periculoase.

Pentru el fiecare zi putea fi ultima.

–Ce zici de asta, a spus Sam. Eu îți povestesc, dacă îmi povestești și tu.

–S-a făcut.

Nota autorului

Romanul acesta m-a purtat mai întâi în Franța, apoi la Londra. Vreme de câteva zile Elizabeth și cu mine ne-am plimbat prin Paris, cercetând fiecare dintre locurile care apar în poveste. Eu n-am fost prea încântat să cobor sub pământ, iar ei nu i-a plăcut înălțimea Turnului Eiffel. Lăsând la o parte diversele noastre nevroze, am reușit să descoperim tot ceea ce veniserăm să căutăm. La fel ca și în cazul celorlalte șapte cărți ale mele de până acum, pentru intriga asta am născocit, combinat, corectat și condensat o serie de elemente aparent fără nici o legătură între ele.

Acum e timpul să stabilim granița dintre realitate și ficțiune.

Într-adevăr, generalul Napoleon Bonaparte a cucerit Egiptul în 1799 și a stăpânit acel tărâm cât timp aștepta momentul potrivit pentru a se întoarce la Paris și a revendica puterea absolută. Cu siguranță a văzut piramidele, dar nu există nici o dovadă că s-ar fi aventurat înăuntru. Există o istorisire conform căreia ar fi intrat în Marea Piramidă de la Giseh, de unde a ieșit foarte tulburat, dar nici un istoric respectat n-a dovedit vreodată această relatare. Totuși, ideea mi s-a părut interesantă, așa că nu m-am putut abține să includ propria mea versiune în prolog. Cât despre cele întâmplate în interior cu un misterios clarvăzător (capitolul 37), toate sunt invenția mea. Savanții lui Napoleon însă au existat cu adevărat și, împreună, au scos la iveală o străveche civilizație până atunci necunoscută, creând știința egiptologiei.

Corsica pare un loc fascinant, deși n-am reușit să îl vizitez eu însumi. Bastia (capitolele 2 și 14) este descrisă pe cât de corect mi-au permis-o fotografiile. Cap Corse, cu vechile sale turnuri și mănăstiri, este și el zugrăvit cu

acurateţe. Aurul lui Rommel este o comoară reală, pierdută în al Doilea Război Mondial, care are o legătură cu Corsica, aşa cum am descris-o în capitolul 6. Singura adăugire pe care am făcut-o este cea referitoare la al cincilea participant şi la indiciile lăsate într-o carte din secolul al XIX-lea despre Napoleon. Comoara adevărată n-a fost găsită nici până în ziua de azi.

Nodul Maurului, explicat în capitolele 6, 12 şi 39 îmi aparţine, deşi tehnica de codificare este inspirată din *The Chalice of Magdalene*[1], de Graham Phillips, o carte despre Sfântul Graal. Aceeaşi carte m-a îndrumat spre psalmi şi spre folosirea numeroaselor lor versete drept indicii (capitolul 77). Porţiunile anume pe care le-am ales sunt corect citate şi s-au dovedit ciudat de potrivite.

Există un Club de la Paris, aşa cum l-am descris în capitolul 4. Este o organizaţie bine intenţionată, din care fac parte unele dintre cele mai bogate ţări ale lumii, concepută pentru a ajuta statele emergente să-şi achite datoriile. Clubul de la Paris al Elizei Larocque n-are nici o legătură cu cel real. De asemenea, legătura istorică dintre organizaţia ei şi Napoleon este pur fictivă.

Incidentul din Egipt, în timpul căruia Napoleon asistă la uciderea unei mame şi a pruncului ei (capitolul 4), s-a petrecut, dar împăratul n-a găsit nici un papirus în acea zi. Aceea e invenţia mea.

Tot ceea ce este legat de familia Rothschild (capitolele 5 şi 24) este dovedit istoric. Ei chiar au finanţat regate, guverne şi războaie, profitând foarte mult de pe urma tuturor taberelor.

Louis-Étienne Saint-Denis (capitolul 16) l-a slujit cu credinţă pe Napoleon. A mers în exil împreună cu stăpânul său, atât pe Elba, cât şi pe Sfânta Elena, şi a aşternut pe hârtie toate scrierile lui Napoleon (capitolul 40). Împăratul i-a lăsat moştenire lui Saint-Denis patru sute de

[1] *Potirul Mariei-Magdalena* (n.tr.)

cărți din biblioteca sa personală (capitolele 16, 17 și 25), însărcinându-l cu păstrarea lor până când fiul lui avea să împlinească șaisprezece ani. Adăugarea unui anume volum despre Merovingieni – care se presupune că ar fi fost specificat în testament – îmi aparține, la fel ca și maniera în care Saint-Denis s-a despărțit în cele din urmă de colecție (capitolul 16).

Parisul este descris cu acuratețe pe tot parcursul poveștii (începând cu capitolul 18), la fel cași anticariatul Shakespeare & Company, care se află pe malul stâng al Senei, vizavi de Notre-Dame.

Creatura de pe insula Jekyll: o privire mai atentă asupra Rezervei Federale, de G. Edward Griffin, s-a dovedit utilă în formularea ideilor pe care Sam Collins și Meagan Morrison le aveau în legătură cu marile conspirații economice. Acea carte m-a îndrumat și spre decretul 11110 (capitolul 24), dat de președintele Kennedy cu puțin timp înainte de a fi asasinat.

Catedrala Westminster din Londra și al său Colț al Poeților (capitolul 19) sunt locuri fascinante. Turnurile Jack Spintecătorul au loc în partea de est a Londrei în fiecare noapte (eu însumi m-am bucurat de unul).

Valea Loarei din Franța este minunată (capitolul 20). Castelul Elizei Larocque este creația mea, deși l-am conceput după celebrul Chenonceau, care și el se întinde peste râul Cher. Cartierul Latin din Paris (capitolul 23) mustește de viață douăzeci și patru de ore pe zi și este surprins cu acuratețe, la fel ca și Muzeul Cluny (ce apare prima dată în capitolul 26), cu vasta lui colecție de exponate medievale (capitolul 28). Domul Invalizilor și Biserica Domului (capitolul 36) sunt două puncte de reper pariziene. Sarcofagul lui Napoleon (capitolul 36) este, cu siguranță, grandios. Partea din muzeul militar aflat în Domul Invalizilor care îi este dedicată lui Napoleon era în renovare în timpul vizitei mele acolo, așa că am inclus acest lucru în poveste (capitolul 38). Doar completările

referitoare la cartea despre Merovingieni (capitolele 36 și 38) sunt fictive. Hotelul Ritz, Barul Hemingway (capitolul 33) și restaurantul Le Grand Véfour sunt toate acolo. Fascinația lui Meagan Morrison pentru subsolurile Parisului (capitolul 44) o oglindește pe a mea.

Pozzo di Borgo (capitolele 20, 23 și 35) a trăit cu adevărat. A fost, mai întâi, prietenul din copilărie al lui Napoleon, apoi dușmanul lui de moarte. Viața lui di Borgo și vendeta corsicană sunt descrise cu acuratețe. El a jucat un rol, convingându-l pe țarul Aleksandru să nu facă o pace separată cu Franța, ceea ce, până la urmă, l-a purtat pe Napoleon pe drumul spre ruină. Interesul lui di Borgo pentru vreo comoară pierdută și legăturile lui de familie cu Eliza Larocque sunt, în totalitate, invențiile mele.

Abatele Buonavita (capitolele 25 și 46) a fost pe Sfânta Elena împreună cu Napoleon și a plecat cu puțin timp înainte de moartea împăratului. I s-a permis să ia cu el mai multe scrisori personale ale lui Napoleon, adresate soției și fiului acestuia. Mesajele secrete din acele epistole sunt creația mea. Vizita făcută de prințul de Joinville în 1840 pe insula Sfânta Elena, pentru a recupera rămășițele împăratului și a le readuce în Franța, a avut loc așa cum am descris-o (capitolul 37). Cei prezenți și comentariile lor sunt, de asemenea, citate cu acuratețe.

Turnul Eiffel joacă un rol important în această poveste. Asemenea lui Sam, Stephanie și Meagan, și eu am urcat cele câteva sute de trepte de metal până la prima și la a doua platformă (capitolul 39). Priveliștile din turn și planul acestuia, inclusiv salonul Gustave Eiffel (capitolele 39, 48 și 49), toate există. Iar surprinzătorul efect pe care un sărut-în-care-pui-suflet îl are asupra speranței de viață a omului (capitolul 44) este real, la fel ca și studiul la care se referă Meagan Morrison.

Cele paisprezece rânduri care conțin informații codificate cu ajutorul unor litere ridicate (capitolele 39 și 47) fac parte din legenda asociată cu Rennes-le-Château,

pe care am explorat-o în romanul meu *Moștenirea templierilor*. Pe când cercetam acea istorisire, am dat peste două pergamente legendare. De vreme ce nimeni nu a văzut cu adevărat acele documente și de vreme ce mesajul lor secret – *Regelui Dagobert al II-lea și Sionului le aparține comoara, iar el e acolo mort* – se potrivea acestei povești, le-am adaptat. Singura modificare pe care am făcut-o a fost să elimin precizarea *al II-lea*. Dagobert I a fost un mare rege merovingian, iar monumentul său funerar din secolul al XIII-lea se află în bazilica Saint-Denis (capitolul 61). Napoleon chiar a fost fascinat de Merovingieni (capitolul 33). Când toate aceste detalii, aparent fără nici o legătură, au început brusc să se ciocnească unele de altele, o uniune a lor mi s-a părut cuvenită. Sper că puriștii Rennes-le-Château mă vor ierta.

Bazilica Saint-Denis este o comoară națională franceză. Dată fiind așezarea ei la nord de centrul Parisului, puțini turiști se aventurează pe acolo și e păcat. Ratează un loc care îți inspiră și mai multă venerație decât Notre-Dame. Capitolele 67–77 descriu cu acuratețe biserica, inclusiv renovările care se făceau în timpul vizitei mele acolo. Doar piatra cu un măslin sculptat și tunelul de dedesubt (capitolul 77) sunt adăugirile mele.

Actele legislative ale Congresului menționate în capitolele 51 și 52, cunoscute drept Legea (Gramm-Leach-Bliley) pentru Modernizarea Serviciilor Financiare și Legea pentru Modernizarea Tranzacțiilor cu Mărfuri la Termen, adoptate în 1999 și respectiv 2000, sunt reale și majoritatea experților spun acum că aceste dezastruoase încercări de a înlătura anumite reglementări au contribuit în mare măsură la dezastrul economic din 2008. Emisiunea 60 *Minutes* a difuzat un întreg reportaj referitor la efectele lor.

Ideea că Osama bin Laden s-ar putea să fi profitat de pe urma atacurilor din 11 septembrie prin intermediul vânzărilor în lipsă de acțiuni a fost vehiculată unt de zile

de conspiraționiști. Chiar există o investigație americană, iar articolul francez menționat în capitolul 52 a fost publicat, dar nici o vânzare în lipsă n-a fost dovedită vreodată.

Teoria că se poate câștiga din haos (capitolul 52) nu este nouă. Cele relatate în capitolul 24, despre Iugoslavia, chiar s-au petrecut. Sfaturile politice conținute de cele patru papirusuri (capitolele 27, 29 și 40) au fost adaptate din *The Report from Iron Mountain*[1]. Conform acelui document, un consiliu format din cincisprezece membri, numit Grupul Special de Studiu, a fost întemeiat în 1963 pentru a examina problemele ce ar putea apărea dacă Statele Unite ar intra într-o stare de pace durabilă. Consiliul s-a reunit într-un buncăr nuclear numit Muntele de Fier și a lucrat în secret vreme de doi ani. Unul dintre membri, un profesor anonim de la o facultate din nordul Americii, s-a hotărât să facă public raportul, iar *Dial Press* l-a tipărit în 1967.

Desigur, doar partea referitoare la *Dial Press* este adevărată. Cartea a fost publicată și a devenit un bestseller. Opinia generală este că întregul raport a fost o farsă. De fapt, Cartea Recordurilor a desemnat în cele din urmă *The Report from Iron Mountain* drept Cea Mai Reușită Farsă Literară. Ideile prezentate în acel „raport" despre război, pace și menținerea stabilității politice sunt cel puțin interesante. Ideea că o societate amenințată ar tolera lucruri de neacceptat pe timp de pace este deosebit de relevantă în ziua de azi.

Oracolul pe care se bazează Eliza Larocque este real. *Cartea Sorții, aflată odinioară în posesia și folosința lui Napoleon* încă mai este tipărită. Toate întrebările și răspunsurile citate în capitolele 8, 10, 29 și 67 fac parte din oracolul real. Istoria îndoielnică a cărții (capitolul 8) conține multe contradicții. Napoleon era foarte superstițios, iar soarta juca un rol important în deciziile sale (capitolul 10), dar

[1] *Raportul din Muntele de Fier* (n.tr.)

să fi consultat el oracolul în fiecare zi? Nimeni nu știe. Totuși, ideea e captivantă.

Așa cum a remarcat și Eliza Larocque, e adevărat că despre Napoleon s-au scris mai multe lucrări decât despre oricare altă personalitate istorică, exceptându-l pe Iisus Hristos. Și totuși, el rămâne o enigmă. Pe de-o parte a fost un administrator capabil și competent, dar, pe de-altă parte (așa cum se lamentează Eliza Larocque în capitolul 35), a fost un om lipsit de loialitate, care s-a întors permanent împotriva familiei, prietenilor și țării sale. De asemenea, el a crezut în însușirea bunurilor cu forța. Din punctul ăsta de vedere a fost un adevărat Merovingian modern. Bineînțeles, el ar spune că averile pe care le-a luat au fost pur și simplu prăzi de război, și poate că ar avea dreptate. Dacă a păstrat sau nu o parte din acele prăzi pentru sine – comoara lui Napoleon, care joacă un rol atât de important în povestea asta – rămâne de văzut.

Nimeni nu știe. Și nimeni nu va ști vreodată.

În schimb, Napoleon va continua să fie studiat și pus în discuție. Fiecare volum ce îl va declara un sfânt va fi urmat de un altul care îl va zugrăvi drept un diavol.

Poate că, până la urmă, el a spus-o cel mai bine.

Cu toate încercările de a mă îngrădi, de a mă face să dispar, de a-mi pune căluș, le va fi greu să mă șteargă complet din amintire.

Mulțumiri

Agentului meu, Pam Ahearn – îi fac o nouă plecăciune în semn de mulțumire. Am bătut cale lungă, nu? Lui Mark Tavani, Beck Stvan și oamenilor minunați de la Random House Promotions and Sales, vă mulțumesc din nou pentru munca grozavă pe care ați făcut-o. Sunteți cu toții, fără îndoială, cei mai buni.

Îi mulțumesc, în mod special, unui foarte bun romancier și prieten, James Rollins, care m-a salvat de la înec într-o piscină din Fiji; lui Laurence Festal, care mi-a oferit un ajutor neprețuit cu limba franceză; și soției mele, Elizabeth, și lui Barry Ahearn, care au găsit titlul.

În sfârșit, cartea aceasta este pentru Gina Centrello, Libby McGuire, Kim Hovey, Cindy Murray, Christine Cabello, Carole Lowenstein și Rachel Kind.

Șapte doamne minunate.

Profesioniste toate și fiecare în parte.

Împreună, ele au contribuit cu înțelepciune neîndurătoare, îndrumare statornică și o creativitate plină de energie la toate romanele mele.

Nici un scriitor n-ar putea cere mai mult.

E o onoare să fac parte din echipa voastră.

Cartea aceasta vă este dedicată.

Următorul volum al colecției THRILLER este

Sam Christer

MOȘTENIREA STONEHENGE

Cu doar câteva zile înaintea Crăciunului, fostul agent Cotton Malone se vede nevoit să-şi întrerupă traiul în anticariatul său liniştit, pentru a sări în ajutorul bunului său prieten, miliardarul Henrik Thorvaldsen. Bătrânul danez este hotărât să-şi răzbune fiul ucis într-un schimb de focuri în capitala Mexicului, dar ambiţia lui nu numai că îi pune viaţa în pericol, ci ajunge să scoată la iveală o adevărată conspiraţie internaţională. O aventură ameţitoare, cu numeroase răsturnări de situaţie, îl poartă pe Cotton Malone între Copenhaga, Londra şi Paris, punându-i la încercare intuiţia, priceperea, dar şi loialitatea. Aflat într-o permanentă luptă cu timpul, americanul va face tot posibilul să împiedice o serie de atacuri teroriste ce au ca ţintă mai multe monumente din capitala franceză, încercând totodată să nu-şi dezamăgească cel mai bun prieten.

„Are toate trăsăturile distinctive ale lui Berry: anvergură, gradaţie, răsturnări de situaţie, istorie – şi suspans de la un capăt la altul. Îmi place la nebunie tipul ăsta."

Lee Child

„Steve Berry îmbină abil suspansul contemporan şi misterul istoric... acest thriller urzit cu iscusinţă oferă o mulţime de surprize."

Publishers Weekly

Cărţile lui Steve Berry sunt traduse în 40 de limbi şi publicate în peste 50 de ţări.

eBook disponibil

LITERA

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-600-902-7